DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

NİSAN YAĞMURLARI

Orijinal Adı: Scandal in Spring
Yazarı: Lisa Kleypas
Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen
Çeviri: Nil Bosna
Editör: Elif Dinçer
Düzelti: Eren Abaka
Düzenleme: Gülen Işık
Kapak Uygulama: Berna Özbek Keleş

1. Baskı: Nisan 2013

ISBN: 978 9944 82-657-0

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 12280

© 2006 Lisa Kleypas

Türkçe Yayım Hakkı:
© Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Baskı ve Cilt: Kitap Matbaacılık
Davutpaşa Cad. No: 123 Kat: 1 Topkapı-İst
Tel: (0212) 482 99 10 (pbx)
Fax: (0212) 482 99 78
Sertifika No:16053

Yayımlayan:
Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.
Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi 18/ 4-5 Taksim / İstanbul
Tel: 0212.252 38 21 pbx Faks: 252 63 98
İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com
e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

NİSAN YAĞMURLARI

Lisa Kleypas

Çeviri
Nil Bosna

www.facebook.com/groups/ekitaphane
www.facebook.com/ekitaphane

TARAMA : HASRET =)

epsilon®

Giriş

"Daisy'nin geleceği hakkında bir karara vardım," diye duyurdu Thomas Bowman karısıyla kızına. "Bowmanlar yenilgiyi kabul etmekten asla hoşlanmadıkları halde, gerçeği göz ardı edemeyiz."

"Hangi gerçeği baba?" diye sordu Daisy.

"İngiliz asaletinin senin için bir anlamı yok." Bowman kaşlarını çatarak ekledi. "Veya belki de asaletin senin için anlamı yok. Senin koca arama işine yaptığım yatırımdan elde ettiğim getiri çok düşük. Bunun ne demek olduğunu biliyor musun, Daisy?"

"Beklenenden daha az getirili bir yatırım olmam mı demek?" diye tahmin yürüttü Daisy.

Daisy'nin yirmi iki yaşına basmış yetişkin bir kadın olduğunu tahmin etmek kesinlikle mümkün değildi. Ufak tefek, ince ve koyu renk saçlıydı; kendi yaşındakiler daha şimdiden ağırbaşlı, genç, evli kadınlar oldukları halde, o hâlâ bir çocuk atikliğine ve coşkusuna sahipti. Dizlerini yukarı toplamış otururken, kanepenin kenarında bırakılmış porselen bir bebek gibi görünüyordu. Kızını kucağında yerini işaretlemek için parmağını arasına soktuğu bir kitapla oturuyor görmek Bowman'ın canını sıkıyordu.

Okumasına bıraktığı yerden devam etmek için babasının lafını bitirmesini zor beklediği belliydi.

"Bırak şunu," dedi.

"Olur, baba." Daisy açarak gizlice sayfa numarasını kontrol ettikten sonra kitabı kenara bıraktı. Bu küçük hareket Bowman'ın içine dert oldu. Kitaplar, kitaplar... kızının evlilik pazarındaki utanç verici başarısızlığını temsil eden temel görüntü.

Bowman iki yıldan fazla bir süredir konakladıkları otel süitinin salonunda içi fazlaca doldurulmuş tombul bir koltukta oturmuş, büyük bir puro tüttürüyordu. Karısı Mercedes onun yanında, çok ince tahta arkalıklı bir sandalyeye tünemişti. Bowman iriyarı, fıçı biçimli, fiziksel ebadının yanı sıra mizaç açısından da boğa gibi bir adamdı. Tepesi kel olmasına rağmen, fırça gibi kalın bir bıyığı vardı, sanki başındaki saçların uzaması için gereken enerji üst dudağına aktarılmış gibiydi.

Mercedes evliliğe alışılmadık ölçüde narin bir kız olarak başlamış, yıllar içinde daha da incelmiş, tıpkı bir kalıp sabun gibi yavaş yavaş eriyerek çıtaya dönmüştü. Gür siyah saçları daima sıkıca toplanmış olurdu, elbise kollarının sımsıkı oturduğu bilekleri öylesine inceydi ki, Bowman tuttuğunda huş ağacı dalları gibi kırabilirdi. Şu anda yaptığı gibi hiç kıpırdamadan oturduğu zaman bile, Mercedes gergin bir enerji yayıyor gibiydi.

Bowman eş olarak Mercedes'i seçtiği için hiçbir zaman pişman olmamıştı - karısının çelik gibi hırsı onunkine tam anlamıyla uyuşuyordu. Bowmanlar'ın sosyetede yer edinmesi için sürekli çaba harcayan, sert mizaçlı acımasız bir kadındı. New York sosyetesine giremediklerine göre, kızları İngiltere'ye götürme konusunda ısrar eden Mercedes olmuştu. "Sadece onları aşmamız gerekiyor," demişti kararlılıkla. Ve Tanrı'nın da yardımıyla, büyük kızları Lillian konusunda başarılı olmuşlardı.

Lillian her nasılsa en büyük ödülü, saf altın gibi asil kan taşıyan Lord Westcliff'i yakalamayı başarmıştı. Kont aile için büyük bir kazanç olmuştu. Ama Bowman artık Amerika'ya dönmek için sabırsızlanıyordu. Eğer Daisy unvan sahibi bir koca elde edecek olsaydı, şimdiye kadar çoktan dönmüş olurdu. Zararın neresinden dönülse kârdı.

Beş çocuğunu düşündüğünde Bowman, nasıl oluyor da anne babalarına bu kadar az çekmişler, diye merak ediyordu. O da Mercedes de hırslıydılar, ama yine de son derece kendi halinde, her şeyi olduğu gibi kabul eden, istedikleri her şeyin tıpkı ağaçtaki olgunlaşmış meyveler gibi öylesine ellerine düşeceğinden fazlasıyla emin üç oğulları olmuştu. Bowmanlar'ın hırslı ruhunu sadece Lillian miras almış gibi görünüyordu... ancak o bir kadındı ve bu yüzden de tamamen zaman kaybıydı.

Ve sonra Daisy geliyordu. Tüm çocuklarının arasında Daisy, Bowman'ın daima en az anladığı çocuğu olmuştu. Daisy daha çocukken bile, babasının söylediği şeylerden asla doğru sonuçları çıkarmaz, asıl anlatmaya çalıştığı şeyden tamamen alakasız sorular sorup dururdu. Babası düşük risk ve makul bir gelir isteyen yatırımcıların neden sermayelerini ulusal borç hisselerine yatırmak istediklerini anlattığı zaman Daisy, "Baba, sinekkuşları bir çay partisi verseler ve biz de davet edilecek kadar küçük olsak harika olmaz mı?" diye lafını keserdi.

Yıllar boyunca Bowmanlar'ın Daisy'yi değiştirme çabaları yiğitçe bir dirençle karşılaştı. Daisy kendi halinden memnundu ve bu yüzden ona herhangi bir şey yapmaya

çalışmak, bir kelebek sürüsünü gütmeye çalışmak gibiydi. Veya bir ağaca jöle çivilemeye.

Bowman, kızının ne yapacağı belli olmayan mizacıyla deliye döndüğü için, onu bir ömür boyu üstlenmek isteyen bir erkeğin çıkmaması pek de sürpriz olmamıştı. Çocuklarının kafasına mantıklı kurallar yerleştirmek yerine gökkuşağından aşağı kayan perilerle ilgili zırvalar anlatan biri, ne tür bir anne olurdu ki.

Mercedes şaşkınlıktan gergin bir sesle konuşmaya katıldı. "Sevgili Bay Bowman, sezonun bitmesine daha çok var. Benim kanımca Daisy bugüne kadar mükemmel bir ilerleme kaydetti. Lord Westcliff onu, hepsi de kontu kayınbirader olarak kazanmakla son derece alakalı, gelecek vaat eden birçok centilmenle tanıştırdı."

"Söylemek istediğim şu ki," dedi Bowman karamsarca, "bu 'geleceği parlak centilmenlere' cazip gelen şey Daisy'yi eş olarak kazanmaktan çok Westcliff'i kayınbirader olarak kazanmak." Sert bir bakışla Daisy'yi yerine mıhladı. "Bu beylerden sana evlenme teklif etme ihtimali olan var mı?"

"Bunu bilmesi mümkün değil ki-" diye itiraz etti Mercedes.

"Kadınlar böyle şeyleri daima bilir. Cevap ver Daisy - bu centilmenlerden herhangi birini bu düzeye getirme ihtimalin var mı?"

Kızı duraksadı, çekik kara gözlerinde sıkıntılı bir ifade belirmişti. "Hayır baba," diye dürüstçe itiraf etti sonunda.

"Tıpkı düşündüğüm gibi." Bowman kalın parmaklarını karnının üzerinde birleştirerek sessiz duran iki kadına otoriter bir bakış attı. "Başarıdan yoksun olman iyice zahmetli hale geldi, kızım. Elbise ve süsler için gereksiz masrafları kastediyorum... Seni sonuç çıkmayan bir balodan diğerine taşıyan araba masraflarından söz ediyorum. Daha da ötesi, bana New York'ta ihtiyaç varken, beni İngiltere'de tutan bu girişimden söz ediyorum. Bu yüzden, senin için bir koca seçmeye karar verdim."

Daisy ona boş boş baktı. "Aklınızda kim var baba?"

"Matthew Swift."

Daisy, babası sanki delirmiş gibi ona baktı.

Mercedes hızla nefes aldı. "Bu hiç mantıklı değil Bay Bowman! Hiç akla yatkın değil! Daisy'nin böyle bir evlilik yapmasının bizim için hiçbir avantajı yok. Swift bir aristokrat değil, üstelik kayda değer bir serveti de yok-"

"Bostonlu Swiftler'den biri," diye karşılık verdi Bowman. "Bir ailenin pek de burun kıvıracağı biri değil. İyi bir isim ve buna uygun iyi bir kan. Daha da önemlisi, Swift bana yürekten bağlıdır. Ayrıca şimdiye kadar karşılaştığım en iyi iş zekâsına sahip. Damat olarak onu istiyorum. Zamanı gelince şirketimi miras olarak onun devralmasını istiyorum."

"Şirketinin doğum hakkı olarak miras kalacağı üç oğlun var!" dedi Mercedes öfkeyle.

"İş onların umurunda bile değil. Bu konuda hiç hevesleri yok." Bowman neredeyse on yıldan bu yana kendi himayesi altında yetişen Matthew Swift'i düşününce, içi gururla doldu. Matthew Bowman'ı, kendi çocuklarından daha fazla yansıtıyordu. "Hiçbirinde Swift'teki güçlü hırs ve acımasızlık yok," diye sürdürdü Bowman. "Onu asıl vârisim yapacağım."

"Sen aklını yitirmişsin!" diye bağırdı Mercedes öfkeyle.

Daisy sakin bir ses tonuyla babasının sert cümlelerini kesti. "Bu konuda benim de işbirliği yapmam gerektiğini söylemeliyim. Özellikle de şimdi Matthew Swift'in asıl

vâris olması konusu açıldığında. Ama sizi temin ederim, yeryüzündeki hiçbir güç beni, hoşuma bile gitmeyen bir erkekten çocuk doğurmaya zorlayamaz."

"Biraz da birilerinin işine yaramak istesen iyi olur," diye homurdandı Bowman. Başkaldırıyı ezici bir güçle bastırmak onun her zamanki mizacıydı. "Varlığını asalak gibi sürdürmek yerine kendine ait bir kocanın ve evinin olmasını isteyeceğini düşünüyorum."

Daisy sanki babasından tokat yemiş gibi irkildi. "Ben bir asalak değilim."

"Öyle mi? Öyleyse dünyaya ne gibi bir faydan olduğunu açıkla bana. Şimdiye kadar kim için ne yaptın?"

Daisy kendi mevcudiyetini haklı çıkarma işiyle yüzleşince taş kesilerek babasına baktı ve sessiz kaldı.

"Bu benim son uyarım," dedi Bowman. "Ya mayıs sonuna kadar uygun bir koca bulursun, ya da seni Swift'e veririm."

Bölüm 1

"Sana bundan söz etmemeliydim," diye yakındı Daisy, o akşam Marsden salonunu bir aşağı bir yukarı adımlarken. "Seni sıkıntıya sokacak bir durum yok. Ama bunu kendime saklayamadım, yoksa patlayacağım, muhtemelen bu da senin için çok daha can sıkıcı olacak."

Ablası başını Lord Westcliff'in omzundan kaldırdı. "Anlat bana," dedi Lillian. Başka bir mide bulantısı dalgasını bastırarak yutkundu. "Ben sadece benden bir şey saklandığı zaman sıkıntı yaşıyorum." Uzun kanepeye yarı uzanmış, ağzına kaşıkla limonlu buz veren Westcliff'in koluna yaslanmıştı. Yutarken gözlerini kapadı, koyu renk kirpikleri solgun yanaklarının üzerinde iyice belirginleşmiş, sivri uçlu bir hilal gibi duruyordu.

"Daha iyi misin?" diye sordu usulca Westcliff, karısının dudaklarının köşesindeki başıboş bir damlayı silerken.

Lillian başını salladı, yüzü ölü gibi solgun, bembeyazdı. "Evet, sanırım faydası oldu. Of. Oğlan olması için dua etsen iyi olur Westcliff, çünkü bir vâris için tek şansın bu. Bir daha asla böyle bir şey yaşamak istemem-"

"Ağzını aç," dedi kocası ve biraz daha limonlu buz verdi.

Normalde Daisy Westcliffler'in özel yaşamlarının görüntüsünden etkilenirdi... Başkalarının Lillian'ı bu kadar savunmasız veya Marcus'u bu kadar nazik ve ilgili görmesi çok nadir olurdu. Ancak Daisy kendi sorunlarına öylesine dalmıştı ki, aralarındaki etkileşimin pek de farkına varmadan patladı. "Babam bana ültimatom verdi. Bu gece-"

"Bekle," dedi usulca Westcliff, Lillian'ı tuttuğu kolunu iyice yerleştirirken. Westcliff karısını yan tarafa çevirip rahatlatırken, Lillian narin beyaz elini karnının kavisine yerleştirip ağırlığını kocasına vererek yaslandı. Kocası Lillian'ın karmakarışık abanoz rengi saçlarına doğru anlaşılmaz bir şeyler mırıldanınca, içini çekerek başını salladı.

Westcliff'in genç karısına gösterdiği hassas alakaya tanıklık eden hiç kimsenin, soğuk mizaçlı biri olarak tanınan konttaki görünür değişikliğe dikkat etmemesi mümkün değildi. Çok daha cana yakın biri olmuştu -daha fazla gülümsüyor, daha çok kahkaha atıyordu- ve uygun davranış standartları çok daha az müşkülpesent hale gelmişti. Bir bakıma, Lillian'ı karısı ve Daisy'yi baldızı olarak isteyen biri için bu iyi bir şeydi.

Westcliff'in siyah gibi görünen koyu kahverengi gözleri Daisy'ye odaklanırken hafifçe kısılmıştı. Tek kelime etmediği halde, Daisy onun bakışlarında Lillian'ı huzursuz edecek herkesten ve her şeyden koruma arzusunu okumuştu.

Aniden Daisy babasının yaptığı haksızlıkları anlatmak için buraya koşturduğu için kendinden utandı. Sorunlarını kendisine saklamalıydı ama bunun yerine geveze bir çocuk gibi ablasına koşturmuştu. Ama sonra Lillian'ın sıcak ve gülümseyen, kahverengi gözleri açıldı, Daisy ve ablasının arasındaki mesafe boyunca binlerce çocukluk anısı sevinçli ateş böcekleri gibi dans ediyordu. Kız kardeşler arasındaki özel ilişki en korumacı kocanın bile bozamayacağı bir şeydi.

"Söyle bana," dedi Lillian, Westcliff'in omzuna sokularak, "ne dedi canavar?"

"Mayıs sonuna kadar evlenecek birisini bulmazsam benim için bir koca seçeceğini. Ve bil bakalım kimi? Hadi tahmin et!"

"Hayal bile edemiyorum," dedi Lillian. "Babam hiç kimseyi tasvip etmez."

"Ah, evet, ediyor," diye yanıtladı Daisy suratsızca. "Babamın dünyada yüzde yüz beğendiği tek bir kişi var."

Şimdi Westcliff bile ilgiyle bakmaya başlamıştı. "Benim tanıdığım biri mi?"

"Yakında tanıyacaksınız," dedi Daisy. "Babam ona haber yolladı. Önümüzdeki hafta geyik avı için Hampshire Malikânesine gelecek."

Westcliff hafızasını yoklayarak Thomas Bowman'ın bahar avı için davetli listesine eklemek üzere kendisine sorduğu isimleri aklından geçirdi. "Amerikalı mı?" diye sordu. "Bay Swift mi?"

"Evet."

Lillian gözlerini dikerek Daisy'ye boş boş baktı. Sonra tiz bir inlemeyle yüzünü Westcliff'in omzuna bastırdı. Başlangıçta Daisy onun ağlayabileceğinden korkmuştu, ama Lillian'ın kendini tutamayarak kıkırdadığı hızla belli oldu. "Yok... gerçekten olmaz... ne kadar saçma... sen asla..."

"Eğer onunla sen evlenmek zorunda kalsaydın bu kadar komik bulamazdın," dedi Daisy somurtarak.

Westcliff bir kardeşten diğerine baktı. "Bay Swift'le ilgili yanlış olan ne? Babanızın anlattıklarına göre oldukça saygın bir adam gibi görünüyor."

"Ondaki her şey yanlış," dedi Lillian kahkahayla.

Westcliff, "Ama babanız ona değer veriyor," dedi.

"Ah," diye dudak büktü Lillian. "Bay Swift'in kendisini taklit etmeye çalışması ve her sözünü can kulağıyla dinlemesi babamın gururunu okşuyor."

Kont kaşığa biraz daha limonlu buz alıp Lillian'ın dudaklarına bastırırken onun sözlerini düşünüyordu. Buz gibi sıvı boğazından aşağı inerken karısı mutlulukla inledi.

"Babanız Bay Swift'in zeki olduğunu söylerken yanılıyor mu?" diye sordu Westcliff Daisy'ye.

"Zekidir," diye itiraf etti eşi. "Ama onunla sohbet etmek mümkün değil - binlerce soru sorar ve söylenen her şeyi içine alıp emer, ama geriye hiçbir şey vermez."

"Belki de Swift utangaçtır," dedi Westcliff.

Daisy artık kendini tutamayarak gülmeye başladı. "Sizi temin ederim ki Bay Swift hiç utangaç değil lordum. O-" Duraksadı, düşüncelerini sözcüklere dökmekte zorlanmıştı.

Matthew Swift'in yerleşik huyu olan soğukluğuna, çekilmez bir kendini beğenmişlik eşlik ediyordu. Ona hiç kimse bir şey anlatamazdı - her şeyi bilirdi. Daisy uzlaşmaz mizaçlı kişilerle dolu bir ailede büyüdüğü için, yaşamında katı ve tartışmacı bir kişiye daha hiç mi hiç ihtiyacı yoktu.

Ona göre Swift'in Bowmanlar'a bu kadar iyi uyum sağlaması olumlu bir puan değildi.

Belki de sevimli veya cazip herhangi bir yönü olsaydı Swift daha fazla çekilir olurdu. Ama durumu hafifletici hiçbir karakter veya şekil özelliğiyle kutsanmamıştı. Hiçbir mizah anlayışı, hiçbir görünür nezaket belirtisi yoktu. Üstelik çok hantal bir görüntüsü vardı: Uzun boylu ve orantısızdı, öylesine sırım gibiydi ki, tam anlamıyla fasulye sırığına benziyordu. Daisy, ceketinin geniş omuzlarında sanki içinde hiçbir şey yokmuş gibi nasıl asılı durduğunu hatırladı.

"Onda beğendiğim şeyleri listelemekten ziyade," dedi sonunda Daisy, "onu beğenmem için hiçbir sebep olmadığını söylemek daha kolay."

"Çekici bile değil," diye ekledi Lillian. "Bir kemik torbası." Westcliff'in güçlü fiziğini sessizce överek kaslı göğsünü okşadı.

Westcliff eğlenmiş görünüyordu. "Swift'in hiç iyi bir tarafı yok mu yani?"

Kız kardeşlerin ikisi de bu soruyu düşündüler. "Güzel dişleri var," dedi Daisy sonunda istemeye istemeye.

"Nereden biliyorsun?" diye sordu Lillian. "Hiç gülümsemiyor ki!"

"Onu çok sert değerlendiriyorsunuz," diye belirtti Westcliff. "Ama Bay Swift onu son gördüğünüzden beri değişmiş olabilir."

"Onunla evlenmeye razı olacağım kadar değişmiş olamaz," dedi Daisy.

Lillian hararetle, "Eğer istemiyorsan, Swift'le evlenmek zorunda değilsin," dedi kocasının kolları arasında kıpırdanarak. "Doğru değil mi Westcliff?"

Westcliff, karısının saçlarını yüzünden geri çekip düzelterek, "Evet aşkım," diye mırıldandı.

"Ve babamın Daisy'yi benden uzaklaştırmasına izin vermeyeceksin," diye ısrar etti Lillian.

"Elbette öyle. Böyle şeyler her zaman müzakere edilebilir."

Kocasının yeteneklerine inancı tam olan Lillian yatıştı. "İşte," diye mırıldandı Daisy'ye. "Endişeye gerek yok... gördün mü bak? Westcliff'in elinde..." duraksayarak iyice esnedi. "... her şey..."

Ablasının gözlerinin kapandığını görünce Daisy, sevgiyle gülümsedi. Lillian'ın başının üzerinden Westcliff'in bakışlarıyla karşılaştı ve gitmek üzere olduğunu işaret etti. Westcliff nazik bir baş işaretiyle yanıtlayarak dikkatini içgüdüsel olarak Lillian'ın uykulu yüzüne çevirdi. Ve Daisy bir gün bir erkek kendisine de sanki kollarının arasındaki bedeni çok değerli bir şeymiş gibi, bu şekilde bakar mı, diye merak etmekten kendini alamadı.

Daisy, Westcliff'in Lillian'ın hatırı için elinden gelen her şekilde kendisine yardım etmeye çalışacağından emindi. Ama babasının hiç yumuşamayan iradesini bildiğinden, kontun nüfuzuna olan inancı hafifliyordu.

Babasına tüm gücüyle direneceğini bilmesine rağmen, içinde eşitliğin kendi lehine olmayacağından yana kötü bir his vardı.

Odanın eşiğinde durup yüzünü sıkıntıyla asarak arkasındaki kanepede oturan çifte baktı. Lillian başını Westcliff'in göğsüne yaslayarak uyuyakalmıştı. Kont, Daisy'nin mutsuz bakışlarıyla karşılaşınca, sessiz bir sorgulamayla kaşını kaldırdı.

"Babam..." diye başladı Daisy, sonra da dudağını ısırdı. Bu adam babasının iş ortağıydı. Şikâyetlerle Westcliff'e koşmak uygun olmazdı. Ama karşısındakinin sabırlı tavrı devam etmesi için cesaret verdi. "Bana bir asalak olduğumu söylüyor," dedi. Lillian'ı rahatsız etmekten sakınarak alçak sesle konuşuyordu. "Bana dünyanın benim varlığımdan ne yarar sağladığını veya şimdiye kadar kimin için ne yaptığımı sordu."

"Peki sen ne cevap verdin?" diye sordu Westcliff.

"Ben... söyleyecek hiçbir şey bulamadım."

Westcliff'in kahverengi gözlerinden ne düşündüğünü anlamak mümkün değildi. Kanepeye yaklaşması için eliyle işaret edince Daisy itaat etti. Westcliff onu hayretler içinde bırakarak elini kendi eline aldı ve sıcak bir şekilde kavradı. İhtiyatlı kont daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı.

"Daisy," dedi Westcliff usulca, "çoğu yaşamda büyük başarılar yoktur. Bitmez tükenmez küçük başarılar vardır. Birine iyilik yaptığında veya birinin tebessüm etmesini sağladığında, bu yaşamına bir anlam verir. Kendi değerinden asla şüphe etme küçük dostum. İçinde Daisy Bowman olmayan bir dünya kasvetli bir yer olurdu."

Stony Cross Park'ın İngiltere'deki en güzel yerlerden biri olduğuna itiraz edecek pek kimse yoktu. Hampshire arazileri, neredeyse aşılamaz ormanlardan ustalıkla çiçeklendirilmiş nemli çayırlara, bataklıklara ve bir kayalığın üzerindeki Itchen nehrine nazır bal renkli taşlardan sağlam malikânesine kadar sonsuz çeşitliliğe sahip bir mülktü.

İhtiyar meşe ve sedir ağaçlarının dibindeki çürümüş yapraklardan oluşan halıdan fışkıran sararmış filizlere, ormanın daha karanlık kısımlarında parıldayan çam çiçeklerine kadar her yerde yaşam vardı.

Yabani çuha çiçekleri ve yaban teresi dolu çayırlarda kırmızı çekirgeler sıçrıyor, su yoncası çiçeklerinin beyaz yaprakları üzerinden şeffaf mavi yusufçuklar uçuşuyordu. Şimşir çalılıkların ve taze yeşil çimenlerin tatlı kokusunu taşıyan havada bahar kokusu vardı.

Lillian'ın cehennem yolculuğu diye tanımladığı on iki saatlik bir araba yolculuğundan sonra Westcliffler, Bowmanlar ve muhtelif konuklar nihayet Stony Cross Park'a ulaşmaktan memnunlardı.

Hampshire'da gökyüzünün rengi farklıydı, daha yumuşak bir maviydi ve hava mutlu bir sessizlikle doluydu. Kaldırım taşı döşeli sokaklarda tekerlek veya nal seslerinin tıkırtısı, satıcılarla dilenciler, fabrika düdükleri, ya da şehirde olduğu gibi kulakları tırmalayan herhangi bir keşmekeşin gürültüsü yoktu. Burada sadece çalı çitlerdeki nar bülbüllerinin cıvıl cıvıl ötüşleri, ağaçların arasındaki yeşil ağaçkakanların takırtıları ve nehir sazlarında barınan balıkçıl kuşlarının ara ara yaptığı hamlelerinin sesi geliyordu.

Taşrayı bir zamanlar aşırı sıkıcı bulan Lillian, tekrar bölgede olmaktan çok sevinçliydi. Stony Cross Park'ın atmosferi ona iyi gelmişti ve malikânede geçirdiği ilk geceden sonra haftalardır olmadığı kadar iyi görünüyor ve kendini harika hissediyordu. Lillian'ın hamileliği yüksek belli elbiselerle kolaylıkla gizlenemediği için, artık dışarıya toplum arasına çıkamayacağı anlamına gelen kısıtlanma sürecine giriyordu. Ancak, Lillian konuklarla etkileşimlerini küçük gruplarla kısıtlamasına rağmen kendi arazilerinde nispeten daha özgür olacaktı.

Daisy malikânede en sevdiği yatak odasına yerleştirilmekten memnundu. Güzel, şirin oda bir zamanlar şimdi kocası ve oğluyla Amerika'da oturan Lord Westcliff'in kız kardeşi Leydi Aline'e aitti. Odasının en çekici özelliği Fransa'dan getirilmiş ve yeniden kurulmuş ilave dolap bölümüydü. Bir on yedinci yüzyıl şatosundan getirilmişti ve okumak veya şekerleme yapmak için mükemmel bir divanı vardı.

Kitaplarından biriyle birlikle divanın bir köşesine kıvrılan Daisy, kendini dünyanın geri kalanından saklanmış gibi hissetti. Ah, keşke ebediyen Stony Cross'ta kalabilse ve ablasıyla yaşayabilseydi! Ama daha aklından bu düşünce geçerken bile bu şekilde asla tam olarak mutlu olamayacağını biliyordu. O kendi hayatını... kendi kocasını... kendi çocuklarını istiyordu.

Daisy hatırladığı kadarıyla annesiyle ilk kez müttefik olmuştu. İğrenç Matthew Swift'le yapılacak bir evliliği engellemek için birleşmişlerdi.

"Şu sefil genç adam," diye bağırmıştı Mercedes. "Tüm kahrolası fikirleri babanın kafasına onun soktuğundan hiç kuşkum yok... hep şüphe etmiştim zaten, o..."

"Ne şüphesi?" diye sordu Daisy, ama annesinin tek yaptığı, keskin bir çizgi haline gelinceye kadar dudaklarını birbirine kenetlemek oldu.

Mercedes konuk listesini kontrol ederken, Daisy'ye malikânede çok sayıda seçkin centilmenin kaldığını söyledi. "Doğrudan unvana aday olmasalar da, hepsi soylu ailelerden," dedi Mercedes. "Hem hiç belli olmaz... bazen felaketler gerçekleşir... ölümcül hastalıklar veya büyük kazalar olur. Bir anda ailenin birkaç üyesi birden silinip gider ve sonra kocan gıyaben unvan sahibi olabilir!" Daisy'nin gelecekteki ailesinin başına gelecek bir felaketten medet uman Mercedes listeyi daha dikkatle okumaya başladı.

Daisy haftanın ilerleyen günlerinde gelecek olan Evie ve St. Vincent'ı görmek için sabırsızlanıyordu. Evie'yi çok özlemişti, özellikle de Annabelle bebeğiyle meşgul olduğu ve Lillian tempolu yürüyüşlerine eşlik ederken çok yavaş hareket etmeye başladığı için.

Daisy Hampshire'a varışlarının üçüncü gününde öğle-

den sonra yürüyüşü için tek başına yola koyuldu. Daha önceki pek çok ziyaretinde geçtiği, çok kullanılan bir yolu seçti. Çiçek baskılı, açık mavi muslin bir elbise ve sağlam yürüyüş ayakkabıları giymiş, hasır bir şapkayı kurdelelerinden bağlamıştı.

Daisy uzun adımlarla kına çiçekleri ve kırmızı güneş gülleriyle parıldayan yaş çayırlardan geçen çukurlu bir yolda yürürken, sorununu düşünüyordu.

Onun için bir erkek bulmak neden bu kadar zordu?

Birisine âşık olmak istemiyor değildi. Aslında bu fikre öylesine açıktı ki, şimdiye dek birisini bulmamış olması ona korkunç bir haksızlık gibi geliyordu. Denemişti! Ama hep yolunda gitmeyen bir şeyler oluyordu

Eğer adam uygun yaştaysa, ya çok sinik ya da kendini beğenmiş oluyordu. Eğer nazik ve ilginç biriyse, ya büyükbabası olacak kadar yaşlı biri oluyor ya da daima berbat kokmak veya konuşurken karşısındakinin yüzüne tükürükler saçmak gibi itici bir sorunu oluyordu.

Daisy çok güzel olmadığını biliyordu. Çok ufak tefek ve narindi, açık teninde iyice belirginleşen koyu renk gözleri ve koyu kahve saçları için övgüler almasına rağmen, pek çok kez kendisi için 'cin gibi' veya 'şeytan gibi' sözcüklerinin kullanıldığını da duymuştu. Cin gibi kadınlar hiçbir konuda, heykel gibi güzel olan veya minyatür Venüsleri andıran kadınların bulduğu talipleri cezbetmiyordu.

Ayrıca Daisy'nin kitaplarıyla çok fazla zaman geçirdiği de söyleniyordu ki bu muhtemelen doğruydu. İzin verilecek olsaydı, Daisy günlerinin çoğu zamanını okuyarak ve hayal kurarak geçirebilirdi. Hiç kuşkusuz her mantıklı aday, Daisy'nin ev idaresinin yanı sıra yakın dikkat gerektiren görevlerde de işe yarar bir eş olmayacağına karar verirdi. Ve talip bu varsayımında haklı da olurdu.

Kilerdeki malzemeler veya çamaşır günü için ne kadar sabun sipariş edileceği gibi konular Daisy'nin umurunda bile değildi. Romanlar, şiirler ve tarih daha çok ilgisini çekiyordu, tüm bunlar pencereden boş boş dışarıyı seyrettiği uzun hayallerini besliyordu. Hayallerinde heyecan dolu maceralara atılıyor, uçan halılarda seyahat ediyor, yabancı okyanusları aşıyor, tropikal adalarda hazine arıyordu.

Ve Daisy'nin düşlerinde nefes kesici centilmenler, okuduğu hikâyelerden esinlendiği cesur kahramanlar ve soylu talipler vardı. Bu hayali erkekler sıradan olanlardan çok daha heyecan uyandırıcı ve ilginçlerdi... çok güzel edebi sözler söylüyorlardı, kılıç dövüşleri ve düelloda ustaydılar ve sevdikleri kadınları zevkten bayılacak hale getirecek şekilde öpüyorlardı.

Tabii ki Daisy böyle erkeklerin gerçek olduğunu düşünecek kadar saf değildi, ama kafasındaki tüm bu romantik görüntülerle kıyaslandıklarında gerçek hayattaki erkekler korkunç bir şekilde... şey, sıkıcı geliyorlardı.

Daisy başının üzerinde ağaçlardan oluşan şemsiyeden süzülen parlak huzmeli ılık güneş ışığına bakarak, 'Tavan Arasındaki Kız Kurusu' adında canlı bir halk ezgisi söylemeye başladı:

Gel zengin adam, gel fakir adam,
Aptal veya zeki gel,
Nasıl erkek olursan ol gel!
Acıdığın için evlenmez misin?

Kısa süre sonra hedeflediği yere vardı - onun ve diğer süs bitkilerinin daha önce birkaç kez ziyaret ettiği, bir kay-

naktan beslenen bir kuyu. Bir dilek kuyusu. Yerel halka göre kuyuda, içine bir toplu iğne atacak olursanız dileğinizi yerine getirecek bir ruh yaşıyordu. Tek tehlike çok yakın durmaktı, çünkü kuyunun ruhu kendi eşi olarak ebediyen onunla yaşamanız için sizi aşağıya çekebilirdi.

Önceki gelişlerinde Daisy arkadaşları adına dileklerde bulunmuştu - ve hepsi gerçekleşmişti. Şimdi kendisi için biraz sihre ihtiyacı vardı.

Daisy bonesini yavaşça yere bırakarak, çamurlanmış deliğe yaklaştı ve bulanık suya baktı. Elini yürüyüş elbisesinin cebine sokup üstü iğne dolu bir kâğıt parçası çıkardı.

"Kuyunun hayaleti," dedi sohbet eder gibi, "istediğimi sandığım tarzda bir koca bulma konusunda şansım yaver gitmediği için, bu konuyu sana bırakıyorum. Hiçbir koşul, hiçbir şart yok. Benim dilediğim... bana göre olan adam. Açık fikirli olmaya hazırım."

İğneleri kâğıttan ikişer üçer çekerek kuyunun içine attı. Metal şeritler havada pırıl pırıl parlayarak çalkantılı suya çarptıktan sonra bulanık yüzeyin altına kaydılar.

"Bu iğnelerin hepsinin aynı dilek için değerlendirilmesini isterdim," dedi kuyuya. Yoğunlaşarak, uzun bir süre gözleri kapalı durdu. Havada bir sineği yakalamak için saldıran zeytin yeşili bir bülbülün sesi ve bir yusufçuğun vızıltısı, suyun sesini hafifçe bastırıyordu.

Arkasında ani bir gürültü oldu, sanki dallara basan bir ayak çıtırtısı gibiydi.

Dönünce Daisy, kendisine doğru gelen bir erkek gölgesi gördü. Sadece birkaç metre ötesindeydi. Yalnız olduğunu zannederken birisinin bu kadar yakınında olduğunu keşfetmenin şoku kalbinin rahatsız bir şekilde fazladan birkaç kez atmasına neden olmuştu.

Biraz daha genç görünse de arkadaşı Annabelle'in kocası kadar uzun boylu ve kaslıydı, muhtemelen henüz otuzunda yoktu. "Bağışlayın," dedi alçak sesle Daisy'nin yüzündeki ifadeyi görünce. "Sizi korkutmak istememiştim."

"Ah, korkutmadınız ki," diye yalan söyledi neşeyle, nabzı hâlâ düzelmemişti. "Ben sadece biraz... şaşırdım."

Genç adam, elleri cebinde rahat rahat sallanarak yaklaştı. "Malikâneye birkaç saat önce geldim," dedi. "Sizin buralarda yürüyüş yapmaya çıktığınızı söylediler."

Oldukça tanıdık gelmişti. Daisy'ye sanki kendisini tanımasını bekliyormuş gibi bakıyordu. Daisy daha önceden tanışmış olduğu birini unutma durumunun, daima beraberinde getirdiği üzücü savunma telaşını hissetti.

"Siz Lord Westcliff'in misafiri misiniz?" diye sordu umutsuzca kim olduğunu çıkarmaya çalışarak.

Adam ona meraklı bir bakış fırlatarak hafifçe gülümsedi. "Evet Bayan Bowman."

Adını biliyordu. Daisy ona artan bir şaşkınlıkla baktı. Bu kadar çekici bir erkeği nasıl unutabildiğini hayal bile edemiyordu. Yüz hatları kuvvetli ve keskin hatlıydı, güzel denemeyecek kadar erkeksi, sıradan olamayacak kadar çarpıcıydı. Gözleri sabah sefası gibi koyu gök mavisiydi ve güneş yanığı teni, gözlerini iyice belirginleştirmişti. Onda olağandışı bir şeyler, engellenmesi imkânsız türden bir canlılık vardı, gücü öylesine yoğundu ki neredeyse Daisy'nin bir adım geriye çekilmesine sebep oluyordu.

Genç adam Daisy'ye bakmak için başını eğince, parlak koyu kahverengi saçlarının üzerinden kızıl kahverengi bir parıltı geçti. Kalın saç lüleleri Avrupalıların tercih ettiğinden ziyade, saç diplerine yakın bir şekilde kesilmişti. Amerikan stilindeydi. Düşünülecek olursa, Amerikan aksanıy-

la konuşmuştu. Ve Daisy'nin aldığı o taze, temiz koku... eğer yanlış algılamadıysa, şeyin kokusuydu... Bowman sabunu muydu?

Daisy aniden onun kim olduğunu anladı. Neredeyse dizlerinin bağı çözülüyordu.

"Siz," diye fısıldadı, Matthew Swift'in yüzüne dikkatle bakınca şaşkınlıktan gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

www.facebook.com/groups/ekitaphane
www.facebook.com/ekitaphane

Bölüm 2

Daisy hafifçe sallanmış olmalıydı, çünkü Swift parmaklarıyla kolunun üst kısmını kavrayarak tutunca canı hafifçe acıdı.

"Bay Swift," dedi kendini zorlayarak. İçgüdüsel olarak geri çekilmeye çalışıyordu.

"Kuyuya düşeceksiniz. Benimle gelin."

Daisy'yi kabarcıklar çıkaran sudan birkaç metre öteye çekerken nazik fakat amansız bir şekilde tutuyordu. Sürüsünden ayrılmış başıboş bir kaz gibi güdülmekten sinirlenen Daisy onun tutuşu karşısında gerildi. Bazı şeyler değişmemiş, diye düşündü belli belirsiz. Matthew Swift her zamanki gibi otoriterdi.

Ona bakmaktan kendini alamıyordu. Tanrı aşkına, hayatında böylesine bir dönüşüm görmemişti. Lillian'ın onu tarif ederken söylediği eski 'kemik torbası' kilo alarak sağlık ve yaşam gücü saçan, kapı gibi, muhteşem görünümlü bir adam haline gelmişti. Eski moda, bedeni saran erkek stilinden daha bol uyarlanmış, şık bir takım elbise giymiş-

ti. Öyle bile olsa kumaşın hafif dökümü, altındaki güçlü kasları gizlemiyordu.

Ondaki farklılıklar fizikselin ötesindeydi. Olgunluk ona bariz bir özgüven havası, kendisini ve yeteneklerini bilen bir adamın görüntüsünü vermişti. Daisy onun, babasının yanında ilk çalışmaya geldiği zamanı hatırladı... pahalı, ama üstüne bol gelen kıyafetleri ve harap olmuş ayakkabılarıyla cılız, soğuk bakışlı biriydi.

"İşte size eski bir Bostonlu," demişti babası anlayışla, eski ayakkabılar aile içinde yorumlara neden olduğu zaman. "Onlar sonsuza kadar giyilebilecek ayakkabı ve ceket yaparlar. Aile serveti ne kadar büyük olursa olsun, onlar için ekonomi bir din gibidir."

Daisy çekilerek, Swift'in elinden kurtuldu. "Değişmişsiniz," dedi kendini toparlamaya çalışarak.

"Siz hiç değişmemişsiniz," diye yanıtladı Swift. Sözlerinin iltifat mı, eleştiri mi olduğunu anlamak mümkün değildi. "Kuyuda ne yapıyordunuz?"

"Ben... ben... düşünmüştüm ki." Daisy boş yere mantıklı bir açıklama aradı, ama hiçbir şey düşünemiyordu. "Bu bir dilek kuyusu."

Swift'in ifadesi ciddiydi, ama canlı mavi gözlerinde şüpheli bir titreşim oynaştı, sanki gizliden gizliye eğleniyor gibiydi. "Bilgiyi sağlam kaynaktan almışsınız sanırım, öyle mi?"

"Köydeki herkes burayı ziyaret eder," diye tersçe yanıtladı Daisy. "Bu efsanevi bir kuyudur."

Swift ona, her şeyi özümseyerek, hiçbir ayrıntıyı dikkatinden kaçırmadan, Daisy'nin oldum olası nefret ettiği şekilde bakıyordu. Daisy bu incelenme karşısında yanaklarına kan hücum ettiğini hissetti. Swift, "Ne dilediniz?" diye sordu.

"Bu özel."

"Sizi tanıyan biri olarak," dedi, "bu her şey olabilir."

Daisy sertçe, "Siz beni tanımıyorsunuz," diye karşılık verdi. Babasının onu, kendisiyle her bakımdan alakasız bir adama verecek olması fikri... çılgınlık olurdu. Onunla evlilik pratik bir para ve yükümlülük değiş tokuşu olacaktı. Hayal kırıklığı ve karşılıklı saygısızlık. Ve Swift'in de ondan, Daisy'nin hoşlandığından daha fazla hoşlanmadığı kesindi. Babasının şirketinin cazibesi olmasa asla onun gibi bir kızla evlenmezdi.

"Belki de öyledir," diye kabullendi Swift. Ama sözleri inandırıcı gelmemişti. Daisy'nin kim ve ne olduğunu kesinlikle bildiğini düşünüyordu. Ölçüp biçen ve meydan okuyan bakışları birleşti.

"Kuyunun efsanevi durumu göz önüne alınacak olursa," dedi Swift, "iyi bir fırsatı kaçırmak istemem doğrusu." Cebine uzanarak kısaca içini araştırdı ve büyük gümüş bir para çıkardı. Daisy Amerikan parası görmeyeli epey zaman olmuştu.

"Bir iğne atmanız gerekiyor," dedi Daisy.

"Bende iğne yok."

"Bu beş dolarlık bir para," dedi Daisy gözlerine inanamayarak. "Bunu atmayacaksınız her halde, öyle değil mi?"

"Atmıyorum. Ben bir yatırım yapıyorum. Dilek dilemek için yapılması gerekenleri bana söylerseniz iyi olur - bu ziyan edilecek bir para değil."

"Benimle alay ediyorsunuz."

"Son derece ciddiyim. Ve bunu daha önce hiç yapmadığım için, biraz tavsiye iyi olurdu." Daisy'nin cevabını bekledi ve gelmeyecek olduğu belli olunca, ağzının köşesinde muzip bir ifade belirdi. "Ne olursa olsun parayı atacağım."

Daisy kendine sövdü. Swift'in dalga geçtiği açıkça belli olmasına rağmen, dayanamadı. Bir dilek boşa harcanacak bir şey değildi, özellikle de beş dolarlık bir dilek. Hay lanet olası!

Daisy kuyuya yaklaştı ve sertçe, "Önce elinizde ısınıncaya kadar parayı avucunuzda tutun," dedi.

Swift gelerek yanında durdu. "Ya sonra?"

"Gözlerinizi kapayın ve en çok istediğiniz şeye yoğunlaşın." Sesine küçümseyen bir tınının karışmasına izin vermişti. "Ve bu kişisel bir dilek olmak zorunda. Şirket evlilikleri veya banka kredileriyle alakalı olamaz."

"Ben iş konularından başka şeyler de düşünürüm."

Daisy ona şüpheli bir bakış atınca Swift kısaca gülümseyerek onu şaşırttı.

Onu daha önce hiç gülümserken görmüş müydü acaba? Belki bir ya da iki kez. Böyle bir durumla alakalı hayal meyal bir anısı vardı, ama Swift'in yüzü öylesine sıskaydı ki kendisinde neşe duygusuyla bağlantısı olmayan, çarpılmış bir yüze sabitlenmiş bembeyaz dişlerden başka hiçbir izlenim bırakmamıştı. Ama bu tebessüm biraz dengesizdi, insanın savunmasını düşüren ve baştan çıkarıcı cinsten... Daisy'nin, ağırbaşlı dış görüntüsünün arkasında ne türde bir adam gizlendiğini merak etmesine neden olan bir sıcaklık parıltısıydı.

Gülümseme kaybolup da Swift her zamanki taş suratlı haline döndüğü zaman Daisy derinden rahatladı. "Gözlerinizi kapayın," diye hatırlattı ona. "Dileğinizden başka her şeyi aklınızdan çıkarın."

Swift'in gür kirpikleri Daisy'ye görülme korkusu olmaksızın dikkatle ona bakma fırsatı vererek kapandı. Bir delikanlının rahatlıkla taşıyacağı türden bir yüz değildi...

yüz hatları çok güçlü, kemikliydi, burnu çok uzun, çenesi sivriydi.

Ama Swift sonunda büyüyerek görüntüsünün ölçülerine uygun hale gelmişti. Yüzünün sert açıları aşırı kıvrık gür siyah kirpikler ve şehvet uyandıran geniş bir ağızla yumuşamıştı.

"Şimdi ne yapacağım?" diye mırıldandı, gözleri hâlâ kapalıydı.

Ona bakarken, bedenine akın eden dürtü, Daisy'yi dehşete düşürmüştü... ona yaklaşmak ve parmak uçlarıyla bronzlaşmış yanaklarını keşfetmek istiyordu. "Zihninizde bir görüntü sabitlendiği zaman gözlerinizi açın ve parayı kuyuya atın," demeyi başarabildi.

Kirpikleri aralanınca mavi camın içinde yanan ateş kadar parlak gözleri ortaya çıktı.

Swift kuyuya bakmadan parayı tam ortasına fırlattı.

Daisy, *Penelope'nin Sözlenmesi* kitabında bir bakirenin kötü bir adam tarafından yakalanması ve bekâretini teslim etmeyi kabul edinceye kadar kuledeki odaya hapsedilmesiyle alakalı pasajları okurken olduğu zamanki gibi, kalbinin güm güm atmaya başladığını fark etti.

Daisy daha okurken bile romanın saçma olduğunu biliyordu, ama bu aldığı keyfi bir nebze bile azaltmamıştı. Ve Penelope pek de kötü adam kadar ilginç olmayan mülayim altın saçlı kahraman Reginald tarafından eli kulağında yıkımdan kurtarıldığı zaman, sapkınca bir hayal kırıklığına uğramıştı.

Kuşkusuz yanında hiç kitap olmadan kule odasına hapsedilmek Daisy'ye hiçbir şekilde cazip gelmemişti. Ama kötü adamın Penelope'nin güzelliğiyle alakalı tehditkâr

monologları, ona duyduğu arzu ve onu zorlayacağı ahlaksızlık oldukça ilginçti.

Matthew Swift'in Daisy'nin hayallerindeki yakışıklı kötü adam gibi görünmesi tam anlamıyla kötü bir şanstı.

"Siz ne dilediniz?" diye sordu Daisy.

Swift'in ağzının bir köşesi seğirdi. "Bu özel."

Daisy daha önce karşısındakini sinir etmek için söylediği sözlerinin tekrarlandığını fark edince somurttu. Bonesini yakında yerde görünce, gidip yerden kaldırdı. Onun sinir bozucu varlığından kaçması gerekiyordu. "Ben malikâneye dönüyorum," dedi omzunun üzerinden. "İyi günler Bay Swift. Yürüyüşünüzün tadını çıkarın."

Daisy'nin tam da korktuğu gibi Swift, uzun bacaklarıyla birkaç adımda ona yetişti ve yanında yürümeye başladı. "Size eşlik edeceğim."

Daisy ona bakmayı reddetti. "Etmemenizi tercih ederdim."

"Neden olmasın? Aynı yöne gidiyoruz."

"Çünkü ben sessizlik içinde yürümeyi tercih ediyorum."

"O zaman ben de sessiz olurum." Swift'in temposu hızını kaybetmemişti.

Karar verdiği zaman ona itiraz etmenin anlamsız olacağını anlayan Daisy dudaklarını birbirine kenetledi. Manzara -çayırlık, orman- eskiden olduğu kadar güzeldi, ama Daisy'nin keyfi kaçmıştı.

Swift'in onun itirazlarını duymazdan gelmesi sürpriz olmamıştı. Hiç kuşkusuz evlilik meselesine bakışı da aynı böyleydi. Daisy'nin ne istediği veya beklediği önemli değildi. Swift onun isteklerini bir kenara bırakacak ve kendi yolunda ısrar edecekti.

Daisy'nin bir çocuk gibi yumuşak başlı olduğunu düşünüyor olmalıydı. Kökleşmiş kibriyle, belki de onunla evlenmeye razı olduğu için minnet duyması gerektiğini düşünüyordu. Daisy onun evlenme teklif etme zahmetine girip girmeyeceğini merak etti. Büyük bir ihtimalle kucağına bir yüzük fırlatacak ve takmasını emredecekti.

Acımasız yürüyüş devam ederken, Daisy koşturmamak için kendini engellemeye uğraşıyordu. Swift'in bacakları o kadar daha uzundu ki, Daisy'nin her iki adımında o bir adım atıyordu. Artarak boğazında düğümlenen öfke yüzünden Daisy kendisini boğulacak gibi hissediyordu.

Bu yürüyüş kendi geleceğinin bir sembolüydü. Ne kadar uzağa veya hangi hızla gittiğinin önemi olmadan sadece yorucu bir şekilde yürüyerek ilerleyebilecekti, onu geçerek geride bırakmak olamazdı.

Sonunda gergin sessizliğe dayanamadı. "Fikri babamın kafasına siz mi soktunuz?" diye patladı.

"Hangi fikri?"

"Ah, bana öyle sözüm ona tevazu göstermeyin," dedi Daisy sinirli sinirli. "Neyi kastettiğimi biliyorsunuz."

"Hayır, bilmiyorum."

Belli ki oyun oynamakta ısrar edecekti. "Babamla yaptığınız pazarlık," dedi Daisy. "Benimle evlenmek istiyorsunuz, böylece şirketi miras olarak devralacaksınız."

Swift öylesine aniden durdu ki koşullar başka türlü olsaydı Daisy buna gülerdi. Swift sanki görünmez bir duvara çarpmış gibi görünüyordu. Daisy de durdu, kollarını göğsünde kavuşturarak ona bakmak için döndü.

Swift'in yüzünde tam anlamıyla boş bir ifade vardı. "Ben..." Sesi kulak tırmalayıcı çıkıyordu ve konuşmadan önce boğazını temizlemek zorunda kaldı. "Neden söz ettiğinizi bilmiyorum."

"Öyle mi?" diye sordu Daisy zayıf bir sesle.

Demek ki tahminlerinde yanılmıştı - babası henüz planını Swift'e açmamıştı.

Eğer küçük düşmekten ölünebilseydi, Daisy hemen oracıkta son nefesini verirdi. Şu an, hayatında en utandığı andı. Swift'in bütün yapması gereken bir kız kurusuyla evlenmeyi asla kabul etmemiş olduğunu söylemekti.

Takip eden sessizlikte yaprakların hışırtısı ve bülbül cıvıltıları fazla sesli gelmeye başlamıştı. Swift'in düşüncelerini okumak mümkün olmadığı halde, Daisy onun hızla ihtimalleri ve sonuçlarını seçip ayıkladığını seziyordu.

"Babam sanki her şey tamamen düzenlenmiş gibi konuştu," dedi. "New York'a yaptığı son ziyaret esnasında konuyu ele almış olduğunuzu düşünmüştüm."

"Bana böyle bir şeyden hiç bahsetmedi. Sizinle evlenme düşüncesi aklımdan hiç geçmedi. Ve şirketi miras olarak almak gibi bir hırsım da yok."

"Sizde hırstan başka bir şey yok."

Swift, "Doğru," dedi Daisy'yi yakından izleyerek. "Ama geleceğimi güvenceye almak için sizinle evlenmem gerekmiyor."

"Babam onun damadı olma fırsatına balıklama atlayacağınızı düşünüyor. Ona büyük bir sevgi duyduğunuza inanıyor."

"Ondan çok şey öğrendim," diye tahmin edilebileceği gibi ihtiyatlı bir cevap geldi.

"Eminim öğrenmişsinizdir." Daisy aşağılayıcı bir ifadenin arkasına sığınmıştı. "İş dünyasında size yarar sağlayacak bir sürü ders öğretti. Fakat onlardan hiçbirinin gerçek hayatta size faydası olmayacak."

"Babanızın işini onaylamıyorsunuz." Swift sormaktan ziyade söylemişti.

"Evet, onun işine yüreğini ve ruhunu verip kendisini sevenleri göz ardı etmesinden hoşlanmıyorum."

"Bu size pek çok lüks sağlıyor," diye işaret etti Swift. "Buna bir İngiliz soylusuyla evlenme fırsatı da dâhil."

"Ben lüks istemedim! Ben hiçbir zaman huzurlu bir yaşamdan başka bir şey istemedim."

"Tek başınıza kütüphanede oturmak ve okumak mı?" Swift bunu oldukça hoş bir şekilde ortaya atmıştı. "Bahçede yürümek mi? Arkadaşlarınızla beraberliğin tadını çıkarmak mı?"

"Evet!"

"Kitaplar pahalı. Bahçeli güzel evler de öyle. Sizin huzurlu yaşamınız için birisinin ödeme yapması gerektiği hiç aklınıza gelmedi mi?"

Bu soru babasının onu bir asalak olmakla suçlamasına o kadar yakındı ki Daisy irkildi.

Swift onun tepkisini görünce, yüzündeki ifade değişti. Başka bir şeyler söylemeye başladı, ama Daisy sert bir şekilde lafını kesti. "Benim hayatımı nasıl sürdürdüğüm veya bunu kimin ödediği sizin üstünüze vazife değil. Düşünceleriniz umurumda değil ve onlarla bana baskı yapmaya da hakkınız yok."

"Eğer geleceğim sizinkiyle bağlantılıysa yaparım."

"Değil!"

"Varsayımsal olarak öyle."

Ah, Daisy tartıştıkları zaman söylediği her noktaya saplanıp kalan insanlardan nasıl da nefret ediyordu. "Bizim evliliğimiz asla varsayımdan başka bir şey olamaz," dedi Swift'e. "Babam bana evlenecek başka birini bulmam için mayıs sonuna kadar süre verdi - ve bulacağım da."

Swift ona dikkatli bir alakayla baktı. "Ne türde bir erkek

aradığınızı tahmin edebiliyorum. Sarışın, aristokrat, duyarlı, neşeli bir mizacı ve centilmence peşinizde koşmak için bol bol boş vakti olan birisi-"

"Evet," diye lafını kesti Daisy, Swift'in bu tanımın budalaca görünmesini nasıl becerdiğini merak ediyordu.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Sesindeki kendini beğenmişlik Daisy'nin sinirini bozmuştu. "Sizin görünümünüzde bir kızın üç sezondur nişanlanmamasının tek muhtemel nedeni inanılmayacak kadar yüksek standartlar belirlemiş olmanız. Mükemmel erkekten azına razı değilsiniz. Babanız bu konuda bu nedenle zor kullanıyor."

Sanki büyük bir güzellikmiş gibi söylenen, 'sizin görünümünüzde bir kız' sözleriyle Daisy'nin bir an için dikkati dağıldı. Yorumun sadece derin bir alay anlayışıyla yapılabileceğine karar verince, Daisy hararetinin arttığını hissetti. "Ben mükemmel bir erkekle evlenme peşinde değilim," dedi sıkılmış dişlerinin arasından. Ablasının konuşmasındaki muhteşem akıcılığın aksine, Daisy'ye kızdığı zaman konuşmak zor geliyordu. "Öyle bir şey olmadığının iyice farkındayım."

"Peki öyleyse ablanız bile bir koca kapmayı başardığı halde siz neden birisini bulamadınız?"

" 'Ablanız bile' de ne demek?"

" 'Lillian'la evlen, bir milyon alacaksın.' " Bu onur kırıcı deyiş Manhattan sosyetesinin yüksek tabakasında şaka gibi görünen pek çok iğneleyici alaya sebep olmuştu. "Muazzam çeyizine rağmen New York'ta hiç kimsenin ablanıza evlenme teklif etmemesinin sebebi nedir zannediyorsunuz? O her erkeğin korkulu rüyası da ondan."

Bu kadarı fazlaydı.

"Benim ablam bir mücevherdir ve Westcliff bunu anlayacak beğeniye sahip. Lord herkesle evlenebilirdi, ama istediği ablam oldu. Sıkıysa düşüncenizi kontun kendisine tekrarlayın bakalım!" Daisy birdenbire döndü ve kısa bacakları el verdiğince hızlı yürüyerek fırtına gibi yola koyuldu.

Swift ellerini kayıtsızca ceplerinin derinliklerine sokarak kolaylıkla ona yetişti. "Mayıs sonu..." dedi düşünceli düşünceli, temposuna rağmen en ufak bir şekilde nefessiz kalmamıştı. "İki aydan sadece biraz az. Bu kadar zamanda bir talibi nasıl bulacaksınız?"

"Eğer gerekirse pankart açarak bir sokağın köşesinde duracağım."

"Başarınız için en içten dileklerimi sunarım Bayan Bowman. Buna karşın, hükmen galip olarak kendimi ortaya koymak isteyeceğimden pek emin değilim."

"Siz hükmen galip olmayacaksınız! Emin olun Bay Swift, dünyadaki hiçbir şey beni karınız olmaya razı edemez. Sonuçta sizinle olacak zavallı kadına acıyorum. Bu kadar soğuk, kendini beğenmiş bir ukalayı koca olarak hak edecek birisini düşünemiyorum-"

"Bekleyin." Ses tonu uzlaşma başlangıcı olabilecek şekilde yumuşamıştı. "Daisy..."

"Bana adımla hitap etmeyin!"

"Haklısınız. Bu uygun değil. Kusuruma bakmayın. Söylemek istediğim şu ki Bayan Bowman, düşmanlığa hiç gerek yok. Her ikimiz için de büyük öneme sahip bir konuyla karşı karşıyayız. Kabul edilebilir bir çözüm bulunacaya kadar uygarca davranmayı başarabileceğimizi umuyorum."

"Tek bir çözüm var," dedi Daisy sertçe, "ve bu da sizin babamı reddederek hiçbir koşulda, kati surette benimle

evlenemeyeceğinizi söylemeniz. Bana bunun için söz verin, ben de size karşı terbiyeli davranmaya çalışayım."

Swift yolda durunca Daisy de durmak zorunda kaldı. Yüzünü Swift'e çevirerek beklentiyle kaşlarını kaldırdı. Daha önce söylediklerine bakılırsa, Swift için söz vermek zor olmamalıydı. Ama o Daisy'ye uzun, anlaşılmaz bir bakış attı. Elleri hâlâ ceplerinde, hareketsiz vücudu gergindi. Sanki bir şey dinliyor gibi görünüyordu.

Açık bir değerlendirmeyle bakışlarını üzerinde dolaştırırken gözlerindeki tuhaf parıltı Daisy'nin iliklerine kadar ürpermesine neden oldu. Bana tıpkı pusuda bekleyen bir kaplan gibi bakıyor, diye düşündü Daisy. Swift'e geri baktı, umutsuzca onun zihnindeki zeki faaliyetleri ayırt etmeye, eğlenme ve şaşırtıcı açlık belirtilerini çözmeye başlıyordu. Ama ne için açlık? Kendisi için değildi, herhalde.

"Hayır," dedi Swift usulca, sanki kendi kendine söylüyormuş gibi.

Daisy şaşkınlık içinde başını iki yana salladı. Dudakları kurumuş, konuşmadan önce dilinin ucuyla ıslatmak zorunda kalmıştı. Swift'in bakışlarıyla küçük hareketini izlemesi Daisy'yi sinirlendirmişti. "Bu 'hayır' şey mi... yani... 'Hayır, seninle evlenmeyeceğim' mi?" diye sordu.

"O 'hayır' şeye dâhil... 'hayır, size bunu yapmamak için söz vermeyeceğim,' anlamında," diye yanıtladı.

Ve Swift böyle yaparak, onun yanından geçti ve kafası karışmış Daisy'yi arkasında bırakıp malikâneye doğru yoluna devam etti.

"Sana işkence yapmaya çalışıyor," dedi Lillian nefretle, günün daha geç vaktinde Daisy tüm hikâyeyi anlattığı zaman. Taşra malikânesinin yukarı katındaki özel salonda en yakın iki arkadaşları Annabelle Hunt ve Evie, namı diğer Leydi St. Vincent'la birlikteydiler. Hepsi iki yıl önce tanışmışlardı, çeşitli nedenlerle hiçbiri münasip bir centilmeni yarışın başlama çizgisine getirmeye ikna edememiş birer süs bitkisiydiler.

Victoria sosyetesinde kadınların değişken mizaçları ve daha düşük zekâları nedeniyle erkeklerinkiyle aynı kalitede dostlukları olamayacağı popüler bir inançtı. Sadece erkekler birbirlerine sadık olabilirlerdi ve sadece erkeklerin gerçekten dürüst ve âlicenap ilişkileri olabilirdi.

Daisy bunun saçma olduğunu düşünüyordu. O ve diğer süs bitkileri... yani eski süs bitkileri... derin, sevecen bir güven bağını paylaşıyorlardı. Birbirlerine yardım ediyorlar, hiçbir rekabet veya kıskançlık olmadan birbirlerine cesaret veriyorlardı. Daisy, Annabelle ve Evie'yi neredeyse Lillian'ı sevdiği kadar seviyordu. Hepsinin gelecek yıllarını kolaylıkla hayal edebiliyordu; çay ve bisküvi eşliğinde torunları hakkında gevezelik edecekler, gümüş saçlı sivri dilli yaşlı leydiler olarak birlikte seyahatlere çıkacaklardı.

"Bay Swift'in bu konuda hiçbir şey bilmediğine tek bir an bile inanmadım," diye devam etti Lillian. "O bir yalancı ve babamla aynı iş dalında çalışıyor. Şirketi devralmayı tabii ki istiyor."

Lillian ve Evie pencerenin yanındaki brokar döşemeli koltuklarda otururken, Daisy ve Annabelle rengârenk yayılmış etek yığınları arasında yere yayılmışlardı. Koyu renk hacimli bukleleriyle tombul bir kız bebek aralarında ileri geri emekliyor, arada bir kaşlarını çatıp ciddiyetle durarak minyatür parmaklarıyla halıdan bir şeyler çıkarıyordu.

Bebek Isabelle'i yaklaşık on ay kadar önce Annabelle ve Simon Hunt çifti dünyaya getirmişti. Kuşkusuz başka

hiçbir bebeğe, babası da dâhil olmak üzere tüm ev halkı tarafından bu kadar deli divane olunamazdı.

Tüm beklentilerinin aksine, güçlü kuvvetli ve erkeksi Bay Hunt ilk çocuğunun kız olması yüzünden hiç de hayal kırıklığına uğramamıştı. Çocuğa tapıyor, onu herkesin gözü önünde taşımaktan, babaların nadiren cesaret ettiği şekilde onunla kumru gibi öpüşüp koklaşmaktan hiç utanmıyordu. Hatta Hunt, Annabelle'e gelecekte daha fazla kız çocuk sahibi olmak için talimat vermiş, çapkın çapkın her zaman pek çok kadın tarafından sevilme tutkusu olduğunu ileri sürmüştü.

Tahmin edileceği gibi, bebek olağanüstü bir güzelliğe sahipti - Annabelle'in muhteşemden daha az güzel bir çocuk sahibi olması fiziksel bir imkânsızlıktı.

Daisy Isabelle'in sağlam, yerinde duramayan vücudunu yerden kaldırarak ipek gibi boynuna burnunu sürttükten sonra tekrar halının üzerine bıraktı. "Onu duymalıydınız," dedi. "Kibri inanılmazdı. Swift hâlâ evlenmemiş olmamın benim hatam olduğuna karar verdi. Bana çok yüksek standartlar belirlemiş olmalısın, dedi. Ve bana kitaplarımın maliyeti hakkında vaaz vererek pahalı yaşam tarzımın bedelini birisinin ödemesi gerektiğini söyledi."

"Buna cüret etmiş olamaz," diye bağırdı Lillian; aniden öfkelenince yüzü kıpkırmızı olmuştu.

Daisy ona söylediğine anında pişman oldu. Aile doktoru hamileliğinin son ayına geldiği için Lillian'ın üzülmemesi gerektiğini söylemişti. Bir önceki yıl hamile kalmış ve düşük yapmıştı. Güçlü bünyesine rağmen bebeği kaybetmek Lillian'a çok ağır gelmişti.

Doktorun düşükle alakalı hiçbir suçu olmadığına dair güvenceler vermesine rağmen Lillian olaydan sonra haftalarca kendini kahretmişti. Ama Westcliff'in sebatlı avutmaları ve arkadaşlarının sevgi dolu destekleriyle, Lillian yavaş yavaş şen şakrak benliğine yeniden kavuşmuştu.

Şimdi Lillian tekrar hamile kalınca, hamilelik konusunda çok daha az düşüncesizlik yapıyor, başka bir düşük ihtimalini gözeterek çok daha bilinçli davranıyordu. Ne yazık ki doğumdan önceki kısıtlama sürecinde serpilip güzelleşen kadınlardan değildi. Bedeninde lekeler oluşmuştu, midesi bulanıyordu ve durumundan dolayı maruz kaldığı kısıtlamalardan bezmiş, genellikle hırçındı.

"Bunu sineye çekmeyeceğim," diye bağırdı Lillian. "Matthew Swift'le evlenmeyeceksin ve eğer seni İngiltere'den uzaklaştırmaya kalkışacak olursa babamın cehenneme kadar yolu var!"

Hâlâ yerde oturan Daisy uzanarak yatıştırmak için elini ablasının dizine koydu. Lillian'ın sinirli yüzüne bakarken dudaklarına güven verici zoraki bir tebessüm kondurmuştu.

"Her şey yoluna girecek," dedi. "Bir şeyler düşüneceğiz. Bunu yapmak zorundayız." Çok uzun yıllar boyunca çok yakın olmuşlardı. Anne babaları onlara yeterince şefkat göstermemiş, Lillian ve Daisy kendilerini bildiklerinden bu yana birbirlerinin tek sevgi ve destek kaynağı olmuşlardı.

Dört arkadaştan en az konuşkanı olan Evie, sinirlendiği veya güçlü bir duygu hissettiği zaman hafifçe kekelerdi. Hepsi iki yıl önce tanıştıkları zaman, Evie'nin kekelemesi o kadar şiddetliydi ki, sohbet üzücü bir faaliyet haline geliyordu. Ama kendisine şiddet uygulayan ailesini terk ederek Lord St. Vincent'la evlendiğinden beri, Evie çok daha fazla özgüven kazanmıştı.

"B-Bay Swift kendi seçimi olmayan bir eş almayı gerçekten kabul edecek mi?" Evie alnına düşen pırıl pırıl kızıl bir bukleyi geriye itti. "Eğer söyledikleri doğruysa -yani mali durumunun zaten iyi olduğu konusunda- o zaman Daisy'yle evlenmesi için hiçbir sebep yok."

"Bu sadece para konusu değil," diye yanıtladı Lillian, daha rahat bir pozisyon bulmak için koltuğunda kıpırdanarak. Ellerini büyüyen karnının üzerine koymuştu. "Erkek kardeşlerimizden hiçbiri istediği gibi çıkmayınca babam Swift'i yedek oğlu haline getirdi."

"İstediği gibi mi?" diye sordu Annabelle hayretler içinde. Birdenbire eğilerek bebeğin kıpır kıpır minicik ayak parmaklarını öpünce çocuk neşeyle kıkırdamaya başladı.

"Kendini şirkete adamış biri," diye açıkladı Lillian. "Becerikli, duygusuz ve vicdansız. İşinin çıkarlarını hayatındaki başka her şeyin önüne koyabilecek bir adam. Bu babamla Bay Swift'in birlikte konuştukları bir lisan. Erkek kardeşimiz Ransom şirkette kendisine bir yer açmaya çalıştı, ama babam onu daima Bay Swift'le rekabete soktu."

"Ve Bay Swift daima kazanıyor," dedi Daisy. "Zavallı Ransom."

"Diğer erkek kardeşlerimiz deneme zahmetine bile girmediler," dedi Lillian.

"Pe-peki ya Bay Swift'in gerçek babası?" diye sordu Evie. "Kendi oğlunun bilfiil bir başkasının oğlu haline gelmesine bir itirazı yok mu?"

"Eh, bu her zaman işin tuhaf tarafı olmuştur," diye yanıtladı Daisy. "Bay Swift tanınmış bir New England ailesinden geliyor. Plymouth'a yerleşmişler ve bunlardan bazıları on yedinci yüzyılın başlarında Boston'a gelmiş. Swiftler seçkin atalarıyla tanınırlar, ama bunlardan sadece

birkaçı parasını korumayı başarmış. Babamın hep söylediği gibi, kazanmak bir nesil sürer, ikinci nesil harcar, üçüncülere ise sadece isim kalır. Tabii ki eski Boston zamanlarından, sürecin üç yerine on nesil sürdüğü zamanlardan söz ediliyor - her konuda çok daha yavaşlar-"

"Konudan sapıyorsun hayatım," diye araya girdi Lillian. "Konunun özüne dön."

"Özür dilerim." Daisy devam etmeden önce kısaca tebessüm etti. "Şey, Bay Swift ve ailesinin bir şekilde aralarının açık olduğundan şüpheleniyoruz, çünkü onlardan pek söz etmez. Ve Massachusetts'i nadiren ziyaret eder. Bu yüzden Bay Swift'in babası, oğlunun kendisini bir başkasının ailesine dâhil etmesine itiraz ediyorsa bile, bununla alakalı hiçbir şey bilemiyoruz."

Dört kadın bir an sessiz kalarak durumu düşündüler. "Daisy için birisini bulacağız," dedi Evie. "Artık asiller dışında birilerine de bakmamız mümkün olduğuna göre, çok daha kolay olacaktır. Un-unvan sahibi olmayacak iyi soylardan gelen, kabul edilebilir bir sürü centilmen var."

"Bay Hunt'ın tanıdığı çok sayıda bekâr var," dedi Annabelle. "Seni pek çok kişiyle tanıştırabilir."

"Buna minnettarım," dedi Daisy, "ama bir işadamıyla evlenme fikri hiç hoşuma gitmiyor. Ruhsuz bir sanayiciyle asla mutlu olamam." Duraksayarak, özür dilercesine, "Tabii Bay Hunt'ın darılmasını istemem," dedi.

Annabelle güldü. "Ben olsam tüm işadamlarını ruhsuz sanayiciler diye tanımlamazdım. Bay Hunt zaman zaman oldukça hassas ve duygusal olabiliyor."

Diğerleri ona kuşkuyla baktılar, hiçbiri Annabelle'in iri kıyım, gözü pek kocasının herhangi bir şekilde duygusal olabileceğini hayal edemiyordu. Bay Hunt zeki ve çekiciy-

di, ama duygular konusunda bir filin bir sinek vızıltısına olacağı kadar vurdumduymaz görünüyordu.

"Bu konuda senin sözlerine güveniyoruz," dedi Lillian. "Gündemdeki konuya geri dönelim - Evie, Lord St. Vincent'a Daisy'ye uygun bir centilmen tanıyor mu diye sorar mısın? Artık 'uygun' tanımını genişlettiğimize göre iyi birisini bulması mümkün olmalı. Tanrı bilir İngiltere'de cebi delik olmayan her erkek hakkında bilgisi vardır."

"Ona soracağım," dedi Evie kararlı bir ifadeyle. "Birkaç eli yüzü düzgün aday bulacağımızdan emimim."

Jenner'ın sahibi olarak Lord St. Vincent, Evie'nin babasının uzun zaman önce kurmuş olduğu özel oyun kulübünü hızla, daha önce hiç olmadığı kadar yüksek bir başarıya ulaştırmıştı. St. Vincent kulübü titiz bir şekilde yönetiyor, üyelerinin her birinin kişisel yaşamları ve mali dengeleriyle alakalı özenli dosyalar tutuyordu.

"Teşekkür ederim," diye içtenlikle yanıtladı Daisy. Zihni kulüp düşünceleri üzerinde oyalanıyordu. "Acaba... Lord St. Vincent Bay Rohan'ın gizemli geçmişi hakkında daha fazla bilgi edinebilir mi dersin? Belki de uzun zamandır kayıp bir İngiliz lordu falandır."

Odaya tıpkı savrulan minik kar taneleri gibi bir sessizlik serpildi. Daisy ablasıyla arkadaşları arasında anlamlı bakış değiş tokuşu olduğunun farkındaydı. Birdenbire onlardan ve hatta oyun kulübünün yönetimine yardım eden adamın isminden bahsettiği için kendisinden de rahatsız oldu.

Rohan parlak ela gözlü ve koyu renk saçlı yarı-Çingene genç bir adamdı. Sadece bir kere, Rohan ondan bir öpücük çaldığı zaman karşılaşmışlardı. Şayet gerçekçi olmak gerekirse, üç öpücüktü ve Daisy'nin tüm yaşamı boyunca tattığı en erotik deneyimi olmuştu. Ayrıca hayatındaki tek erotik deneyimdi.

Rohan öpücüklerin yol açtığı tüm yasak şeyleri ima eden bir şehvet uyandırarak onu, birisinin kız kardeşi değil de sanki yetişkin bir kadın gibi öpmüştü. Daisy'nin onu tokatlaması gerekirdi. Bunun yerine o öpücüklerin en az yüz bin kere hayalini kurmuştu.

"Ben öyle düşünmüyorum canım," dedi Evie çok nazik bir şekilde ve Daisy de sanki o bir şaka yapmış gibi fazlasıyla ışıl ışıl gülümsedi.

"Ah, tabii ki öyle değil! Ama biliyorsunuz benim hayal gücüm nasıl... her küçük gizemin içine dalmak ister."

"Bizim önemli olan konuya odaklanmamız lazım, Daisy," dedi Lillian sertçe. "Fantezilere veya hikâyelere değil... ve artık Rohan'ı düşünmek yok. O sadece dikkat dağıtan bir eğlence."

Daisy'nin ilk tepkisi Lillian amirane davrandığı zaman hep yaptığı gibi iğneleyici bir şeyler söylemek olmuştu. Ancak, ablasının kendisininkiyle aynı, baharatlı zencefilli çörek rengine benzer kahverengi gözlerine dikkatle bakınca yanıp sönen paniği gördü ve koruyucu bir sevgi hissetti.

"Haklısın," dedi zoraki bir tebessümle. "Endişelenmene gerek yok, biliyorsun. Burada seninle kalmak için ne gerekiyorsa yapacağım. Hatta bu, sevmediğim bir adamla evlenmek bile olsa."

Başka bir sessizlik ve sonra Evie konuştu. "Sevebileceğin birisini bulacağız Daisy ve zaman içinde sevginin gelişeceğini umuyoruz." Dolgun dudaklarında alaycı bir tebessüm belirdi. "Bazen öyle olur."

www.facebook.com/groups/ekitaphane
www.facebook.com/ekitaphane

Bölüm 3

"Babamla yaptığınız pazarlık..."

Daisy'nin sesi, ayrıldıktan sonra uzun süre Matthew'un kulaklarında yankılandı. Thomas Bowman'ı ilk fırsatta kenara çekecek ve neler döndüğünü soracaktı. Ama gelen misafirlerin karmaşasında, beklediği an akşama kadar geleceğe benzemiyordu.

Matthew yaşlı Bowman'ın onu Daisy'yle evlendirmeyi gerçekten kafasına koyup koymadığını merak ediyordu. Aman Tanrım. Matthew yıllar boyunca Daisy Bowman'la ilgili pek çok şey düşünmüştü, ama bunlardan hiçbiri evlilikle alakalı değildi. Bu şimdiye dek o kadar ihtimal dışı olmuştu ki düşünmeye bile değmezdi. Bu yüzden sonuçların tam anlamıyla felaket olacağını bilerek Matthew onu hiç öpmemiş, onunla hiç dans etmemiş veya hatta birlikte hiç yürümemişlerdi.

Geçmişteki sırları bugününü tehdit ediyor ve geleceği için tehlike oluşturuyordu. Matthew kendisi için yarattığı kimliğinin her an paramparça olabileceğini bir saniye bile

unutmuyordu. Birinin çıkıp, bulmacanın bir iki parçasını bir araya getirmesi bunun için yeterliydi... gerçekte ne ve kim olduğunu bilen birinin onu tanıması yeterliydi. Daisy dürüst ve sağlam bir kocayı hak ediyordu, yaşamını yalanlar üzerine kuran birini değil.

Ama bu Matthew'un onu istemesini engellememişti. Daisy'yi cildindeki gözeneklerden yayılıyor gibi gelen bir tutkuyla daima istemişti. Daisy tatlı, nazik, yaratıcı, son derece mantıklı ama gene de saçma derecede romantikti, koyu renk gözleri hayallerle doluydu. Aklı yaptığı işe odaklanamayacak kadar düşünceleriyle meşgulken ara sıra sakarlık anları yaşıyordu. Okumaya fazla daldığı için akşam yemeklerine genellikle geç kalıyordu. Sık sık dikiş yüksüklerini, terliklerini veya kalem uçlarını kaybediyordu. Ve yıldızları izlemeyi seviyordu. Asla unutamadığı, Daisy'nin bir gece balkon korkuluğuna özlemle yaslanmış, şuh profilini gece gökyüzüne kaldırmış görüntüsü, Matthew'u bir adımda onun yanına gitme ve kendinden geçerek bilinçsizce onu öpme arzusuyla doldurmuştu.

Matthew olması gerekenden çok daha fazla kez, onunla birlikte yatakta olmayı hayal etmişti. Eğer böyle bir şey gerçekleşmiş olsaydı, çok nazik davranırdı... ona tapınırdı. Onu memnun etmek için her şeyi yapardı. Ellerinde onun saçlarının, avuçlarında kalça kemiğinin yumuşak çıkıntısının, dudaklarında pürüzsüz omuzlarının yakınlığına özlem duyuyordu. Kollarında uyumasının ağırlığına. Tüm bunları ve çok daha fazlasını istiyordu.

Şimdiye kadar hiç kimsenin kendi duygularını tahmin etmemiş olması Matthew'u şaşırtıyordu. Daisy kendisine her baktığında bunu görmeliydi. Matthew, iyi ki de anlamadı, diye düşünüyordu. Daisy onu daima babasının

şirket mekanizmasındaki başka bir dişli gibi görmezden gelmişti ve Matthew bunun için minnettardı.

Ancak bir şeyler değişmişti. Günün daha erken saatlerinde Daisy'nin kendisine bakış şeklini, yüzündeki meraklı ifadeyi düşündü.

Matthew dalgın dalgın ellerini ceplerine iyice soktu ve Stony Cross Malikânesinin içinde yürümeye başladı. Saçının kesilmiş veya yüzünün temiz olmasının dışında görüntüsüne hiçbir zaman kafa yormamıştı. Katı New England yetiştirilme tarzında en ufak gösteriş kıvılcımı derhal söndürülürdü, Bostonlular kibirden iğrenip uzak dururlar, yeni ve moda olan her şeyden sakınmak için mümkün olan her şeyi yaparlardı.

Ancak geçen birkaç yıl içinde Thomas Bowman, Matthew'un Park Bulvarı'ndaki kendi terzisine ve berber yerine bir kuaföre giderek onun pozisyonundaki bir centilmene yakışır şekilde arada bir manikür yaptırmasında ısrar etmişti. Ayrıca Bowman'ın ısrarı üzerine Matthew bir aşçı ve bir kâhya tutmuştu ki bu da son zamanlarda daha iyi yemek yemesi anlamına geliyordu. Genç erişkinliğin son izlerinin kaybolmasının yanı sıra bu da ona yeni, olgun bir görüntü vermişti. Daisy'nin ilgisini çekenin bu olup olmadığını merak etti ve derhal önemsediği için kendine sövdü.

Ama Daisy'nin bugünkü ona bakış şekli... sanki ilk kez onu görüyor, fark ediyor gibiydi...

Ailesinin Beşinci Cadde'deki evini ziyaret ettiğinde hiçbir vesileyle kendisine öyle bakmamıştı. Düşünceleri Daisy'yle ilk kez tanıştığı, sadece ailenin katıldığı özel akşam yemeğine geri gitti.

Görkemli bir şekilde döşenmiş yemek salonu kristal bir

avizeden dökülen bol ışıkta parıldıyordu, duvarlar kalın yaldızlı kâğıtla ve altın rengi boyalı bordürlerle kaplanmıştı. Bir duvarın tamamına sıralanmış masif görünümlü dört ayna o güne dek gördüklerinin hepsinden daha büyüktü.

Oğullardan ikisi hazır bulunuyordu, her ikisi de güçlü kuvvetli olan genç adamlar Matthew'a göre rahat rahat iki misli ağırlıktaydılar. Mercedes ve Thomas masanın karşılıklı iki ucunda oturuyorlardı. İki kızları Lillian ve Daisy, bir tarafta oturmuşlar, gizliden gizliye tabaklarını ve sandalyelerini dürterek birbirlerine daha yaklaştırmışlardı.

Thomas Bowman'ın her iki kızıyla da çekişmeli bir ilişkisi vardı, dönüşümlü olarak onları ya göz ardı ediyor, ya da sert eleştirilere tabi tutuyordu. Büyük kızı Lillian, Bowman'a somurtkan bir küstahlıkla cevaplar veriyordu.

Ama on beş yaşındaki Daisy'nin babasına gösterdiği şüpheli ve fazlasıyla neşeli saygı görünüşe göre Bowman'ı dayanabileceğinin ötesinde rahatsız ediyordu. Daisy Matthew'da gülümseme isteği uyandırmıştı. Işıltılı cildi, egzotik tarçın renkli gözleri ve ele avuca sığmaz halleriyle Daisy Bowman, mitolojik yaratıklarla dolu büyülü bir ormandan gelmiş gibi görünüyordu.

Daisy'nin katıldığı herhangi bir konuşmanın beklenmedik ve büyüleyici bir yöne sapmasının mümkün olduğunu Matthew derhal anlamıştı. Thomas Bowman Daisy'yi en son yaramazlığından dolayı herkesin önünde azarladığı zaman Matthew için için eğlenmişti. Görünüşe göre Bowman hanesi kurulan tüm tuzaklar başarısız olduğu için fareler tarafından istila edilmişti.

Uşaklardan birisi Daisy'nin gece vakti evde sinsice dolaşarak farelerin öldürülmesini önlemek için tüm tuzakları bilinçli olarak kapattığını rapor etmişti.

"Bu doğru mu kızım?" diye gürlemişti Thomas Bowman. Daisy'ye bakarken gözleri öfkeyle doluydu.

"Olabilir," diye kabul etmişti Daisy. "Ama bir açıklaması daha var."

"Peki o ne öyleyse?" diye sormuştu Bowman ekşi ekşi.

Daisy tebrik eder gibi konuşmuştu. "Sanırım New York'taki en zeki farelere ev sahipliği yapıyoruz!"

O andan itibaren Matthew, sadece yaşlı adamı memnun ettiği için değil, Daisy'yi görme fırsatı verdiği için de Bowman konağından gelen hiçbir daveti reddetmemişti. Daisy'den tüm elde edebileceğinin bu olduğunu bildiğinden, mümkün olduğunca çok sayıda kaçamak bakış biriktirmişti. Ve Daisy'nin refakatinde geçirdiği anlar, onun soğuk nezaketine rağmen, hayatında mutluluğa en yaklaştığı yegâne zamanlar olmuştu.

Matthew sıkıntılı düşüncelerini gizleyerek malikânenin daha uzak kısımlarına doğru ilerledi. Daha önce hiç yurtdışına çıkmamıştı, ama bakımlı bahçeleri ve ötesindeki yeşil tepelerle, büyük arazilerin dibindeki rustik köyle İngiltere, tam hayal ettiği gibi görünüyordu.

Ev ve mobilyalar oldukça eskiydi ve yıpranmaya başlamışlardı, ama görünüşe göre her köşede sanat tarihi kitaplarında gördüğü paha biçilmez bir vazo, heykel veya tablo vardı. Muhtemelen kışın içerisi biraz soğuk olurdu, fakat bol miktarda şömine, kalın halılar ve kadife perdelerle burada yaşamanın çileli olacağı pek de söylenemezdi.

Thomas Bowman, daha doğrusu Bowman'ın kâtibi yazarak Matthew'un İngiltere'deki sabun şirketinin bir bölümünün kurulmasına nezaret etmek üzere gelmesi gerektiğini haber verdiği zaman, Matthew'un ilk dürtüsü reddetmek olmuştu. Mücadele ve sorumluluktan zevk alı-

yordu. Ama Daisy Bowman'ın civarında -hatta aynı ülkede- olmak Matthew'un dayanabileceğinden fazla olacaktı. Daisy'nin varlığı onu ok gibi delip geçiyor, doyurulmamış sonsuz arzularla dolu geleceğini anımsatıyordu.

Matthew'un dikkatini çeken, kâtibin Bowman ailesinin esenliğinden bahseden son birkaç satırı olmuştu.

En genç Bayan Bowman'ın evlenecek uygun bir centilmen bulmayı başarıp başaramayacağı özel bir merak konusu, diye yazmıştı kâtip. Bu yüzden Bay Bowman bahar sonuna kadar hâlâ nişanlanmamış olursa onu New York'a geri götürmeye karar vermişti.

Bu Matthew'u ikileme düşürmüştü. Eğer Daisy New York'a dönüyorsa, Matthew kesinlikle İngiltere'ye gidiyordu. Bristol'daki görevi kabul ederek kendisini koruyacak ve bekleyerek Daisy'nin koca bulmayı başarıp başarmadığını görme riskine girmemiş olacaktı. Eğer başarırsa, Matthew kendi yerine birini bulacak ve New York'a geri dönecekti.

Aralarında bir okyanus olduğu sürece, sorun yoktu.

Matthew ana giriş holünden geçerken gözüne Lord Westcliff ilişti. Kont iriyarı, siyah saçlı, şık kıyafetine rağmen az çok korsan görünümlü bir adamla birlikteydi. Matthew onun Westcliff'in iş ortağı ve dediklerine göre en yakın arkadaşı Simon Hunt olduğunu tahmin etti. Mali başarıları tüm raporlara göre olağanüstü olan Hunt bir kasabın oğlu olarak doğmuştu ve aristokrasiyle hiçbir kan bağı yoktu.

"Bay Swift," dedi Westcliff rahat rahat, büyük merdivenlerin alt kısmına yakın bir yerde karşılaştıkları zaman. "Görünüşe göre yürüyüşünüzden erken dönmüşsünüz. Umarım manzara hoşunuza gitmiştir."

"Manzara muhteşemdi lordum," diye yanıtladı Matthew. "Arazi civarında başka yürüyüşler yapmak için sabırsızlanıyorum. Erken geldim çünkü yolda Bayan Bowman'la karşılaştım."

"Ah." Westcliff'in yüzünden düşünceleri okunmuyordu. "Kuşkusuz bu Bayan Bowman için bir sürpriz olmuştur."

Ve söylenmemiş sözcüklerde hiçbir sıcaklık yoktu. Matthew kontun bakışlarını gözünü kırpmadan karşıladı. En işe yarar yeteneklerinden birisi insanların düşüncelerini açığa vuran ifadelerdeki ve duruşlardaki ufacık değişiklikleri okuyabilmekti. Ama Westcliff olağanüstü kontrollü bir adamdı. Matthew buna hayran kalmıştı.

"Sanırım bunun Bayan Bowman'ın son zamanlarda karşılaştığı sürprizlerden biri olduğunu söylemek güvenli olacaktır," diye yanıtladı Matthew. Bu Westcliff'in Daisy'yle muhtemel anlaşmalı evlilik konusunda bir şey bilip bilmediğini öğrenmek için yapılan kasıtlı bir girişimdi.

Kont sanki sözleri ilginç bulmuş, ama yanıtlamaya değmezmiş gibi sadece kaşlarını belli belirsiz kaldırmakla yetinmişti. Lanet olsun, diye düşündü Matthew, artan bir hayranlıkla.

Westcliff yanındaki siyah saçlı adama döndü. "Hunt, sana Matthew Swift'i tanıştırayım - daha önce sözünü ettiğim Amerikalı. Swift, bu Bay Simon Hunt."

Sıkıca tokalaştılar. Hunt Matthew'dan yaklaşık beş-on yaş daha büyüktü ve bir kavgada son derece sert olabilir gibi görünüyordu. Rivayete göre cesur, üst tabaka özentilerini ve yapmacık tavırları mat etmeyi seven, kendine güvenen bir adamdı.

"Birleşik Lokomotif İşletmesi'ndeki başarılarınızı duy-

dum," dedi Matthew, Hunt'a. "Amerikan imalat yöntemlerinin İngiliz işçiliğiyle birleştirilmesinde büyük ölçüde kâr var."

Hunt alaycı bir şekilde gülümsedi. "Her ne kadar tüm krediyi kendime almak istesem de, tevazu beni bu konuyla Westcliff'in alakalı olduğunu açıklamaya zorluyor. O ve kayınbiraderi benim iş ortaklarım."

"Bu birleşimin son derece başarılı olduğu belli," diye yanıtladı Matthew.

Hunt, Westcliff'e döndü. "Kendisi iltifat konusunda çok yetenekli," diye belirtti. "Onu işe alabilir miyiz?"

Westcliff'in dudakları bükülerek bir gülümsemeye dönüştü. "Korkarım kayınpederim buna itiraz edecektir. Bay Swift'in yetenekleri Bristol'da bir fabrika kurmak ve bir şirket ofisini başlatmak için gerekiyor."

Matthew konuşmayı farklı bir yöne saptırmaya karar verdi. "İngiliz demiryolu sektörünün kamulaştırılması için son Parlamento çalışmalarını okudum," dedi Westcliff'e. "Bu konuda düşüncelerinizi duymak isterdim lordum."

"Aman Tanrım, bu konuya hiç girmesek keşke," dedi Hunt.

Konu Westcliff'in kaşlarının çatılmasına neden olmuştu. "Kamunun ihtiyacı olan son şey hükümetin sektörü kontrol altına alması. Tanrı bizi politikacıların bu işlere daha fazla burunlarını sokmasından korusun. Hükümet demiryollarını başka her şeyde olduğu gibi verimsiz bir şekilde işletecektir. Ve tekelcilik, sektörün rekabet becerisini köreltecek, bu da daha yüksek vergilerle sonuçlanacaktır, buna ilaveten-"

"Buna ilaveten," diye muzipçe araya girdi Hunt, "Westcliff ve ben hükümetin gelecekteki kârlarımızı azaltmasını istemiyoruz."

Westcliff ona sert bir bakış attı. "Aklımda kamu çıkarı var."

"Ne şans," dedi Hunt, "bu durumda kamu için en iyi olan şey aynı zamanda senin için de en iyi şey oluyor."

Matthew gülümsemesini bastırdı.

Westcliff gözlerini devirerek Matthew'a, "Gördüğünüz gibi, Bay Hunt benimle dalga geçmek için hiçbir fırsatı kaçırmaz," dedi.

"Ben herkesle dalga geçiyorum," dedi Hunt. "Sen sadece en kolay bulunabilen hedefsin."

Westcliff Matthew'a dönerek, "Hunt'la ben puro içmek için terasa çıkacağız. Siz de bizi katılır mısınız?" dedi.

Matthew başını iki yana salladı. "Ne yazık ki puro içmiyorum."

"Ben de öyle," dedi Westcliff hüzünle. "Ara sıra bir puro içmek daima zevk aldığım bir alışkanlık olmuştur, ama ne yazık ki tütün kokusu bu durumunda kontesi rahatsız ediyor."

Matthew'un, 'kontesin' Lillian Bowman olduğunu hatırlaması biraz zaman aldı. Komik, alıngan, öfkeli Lillian'ın şimdi Leydi Westcliff olması ne tuhaftı.

"Hunt purosunu içerken siz ve ben çene çalarız," dedi Westcliff. "Bizimle gelin."

'Davet' reddetme ihtimali tanımıyordu, fakat Matthew gene de denedi. "Teşekkür ederim lordum, ama biriyle görüşmem gereken belli bir konu var ve ben-"

"O birisi Bayan Bowman sanırım."

Lanet olsun, diye düşündü Matthew. Biliyor. Her ne kadar sözlere dökmemişse de, Westcliff'in kendisine ba-

kış şeklinden bunu anlayabiliyordu. Westcliff, Bowman'ın onu Daisy'yle evlendirme niyetini biliyordu... ve hiç de şaşırtıcı olmayacak bir şekilde Westcliff'in bu konuda bir görüşü vardı.

"Konuyu önce benimle görüşeceksiniz," diye devam etti kont.

Matthew ihtiyatla Simon Hunt'a göz atınca o da mülayim bir bakışla karşılık verdi. "Eminim ki," dedi Matthew, "Bay Hunt başka birisinin işlerini duymaktan sıkılacaktır. Özellikle de kişisel olduğunda-"

"Hiç de değil," dedi Hunt neşeyle. "Başkalarının meselelerini dinlemeyi severim. Özellikle de kişisel oldukları zaman."

Üçü birlikte çakıllı yollar ve özenle kırpılarak şekillendirilmiş çalılıklarla birbirinden ayrılmış bakımlı bahçelere bakan arka terasa çıktılar. Uzaktaki yeşilliklerin arasında armut ağaçlarının bulunduğu kadim bir meyve bahçesi görünüyordu. Bahçelerden gelen esinti çiçek kokularıyla yüklüydü. Yakındaki nehrin abartılı akışı ağaçların arasından esen hışırtılı rüzgârla destekleniyordu.

Dışarıda bir masaya oturan Matthew sandalyesinde arkaya yaslanıp gevşemek için kendini zorladı. O ve Westcliff, Hunt'ın bir çakıyla purosunun ucunu kesmesini izlediler. Matthew sessizliğini koruyarak sabırla önce Westcliff'in konuşmasını bekledi.

"Bowman'ın sizi ve Daisy'yi evlendirme planını ne zamandan beri biliyorsunuz?" diye sordu Westcliff birdenbire.

Matthew hiç tereddüt etmeden cevap verdi. "Yaklaşık bir saat on beş dakika oldu."

"Yani sizin fikriniz değildi öyle mi?"

"Katiyen," diye temin etti onu Matthew.

Kont arkasına yaslandı, yağsız karnının üzerinde parmaklarını birbirine geçirerek kısık gözlerle onu inceledi. "Böyle bir düzenlemeyle kazanacağınız çok şey var."

"Lordum," dedi Matthew alelade bir şekilde, "eğer benim bir yeteneğim varsa, o da para kazanmaktır. Para için evlenmeme gerek yok."

"Bunu duyduğuma sevindim," diye yanıtladı kont. "Soracak bir sorum daha var, ama önce kendi durumumu açıklığa kavuşturayım. Baldızıma karşı sevgim büyük ve onu benim himayem altında kabul ediyorum. Bowmanlar'ı iyi tanıdığınıza göre, kuşkusuz kontesle kız kardeşi arasındaki yakın ilişkiyi biliyor olmalısınız. Eğer Daisy'yi mutsuz edecek bir şey olursa, neticede karım acı çekecektir... ve ben buna izin vermem."

"Anlaşıldı," dedi Matthew kısa ve öz bir şekilde. Onunla evlenmekten sakınmak üzere elinden gelen her şeyi yapmaya zaten karar vermişken, Daisy konusunda uyarılması acı vericiydi. Aklına Westcliff'e cehenneme kadar yolu olduğunu söylemek geldi. Bunun yerine çenesini kapadı ve görünürdeki sözüm ona sükûnetini korudu.

"Daisy'nin eşsiz bir ruhu var," dedi Westcliff. "Sıcak ve romantik bir mizaca sahip. Eğer sevgisiz bir evliliğe zorlanırsa, harap olacaktır. Onu olduğu şekilde her yönüyle sevecek ve dünyanın acımasız gerçeklerinden koruyacak bir kocayı hak ediyor. Onun düş kurmasına izin verecek bir kocayı."

Herkesçe faydacı ve akılcı olarak tanınan Westcliff'ten böyle duyguları dinlemek şaşırtıcıydı. "Sorunuz neydi lordum?" diye sordu Matthew.

"Bana baldızımla evlenmeyeceğinize söz verir misiniz?"

Matthew kontun soğuk siyah bakışlarıyla karşılaştı. Reddedilmeye alışık olmayan Westcliff gibi birisiyle çatışmak akıllıca olmazdı. Ama Matthew yıllardır Thomas Bowman'ın gürleyip eserek atıp tutmalarına maruz kalmış, diğer çalışanları adamın gazabından korkarak kaçarken, o yılmadan göğüs germişti.

Bowman acımasız, alaycı bir zorba olabilmesine rağmen, ona ters düşebilen bir adamdan daha fazla saygı duyduğu hiçbir şey yoktu. Ve bu yüzden başka herkesin vermeye korktuğu kötü haberleri iletmek ve sert gerçekleri aktarmak şirkette çabucak Matthew'un alanı olmuştu. Bu Matthew için bir eğitim olmuş, bu nedenle de Westcliff'in hükmetme girişiminin onun üzerinde hiçbir etkisi olmamıştı.

"Korkarım olmaz lordum," dedi Matthew kibarca.

Simon Hunt purosunu düşürdü.

"Bana söz vermiyorsunuz öyle mi?" diye sordu Westcliff inanamayarak.

"Hayır." Matthew hızla eğilerek düşmüş puroyu aldı ve sanki bir uçurumdan atlamasını engellemeye çalışırmış gibi gözlerinde bir uyarı ışıltısıyla bakan Hunt'a geri verdi.

"Neden vermiyorsunuz?" diye sordu Westcliff. "Bowman'la olan iyi ilişkinizi kaybetmek istemediğiniz için mi?"

"Hayır, o şu anda beni kaybetmeyi göze alamaz." Matthew sözlerindeki kibri hafifletme çabasıyla gülümsedi. "Üretim, yönetim ve pazarlama konularında Bowman'ın şirketindeki diğer herkesten daha fazla bilgim var... ayrıca onun güvenini de kazandım. Bu yüzden kızıyla evlenmeyi reddetsem bile işten çıkarılmam."

"Öyleyse meseleyi bütünüyle unutmak ve olmamış gibi davranmak sizin için oldukça basit olacaktır," dedi kont. "Söz vermenizi istiyorum, Swift. Şimdi."

Westcliff'in otoriter talebi karşısında, daha zayıf birinin gözü korkardı. "Bunu dikkate alabilirdim," diye serinkanlılıkla karşılık verdi Matthew, "eğer doğru bir teşvik ileri sürseydiniz. Örneğin, beni tüm bölümün başkanı olarak desteklemeye ve pozisyonu en azından... diyelim ki üç yıllığına garanti etseydiniz."

Westcliff ona inanamayarak bakıyordu.

Gergin sessizlik Simon Hunt'ın gürleyen kahkahasıyla bozuldu. "Gerçekten de sıkı adammış," diye bağırdı. "Bu sözlerime mim koy, Westcliff, onu birleşmiş şirket için işe alacağım."

"Ben o kadar ucuz değilim," dedi Matthew, sözleri Hunt'ı öyle güldürdü ki neredeyse purosunu gene düşürüyordu.

Hatta istemeden de olsa Westcliff bile gülümsemişti. "Kahretsin," diye mırıldandı. "Sizi o kadar kolay onaylamayacağım - söz konusu bu kadar tehlike varken olmaz. İş için doğru adam olduğunuza ikna oluncaya kadar bu böyle."

"Öyleyse bir açmaza girdik gibi görünüyor." Matthew dostça bir ifade takındı. "Şimdilik."

Yaşça büyük iki erkek bakıştılar, açıkça söylenmeden durumu daha sonra, o duymadan tartışmaya karar vermişlerdi. Bu Matthew'un şiddetli bir merak sızısı hissetmesine neden olmuştu, ama sadece bir yere kadar kontrol edebileceğini bilerek içinden omzunu silkti. En azından zorbalıkla sindirilemeyeceğini açıkça belirtmiş ve karar vermeden önce seçenekleri açık bırakmıştı.

Ayrıca... daha Bowman'ın kendisine söz etmediği bir konu için söz veremezdi.

Bölüm 4

"Açıkçası Daisy ailenin en küçüğü," dedi Thomas Bowman o gece geç vakit, odasına bitişik küçük özel kabul bölümünde, odayı bir aşağı bir yukarı arşınlarken. O ve Matthew akşam yemeğinden sonra diğer misafirler aşağı katta toplandıklarında buluşmak için anlaşmışlardı. "Minyon ve aklı havadadır. Doğduğunda karıma, 'Ona sağlam, pratik bir isim ver,' demiştim. Jane veya Constance ya da buna benzer bir şey. Bunun yerine o Marguerite'i seçti... Fransızca, dikkatini çekerim! Onun anne tarafından bir kuzininin ismi. Ve sonra o sıralarda sadece dört yaşında olan Lillian, Marguerite'in sadece önemsiz bir çiçeğin, Fransızca ismi olduğunu öğrenince durum daha da beter oldu. Ama o zamandan itibaren Lillian ona Daisy* demeye başladı ve bu ad yapışıp kaldı..."

Bowman ipsiz sapsız konuşmaya devam ederken, Matthew ismin ne kadar mükemmel olduğunu düşünüyordu, küçük beyaz yapraklı çiçek çok narin görünmesine karşın

*Daisy (İng.): papatya (e.n.)

son derece dayanıklıydı. Baskın kişiliklerle dolu ailede Daisy'nin inatla daima kendi mizacına sadık kaldığı söylenebilirdi.

"...açıkçası anlaşmayı daha çekici hale getirmem gerekecek," diyordu Thomas Bowman. "Seni kendine çok daha farklı bir kadını, Daisy gibi hercai bir kız yerine daha pratik birisini seçeceğinden emin olacak kadar iyi tanıyorum. Bu nedenle-"

"Daha çekici hale getirmeniz gerekmiyor," diye araya girdi Matthew sakince. "Daisy... yani Bayan Bowman tam anlamıyla-" Güzel. Çekici. Büyüleyici. "-uygun. Bayan Bowman gibi bir hanımla evlenmek başlı başına bir ödül olacaktır."

"Güzel," diye homurdandı Bowman, ikna olmadığı açıktı. "Böyle söylemen çok centilmence. Yine de sana cömert bir çeyiz sunarak adil bir telafi mükâfatı sağlayacağım, şirkette daha fazla hisse ve benzeri gibi şeyler. Seni temin ederim oldukça memnun kalacaksın. Düğün hazırlıklarına gelince-"

"Ben evet demedim," diye sözünü kesti Matthew.

Bowman volta atmayı keserek ona sorgulayan bir bakış fırlattı.

"Her şeyden önce," diye dikkatle devam etti Matthew, "Bayan Bowman'ın önümüzdeki iki ay içinde uygun bir talip bulması mümkün."

"Senin çapında bir talip bulamayacak," dedi Bowman kendisiyle gurur duyarcasına.

Matthew eğlenmesine rağmen ciddiyetle cevap verdi. "Teşekkür ederim. Ama Bayan Bowman'ın sizin görüşünüzü paylaştığını sanmıyorum.

Yaşlı adam küçümseyen bir jest yaptı. "Pöh. Kadınların düşünceleri İngiltere'nin hava durumu gibi değişkendir. Onu senden hoşlanmaya ikna edebilirsin. Ona çiçek buketleri ver, birkaç kompliman yap... daha da iyisi, onun okuduğu kahrolası şiir kitaplarından alıntılar yap. Bir kadın çok kolay baştan çıkarılabilir Swift. Tüm yapman gereken-"

"Bay Bowman," diye lafını kesti Matthew ani bir telaş duygusuyla. Yüce Tanrım, tek gereken de patronundan kur yapma teknikleriyle alakalı açıklamalardı. "Sanırım bunu öğüt almadan da başarabilirim. Konu bu değil."

"Öyleyse ne... ah." Bowman ona görmüş geçirmiş, halden anlayan bir adam tebessümüyle gülümsedi. "Anlıyorum."

"Neyi anlıyorsunuz?" diye endişeyle sordu Matthew.

"Daha ilerde kızımın senin için yeterli olmadığına karar verirsen benim vereceğim tepkiden korkuyorsun belli ki. Ama gizlilik prensibine bağlı kaldığın sürece tek bir kelime etmeyeceğim."

Matthew içini çekti ve gözlerini ovuşturdu, aniden yorulduğunu hissetmişti. Gemisi Bristol'a gelir gelmez bu kadar şeyle karşılaşmak biraz fazla gelmişti. "Karından ayrılırsan görmezden geleceğim diyorsunuz," dedi, sormaktan ziyade söylemişti.

"Biz erkekler baştan çıkaran şeylerle karşı karşıya kalırız. Bazen yoldan ayrılıp şeytana uyarız. Dünya hali böyledir."

"Benim için öyle değil," dedi Matthew kısaca. "Ben verdiğim sözün arkasında dururum, hem iş hem de özel hayatımda. Eğer bir kadına sadık olma sözü verirsem, olurum. Ne olursa olsun."

Bowman'ın gür bıyıkları keyifle seğirdi. "Hâlâ vicdanını göz önünde bulunduracak kadar gençsin."

"Yaşlılar bunu göze alamıyorlar mı?" Matthew sevecen bir alayla sormuştu.

"Bazı vicdani konuların bedeli büyüktür. Bir gün anlarsın."

"Tanrım, umarım öyle olmaz." Matthew bir koltuğa çöktü ve başını ellerinin arasına gömerek parmaklarını gür buklelerinin arasından geçirdi.

Uzunca bir süre sonra Bowman yeniden konuşmaya başladı. "Daisy'yi eş olarak almak gerçekten o kadar korkunç bir şey mi? Bir gün evlenmek zorundasın. Ve Daisy faydalarıyla birlikte geliyor. Şirket mesela. Sana ölümümden sonra yönetmen için çoğunluk hissesi verilecek."

"Siz hepimizden uzun yaşayacaksınız," diye mırıldandı Matthew.

Bowman mutlulukla bir kahkaha attı. "Şirkete senin sahip olmanı istiyorum," diye üsteledi. Bu konuda ilk kez bu kadar açık konuşuyordu. "Bana oğullarımdan çok daha fazla benziyorsun. Şirket senin elinde başka herkesten daha iyi durumda olacaktır. Senin Tanrı vergisi bir kabiliyetin var... bir odaya girer girmez yönetimi ele geçiriverme becerisi...hiç kimseden korkun yok, hepsi de bunu biliyor ve sana bunun için saygı duyuyorlar. Kızımla evlen Swift ve fabrikamı kur. Yuvaya döndüğün zaman sana New York'u vereceğim."

"Rhode Island'ı da ilave edebilir misiniz? Çok büyük değildir."

Bowman alaycı soruyu duymazdan geldi. "Senin için şirketin ötesinde emellerim var. Güçlü kişilerle bağlantı- dayım ve sen dikkatlerinden kaçmadın. Tasavvur edebileceğin her şeyi başarman için sana yardım edeceğim... ve bunun bedeli küçük bir şey. Daisy'yi al ve torunlarımın babası ol. Tüm istediğim bu."

"Hepsi bu kadar," dedi Matthew şaşkın şaşkın.

Matthew on yıl önce Bowman için çalışmaya başladığında, onun kendisi için baba gibi olacağı hiç aklına gelmemişti. Bowman patlayıcı madde dolu bir fıçı gibiydi, kısa boylu ve tombuldu, o kadar çabuk sinirleniyordu ki kel kafasının tepesinin kıpkırmızı olmasından onun meşhur söylevlerinden birine başlayacağını tahmin edebilirdiniz. Ama Bowman sayılar konusunda çok akıllıydı ve insanları yönetmeye gelince inanılmaz kurnaz ve hesapçı olabiliyordu. Ayrıca onu memnun edenlere karşı cömertti ve sözünden dönmeyen, sorumluluklarını yerine getiren bir adamdı.

Matthew Thomas Bowman'dan çok şey öğrenmişti; bir rakibin zayıflıklarını hissedip kendi lehine çevirmeyi, ne zaman saldırıp ne zaman geri çekileceğini... ve ayrıca sınırı aşıp açıkça kabalık yapmadıkça sert davranmanın zararı olmadığını da öğrenmişti. New Yorklu iş adamları -üst tabaka amatörleri değil, gerçek olanlar- belli ölçüde kavgacılık sergilemediğinizde size saygı göstermezlerdi.

Aynı zamanda Matthew bir tartışmayı kazanmanın o kişiye mutlaka istediğinizi yaptıracağınız anlamına gelmediğini öğrendikten sonra coşkusunu diplomasiyle yumuşatmayı da öğrenmişti. Tedbirli mizacıyla, albenisi ona kolaylıkla gelmemişti. Ama işini iyi yapmak için gerekli bir enstrüman olduğundan bunu zahmetli bir şekilde titizlikle kazanmıştı.

Thomas Bowman Matthew'a yoldaki her adımında arka çıkmış ve birkaç nazik işte onu yönlendirmişti. Mat-

thew rehberliği için ona minnettar olmuştu. Ve tüm kusurlarına rağmen aksi patronunu sevmemesi mümkün değildi - çünkü Bowman'ın birbirlerine benzediklerini söylemesinde bir hakikat payı vardı.

Bowman gibi bir adamın nasıl Daisy gibi bir kızı olduğu, yaşamın büyük gizemlerinden biriydi.

"Bunu düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var," dedi Matthew.

"Düşünecek ne var ki?" diye itiraz etti Bowman. "Daha önce de söylediğim gibi-" Matthew'un yüzündeki ifadeyi görünce durdu. "Tamam. Tamam. Sanırım hemen cevap vermene gerek yok. Bunu daha sonra konuşuruz."

"Bay Swift'le konuştun mu?" diye sordu Lillian, Marcus odaya girdiğinde. Onu beklemeye çalışırken içi geçmişti ve yatakta oturma pozisyonuna geçmek için mücadele veriyordu.

"Ah, konuştum," diye yanıtladı Marcus hüzünle, ceketini omuzlarından sıyırarak. İyi dikimli kıyafetini XIV. Louis stili bir koltuğun kolları boyunca yaydı.

"Ben haklıydım, öyle değil mi? Berbat biri. İğrenç. Ne dediğini söylesene bana."

Marcus hamile karısına baktı, çözülmüş uzun saçları ve mahmurluktan yarı kapalı gözleriyle öylesine güzeldi ki kalbi duracak gibi oldu. "Daha olmaz," diye mırıldandı yatağın üzerine yarı oturarak. "Önce biraz sana bakmak istiyorum."

Lillian gülümsedi ve ellerini koyu renkli, vahşi, yele gibi saçlarında gezdirdi. "Berbat görünüyorum."

"Hayır." Marcus sesini alçaltarak biraz daha yaklaştı. "Her bir parçan çok güzel." Ellerini uyarmaktan ziyade yatıştırıcı bir şekilde, hafifçe karısının bedenindeki kıvrımların üzerinden kaydırdı."Senin için ne yapabilirim?" diye fısıldadı.

Karısı gülümsemeye devam ediyordu. "Bana tek bir bakış, yaptıklarının zaten yeterli olduğunu gözler önüne serecektir lordum." İnce kollarını kocasına dolayarak başını göğsüne yaslamasını sağladı. "Westcliff," dedi saçlarının arasından," Senden başkasından asla çocuk sahibi olamazdım."

"Bu çok güven verici."

"Kendimi çok geride kalmış hissediyorum... ve son derece rahatsız. Hamile olmaktan hoşlanmıyorum demek yanlış mı?"

"Tabii ki değil," diye karşılık verdi Marcus. Karısının göğüslerinin arasından, sesi boğuk geliyordu. "Benim de hoşuma gitmezdi."

Bu Lillian'ın sırıtmasına sebep oldu. Onu serbest bırakarak geriye, yastıklara yaslandı. "Bay Swift'i duymak istiyorum. Bana o yürüyen bostan korkuluğuyla neler konuştuğunuzu anlat."

"Doğrusu ben olsam onu kesinlikle bostan korkuluğu olarak tarif etmezdim. Görünüşe göre onu son gördüğünden bu yana çok değişmiş."

"Hmm." Lillian'ın söylenenlerden hiç memnun kalmadığı açıktı. "Her şeye rağmen çirkin."

"Erkeklerin çekiciliği üzerinde nadiren durduğum için bunu yargılayacak kadar işin erbabı değilim," dedi Marcus kuru kuru. "Ama hiç kimsenin Bay Swift'i çirkin olarak tarif edeceğini sanmıyorum."

"Onun çekici olduğunu mu söylüyorsun?"

"Sanırım çoğu kişi öyle diyecektir, evet."

Lillian elini kocasının yüzüne doğru uzattı. "Kaç parmağımı kaldırdım?"

"Üç," dedi Marcus eğlenerek. "Aşkım, ne yapıyorsun?"

"Gözlerini kontrol ediyorum. Sanırım görüşün bozulmuş. Hadi parmağımın hareketini izle-"

"Neden sen benimkini izlemiyorsun?"diye önerdi kocası Lillian'ın korsajına uzanarak.

Lillian kocasının elini yakaladı ve parıldayan gözlerinin içine baktı. "Marcus, ciddi ol. Daisy'nin geleceği tehlikede!"

Marcus kendini zorlayarak geri çekildi. "Pekâlâ."

"Bana neler konuşulduğunu anlat," diye üsteledi.

"Bay Swift'e hiç kimsenin Daisy'yi mutsuz etmesine izin vermeyeceğimi oldukça sert bir dille bildirdim. Ve onunla evlenmeyeceğine dair bana söz vermesini istedim."

"Oh, Tanrıya şükür," dedi Lillian rahat bir nefes alarak.

"Reddetti."

"Ne yaptı?" Şaşkınlıktan ağzı açık kalmıştı. "Ama seni hiç kimse reddetmez ki."

"Anlaşılan Bay Swift'e bu söylenmemiş," dedi Marcus.

"Marcus, bir şeyler yapacaksın değil mi? Swift'le evlenmek için Daisy'nin yılmasına ve sinmesine izin verme-"

"Sakin ol sevgilim. Sana söz veriyorum Daisy rızası dışında biriyle evlenmek zorunda kalmayacak. Ancak..." Marcus duraksadı, gerçeği ne ölçüde itiraf etmesi gerektiğini merak ediyordu. "Benim Bay Matthew Swift hakkındaki düşüncelerim seninkinden biraz farklı."

Lillian'ın kaşları indi. "Benim fikrim daha doğru. Onu çok daha uzun zamandan beri tanıyorum."

"Sen onun yıllar öncesini biliyorsun," dedi Marcus tarafsızca. "İnsanlar değişir, Lillian. Ve ben babanın Swift hakkında düşündüklerinin doğru olduğunu düşünüyorum."

"Sen de mi Marcus?"

Lillian'ın teatral bir şekilde yüzünü buruşturmasına güldü ve örtülerin altına uzandı. Çıplak ayaklarından birini arayıp bularak kucağına çekti ve ağrıyan ayak kemerine derinlemesine okşayışlarla masaj yapmaya başladı. Karısı içini çekti ve rahatlayarak yastıklara dayandı.

Marcus şimdiye dek Swift hakkında ne öğrendiğini düşündü. Akıllı genç bir adamdı, becerikli ve iyi huyluydu. Konuşmadan önce düşünenlerdendi. Marcus böyle adamların yanında kendini daima rahat hissederdi.

Görünüşte, Matthew Swift ile Daisy Bowman'ı eşleştirmek son derece uygunsuzdu. Ama Marcus, Lillian'ın Daisy'nin aynı romantik ve hassas mizaca sahip birisiyle evlenmesi gerektiği inancına tam anlamıyla katılmıyordu.

"Daisy'yi Londra'ya mümkün olduğunca çabuk yollamalıyız," diye söylendi Lillian endişeyle. "Sezonun en civcivli zamanı ve o tüm balolardan ve suarelerden uzakta Hampshire'a gömüldü-"

"Buraya gelmek kendi seçimi," diye hatırlattı Marcus karısının diğer ayağına uzanarak. "Eğer bebeğin doğumunu kaçıracak olursa kendisini asla affetmeyecektir."

"Ah, onu dert etme. Ben Daisy'nin zamanı sona erinceye kadar burada benimle birlikte bekleyip Matthew Swift'le evlenmek, sonra onunla beraber New York'a gitmek zorunda kalması ve onu bir daha hiç görmemek yerine doğumu kaçırmasını ve münasip bir adamla tanışmasını tercih ederim-"

"Ben bunu zaten düşündüm," dedi Marcus. "Stony

Cross Park'a bir dizi münasip erkeği geyik avına bu nedenle davet ettim."

"Öyle mi?" Lillian başını yastıktan kaldırdı.

"St. Vincent'la birlikte bir liste hazırladık ve her adayın meziyetlerini uzun uzadıya müzakere ettik. Eşit düzeyde bir düzine adayda karar kıldık. Bunlardan herhangi birisi kardeşine uygun olabilir."

"Ah, Marcus, sen dünyanın en akıllı, en harika-"

Marcus elini sallayarak övgüleri kesti ve canlı tartışmaları hatırlayınca sırıtarak başını iki yana salladı. "Sana şunu söylemeliyim ki St. Vincent kılı kırk yarıyor. Eğer kadın olsaydı, hiçbir erkek onun için yeterli olmayacaktı."

"Hiçbir zaman değiller ki," dedi Lillian küstahça. "Bu nedenle biz kadınların bir deyişi vardır...'Hedeflerinizi yüksek tutun, sonra ayak uydurun.'"

Marcus homurdandı. "Sen öyle mi yaptın?"

Lillian'ın dudakları bir tebessümle kıvrıldı. "Hayır lordum. Ben hedeflerimi yüksek tuttum ve umduğumdan çok daha fazlasını elde ettim." Ve kocası kıvrımlı vücuduna doğru sürünerek, onu aralıksız öpmeye başlayınca kıkırdadı.

Alabalık avlamaya kararlı bir misafir grubu arka bahçede alelacele bir kahvaltıya katılıp tüvit, kaba fitilli kumaş ve mumlu ketenler içinde dışarı çıktıklarında güneş henüz yükselmemişti. Alabalık akınında centilmenleri takip eden uykulu gözlü hizmetkârlar oltalar, sepetler, içinde sinekler ve aletler bulunan ahşap kutular taşıyorlardı. Beyler sabahın bir kısmını iyi bir şekilde değerlendirmeye çalışırken hanımlar uyuyorlardı.

Daisy hariç bütün hanımlar. O balık avını seviyordu, ama hepsi erkek olan bir grupta hoş karşılanmayacağını hiç sormadan biliyordu. Ve Lillian'la ikisi geçmişte kendi kendilerine sık sık gitmiş olsalar da, ablası şu anda kesinlikle bunu yapacak durumda değildi.

Daisy Westcliff'in cömertçe alabalıkla dolu bulunduğu suni göle kendisiyle birlikte gelsinler diye Evie veya Annabelle'i ikna etmek için elinden geleni yapmıştı, ama ikisi de bu konuda hiç hevesli görünmüyorlardı.

"Olağanüstü bir zaman geçireceksiniz," diye dil dökmüştü Daisy. "Size nasıl olta atacağınızı öğreteceğim - çok kolaydır, gerçekten. Harika bir bahar sabahında içerde kalacağınızı söylemeyin bana!"

Sonunda Annabelle geç vakte kadar uyumanın iyi bir fikir olduğunu düşünmüştü. Ve Evie'nin kocası St. Vincent balığa çıkmamaya karar verdiği için, Evie onunla yatakta kalmayı tercih ettiğini söylemişti.

"Benimle balığa çıkarsan daha fazla eğlenirsin," demişti ona Daisy.

"Hayır," demişti Evie kararlılıkla. "Eğlenmem."

Kendisini küskün ve biraz yalnız hisseden Daisy tek başına kahvaltı etmiş ve sağlam keresteden oltası, balina dişinden ucu ve makarasını taşıyarak göle doğru yola koyulmuştu.

Muhteşem bir sabahtı, hava yumuşak ve yaşam doluydu. Kışı geçiren ateş çiçekleri sürgün vermiş ve karaçalı çitleri boyunca parlak mavi ve mor tomurcuklar belirmişti. Daisy biçilmiş yeşil alanı geçerek düğüncİçeği, civanperçemi ve parlak pembe yapraklı guguk çiçekleriyle kaplanmış alana doğru ilerledi.

Bir dut ağacının etrafından dolanan Daisy suyun kenarında bir karışıklık gördü... iki genç delikanlı, aralarında

bir şey, bir çeşit hayvan veya kuş... yoksa bir kaz mıydı? Hayvan öfkeli öfkeli öterek kıkırdayan çocuklara kafa tutuyor, şiddetle kanatlarını çırpıyordu.

"Hadi bakalım," diye seslendi Daisy. "Bu da nedir? Neler oluyor?"

Davetsiz misafiri görünce çocuklar ciyak ciyak bağırarak son hızla koşmaya başladılar, gölden uzaklaşırken süratten bacakları bulanıklaşmış, net görünmüyordu.

Daisy adımlarını hızlandırdı ve öfkeli kaza yaklaştı. Gri tüyleri, kaslı boynu ve turuncu keskin gagasıyla tanınan, o bölgeye has devasa bir gri yaban kazıydı.

"Zavallı dostum," dedi Daisy hayvanın bacaklarına bir şey bağlanmış olduğunu görünce. Biraz daha yaklaşınca düşmanca tavırlarıyla kaz sanki saldıracakmış gibi ileri fırladı. Aniden bacağına bağlanan şey her neyse onun tarafından yakalanarak engellendi. Daisy durarak olta takımını yere bıraktı. "Sana yardım etmeye çalışacağım," dedi agresif kuşa. "Ama böyle bir tutum oldukça rahatsız edici. Eğer öfkeni kontrol etmeyi başarabilirsen..." Daisy yavaş yavaş kaza yaklaşarak sorunun kaynağını araştırdı. "Ah canım," dedi. "Şu küçük haylazlar... kendileri için sana balık tutturuyorlardı, öyle değil mi?"

Kaz onaylar gibi acı acı bağırdı.

Kazın bacağına, yuvarlak kısmına delik açılmış teneke bir kaşığa giden uzun bir misina düğümlenmişti. Deliğe bir olta kancası iliştirilmişti. Eğer kötü kullanılan kaz için üzülmeseydi, Daisy gülecekti.

Çok dâhiceydi. Kaz suya atılıp geri yüzmek zorunda kalınca teneke kaşık küçük yem balığı gibi parlayacaktı. Eğer bir alabalık cazibeye kapılırsa kancaya takılacak ve kaz onu yanında çekecekti. Ama kancaya takılmış yabani sarmaşıklar, kazı hapsederek sınırlıyordu.

Daisy sesinin yumuşaklığını koruyarak yavaş hareketlerle yabani sarmaşığa sokuldu. Kuş donakalmış, tek siyah gözüyle dikkatle ona bakıyordu.

"Ne tatlısın sen öyle," diye yatıştırdı Daisy, dikkatle misinaya uzanırken. "Aman Tanrım, kocamansın. Eğer biraz daha sabredersen, ben de - ah!" Kaz birdenbire ileri atılarak Daisy'nin ön kolunu ağır bir darbeyle gagalamıştı.

Daisy hızla geriye kaçarak cildindeki morarmaya başlayan küçük çentiğe baktı. Savaşçı kaza bakarak kaşlarını çattı. "Seni nankör yaratık! Sırf bunun için seni burada böyle bırakmalıyım."

Kolundaki acıyan noktayı ovuştururken, kancadan yabani çalıyı çıkarmak için kendi oltasını kullanıp kullanamayacağını merak ediyordu... ama bu yine de kaşığı kazın ayağından çıkarma sorununu çözmüyordu. Yürüyerek malikâneye geri dönmek ve yardım edecek birini bulmak zorunda kalacaktı.

Olta takımını almak için eğildiğinde beklenmedik bir gürültü duydu. Birisi ıslıkla tuhaf bir şekilde tanıdık gelen bir ezgi çalıyordu. Daisy melodiyi hatırlayarak dikkatle dinledi. New York'tan ayrılmasından hemen önce popüler olmuş, 'Mükemmel Bir Günün Sonu' adında bir şarkıydı.

Birisi nehir yönünden kendisine doğru yürüyordu. Üzerindeki giysiler sırılsıklamdı, bir balık sepeti taşıyordu ve başında alçak kenarlı bir şapka vardı. Tüvit bir sporcu ceketiyle kaba bir pantolon giymişti ve vücudunun yağsız hatlarına ıslak bir şekilde yapışmış giysi katmanlarını fark etmemek imkânsızdı. Daisy geleni tanıyınca yüreği hopladı, canlanan nabzı yeni bir hızla atmaya başlamıştı.

Adam Daisy'yi görünce ıslığını yarıda kesti. Bronzlaşmış yüzünde sudan ve gökyüzünden daha mavi gözleri çok çarpıcıydı. Saygıyla şapkasını çıkarınca, güneş gür koyu renk saçlarında kızıl kahverengi parıltılar oluşturdu.

"Lanet olsun," dedi Daisy kendi kendine. Sadece şu anda görmek istediği son kişi olduğu için değil, ama aynı zamanda Matthew Swift'in olağanüstü yakışıklı olduğunu itiraf etmek zorunda kaldığı için. Onu fiziksel olarak bu kadar çekici bulmak istemiyordu. Onu bu kadar merak etmek, gizlice onun mahremiyetine girmek ve sırlarını, zevklerini ve korkularını keşfetme arzusu duymak da istemiyordu. Ona neden daha önce hiç ilgi duymamıştı acaba? Belki de kendisi fazla çocuksuydu. Belki de değişmiş olan o değil, kendisiydi.

Swift ona temkinli bir şekilde yaklaştı. "Bayan Bowman."

"Günaydın Bay Swift. Neden diğerleriyle birlikte balık avlamıyorsunuz?"

"Balık sepetim doldu. Ve o kadar fazla balık tuttum ki, eğer devam edecek olursam hepsini utandırmış olacaktım."

"Ne kadar da alçakgönüllüsünüz," dedi Daisy alaycı alaycı. "Oltanız nerede?"

"Westcliff aldı."

"Neden?"

Swift balık sepetini yere koyarak tekrar şapkasını giydi. "Onu Amerika'dan yanımda getirmiştim. Esnek dişbudak uçlu, cevizden bir olta ve dengeli bir döndürme kolu olan Kentucky döner makarası var.

"Döner makaralar işe yaramıyor," dedi Daisy.

"İngiliz döner makaraları işe yaramıyor," diye düzeltti Swift. "Ama Amerika'da bazı iyileştirmeler yaptık. Westcliff makaradan doğrudan doğruya olta atabildiğimi anlar anlamaz, aleti elimden neredeyse koparark aldı. Biz konuşurken Westcliff onunla balık avlıyor."

Eniştesinin teknolojik aletlere olan sevgisini bildiğinden, Daisy hüzünle gülümsedi. Swift'in bakışlarının kendi üzerinde olduğunu hissediyor ve ona geri bakmak istemiyordu, ama gene de kendisini bakarken buldu.

Eskiden tanıdığı, anılarındaki nefret uyandıran genç adamla bu güçlü erkeği uzlaştırmak sarsıcıydı. Yeni basılmış bakır peni gibi aydınlık, parlak ve mükemmeldi. Sabah ışığı teninde ışıldıyor ve pırıl pırıl parlayan uzun kirpikleri tarafından yakalanarak gözlerinin köşelerindeki yelpaze gibi minicik çizgilerden ışık saçıyordu. Onun yüzüne dokunmak, onu gülümsetmek ve parmaklarının altında dudaklarının kavisini hissetmek istiyordu.

Gergin ve tuhaf bir hale gelerek uzayan sessizlik, kaz buyurgan sesiyle ötünce bozuldu.

Swift kocaman kuşa baktı. "Gördüğüm kadarıyla bir arkadaşınız var." Daisy iki çocuğun hayvana yaptıklarını anlatınca, Swift sırıttı. "Zeki çocuklar."

Sözleri Daisy'ye pek merhametli gelmemişti. "Ona yardım etmek istiyorum," dedi. "Ama yaklaşmaya çalıştığım zaman beni gagaladı. Yerli cins bir kazın bana karşı biraz daha anlayışlı olmasını beklerdim."

"Gri yaban kazları ılımlı mizaçlarıyla tanınmaz," diye bilgi verdi ona Swift. "Özellikle de erkekleri. Muhtemelen size patronun kim olduğunu göstermeye çalışıyordu."

"Bu noktayı kanıtladı," dedi Daisy kolunu ovuşturarak.

Swift onun kolundaki artan morluğu görünce kaşlarını çattı. "Burayı mı gagaladı? Bir bakayım."

"Hayır, bir şey yok-" diye başladı Daisy, ama Swift birdenbire öne çıktı. Uzun parmaklarıyla bileğini kavrayarak diğer elinin başparmağını hafifçe koyu morluğun etrafından geçirdi.

"Cildiniz kolay morarıyor," diye mırıldandı; koyu saçlı başını Daisy'nin koluna eğmişti.

Daisy'nin kalbi bir dizi sert gümbürtüden sonra hızlı bir tempoyla atmaya başladı. Swift tatlı tatlı açık hava kokuyordu - güneş, su, çimenlik. Ve kokunun daha derinlerinde kışkırtıcı sıcak, terli erkek kokusu sinmişti. Onun kollarına, vücuduna doğru ilerleme... elini kendi göğsüne çekme güdüsüyle savaştı. Dile gelmemiş bu özlemi Daisy'yi şok etmişti.

Daisy yukarıya onun sıkıntılı yüzüne göz atınca mavi gözlerini dikkatle kendisininkilere bakarken buldu. "Ben..." Sinirli bir şekilde ondan uzaklaştı. "Ne yapacağız?"

"Kaz için mi?" Swift'in geniş omuzları silkinerek kıpırdadı. "Boynunu burabilir ve akşam yemeği için eve götürebiliriz."

Bu öneri Daisy ve yaban kazının ona ortak bir öfkeyle bakmasına neden olmuştu.

"Bu çok kötü bir şaka oldu Bay Swift."

"Şaka yapmıyordum."

Daisy doğruca Swift'le kazın arasına girdi. "Durumu tek başıma halledeceğim. Siz artık gidebilirsiniz."

"Onu evcil bir hayvan yapmanızı tavsiye etmem. Eğer Stony Cross Park'ta yeterince uzun süre kalırsanız, eninde sonunda onu tabağınızda bulacaksınız."

Daisy, "Bunun beni ikiyüzlü yapması umurumda bile değil," dedi. "Tanıdığım bir kazı yememeyi tercih ederim."

Swift tebessüm etmediği halde, Daisy onun sözleriyle eğlendiğini hissetti.

"Felsefi sorular bir yana," dedi, "kazın ayağını kurtarma niyetinizle alakalı bir sorun var. Verdiğiniz acılara karşılık siyah ve mor bereler alacaksınız."

"Eğer onu hareketsiz tutacak olursanız, kaşığa ulaşabilirim ve-"

"Tüm Çin'deki çayları verseler bile olmaz," dedi Swift kesin bir şekilde.

"Bu deyiş bana hiçbir zaman mantıklı gelmemiştir," dedi Daisy ona. "Dünyadaki toplam üretim açısından Hindistan, Çin'den çok daha fazla çay yetiştiriyor."

Bu noktayı düşünürken Swift'in dudakları seğirdi. "Çin önde gelen uluslararası kenevir üreticisi konumundadır," dedi, "sanırım 'tüm Çin kenevirini verseler' denebilir... ama kulağa gelişi aynı olmuyor. Hangi sözlerle söylerseniz söyleyin, kaza yardım etmeyeceğim." Eğilerek balık sepetini aldı.

"Lütfen," dedi Daisy.

Swift ona çaresiz bir bakış attı.

"Lütfen," diye tekrarladı Daisy.

Hiçbir centilmen bir sözü iki kez söyleyen bir leydiyi reddedemezdi.

Swift alçak sesle bıyık altından anlaşılmaz bir şeyler mırıldanarak balık sepetini tekrar yere koydu.

Daisy'nin dudaklarında halinden memnun bir tebessüm dolaştı. "Teşekkür ederim."

Ancak Swift, "Bunun için bana borçlu kalacaksınız," diye uyarınca tebessümü kayboldu.

"Elbette," diye yanıtladı Daisy. "Sizin karşılıksız bir şey yapmanızı asla beklemezdim."

"Ve iyiliğin geri ödenmesini istediğim zaman, ne olursa olsun reddetmeyi aklınıza bile getirmeyeceksiniz."

"Mantık çerçevesi içinde. Tuzağa yakalanmış zavallı bir kazı kurtardığınız için sizinle evlenecek değilim."

"Bana inanın," dedi Swift gizemli bir şekilde, "evlilik bu kapsama girmeyecek." Islak zeytin yeşili tüvidi geniş omuzlarından sıyırmakta zorlanarak ceketini çıkarmaya başladı.

"N-ne yapıyorsunuz?" Daisy'nin gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Swift'in dudaklarında bezgin bir alay vardı. "O kahrolası kuşun ceketimi mahvetmesine izin vermeyeceğim."

"Ceketinizin üzerindeki birkaç kuş tüyü için yaygara koparmaya gerek yok."

"Beni endişelendiren tüyler değil," dedi sertçe.

"Ah." Daisy ani bir tebessümü bastırmak için mücadele ediyordu.

Swift'in ceketini ve yeleğini çıkarmasını izledi. Göğsüne yapışmış buruşuk beyaz gömleği karnının kaslı yüzeyine yapışırken daha da nemli hale geliyor ve neredeyse şeffaflaşarak sırılsıklam pantolonunun kemeri altında kayboluyordu. Omuzlarının üzerinden bir çift beyaz pantolon askısı geçerek güçlü sırtının yüzeyine uzanıyordu. Çıkardığı giysilerini çamurlanmalarını engellemek için dikkatle balık sepetinin üzerine yerleştirdi. Saç katmanları arasında oynaşan bir esinti alnındaki bir bukleyi hafifçe kaldırıyordu.

Durumun tuhaflığı... uğursuz kaz, sırılsıklam olmuş ve ceketsiz kalmış Matthew Swift... Daisy'nin dudaklarına önlenemez bir kıkırtının yükselmesine neden oldu. Çabucak ellerini ağzına götürdü, ama gene de kendini tutamayarak ağzından kaçırdı.

Swift başını iki yana sallarken yüzünde yanıtlayan bir tebessüm beliriverdi. Daisy onun tebessümlerinin hiçbir zaman uzun sürmediğini fark etti, belirdikleri kadar hızla kayboluveriyorlardı. Tıpkı nadir bir doğa harikası gibi, kayan bir yıldız gibi kısa ve çarpıcıydı.

"Sizi küçük şeytan, eğer birisine söyleyecek olursanız... bunu ödersiniz." Sözler tehditkârdı, ama ses tonundaki bir şey... erotik bir yumuşaklık... Daisy'nin omurgasının ürpermesine neden oldu.

"Hiç kimseye söylemeyeceğim," dedi Daisy soluk soluğa. "Bu durum size olduğu kadar bana da kötü bir şekilde yansır."

Swift çıkardığı ceketine uzandı, küçük bir çakı çıkardı ve Daisy'ye verdi. Bu kendi hayal gücü müydü, yoksa sahiden Swift'in parmakları avucunda biraz fazladan oyalanmış mıydı?

"Bu ne için?" diye sordu Daisy huzursuzca.

"Kuşun bacağındaki ipi kesmek için. Dikkat edin, çok keskindir. Sizin kazara bir atardamar doğramanız fikrinden hiç hoşlanmıyorum."

"Merak etmeyin, ona zarar vermeyeceğim."

"Ben kendimden söz ediyordum, kazdan değil." Ölçüp biçen bakışlarını sabırsız kuşa kaydırdı. "Eğer bu işi zorlaştıracak olursan," dedi kaza, "akşam yemeğinde ezme olursun."

Kuş mümkün olduğunca büyük görünmek için tehditkâr bir şekilde kanatlarını kaldırdı.

Swift kararlılıkla ileri doğru çıkarak kazın hareket alanını kısıtlamak için bir ayağını ipin üzerine yerleştirdi.

Hayvan öne atılmak için karar vermeden önce kanatlarını çırpıp tıslayarak bir an duraksadı. Swift kazı yakaladı, şiddetli gagasından sakınmaya çalışırken sövüyordu. İkilinin etrafında bir tüy sağanağı yükseldi.

"Onu boğmayın," diye bağırdı Daisy, Swift'in kazın boynunu kavradığını görmüştü.

Kaz dövüşü, kaz sesleri ve bol hareket arasında Swift'in yanıtının kaybolması belki de iyi bir şans olmuştu. Swift kuşu kollarının arasında çırpınan, tıslayan bir kütle haline gelecek kadar dizginlemeyi bir şekilde başarmıştı. Darmaduman ve irili ufaklı kuş tüyleriyle kaplanmış olarak kötü kötü Daisy'ye baktı, "Buraya gelin ve ipi kesin," diye terslendi.

Daisy alelacele söz dinleyerek boğuşan ikilinin yanında diz çöktü. İhtiyatla kazın çamurlu perdeli ayağına uzanınca hayvan ciyaklayarak hızla ayağını çekti.

"Tanrı aşkına, ürkek davranmayın," dedi Swift sabırsızlıkla. "Sadece ipi yakalayın ve işe koyulun."

Eğer aralarında yakalanmış on beş kiloluk öfkeli kaz olmasaydı Daisy, Matthew Swift'e ters ters bakardı. Bunun yerine, kazın bağlı ayağını sımsıkı yakaladı ve bıçağın ucunu dikkatle ipin altına kaydırdı. Swift haklıydı, bıçak fena halde keskindi. Tek bir kesişle ipi hemen ikiye bölmüştü.

"Tamamdır," dedi muzaffer bir edayla bıçağı kapayarak. "Bizim tüylü arkadaşı serbest bırakabilirsiniz Bay Swift."

"Teşekkürler," diye acı bir alay geldi.

Ama Swift kollarını açıp da kuşu serbest bırakınca, hayvan beklenmedik bir tepki gösterdi. Tüm sıkıntıları için kendisini tutanı suçlayarak İntikamla öne eğildi ve kıvrılıp Swift'in yüzüne nişan alarak gagaladı.

"Ah!" Swift yarı oturur pozisyonda geriye düşerek gözünü eliyle kaparken kaz muzaffer sesler çıkararak uzaklaştı.

"Bay Swift!" Daisy endişeyle ona doğru sürünerek ata biner gibi kucağına oturdu. Swift'in elini çekiştirdi. "Bir bakayım."

Swift gözünü ovuşturarak, "Ben iyiyim," dedi.

"Bir bakayım," diye tekrarladı Daisy onun başını ellerinin arasına alarak.

Swift, Daisy'nin yüzünü yana çevirmesine izin verirken, "Akşam yemeğinde kuşbaşı kaz eti isteyeceğim," diye mırıldandı.

"Öyle bir şey yapmayacaksınız." Daisy yavaşça onun koyu renk kaşının kenarındaki ufak yarayı inceledi ve elbisesinin kolunu kullanarak bir damla kanı kuruttu. "Birisini kurtardıktan sonra yemek kötü bir tavır." Sesinde kahkaha titreşimleri dolaşıyordu. "Neyse ki kaz kötü nişan almış. Gözünüzün moraracağını sanmıyorum."

"Bunu eğlenceli bulduğunuza sevindim," diye söylendi Swift. "Tüylerle kaplandığınızı biliyor musunuz?"

"Siz de kaplanmışsınız." Swift'in kahverengi saçlarına gri ve beyaz ufacık telekler ve tüyler takılmıştı. Daisy'nin ağzından, tıpkı bir göletin yüzeyine yükselen kabarcıklar gibi daha da fazla kahkaha çıktı. Parmakları gıdıklana gıdıklana kuş tüylerini ve telekleri kalın buklelerden aşağı doğru çekip sıyırmaya başladı.

Swift kendini yukarı doğru çekerek onun tokalarından kurtulmaya başlayan saçlarına uzandı. Parlayan saç tutamlarından kuş tüylerini çekerken parmakları nazikti.

Sessiz geçen bir iki dakika boyunca birbirleri üzerinde çalıştılar. Daisy yaptığı işe o kadar dalmıştı ki, pozisyonunun uygunsuzluğu başlangıçta aklına gelmedi. Swift'e ilk

kez bu kadar yakın oluyor, gözlerinin alacalı mavisini, irislerini çevreleyen kobalt maviyi ilk kez fark ediyordu. Ve saten gibi güneş yanığı teninin dokusunu ve çenesindeki tıraşı gelmiş sakalın gölgesini.

Swift'in kendi saçlarındaki en ufak parçacıkları bulmaya yoğunlaşarak, bakışlarından kasten kaçındığını fark etti. Birdenbire vücutları arasındaki içten içe kaynayan iletişimi, altındaki sert kuvveti, yanağına gelen yakıcı nefesi hissetti. Swift'in giysileri nemliydi. Vücudunun kendisine değen her yerinde tenini yakıyordu.

Her ikisi de aynı anda hareketsiz kaldılar, yarı kucaklaşmış halde dururlarken Daisy'ye vücudundaki her hücre sıvı alevlerle dolmuş gibi geliyordu. Büyülenmiş, şaşırmış bir halde, son hızla atan nabzının her çarpıntısını hissederek, kendini buna teslim etti. Başka kuş tüyü kalmamıştı, ama Daisy kendisini, parmaklarını yavaşça onun koyu saç dalgalarının arasından geçirirken buldu.

Onu devirerek altına alması, ağırlığıyla onu nemli toprağa bastırması Swift için çok kolay olacaktı. Dizlerinin sert kısımları kumaş katmanları arasından birbirine değiyor, Daisy'nin kendini ona açma, bacaklarını hareket ettirmesini sağlama içgüdüsünü tetikliyordu.

Swift'in soluğunu tuttuğunu duydu. Daisy'yi kollarından kavrayarak teklifsizce kucağından kaldırdı.

Kesin bir şekilde onun yanındaki çimenlere indirilince Daisy aklını toparlamaya çalıştı. Sessizce yerdeki çakıyı buldu ve Swift'e geri verdi.

Swift çakıyı cebine koyduktan sonra baldırlarından kuş tüylerini ve pislikleri temizledi.

Daisy onun neden böyle kasılmış tuhaf bir pozisyonda oturduğunu merak ederken çabalayarak ayağa kalktı.

"Şey," dedi tereddütle, "herhalde malikâneye hizmetkârların kapısından gizlice sızmam gerekecek. Eğer annem beni görecek olursa, küplere binecektir."

"Ben nehre geri dönüyorum," dedi Swift; sesi boğuk çıkıyordu. "Westcliff'in makarayla işinin nasıl gittiğini öğrenmek için. Hem belki biraz daha balık tutarım."

Daisy onun kendisinden bilinçli bir şekilde sakındığını anlayınca kaşlarını çattı.

"Bence bugün için yeterince, belinize kadar soğuk suda durdunuz," dedi.

"Belli ki yetmemiş," diye mırıldandı Swift; sırtını ona dönük tutarak yeleğine ve ceketine uzandı.

www.facebook.com/groups/ekitaphane
www.facebook.com/ekitaphane

Bölüm 5

Daisy kafası karışmış ve canı sıkılmış bir şekilde hızlı adımlarla yapay gölden uzaklaştı.

Biraz önce olup bitenleri hiç kimseye söylemeyecekti, gerçi karşılaştığı kazın hikâyesiyle Lillian'ı eğlendirmek hoşuna giderdi. Ama Matthew Swift'in başka bir yönünü gördüğünü ve onunla tehlikeli bir şekilde yakınlaşarak kısa süreli bir flörte bile izin verdiğini açıklamak istemiyordu. Bunun gerçekten hiçbir anlamı yoktu.

Daisy hâlâ masum bir genç kız olmasına rağmen, vücudunun bir erkeğe yüreği işin içine karışmadan da yanıt verebileceğinden haberdar olacak kadar cinsel konulardan anlıyordu. Tıpkı bir zamanlar Cam Rohan'a yanıt verdiği gibi. Matthew Swift'e de aynı şekilde çekilmek huzurunu kaçırmıştı. Biri romantik, diğeri içine kapalı bu kadar farklı erkeklere. Birisi egzotik olasılıklarla hayal gücünü harekete geçiren yakışıklı genç bir Çingene, ...diğeri sert bakışlı, hırslı ve çıkarcı bir işadamı.

Daisy Beşinci Cadde'deki yıllarında güç arayışı içinde

olan bir alay erkek görmüştü. Onlar mükemmeliyet isterlerdi, en iyi ev sahibesi olacak, en iyi akşam yemeklerini ve davetleri verecek, en güzel elbiseleri giyecek ve babaları aşağı kattaki çalışma odasında iş görüşmeleri yaparken yukarı katta çocuk odasında oynayan en iyi çocukları doğuracak bir eş isterlerdi.

Babasının, yetenekleri ve parlak zekâsı nedeniyle diğerlerinden ayrı tuttuğu Matthew Swift, muazzam enerjisiyle hayal edilebilecek en müşkülpesent koca olurdu. Tüm yaşamını onun hedefleri etrafında şekillendiren bir eş isteyecek ve eğer eşi onu memnun etmekte başarısız olursa onu ağır bir şekilde yargılayacaktı. Böyle bir adamla bir gelecek olamazdı.

Ama Matthew Swift'in lehine olan bir şey vardı: Kaza yardım etmişti.

Daisy malikâneye gizlice girip yıkanarak temiz bir günlük kıyafet giyinirken, arkadaşlarıyla ablası çay ve tost için sabah odasında toplanmışlardı. Pencerenin yanındaki yuvarlak masalardan birine oturmuşlar, odaya giren Daisy'ye bakıyorlardı.

Annabelle Isabelle'i omzuna yaslayıp ufacık sırtını, yatıştırıcı daireler çizerek ovuşturuyordu. Diğer masalardan birkaçı doluydu, Lord St. Vincent da dâhil olmak üzere yarım düzine kadar erkek olmasına rağmen, çoğunluk kadındı.

"Günaydın," dedi Daisy canlı bir şekilde kardeşine doğru giderken. "İyi uyudun mu canım?"

"Çok iyi uyudum." Lillian pırıl pırıl gözleri, yüzünden geriye çekilmiş ve pembe ipek bir fileyle ensesinde toplanmış siyah saçlarıyla çok güzel görünüyordu. "Pencereler açık uyudum ve nehirden gelen esinti beni çok ferahlattı. Bu sabah balığa çıktın mı?"

"Hayır." Daisy doğaçlama davranmaya çalışıyordu. "Sadece yürüyüş yaptım."

Evie bebeği almak için Annabelle'e doğru eğildi. "Ver ben tutayım," dedi. Bebek çılgınca minicik yumruğunu çiğniyor ve bol miktarda salya akıtıyordu. Evie huzursuz çocuğunu alırken Daisy'ye, "Zavallıcık, diş çıkarıyor," diye izah etti.

"Bütün sabah huysuzdu," dedi Annabelle. Daisy onun parlak mavi gözlerinin biraz yorgun göründüğünü fark etti, bunlar genç bir annenin gözleriydi. Yorgunluk izleri Annabelle'in tanrıçaya benzeyen mükemmel yüz hatlarını yumuşatarak güzelliğine güzellik katmıştı.

"Bebeğin diş çıkarması için oldukça erken değil mi?" diye sordu Daisy.

"O bir Hunt," dedi Annabelle kuru kuru. "Ve Huntlar alışılmadık ölçüde güçlü kuvvetli kişilerdir. Kocama göre ailesindeki herkes insanı neredeyse dişleriyle doğar." Bebeğe endişeyle baktı. "Sanırım onu odasına götürmem gerekiyor."

Bir dizi onaylamayan bakış onlardan tarafa çevrildi. Çocuklar, özellikle de bebekler yetişkinlerin topluluğuna getirilmezlerdi. Sadece göstermek için olmadıkça bu yapılmaz, çocuk üzerine beyaz fırfırlar ve kurdeleler giydirilerek genel onay için kısaca sergilenip sonra çabucak çocuk odasına geri götürülürdü.

"Saçma," dedi Lillian hemen, sesini alçaltma zahmetine girmemişti. "Isabelle neredeyse hiç bağırmıyor veya şamata yapmıyor. Sadece biraz tedirgin. Bence herkes biraz anlayış göstermeyi başarabilir."

"Kaşığı tekrar deneyelim," diye mırıldandı Annabelle; görgülü sesinde endişe izleri vardı. Küçük bir kırık buz kâsesinden soğutulmuş gümüş bir kaşık çıkardı ve Daisy'ye, "Annem böyle yapmayı önerdi - kardeşim Jeremy'de bunun hep işe yaradığını söyledi," dedi.

Daisy Evie'nin yanına oturarak bebeğin kaşığın ucunu ısırmasını izledi. Isabelle'in yuvarlak küçük yüzü kızarmış ve bunu gözlerinde beliren birkaç damla yaş izlemişti. Sızlanırken dişetindeki hassas, acıyan kısım görününce Daisy anlayışla yüzünü buruşturdu.

"Biraz uykuya ihtiyacı var," dedi Annabelle. "Ama uyuyamayacak kadar acı çekiyor."

"Zavallı tatlım."

Evie bebeği yatıştırmaya çalışırken, odanın diğer tarafında ufak bir karışıklık oldu. Birinin içeri girişi bir ilgi dalgalanmasına sebep olmuştu. Koltuğunda dönünce Daisy, Matthew Swift'in uzun boylu, çarpıcı bedenini gördü.

Demek ki nehre geri dönmemişti. Daisy'nin yeterince önden gitmesini bekledikten sonra yanında o olmadan malikâneye yürümüştü.

Babası gibi Swift de Daisy'de ilgiye layık pek bir şey bulmamıştı. Daisy kendi kendine aldırmamalıyım diyordu, ama bu bilgi içine oturmuştu.

Swift üstünü değiştirerek güvercin grisi yeleğiyle mükemmel ütülü koyu gri bir takım giymiş, gıcır gıcır siyah boyunbağı geleneksel bir şekilde bağlanmıştı. Avrupa'da erkeklerin favorilerini daha uzun ve saçlarını gevşek dalgalar halinde bırakmaları moda olmasına rağmen, görünüşe göre bu stil Amerika'ya henüz ulaşmamıştı. Matthew Swift sinekkaydı tıraş olmuştu ve başının yan taraflarıyla boynuna yakın şekillendirilmiş pırıl pırıl kahverengi saçları ona çocuksu bir çekicilik veriyordu.

Tanışma ve selamlaşma törenini Daisy gizlice izliyordu. Onunla konuşan yaşça büyük erkeklerin yüzlerindeki memnuniyeti ve daha genç erkeklerin kıskançlığını gördü. Ve kadınların kur dolu alakalarını.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Annabelle, "bu da kim?"

Lillian aksi aksi cevapladı. "Bay Swift."

Hem Annabelle'in hem de Evie'nin gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Bu sizin ke-kemik torbası diye tarif ettiğiniz Bay Swift mi?" diye sordu Evie.

"Ancak pörsümüş ıspanak yemeği kadar heyecan verdiğini söylediğiniz kişi mi?" diye ekledi Annabelle.

Lillian'ın kaşları iyice çatılarak düpedüz somurtmaya dönüştü. Dikkatini Swift'ten ayırarak çayına şeker koydu. "Belki benim anlattığım kadar çirkin olmayabilir," dedi, "ama görüntüsü sizi aldatmasın. İçindeki adamı tanıdığınız zaman, dışındaki için de fikriniz değişecektir."

"B-ben onun herhangi bir kısmıyla tanışmak isteyen epeyce çok hanım olduğunu düşünüyorum," dedi Evie, Annabelle'in çay fincanına bakıp kıs kıs gülmesine neden olarak.

Daisy omzunun üzerinden çabucak bir bakış attı ve bunun doğru olduğunu gördü. Leydiler çırpınıyor, kıkırdıyor, tutulup sıkılması için beyaz ellerini uzatıyorlardı.

"Tüm bu yaygara, o bir Amerikalı ve dolayısıyla da yenilik olduğu için," diye söylendi Lillian. "Eğer erkek kardeşlerimden birisi burada olsaydı, o leydiler Bay Swift'i unuturlardı."

Daisy bunu kabul etmek istediği halde, kardeşlerinin Bay Swift'le aynı etkiyi bırakacağından pek emin değildi. Çünkü her ne kadar büyük bir servetin vârisleri olsalar da Bowman kardeşlerde, Swift'teki özenle işlenmiş sosyal incelik yoktu.

"Buraya bakıyor," dedi Annabelle. Endişe, duruşuna hissedilir bir gerginlik veriyordu. "Başka herkesle birlikte o da hoşnutsuz bakıyor. Bebek çok fazla patırtı yapıyor. Onu dışarı çıkaracağım ve-"

"Onu hiçbir yere götürme," diye buyurdu Lillian. "Burası benim evim, sen de benim arkadaşımsın ve bebeğin gürültüsünden rahatsız olan herkes hemen gidebilir."

"Bu tarafa geliyor," diye fısıldadı. "Sus."

Daisy gözlerini kırpmadan çayına bakıyordu, tüm kasları gerilmişti.

Swift masaya geldi ve kibarca selam verdi. "Leydim," dedi Lillian'a, "sizi tekrar görmek ne güzel. Lord Westcliff'le evliliğiniz için yenilenen tebriklerimi sunmak isterim ve..." Duraksadı, çünkü Lillian'ın hamileliği açık olduğu halde, durumuna atıfta bulunmak kabalık olacaktı. "...çok iyi görünüyorsunuz," diye bitirdi.

"Bir ambar kadar kocaman oldum," dedi Lillian açıkça, onun diplomasi girişiminin anlamsızlığını ortaya koyarak.

Swift'in dudakları sıkılmıştı, sanki sırıtmasını bastırmaya çalışıyor gibiydi. "Hiç de değil," dedi ılımlı bir şekilde ve Annabelle'le Evie'ye baktı. Hepsi Lillian'ın onları takdim etmesini bekliyordu.

Lillian istemeye istemeye boyun eğdi. "Bay Swift," diye mırıldandı ondan tarafa elini sallayarak. "Bayan Simon Hunt ve Leydi St. Vincent."

Swift ustaca Annabelle'in eline eğildi. Kucağında bebek olmasaydı aynı şeyi Evie için de yapacaktı. Isabelle'in inilitileri ve sızlanmaları artıyordu ve eğer bu konuda bir şey yapılmazsa çok yakında tam bir yaygaraya dönüşecekti.

"Bu benim kızım Isabelle," dedi Annabelle özür dilercesine. "Diş çıkartıyor."

Bu bizi ondan çabucak kurtaracak, diye düşündü Daisy. Ağlayan bebekler erkekleri dehşete düşürürdü.

"Ah." Swift elini ceketinin içine soktu ve tıkırdayan bir sürü nesneyi karıştırarak bir şeyler arandı. Oraya ne koymuş olabilirdi ki? Daisy onun bir çakı, bir parça olta misinası ve temiz beyaz bir mendil çıkarmasını izledi.

"Ne yapıyorsunuz Bay Swift?" diye sordu Evie meraklı bir tebessümle.

"Bir şeyler uydurmaya." Mendilin ortasına kaşıkla biraz kırık buz koydu, kumaşı sıkıca etrafına toparladı ve olta misinasıyla bağladı. Bıçağı cebine yerleştirdikten sonra kendi halini en ufak bir şekilde düşünmeden bebeğe uzandı.

Evie gözleri irileşmiş bir şekilde bebeği ONA verdi. Dört kadın şaşkınlık içinde seyrederken Swift tecrübeli bir rahatlıkla bebeği omzuna yasladı. Bebeğe buz dolu mendili verince çocuk bir yandan ağlamaya devam ederken, bir yandan da deli gibi kemirmeye başladı.

Odada bulunan herkesin hayran bakışlarına kayıtsız görünen Swift bebeğe yumuşak bir şekilde mırıldanarak ve dolanarak pencereye doğru gitti. Görünüşe göre ona bir tür masal anlatıyordu. Bir iki dakika sonra çocuk sakinleşmişti.

Swift masaya döndüğü zaman, Isabelle yarı uyukluyor ve içini çekiyordu, ağzı sıkı sıkıya derme çatma buz torbasına kenetlenmişti.

"Ah, Bay Swift," dedi Annabelle minnettarlıkla bebeği tekrar kucağına alırken, "ne kadar akıllısınız! Teşekkür ederim."

"Ona ne söylüyordunuz?" diye sordu Lillian.

Swift ona bir bakış attı ve sıradan bir şekilde yanıtladı, "Buz diş etlerini uyuşturuncaya kadar dikkatini dağıtmayı düşündüm. Bu yüzden ona 1792'deki Buttonwood anlaşmasının ayrıntılı bir açıklamasını yaptım."

Daisy onunla ilk kez konuşuyordu. "O nedir?"

Bunun üzerine Swift ona baktı, yüzü sakin ve nazikti; Daisy bir an için o sabahki olayları hayal ettiğine inandı. Ama teni ve sinirleri Swift'in ağırlığını, vücudunun sert baskısını hâlâ muhafaza ediyordu.

"Buttonwood anlaşması New York Menkul Kıymetler Borsasının oluşmasını sağlamıştır," dedi Swift. "Ben oldukça aydınlatıcı olduğumu düşünmüştüm, ama ücret yapılandırma anlaşmasına başladığım zaman Bayan Isabelle ilgisini kaybetmiş gibi geldi."

"Anlıyorum," dedi Daisy. "Uyuması için zavallı bebeği sıktınız."

"Bir de 37'deki çöküntüye neden olan pazar güçlerindeki dengesizlik hikâyemi duymalısınız," dedi Swift. "Bana bunun afyon ruhundan daha iyi olduğu söylenmişti."

Daisy onun parlak mavi gözlerine bakınca istemeye istemeye kıkırdadı ve Swift ona kısa, göz kamaştırıcı başka bir tebessümle karşılık verdi. Daisy'nin yüzüne anlatılamaz bir biçimde hararet basmıştı.

Sanki gözlerinde gördüğü bir şeyden büyülenmiş gibi, Swift'in dikkati onun üzerinde biraz fazla durmuştu. Birdenbire bakışlarını ondan ayırarak tekrar masaya eğildi. "Çayın tadını çıkarmanız için sizlerden ayrılıyorum. Benim için bir zevkti bayanlar." Annabelle'e göz atarak cidiyetle ekledi, "Çok güzel bir kızınız var hanımefendi. İşle ilgili konuşmamı takdir etmekten uzak oluşunu göz ardı edeceğim."

"Çok naziksiniz beyefendi," diye yanıtladı Annabelle, gözlerinde neşeli pırıltılar oynaşıyordu.

Genç hanımlar çaylarına lüzumsuz şekerler koyarak, kucaklarındaki peçeteleri düzelterek kendilerini meşgul ederken, Swift odanın diğer tarafına geri döndü.

İlk konuşan Evie oldu. "Haklıymışsın," dedi Lillian'a. "Kesinlikle korkunç biri."

"Evet," diye kabul etti Annabelle üzerine basa basa. "İnsan ona bakınca, ilk akla gelen şey pörsümüş ıspanak oluyor."

"Kesin sesinizi, ikiniz de," dedi Lillian onların alaylarına yanıt olarak ve dişlerini bir parça kızarmış ekmeğe gömdü.

Lillian öğleden sonra ısrar ederek Daisy'yi dışarıya gençlerin çoğunun çim topu oynadığı doğudaki çimenliğe sürükledi. Normalde Daisy itiraz etmezdi, ama tam da tavan arasında bir hayaletle karşılaşan Honoria adında bir mürebbiyeyle alakalı romanın sürükleyici bir kısmına gelmişti. "Sen kimsin?" diye sordu Honoria titrek bir sesle, eski sevgilisi Lord Clayworth'e çok benzeyen hayalete dikkatle bakarak. Hayalet tam cevap verecekken Lillian kararlılıkla kitabı Daisy'nin elinden çekti ve onu kütüphaneden çıkardı.

"Kahretsin," diye şikâyet etti Daisy. "Kahretsin, kahretsin... Lillian, tam da en güzel yerine gelmiştim!"

"Biz burada konuşurken dışarıda çim bowlingi oynamakta olan en az yarım düzine uygun erkek var," dedi

ablası kesin bir şekilde. "Ve onlarla oyun oynamak kendi kendine okumaktan çok daha verimli olur."

"Çim bowlingiyle alakalı hiçbir şey bilmiyorum."

"İyi. Sana öğretmelerini iste onlardan. Eğer her erkeğin bayıldığı tek bir şey varsa, o da bir kadına bir şeyi nasıl yapacağını söylemektir."

Seyredenler için masaların ve sandalyelerin yerleştirildiği çim bowlingi alanına yaklaştılar. Bir grup oyuncu geniş, yuvarlak, ahşap topları yeşillik boyunca yuvarlamaya çalışıyorlar, birisinin topu yeşilliğin yan tarafına kazılmış dar kanala düşünce gülüyorlardı.

"Hmm," dedi Lillian topluluğu gözlemleyerek. "Rekabet var." Daisy ablasının söz ettiği üç kadını fark etti: Bayan Cassandra Leighton, Leydi Miranda Dowden ve Elspeth Higginson. "Hampshire'a evlenmemiş kadınları hiç çağırmamayı tercih ederdim," dedi Lillian, "ama Westcliff bunun fazla bariz olacağını söyledi. Neyse ki sen hepsinden daha güzelsin. Kısa boylu olmana rağmen."

"Ben kısa değilim," diye itiraz etti Daisy.

"Minyon diyelim öyleyse."

"Bu laftan da hoşlanmıyorum. Beni sıradan yapıyor."

"Bodurdan daha iyi," dedi Lillian, "senin boy fakiri olduğunu açıklayabileceğim tek diğer sözcük bu." Daisy'nin somurtmasına karşı sırıttı. "Yüzünü asma hayatım. Seni bir bekârlar büfesine götürüyorum ve istediğini seçebilirsin - ah, lanet olsun."

"Ne? Ne oldu?"

"O oynuyor."

Kim olduğunu sormaya gerek yoktu... Lillian'ın sesindeki sıkıntı oynayan kişinin kimliğini açıkça belli ediyordu.

Daisy grubu inceleyince şeridin sonunda diğer birkaç gençle duran Matthew Swift'i gördü. Toplar arasındaki mesafenin ölçülmesini seyrediyordu. Diğerleri gibi o da açık renkli pantolon, beyaz gömlek ve kolsuz yelek giymişti. İnce ve bedenen formdaydı, rahat duruşu fiziksel güvenle doluydu.

Bakışları hiçbir şeyi kaçırmıyordu. Görünüşe göre oyunu ciddiye alıyordu. Matthew Swift en iyisinden azına razı olacak biri değildi, hatta sıradan bir çim oyununda bile.

Daisy onun yaşamının her gününde bir şeyler konusunda yarıştığından son derece emindi. Ve bu tanıdığı Eski Boston veya Eski New York'un ayrıcalıklı genç erkekleriyle, eğer istemezlerse çalışmak zorunda olmadıklarının bilincinde olan şımartılmış erkek evlatlarla olan deneyimine pek uymuyordu. Acaba Swift herhangi bir şeyi sırf zevk için yaptı mı, diye merak etti.

"Atışı kimin yapacağına karar vermeye çalışıyorlar," dedi Lillian. "Yani topunu sondaki beyaz topa en yakın yuvarlamayı kim başarmış demek oluyor."

"Oyun hakkında bu kadar çok şeyi nereden biliyorsun?" diye sordu Daisy.

Lillian alaycı bir şekilde gülümsedi. "Westcliff bana oynamayı öğretti. Oyunda o kadar iyi ki genellikle oyuna katılmaktan kaçınıyor, çünkü o oynadığı zaman hiç kimse kazanamıyor."

Westcliff'in Evie ve Lord St. Vincent'la, emekli tümgeneral Craddock ve karısının oturduğu sandalye grubuna yaklaştılar. Daisy ilave bir sandalyeye doğru yöneldi, ama Lillian onu bowling sahasına doğru itti.

"Git," diye buyurdu bir köpeğe gidip bir sopayı getirmesi için kullanılanla aynı tonla.

Daisy iç geçirip özlemle bitmemiş romanını düşünerek zorla ileri doğru yürüdü. Önce bazı vesilelerle en az üç centilmenle karşılaştı. Aslında fena adaylar değillerdi. Bay Hollingberry, otuzlu yaşlarında hoş görünümlü bir adamdı, yuvarlak yanaklı ve biraz tıknazdı, ama yine de çekiciydi. Bir de atletik vücudu, gür sarışın bukleleri ve yeşil gözleriyle Bay Mardling vardı.

Stony Cross'ta daha önce görmediği iki erkek bulunuyordu, gözlükleri ve hafif buruşuk ceketiyle daha ziyade öğretmen gibi görünen Bay Alan Rickett... ve orta boylu, koyu renk saçlı, yakışıklı Lord Llandrindon.

Llandrindon hemen Daisy'ye yaklaşarak oyunun kurallarını açıklamaya gönüllü oldu. Daisy omzunun üzerinden diğer kadınlar tarafından kuşatılmış Bay Swift'e bakmamaya çalışıyordu. Kıkırdıyorlar, flört ediyorlar, topu uygun şekilde nasıl tutacaklarını ve topu sahaya salmadan önce kaç adım atmak gerektiğini soruyorlardı.

Swift Daisy'yi fark etmemiş gibi görünüyordu. Ama Daisy yerdeki bir yığından tahta bir top almak için döndüğünde, ensesinde bir karıncalanma hissetti. Swift'in ona baktığını biliyordu.

Daisy ondan tuzağa yakalanmış kaza yardım etmesini istediği için fena halde pişman olmuştu. Hadise kontrolünün ötesinde bir şeyleri, kafasından atamayacakmış gibi gelen rahatsız edici bir farkındalığı tetiklemişti. *Saçmalamayı kes*, dedi Daisy kendisine. *Bowling oynamaya başla*. Ve Llandrindon'un oyun stratejisiyle alakalı tavsiyelerini dikkatle dinlemek için kendini zorladı.

Sahadaki faaliyeti gözlemleyen Westcliff usulca yorum yaptı. "Görünüşe göre Llandrindon'la iyi anlaşıyor. Ve lord en gelecek vaat eden olasılıklardan biri. Yaşı uygun, iyi eğitimli ve iyi bir mizaca sahip."

Lillian, Llandrindon'un uzaktaki bedenine kuşkuyla baktı. Boyu bile uygundu, insanların kendisine tepeden bakmasından hoşlanmayan Daisy için fazla uzun değildi. "Garip bir adı var," dedi Lillian yüksek sesle. "Acaba nereli?"

"Thurso," diye yanıtladı Evie'nin diğer tarafında oturan Lord St. Vincent.

Geçmişteki büyük çatışmalarından sonra Lillian ve St. Vincent arasında tedirgin bir ateşkes oluşmuştu. Ondan hiçbir zaman gerçekten hoşlanmadığı halde, Westcliff'le yıllardır arkadaş olduğu için Lillian sıkıntıyla St. Vincent'ın hoş görülmesi gerektiğine karar vermişti.

Lillian eğer kocasından arkadaşlığına son vermesini isterse Westcliff'in, hatırı için bunu yapacağını biliyordu, ama onu böyle bir şey isteyemeyecek kadar çok seviyordu. Ayrıca St. Vincent, Marcus'a iyi geliyordu. Zekâsı ve anlayışıyla Marcus'un aşırı yüklü yaşamına bir nebze denge getirmesine yardımcı oluyordu. Marcus'un, İngiltere'deki en güçlü kişilerden biri olarak kendisini fazla ciddiye almayan insanlara çok ihtiyacı vardı.

St. Vincent'ın lehine olan diğer bir konu görünüşe göre Evie'ye iyi bir koca olmasıydı. Aslında ona tapınıyor gibiydi. Onları bir araya getirmek hiç akla gelecek bir şey değildi -içine kapanık utangaç süs bitkisi Evie ve kalpsiz çapkın St. Vincent- ama gene de birbirlerine karşı eşsiz bir bağlılıkları vardı.

St. Vincent kendinden emin ve kültürlüydü, öylesine göz kamaştırıcı bir erkeksi güzelliğe sahipti ki, zaman zaman ona bakanların nefesi kesiliyordu. Ama koşarak gel-

mesi için Evie'nin tek bir sözü yeterliydi. İlişkileri daha sessiz, Huntlar'a veya Westcliffler'e göre daha az dışa dönük, daha az görünür olmasına rağmen, ikisinin arasında gizemli ve tutkulu bir sevgi vardı.

Ve Evie mutlu olduğu sürece Lillian, St. Vincent'la içten dost olabilirdi.

"Thurso," diye tekrarladı Lillian kuşkuyla önce St. Vincent'a sonra kocasına göz atarak. "Bu bana pek İngilizce gibi gelmedi."

İki adam bakıştılar ve Marcus tarafsızca cevapladı. "Aslında orası İskoçya'dadır."

Lillian'ın gözleri kısıldı. "Llandrindon İskoç mu? Ama hiç aksanlı konuşmuyor."

"Çocukluk yıllarının çoğunu bir İngiliz yatılı okulunda geçirmiş ve sonra da Oxford'a gitmiş," dedi St. Vincent.

"Hımm." Lillian'ın İskoçya coğrafyası hakkındaki bilgisi kıttı, ama Thurso'yu hiç duymamıştı. "Peki Thurso tam olarak nerede? Hemen sınırı geçince mi?"

Westcliff bakışlarını kaçırdı. "Biraz daha kuzeyde. Orkney adalarına yakın."

"Kıtanın en kuzey ucunda mı?" Lillian kulaklarına inanamıyordu. Sesini öfkeli bir fısıltı halinde tutabilmek için büyük çaba harcıyordu. "Neden kendimize biraz zaman ayırıp da Daisy'yi Sibirya'ya sürgün etmiyoruz? Muhtemelen daha sıcaktır! Aman Tanrım, nasıl oldu da siz ikiniz Llandrindon'un iyi bir aday olacağı konusunda hemfikir olabildiniz?"

"Onu kabul etmek zorunda kaldım," diye itiraz etti St. Vincent. "Üç miras araziye ve bir dizi safkan ata sahip. Ve kulübe her geldiğinde gecelik kazancım en az beş bin sterlin artıyor."

"Öyleyse o bir mirasyedi," dedi Lillian karanlık bir şekilde.

"Bu onu Daisy için daha da uygun hale getiriyor," dedi St. Vincent. "Bir gün sizin ailenizin parasına ihtiyaç duyacak."

"Onun ne kadar uygun olduğu umurumda bile değil, konu kardeşimi bu ülkede tutmak. Eğer kahrolası İskoçya'ya giderse kardeşimi ne sıklıkta görebilirim ki?"

"Gene de kuzey Amerika'dan daha yakın." diye işaret etti Westcliff soğukkanlı bir ses tonuyla.

Lillian destek alma umuduyla Evie'ye döndü. "Evie, bir şeyler söyle!"

"Lord Llandrindon'un nereli olduğu önemli değil." Evie uzanarak yavaşça Lillian'ın küpesine takılmış koyu renk bir saç tutamını çözdü. "Daisy onunla evlenmeyecek."

"Neden öyle düşünüyorsun?" diye sordu Lillian ihtiyatla.

Evie ona gülümsedi. "Ah... sadece bir his."

Oyunu bitirmek ve romanına dönmek arzusuyla Daisy, çim bowlinginin püf noktalarını çabucak kapmıştı. İlk oyuncu misket denen beyaz topu kenar çizgisini geçmeyecek şekilde çim halının sonuna yuvarlıyordu. Hedef, atış topu denen üç ahşap topu miskete mümkün olduğunca yakın duruncaya kadar yuvarlamaktı.

Tek zor tarafı ahşap atış toplarının bir tarafının kasten daha az yuvarlak olmasıydı, bu yüzden hiçbir zaman tam olarak düz çizgide yuvarlanmıyorlardı. Daisy atış toplarının asimetrisini telafi etmek için biraz sağa veya sola atmak gerektiğini kısa sürede öğrenmişti. Kısa çim ve sertleştirilmiş toprakta iyice acemiydi, ki bu işinin bitmesi ve Hono-

ria ile hayalete geri dönmek için acele eden Daisy için iyi bir şeydi.

Eşit sayıda erkek ve kadın olduğu için, oyuncular ikili gruplara ayrılmışlardı. Daisy mükemmel bir oyuncu olan Llandrindon'la eşleşmişti.

"Oldukça iyisiniz Bayan Bowman," diye bağırdı Lord Llandrindon. "Daha önce hiç oynamadığınızdan emin misiniz?"

"Hiç," diye neşeyle yanıtladı Daisy. Ahşap bir küreyi alarak, düz tarafını sağa döndürdü. "Sizin güçlü talimatlarınızdan olmalı lordum." Atış çizgisinin kenarına doğru iki adım öne çıkarak, geriledi ve atış topunu ustalıkla döndürerek yuvarladı. Atış topu karşı taraf oyuncularının toplarına sertçe çarparak onları yolundan çıkardı ve misketin tam beş santim ötesinde durdu. Raundu kazanmışlardı.

"Aferin," dedi Bay Rickett; durarak gözlük camlarını parlattı. Gözlüğünü tekrar takarak Daisy'ye gülümsedi ve ekledi: "Son derece zarafetle hareket ediyorsunuz Bayan Bowman. Yeteneğinize tanıklık etmek bir zevk."

"Bunun yetenekle hiç alakası yok," dedi Daisy tevazuuyla. "Acemi şansı korkarım."

Porselen gibi tenli, ince, sarışın bir kız olan Leydi Miranda endişeyle narin ellerini inceliyordu. "Sanırım tırnağımı kırdım," dedi yüksek sesle.

"İzin verin de sandalyeye oturmanıza yardım edeyim," dedi Rickett, sanki tırnağını değil de kolunu kırmış gibi ani bir alakayla, sonra ikisi birlikte sahadan uzaklaştılar.

Daisy hüzünle oyunu kasten kaybetmeyi düşündü, böylece bir raunt daha oynaması gerekmezdi. Ama bir oyunu bile bile kaybetmek takım arkadaşına haksızlık olurdu. Ve Lord Llandrindon kazandıkları başarıdan kesinlikle memnun görünüyordu.

"Hadi," dedi Llandrindon, "son raunt için kiminle karşılaşacağımızı öğrenelim."

Kalan diğer iki takımın mücadelesini izlediler, Bay Swift ve Bayan Leighton'a karşı Bay Mardling ve Bayan Higginson. Bay Mardling istikrarsız bir oyuncuydu, parlak atışları beceriksiz olanlar izliyordu, hâlbuki Bayan Higginson çok daha tutarlıydı. Cassandra Leighton umutsuz bir şekilde kötüydü ve tüm oyun boyunca kontrolsüz bir şekilde fıkırdayıp kıkırdamasından epeyce eğlendiği belli oluyordu. Sürekli gülmeler son derece can sıkıcıydı, ama Matthew Swift hiç de rahatsız olmuş gibi görünmüyordu.

Swift agresif ve taktiklerle oynayan bir oyuncuydu, her atışı dikkatle düşünüyor, topu yuvarlarken hareketten tasarruf ediyordu. Daisy, diğer oyuncuların toplarını yoldan çıkardığında veya misketi onların aleyhine olacak şekilde hareket ettirdiği zaman Swift'in hiç vicdan azabı sergilemediğini fark etti.

"Müthiş bir oyuncu," diye yorum yaptı Lord Llandrindon Daisy'ye, gözleri parıldıyordu. "Sizce onu yenebilir miyiz?"

Daisy malikânede kendisini bekleyen romanı birdenbire unutuverdi. Matthew Swift'e karşı oynama fikri onu beklentiyle doldurmuştu. "Şüpheli. Ama iyi bir deneme yapabiliriz, öyle değil mi?"

Llandrindon beğeniyle güldü. "Bunu kesinlikle yapabiliriz."

Oyunu Swift ve Bayan Leighton kazandı, diğerleri de iyi niyetli tezahüratlar eşliğinde sahadan ayrıldı.

Kalan dört oyuncu atış toplarını ve misketi toparlaya-

rak atış çizgisine geri döndüler. Her takım toplam dört top alacak, her oyuncu iki atış yapacaktı.

Daisy Matthew Swift'le yüzleşmek için döndüğü zaman, Swift ona geldiğinden beri ilk kez baktı. Doğrudan ve büyüleyici bakışlarıyla, Daisy'nin damarlarındaki kan hızla akmaya başlamış, kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi olmuştu. Swift'in karmakarışık saçları alnına düşmüş, güneş yanığı teni ince bir ter tabakasıyla parıldıyordu.

"Kimin önce başlayacağına karar vermek için yazı tura atalım," diye önerdi Lord Llandrindon.

Swift başıyla onaylayarak bakışlarını Daisy'den uzaklaştırdı.

Yazı tura atışını Swift'le ikisi kazanınca Cassandra Leighton zevkle ciyakladı. Swift misketi ustalıkla sahaya yuvarladı.

Bayan Leighton bir atış topu alarak koynuna yakın tutunca, Daisy bunun cömert zenginliklerine dikkat çekmek için bilinçli yapılan bir hamle olmasından şüphelendi. "Bana taktik vermeniz gerekiyor Bay Swift," dedi kadın kıvrık kirpiklerinin altından ona çaresiz bir bakış atarak. "Topun düz tarafını sağa mı alayım yoksa sola mı?"

Swift ona yaklaşarak toplu ellerine yeniden yerleştirdi. Bayan Leighton Swift'in ona gösterdiği ilgiyle zevkten ışıldıyordu. Swift ona bazı taktikler mırıldanarak top için en iyi güzergâhı işaret ederken Bayan Leighton neredeyse başları birbirine değinceye kadar eğildi. Daisy'nin göğsünde hızla yükselen sıkıntı boğazını bir tirbuşon gibi sıkmaya başlamıştı.

Sonunda Swift geri çekildi. Bayan Leighton birkaç zarif adımla öne çıkarak atış topunu savurdu. Ama atışı zayıftı ve top dingildeyerek yuvarlanıp çim sahanın tam ortasında durdu. Birisi umursamadan atışlarından birini yolda duran topu vurarak yan tarafa atmak için harcamadıkça, oyunun geri kalanı çok daha zor olacaktı.

"Lanet olsun," diye mırıldandı Daisy duyulamayacak bir ses tonuyla.

Bayan Leighton daha yüksek sesli kıkırtılarla gülmekten kırılıyordu. "Olur şey değil, her şeyi fena halde berbat ettim, değil mi?"

"Hiç de değil," dedi Swift rahatça. "Eğer zorluk olmazsa eğlence de olmaz."

Daisy sinir içinde onun Bayan Leighton'a neden bu kadar nazik davrandığını merak ediyordu. Onun aptal bir kadına tutulacak türden bir erkek olduğunu hiç düşünmemişti.

"Sıra sizde," diye teşvik etti Lord Llandrindon Daisy'ye bir atış topu vererek.

Daisy parmaklarını ahşap kürenin berelenmiş yüzeyinin etrafında kıvırdı ve sağlam hissedinceye kadar döndürdü. Uzaktaki misketin beyaz şekline bakarak, atış topunun gitmesini istediği güzergâhı tasavvur etti. Üç adım, kolu geriye doğru bir sallayış ve ileri doğru hızlı bir hamle. Atış topu sahanın yan tarafına doğru atılarak Bayan Leighton'ın topundan düzgün bir şekilde kaçındıktan sonra son anda kavis çizerek tam misketin önünde durdu.

"Harika!" diye bağırdı Llandrindon, seyirciler tezahürat yaparak alkışlarken.

Daisy hızla Matthew Swift'e kaçamak bir bakış attı. Hafif bir tebessümle seyrediyor, Daisy'yi iliklerine işleyen bir incelemeye tabi tutuyordu. Zaman sanki elmastan iğnelerle tutturulmuş gibi adeta durmuştu. Daisy'ye belki de hiçbir erkek bu şekilde bakmamıştı.

"Bunu bilerek mi yaptınız?" diye sordu usulca Swift. "Yoksa şansınız mı yaver gitti?"

"Bilerek," diye yanıtladı Daisy.

"Bundan şüpheliyim."

Daisy dikleşti. "Neden?"

"Çünkü hiçbir acemi böyle bir atışı planlayıp gerçekleştiremez."

"Benim dürüstlüğümü mü sorguluyorsunuz Bay Swift?" Daisy onun cevabını beklemeden sandalye kümesinde kendilerini izleyen ablasına seslendi. "Lillian, sence ben daha önce hiç bu oyunu oynadım mı?"

"Kesinlikle hayır," diye anlayışlı bir cevap geldi Lillian'dan.

Daisy Swift'e geri dönerek ona meydan okuyan bir bakış attı.

"O atışı yapmak için," dedi Swift, "çimdeki sürati, atış topuna gereken sapma açısını ve atış topunun güzergâhta hız kesme noktasını hesaplamanız gerekir. Ayrıca çapraz rüzgâr olasılıklarını da hesaba katmanız lazım. Ve tüm bunları gerçekleştirecek deneyiminizin de olması gerekir."

"Siz böyle mi oynuyorsunuz?" diye sordu Daisy lakayt bir tavırla. "Ben sadece atış topunun nasıl gitmesini istediğimi hayal ediyorum ve sonra da yuvarlıyorum."

"Şans ve sezgi mi?" Swift, Daisy'ye üstten bir bakış attı. "Oyunu bu şekilde kazanamazsınız."

Daisy cevap olarak geri çekildi ve kollarını kavuşturdu. "Sıra sizde," dedi.

Swift aşağı uzandı ve bir eline atış topunu aldı. Parmaklarını nesnenin etrafına yerleştirirken, atış çizgisine yürüdü ve sahayı değerlendirerek baktı. Gücenmiş olsa bile, Daisy onu izlerken karın bölgesinde bir haz sızısı hissediyordu. Duyguyu incelerken, onun kendi üzerinde nasıl oluyor da böyle mahcup edici fiziksel bir etkiye sahip olduğunu merak ediyordu. Görüntüsü, hareket etme şekli Daisy'yi utanç verici bir heyecanla dolduruyordu.

Swift atış topunu kuvvetli bir hamleyle serbest bıraktı. Top itaatkârca sahada hızlandı, Daisy'nin atışını mükemmel bir şekilde kopya etmişti, ancak çok daha iyi hesaplanmış bir ivmeyle. Daisy'nin topuna çarparak sahadan çıkarıp misketin tam önünde onun yerini almıştı

"Benim topumu kanala attı," diye itiraz etti Daisy. "Bu kurallara uygun mu?"

"Ah evet," dedi Lord Llandrindon. "Biraz acımasızca, ama tamamen kurallara uygun. Artık ona 'ölü top' deniyor."

"Topum öldü mü?" diye sordu Daisy öfkeyle.

Swift onun somurtmasına amansız bir bakışla karşılık verdi. "Düşmana asla küçük zarar vermeyin."

"Çim bowlingi sırasında Machiavelli'den ancak siz alıntı yapabilirsiniz," dedi Daisy dişlerini gıcırdatarak.

"Pardon," dedi Lord Llandrindon kibarca, "ama sanırım sıra benim." İkisinin de ilgilenmediğini görünce omzunu silkerek atış çizgisine gitti. Atış topu hızla giderken yan yatarak hemen misketin ötesinde durdu.

"Ben her zaman kazanmak için oynarım," dedi Swift Daisy'ye.

"Aman Tanrım," dedi Daisy çileden çıkarak, "tıpkı babam gibi konuşuyorsunuz. Bazı insanların sadece eğlenmek için oynuyor olabileceği hiç aklınıza gelmedi mi? Zaman geçirmek için iyi bir etkinlik olduğu için? Yoksa her şey ölüm kalım mücadelesi haline mi gelmeli?"

"Eğer kazanmaya kararlı olunmazsa, oyunun anlamı olmaz."

Swift'in ilgi alanından tamamen çıktığını görünce, Cassandra Leighton araya girmeye çalıştı. "Sanırım şimdi benim atışım Bay Swift. Benim için bir atış topu getirme nezaketini gösterir miydiniz acaba?"

Swift ona zar zor bir bakış atarak boyun eğdi, dikkati Daisy'nin küçük, gergin yüzüne perçinlenmişti. "İşte," dedi düşünmeden, atış topunu Bayan Leighton'ın ellerine sokuşturarak.

"Belki bana tavsiyede bulunabilirsiniz..." diye başladı Bayan Leighton, ama Swift ve Daisy atışmaya devam ederken sesi yitip gitti.

"Pekâlâ Bay Swift," dedi Daisy serinkanlılıkla. "Eğer basit bir bowling oyununun savaşa çevirmeden zevkini çıkaramıyorsanız, bu bir savaş olacak. Puan için oynayacağız." Daisy kendisinin mi, yoksa onun mu öne çıktığından pek emin değildi, ama birdenbire çok yaklaşmışlardı, Swift'in başı ona doğru eğilmişti.

"Beni yenemezsiniz," dedi Swift alçak sesle. "Acemi olmanızın yanı sıra bir kadınsınız. Benim de bir dezavantajım olmadığı sürece bu adil olmaz."

"Sizin takım arkadaşınız Bayan Leighton," diye fısıldadı Daisy sertçe. "Bence bu yeterli bir dezavantaj. Yani bir kadının erkekler kadar iyi bowling oynayamayacağını mı ima ediyorsunuz?"

"Hayır. Yapamayacaklarını açıkça söylüyorum."

Daisy onu yere serme arzusunun şiddetiyle artan bir öfke hissetti. "Savaş," diye tekrarlayarak azametle sahada kendi tarafına yürüdü.

Yıllar sonra hâlâ bundan Stony Cross'ta tanıklık edilen gelmiş geçmiş en kıran kırana çim bowlingi maçı olarak söz edilecekti. Maç önce otuz, sonra elli puana uzatılmıştı ve ardından Daisy hesabını şaşırmıştı. Sahanın her santiminde ve oyunun her kuralıyla çarpışıyorlardı. Sanki tüm kaderleri buna bağlıymış gibi her atışı iyice düşünüp tasınıyorlardı. Ve hepsinden önemlisi kendilerini birbirlerinin toplarını hendeğe atmaya adamışlardı.

"Ölü top!" diye sevinç çığlığı attı Daisy, Swift'inkini devirerek sahadan çıkaran mükemmel bir atış yapınca.

"Belki de size hatırlatılması gerekiyor Bayan Bowman," dedi Swift, "oyunun hedefi beni saha dışında tutmak değil. Sizden kendi atış topunuzu miskete mümkün olduğu kadar yakında tutmanız bekleniyor."

"Yol üzerinde durunca, o kör olasıcalara çarparak bu pek mümkün olmuyor!" Daisy Bayan Leighton'ın üslubu yüzünden nefesini tuttuğunu duydu. Bu gerçek kendisi değildi -asla küfretmezdi- lakin koşullar sakin kalmasını imkânsız kılıyordu.

"Eğer benimkilere çarptırmamaya son verirseniz," diye önerdi Swift, "ben de sizinkilere çarptırmayacağım."

Daisy anlaşma teklifini yarım saniye düşündü. Ama talihsiz gerçek şuydu ki onun toplarını çukura yollamak çok, çok daha eğlenceliydi. "Çin'deki tüm kenevirleri verseler olmaz Bay Swift."

"Pekâlâ." Swift aşınmış bir atış topu alarak kudretli bir hamleyle yuvarlayınca Daisy'nin topuyla öyle bir temas etti ki havaya kulakları sağır eden bir çatırtı sesi yayıldı.

Küresinin ayrılmış yarım parçalarının dingildeyerek çukura girdiğini görünce Daisy'nin ağzı açık kalmıştı. "Kırdınız!" diye haykırarak çıkıştı ona, yumruklarını sık-

mıştı. "Ve sıranız gelmeden yuvarladınız! Bayan Leighton atacaktı, sizi acımasız zalim!"

"Ah hayır," dedi Bayan Leighton gergin gergin, "atışı benim yerime Bay Swift'in yapmasından son derece memnunum... onun yeteneği çok daha fazla... şeyden..." Hiç kimsenin kendisini dinlemediğini fark edince sesi gücünü kaybetti.

"Sizin sıranız," dedi Swift oyunun vahşilik düzeyinden afallamış görünen Lord Llandrindon'a.

"Yo, hayır değil!" Daisy Llandrindon'un elinden topu kaptı. "O sizin topunuza vurmayacak kadar nazik bir centilmen. Ama ben öyle değilim."

"Hayır," diye kabul etti Swift, "siz kesinlikle bir centilmen değilsiniz."

Daisy uzun adımlarla atış çizgisine giderek geri çekildi ve atış topunu tüm gücüyle serbest bıraktı. Atış topu sahada hızlandı ve Swift'inkine çarparak sahanın kenarına attı, top orada kararsızca sallandıktan sonra çukura düştü. Swift'e intikam dolu bir bakış atınca o da alaylı bir kutlamayla başını sallayarak karşılık verdi.

"Size söylemiştim," dedi Llandrindon, "toplarla performansınız olağanüstü Bayan Bowman. Yeni başlayan birinin bu kadar iyi oynadığını hiç görmemiştim. Her seferinde mükemmel atış yapmayı nasıl başarıyorsunuz?"

"İstek büyük olunca, zorluklar büyük olamaz," diye yanıtladı Daisy ve Machiavelli'den alıntıyı tanıyınca Swift'in yanağının ani bir tebessümle gerildiğini gördü.

Oyun devam etti. Ve etti. İkindi, akşamüstüne döndü. Daisy yavaş yavaş Lord Llandrindon'u, Bayan Leighton'ı ve seyircilerden çoğunu kaybettiklerinin farkına vardı. Lord Westcliff'in de içeri girmek istediği belliydi, ama kararlarına her ikisinin de güvendiği tek kişi olduğu için Daisy ve Swift onun hakemliğine başvuruyorlar veya ölçüm yapmasını istiyorlardı.

Önce bir saat, sonra bir saat daha geçti, oyun her iki oyuncuyu da o kadar sarmıştı ki açlık, susuzluk veya yorgunluk akıllarına bile gelmiyordu. Daisy'nin tam olarak neresi olduğundan emin olamadığı bir noktada, rekabeteleri istemeye istemeye birbirlerinin yeteneklerini takdir etmeye dönüşmüştü. Swift ona özellikle ustaca bir atışı için iltifat ettiğinde veya kendisi Swift'in gözlerini kısarak ve kafasını hafifçe bir yana yatırarak sessizce hesap yaparkenki görüntüsünden keyif aldığını fark ettiğinde... Daisy büyüleniyordu. Daisy'nin fantezi yaşamına göre gerçek yaşamının kesinlikle çok daha eğlenceli olduğu birkaç vesile olmuştu. Ama bu da onlardan biriydi.

"Çocuklar." Westcliff'in alaycı sesi her ikisinin de ona boş boş bakmasına neden oldu. Sandalyesinden kalkmış, uzun zamandır kullanılmayan kaslarını geriyordu. "Korkarım benim için fazla uzadı. Siz memnuniyetle oynamaya devam edebilirsiniz, ama ben gitmek için izninizi rica ediyorum."

"Ama kim hakemlik yapacak?" diye itiraz etti Daisy.

"En azından yarım saatten bu yana hiç kimse skor tutmadığına göre," dedi kont kuru kuru, "benim de daha fazla hakemlik yapmama gerek yok artık."

"Evet var," diye savundu Daisy ve Swift'e döndü. "Skor ne?"

"Bilmiyorum."

Bakışları karşılaşınca Daisy ani bir utanmayla gülmesini tutamadı.

Swift'in gözlerinde neşe pırıltıları vardı. "Sanırım siz kazandınız," dedi.

"Ah, bana tevazu göstermeyin," dedi Daisy. "Siz öndesiniz. Bir kaybı kaldırabilirim. Bu da oyunun bir parçası."

"Ben tevazu göstermiyorum. En azından berabereydi..." Swift yeleğinin cebini karıştırdı ve bir saat çıkardı "...iki saat boyunca."

"Bu da demektir ki büyük bir ihtimalle başlangıçtaki üstünlüğünüzü korudunuz."

"Ama siz üçüncü raunttan sonra bunu yavaş yavaş bozdunuz-"

"Ah, vay canına!" Lillian'ın sesi yan taraftan gelmişti. Şekerleme yapmak için malikâneye gidip de geri geldiğinde onları hâlâ bowling sahasında bulunca iyice çileden çıkmış gibiydi. "Tüm öğleden sonra boyunca iki dağ gelinciği gibi kavga ettiniz ve şimdi de kim kazandı diye tartışıyorsunuz. Eğer birisi buna bir son vermezse, burada durup gece yarısına kadar atışmaya devam edeceksiniz. Daisy, her tarafın toz toprak olmuş ve saçların kuş yuvasına dönmüş. İçeri gel ve üstünü başını düzelt. Şimdi."

"Bağırmaya gerek yok," diye yanıtladı Daisy uysalca, eve dönen ablasını takip ederken. Omzunun üzerinden Matthew Swift'e göz attı... daha önce hiç olmadığı kadar dostane bir bakıştı ve sonra dönerek adımlarını hızlandırdı.

Swift ahşap topları toparlamaya başlamıştı.

"Bırakın onları," dedi Westcliff. "Hizmetkârlar düzene koyarlar. Siz zamanınızı akşam yemeğine hazırlanmak için harcasanız daha iyi olur, aşağı yukarı bir saat içinde başlayacak."

Matthew mecburen topları bıraktı ve Westcliff'le birlikte eve doğru yürüdü. Daisy'nin küçük, narin bedenini gözden kaybolana kadar izledi.

Westcliff Matthew'un büyülenmiş bakışlarını kaçırmamıştı. "Flörte eşsiz bir yaklaşımınız var," diye yorum yaptı. "Çim topunda yenmenin Daisy'nin ilgisini çekeceği hiç aklıma gelmezdi, ama görünüşe göre bu taktik işe yaradı."

Matthew ayaklarının önündeki zemini dikkatle seyrederek, ses tonunu sakin bir kayıtsızlıkla çıkması için uğraştı. "Ben Bayan Bowman'a kur yapmıyorum."

"Demek ki atış toplarına olan görünür tutkunuzu yanlış değerlendirmişim."

Matthew ona gergin bir bakış fırlattı. "Onu eğlenceli bulduğumu itiraf etmeliyim. Ama bu onunla evlenmek istediğim anlamına gelmiyor."

"Bowman kardeşler bu açıdan oldukça tehlikelidirler. Birinden biri ilginizi ilk çektiğinde, tüm bildiğiniz onun o güne kadar karşılaştığınız en kışkırtıcı varlık olduğudur. Ama sonra çıldırtıcı olduğunu keşfettiğinizde onu bir dahaki sefere görünceye kadar zor beklersiniz. Tıpkı tedavisi imkânsız bir hastalığın ilerlemesi gibi bir organdan diğerine yayılır. Özlem başlar. Kıyaslayınca tüm diğer kadınlar renksiz ve ruhsuz gelir. Bu yüzden çıldıracak hale geldiğinizi düşününceye kadar onu istersiniz. Düşünmeye son veremezsiniz-"

"Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok," diye onun sözünü kesti Matthew, rengi atmış, sararmıştı. Tedavisi olmayan bir hastalığa yenik düşmek üzere değildi. İnsanın hayatta seçenekleri olurdu. Ve Westcliff neye inanırsa inansın, bu fiziksel bir dürtüden başka bir şey değil-

di. Güçlü, yürek burkan, delirten fena bir fiziksel dürtü... ama sağlam bir irade gücüyle galip gelinebilirdi.

"Madem öyle diyorsunuz, öyle olsun bari," dedi Westcliff ikna olmamış bir ses tonuyla.

www.facebook.com/groups/ekitaphane
www.facebook.com/ekitaphane

Bölüm 6

Matthew kiraz ağacından şifonyerin üzerinde duran aynaya dikkatle bakarak kolalı resmi, beyaz boyun bağını ustaca dolayıp çekiştirerek, özenle düğümledi. Çok acıkmıştı, ama yemek salonundaki uzun akşam yemeği için aşağı inme fikri içini huzursuzlukla dolduruyordu. Kendini havada asılı dar bir kalas üzerinde yürüyormuş ve yanlış bir adımla kaçınılmaz kaderine yuvarlanacakmış gibi hissediyordu.

Kendisine asla Daisy'nin meydan okumasını kabul etme izni vermemeli, orada kalıp saatlerce lanet olası oyunu oynamamalıydı.

Daisy o kadar sevimliydi ve oynarlarken tüm dikkatini kendisine vermişti ki, bu dayanılamayacak kadar baştan çıkarıcı olmuştu. Daisy o güne dek karşılaştığı en kışkırtıcı, en çekici kadındı. Fırtınalar ve gökkuşakları cep boyu uygun bir pakette bir arada toplanmıştı.

Lanet olsun, onunla birlikte olmayı nasıl da istiyordu.

Matthew, onun yanındayken Llandrindon veya herhangi başka bir erkeğin nasıl olup da mantıklı davranabildiklerini merak ediyordu.

Durumu kontrol altına alma zamanı gelmişti. Daisy'nin Llandrindon'la birlikte olması için ne gerekirse yapacaktı. Diğer bekârlara kıyasla İskoç lordu eldekilerin en iyisiydi. Llandrindon ve Daisy'nin sakin, düzenli bir hayatları olurdu ve çoğu sefa adamının yaptığı gibi Llandrindon zaman zaman yoldan çıkabilecek olsa da, Daisy bunlara dikkat etmeyecek kadar ailesiyle ve kitaplarıyla meşgul olacaktı. Veya eğer fark edecek olursa, onun hatalarına göz yummayı ve hayallerine sığınmayı öğrenecekti.

Ve Llandrindon, Daisy'nin yaşamında olması gibi akıl almaz bir armağanın değerini hiçbir zaman bilemeyecekti.

Matthew moralsiz bir şekilde aşağı indi ve yemek töreni için toplanmış şık gruba katıldı. Kadınlar işlemeler, boncuklar ve dantellerle süslenmiş rengârenk elbiseler giymişlerdi. Erkekler ağırbaşlı siyahlara ve parlak beyazlara bürünmüşlerdi, kıyafetlerinin sadeliği kadınların görüntüsüne uygun bir fon olarak hizmet etmek içindi.

"Swift," diye içtenlikle karşıladı Thomas Bowman. "Buraya gel - bu beylere en son üretimlerin tahmini fiyatlarını vermeni istiyorum." Bowman'ın görüşüne göre iş konuşmak için uygun olmayan hiçbir zaman yoktu. Matthew itaatkârca köşede duran yarım düzine adamdan oluşan gruba katıldı ve patronunun istediği rakamları bildirdi.

Matthew'un daha da işe yarayan becerilerinden birisi uzun rakam listelerini kafasında tutabilmesiydi. Sayıları, şekillerini ve gizemlerini, karmaşık bir şeyin basit bir şeye indirgenebilmesini seviyordu. Matematikte, yaşamın aksine daima bir çözüm, mutlak bir cevap vardı.

Ama Matthew konuşurken gözüne Lillian ve arkadaşlarıyla duran Daisy ilişti ve anında beyni çalışmayı bıraktı.

Daisy'nin üzerinde ince belini sımsıkı saran tereyağı sarısı bir elbise vardı ve dantel işlemeli pırıl pırıl parlayan dekolteli saten korsajı küçük, güzel göğüslerini yukarı doğru itiyordu. Sarı kurdeleler sanatsal bir şekilde örülerek korsajı tutan ipler haline getirilmişti. Tepesinde toplanan siyah saçlarından, omzuna ve boynuna birkaç bukle düşmüştü. Tatlı tepsisinde hiçbir zaman yenmeyecek, sanatkârca düzenlenmiş şekerler gibi, narin ve mükemmel görünüyordu.

Matthew onun korsajını, kolları o saten iplerle mahsur kalana kadar aşağı çekmek istiyordu. Ağzını onun solgun teninde dolaştırmak, göğüs uçlarını bulmak, onu kıvrandırmak istiyordu-

"Ama gerçekten sizce," diye geldi Bay Mardling'in sesi, "pazarı genişletmek için gerçekten alan var mı acaba? Ne de olsa biz alt sınıflardan söz ediyoruz. Milliyetleri ne olursa olsun, sık sık yıkanmayı pek tercih etmedikleri bilinen bir gerçek."

Matthew dikkatini uzun boylu, iyi giyimli beyefendiye çevirdi, avizelerin ışığında sarı saçları pırıl pırıl parlıyordu. Cevap vermeden önce, kendisine centilmenin sorusunun ardında muhtemelen kötü niyet olmadığını hatırlattı. Ayrıcalıklı sınıftan olanlar bunu düşünmek zahmetine girseler bile, genellikle yoksullar hakkında yanlış fikirlere sahip olurlardı.

"Aslında," dedi Matthew ılımlı bir tavırla, "mevcut rakamlar, sabunda makul fiyatlı seri üretime geçildiğinde pazarın her yıl yaklaşık yüzde on artacağına işaret ediyor. Her sınıftan kişiler temiz olmak isterler Bay Mardling. So-

run iyi kalitede sabunun her zaman lüks bir öğe olması ve bu yüzden de zor elde edilmesidir."

"Seri üretim," diye yüksek sesle düşündü Mardling, düşünürken yalın yüzü kırışmıştı. "İbarede sakıncalı bir şey var... bu alt sınıfların kendilerinden iyileri taklit etmeleri için bir yol gibi görünüyor."

Matthew, beyler grubuna göz atınca Bowman'ın tepesinin kızarmaya başladığını fark etti -bu hiçbir zaman iyi bir işaret olmamıştı- ve Westcliff suskunluğunu koruyor, siyah gözlerinden hiçbir şey anlaşılamıyordu.

"Tamamen öyle Bay Mardling," dedi Matthew ciddiyetle. "Giyim ve sabun gibi seri üretim öğeleri yoksullara da geri kalanlarımızla aynı sağlık standartlarıyla, onurlu yaşama şansı verecektir."

"Ama kimin kim olduğu nasıl ayırt edilecek?" diye itiraz etti Mardling.

Matthew ona sorgulayan bir bakış attı. "Korkarım anlayamadım."

Llandrindon tartışmaya katıldı. "Sanırım Mardling şunu soruyor," dedi, "eğer her ikisi de temiz ve benzer giyimli olursa, bir tezgâhtarla hali vakti yerinde bir kadın arasındaki farkı nasıl anlayacağız? Ve eğer bir centilmen bir kadının görünüşünden hangi sınıfa dâhil olduğunu anlayamazsa, ona nasıl davranacağını nereden bilecek?"

Sorunun züppeliğiyle sersemleyen Matthew cevabını dikkatle düşündü. "Ben her zaman konumları ne olursa olsun bütün kadınlara saygıyla davranmak gerektiğini düşünmüşümdür."

"Ağzınıza sağlık," dedi Westcliff boğuk bir sesle, tam Llandrindon tartışmak için ağzını açarken.

Hiç kimse konta karşı çıkmak istemedi, ama Mardling üsteledi, "Westcliff, yoksulların durumlarının üstüne çıkmalarını teşvik etmekte hiç zarar görmüyor musunuz? Bizimle kendi aralarında fark yokmuş gibi davranmalarına izin vermekte?"

"Tek gördüğüm zarar," dedi usulca Westcliff, "sırf hissettiğimiz üstünlüğü kaybetme korkusuyla kendilerini geliştirmek isteyenlerin cesaretlerini kırmak."

Bu sözler Matthew'un konttan öncekinden de fazla hoşlanmasına neden olmuştu.

Kafası hayali tezgâhtarla fazlasıyla meşgul olan Llandrindon Bay Mardling'e döndü. "Hiç korkmayın, Mardling - bir kadın nasıl giyinirse giyinsin, bir centilmen onun gerçek statüsünü ele veren ipuçlarını daima algılayabilir. Bir leydinin yumuşak, iyi ayarlanmış sesi olur, hâlbuki bir tezgâhtar tiz bir ses ve kaba bir aksanla konuşur."

"Elbette," dedi Mardling rahatlayarak. Hafifçe ürperek ekledi: "Bir tezgâhtar süslü giyinir ve doğu Londra şivesiyle konuşur... kayataşında sürtülen tırnak gibi."

"Evet," dedi Llandrindon gülerek. "Ya da bir buket güle sıkışmış sıradan bir papatya görmek gibi."

Sözler tabii ki düşünmeden söylenmişti. Ani bir sessizlik çökünce Llandrindon farkında olmadan Bowman'ın kızına veya daha ziyade kızının ismine hakaret ettiğini fark etti.

"Çok yönlü bir çiçektir papatya," diye belirtti Matthew sessizliği bozarak. "Tazeliği ve sadeliğiyle çok güzeldir. Ben hep her türlü aranjmana iyi gittiğini düşünmüşümdür."

Tüm grup anında bir kabulle uğuldadı. "Gerçekten de," dediler ve "Aynen öyle".

Lord Westcliff Matthew'a onaylayan bir bakış attı.

Kısa bir süre sonra, ister daha önce planlanmış olsun,

ister bir son dakika yer değişimi olsun, Matthew ana masada Westcliff'in sol tarafına yerleştirilmiş olduğunu keşfetti. Vasat konumda genç bir adama bir onur yeri verildiğini fark eden pek çok konuğun yüzünde bariz bir şaşkınlık vardı.

Matthew kendi şaşkınlığını gizlemeyi başardığında, Thomas Bowman'ın kendisine babacan bir gururla gülümsediğini gördü... ve Lillian kocasına, daha az güçlü başka erkeklerin yüreğine korku salacak şekilde kötü kötü bakıyordu.

Olaysız bir akşam yemeğinden sonra konuklar çeşitli gruplara ayrıldılar. Bazı beyler arka terasta porto şarabı ve puro isterken, bazı hanımlar çay istemiş, diğerleri ise oyun ve sohbet için salona yönelmişlerdi.

Matthew terasa doğru giderken omzunda bir dokunuş hissetti. Dönüp bakınca Cassandra Leighton'ın muzip gözlerini gördü. Leydi, başlıca becerisi dikkati üstüne çekmek gibi görünen şen şakrak bir yaratıktı.

"Bay Swift," dedi, "salonda bize katılmanız için ısrar ediyorum. Reddetmenize izin vermeyeceğim. Leydi Miranda'yla birlikte sizin oldukça eğlenceli bulacağınızı tahmin ettiğimiz bazı oyunlar planladık." Tek göz kapağını indirerek sinsice göz kırptı. "Entrika çeviriyorum anlayacağınız."

"Entrika," diye ihtiyatla tekrarladı Matthew.

"Ah evet." Cassandra Leighton kıkırdadı. "Bu akşam biraz kötü olmaya karar verdik."

Matthew hiçbir zaman sahip olamadığı, havai davranmayı gerektiren salon oyunlarından hiç hoşlanmıyordu. Üstelik genel olarak bilinirdi ki İngiliz sosyetesinin fazla müsamahakâr atmosferinde bu oyunların cezaları sık sık hileler ve muhtemel skandallarla dolu davranışlar oluruydu. Matthew'un skandallara karşı yaradılıştan ve hassas bir nefreti vardı. Ve eğer herhangi bir skandala bulaşacak olursa, bu ancak çok iyi bir nedenle olurdu. Böyle aptalca salon oyunlarının sonucu olarak değil.

Ancak daha cevap vermeden önce, Matthew görüş alanı içinde bir şey fark etti... sarı bir parıltı. Daisy'ydi, kolunu hafifçe Lord Llandrindon'un koluna koymuş salona giden koridorda ilerliyorlardı.

Matthew'un beyninin mantıklı kısmı eğer Daisy, adının Llandrindon'la bir skandala bulaşmasını istiyorsa, kendi bilir diyordu. Ama daha derinlerde, zihninin daha ilkel kısmının sahiplenmeyle gösterdiği tepki ayaklarını harekete geçirmişti.

"Ah, çok hoş," diye şakıdı Cassandra Leighton elini onun dirseğinin iç kısmına sokuşturarak. "Çok eğlenecegiz."

İlkel bir dürtünün birdenbire vücudunun geri kalan kısmının kontrolünü ele geçirebilecek olması Matthew için yeni ve istenmeyen bir keşif olmuştu. Kaşlarını çatarak hararetle bir sürü saçmalık anlatan Bayan Leighton'la birlikte ilerledi.

Salonda genç erkek ve kadınlardan bir grup toplanmış, gülüyor, gevezelik ediyorlardı. Havada yoğun bir beklenti vardı. Ve bir taşkınlık havası vardı, sanki katılımcılardan bazıları edepsiz bir şeyde yer alacakları için uyarılmış gibiydiler.

Matthew eşiğin yakınında durunca bakışları anında Daisy'yi buldu. Koltuğun koluna doğru eğilmiş, şöminenin yanında Llandrindon'la oturuyordu.

"İlk oyun," dedi Leydi Miranda sırıtarak, "bir 'Hayvan-

lar' raundu olacak." Devam etmeden önce kıkırtı dalgasının yatışmasını bekledi. "Aşina olmayanlar için anlatayım, kurallar oldukça basittir. Her leydi bir erkek partner seçecek ve her centilmene taklit etmesi için belli bir hayvan tahsis edilecek - köpek, domuz, eşek gibi. Leydiler odadan çıkarılacak ve gözleri bağlı olarak geri döndüklerinde partnerlerini bulmaya çalışacaklar. Centilmenler de leydilere doğru hayvan sesleri çıkararak yardım edecekler. Partnerini en son bulan leydi cezalandırılacak."

Matthew içten içe inledi. Katılanları gülünç duruma düşürmekten başka hiçbir işe yaramayan bu oyunlardan nefret ederdi. İsteyerek veya başka bir şekilde mahcup düşmekten hiç hoşlanmayan bir adam olarak bu, kaçınmak için elinden gelen her şeyi yaptığı türden bir durumdu.

Daisy'ye göz atınca onun diğer kadınlar gibi kıkırdamadığını gördü. Aksine kararlı görünüyordu. Kalabalıktan birisi olmaya, çevresindeki boş kafalı kadınlar gibi davranmaya kendisi kalkışmıştı. Lanet olsun. Eğer evlilik meraklısı genç kadınlardan beklenen buysa, onun kenarda kalmasında şaşılacak bir şey yoktu.

"Siz benim partnerim olacaksınız Bay Swift," diye bağırdı Bayan Leighton.

"Benim için zevktir," diye kibarca karşılık verdi Matthew ve leydi Swift sanki partneri son derece komik bir şey söylemiş gibi kıkırdadı. Matthew bu kadar aralıksız kıkırdayan bir kadınla hiç karşılaşmamıştı. Eğer durmazsa kadının kriz geçirebileceğinden endişelendi.

Etrafta içi kâğıt fişlerle dolu bir şapka dolaştırıldı ve Matthew bir tane alarak okudu.

"İnek," diye duygusuzca bilgi verdi Bayan Leighton ve yine kıs kıs güldü.

Matthew kendisini aptal gibi hissederek yana çekilirken Bayan Leighton ve tüm diğer leydiler odadan çıktılar.

Beyler, gözü kapalı bir sürü leydiyle çarpışma ve el yordamıyla yoklanmanın vereceği keyfin beklentisiyle gülerek stratejik bir şekilde pozisyonlarını aldılar.

Salondan birkaç alıştırma sesi geldi-

"Gak gaak!"

"Miyav!"

"Vırak!"

Kahkahalar birbirini izledi. Gözü kapalı leydiler sırayla odaya girerlerken etraf hayvan sesleriyle doldu. Kuduz hayvanlarla dolu bir hayvanat bahçesi gibiydi. Leydiler anıran, cikleyen, pofurdayan beylerle çarpışarak partnerlerini aramaya koyuldular.

Matthew, Westcliff, Hunt veya Tanrı korusun Bowman şans eseri odaya girip de onu bu halde görmesin diye dua ediyordu. Bu utançla yaşayamazdı.

Cassandra Leighton'ın sesini duyduğunda itibarı ölümcül bir darbe aldı. "Bay İnek nerede?"

Matthew derin bir nefes aldı. "Möö," dedi şiddetle. Bayan Leighton'ın kıkırtısı havada asılı kaldı. Yavaş yavaş Matthew'un görüş alanına girdi, civarındaki her erkek bedenini elleriyle yokluyordu. Kalabalığın içinden kendisine yol açarken birkaç planlanmamış ciyaklama ve viyaklama duyuldu.

"Ah, Bay ii-neek," diye seslendi Bayan Leighton. "Daha fazla yardımınıza ihtiyacım var!"

Matthew homurdandı. "Möö."

"Bir kere daha," diye şakıdı Cassandra Leighton.

Göz bağının onu Matthew'un canice bakışlarından koruması Cassandra Leighton için bir şans olmuştu.

Kıkırtı. Kıkırtı. Kıkırtı. Bayan Leighton yaklaştı, kollarını yana açmıştı, parmakları havada boşlukta açılıp kapanıyordu. Ona ulaştı, elleri belini yokladıktan sonra aşağıya doğru kaydı. Matthew bileklerini kavradı ve sıkıca yukarı doğru çekeledi.

"Sizi buldum mu Bay İnek?" diye sordu kurnazca ona yaslanarak.

Matthew onu sertçe iteleyerek uzaklaştırdı. "Evet."

Bayan Leighton, "Bravo bana!" diye bağırarak göz bağını çıkardı.

Diğer çiftler de yeniden bir araya gelmişler, bulunan hayvanlar birer birer susmuşlardı. Sonunda geriye tek bir ses kalmıştı… beceriksiz bir tür böcek taklidi. Çekirge miydi? Cır cır böceği mi?

Matthew gürültüyü kimin çıkardığını ve talihsiz partnerinin kim olduğunu görmek için boynunu uzattı. Bağırtılar ve dostça kahkahalar duyuldu. Kalabalık ayrılınca Daisy Bowman göz bağını çıkarırken özür dilercesine omzunu silken Lord Llandrindon ortaya çıktı. "Cırcır böceği öyle ses çıkarmaz," diye protesto etti Daisy kızarak ve gülerek. "Sanki boğazınızı temizliyormuş gibi ses çıkarıyorsunuz!"

"Yapabileceğimin en iyisi buydu," dedi Llandrindon çaresizlik içinde.

Ah, Tanrım. Matthew kısa bir an için gözlerini kapadı. Daisy ceza alacaktı.

Cassandra Leighton haddinden fazla memnun olmuş görünüyordu. "Çok kötü," dedi.

"Tartışmak yok," dedi Leydi Miranda neşeyle gelip Daisy ve Llandrindon'un arasında durarak. "Cezayı çekmek size düşüyor, hayatım!"

Daisy'nin tebessümü yüzünde dondu. "Ceza nedir?"

"'Süs bitkisi oyunu' deniyor," diye açıkladı Leydi Miranda. "Duvara dayalı durmanız ve bir şapkadan centilmenlerden birinin ismini çekmeniz gerekiyor. Eğer o sizi öpmeyi reddederse duvara yaslanmaya devam edeceksiniz ve birisi teklifinize rıza gösterinceye kadar isim çekmeye devam edeceksiniz."

Daisy gülümsemeye devam etti, fakat yüzü, yanaklarında iki kırmızı şerit bırakarak bembeyaz olmuştu.

Lanet olsun, diye düşündü Matthew vahşice.

Bu ciddi bir ikilemdi. Olay kolaylıkla bir skandala dönüşebilecek söylentilere neden olacaktı. Buna izin veremezdi. Ailesinin ve Daisy'nin iyiliği için. Ve kendisinin… ama bu düşünmek istemediği bir şeydi.

Hemen ileri doğru bir adım attı, ama Bayan Leighton onu kolundan yakaladı. Uzun tırnaklarını ceket kolunun kumaşına geçirmişti. "Müdahale etmek yok," diye uyardı. "Oynayan herkes cezaya razı olmak zorundadır!" Gülümsüyordu, ama gözlerinde Matthew'un hiç hoşuna gitmeyen bir sertlik vardı. Daisy'nin düşüşünün her saniyesinin zevkini çıkarmaya kararlıydı.

Kadınlar tehlikeli yaratıklardı.

Matthew odada göz gezdirince centilmenlerin yüzlerindeki beklentiyi gördü. Daisy Bowman'ı öpme fırsatını geri çevirecek tek bir erkek yoktu. Matthew hepsinin kafalarını birbirine tokuşturmak ve Daisy'yi hızla çekip odadan çıkarmak için can atıyordu. Bunun yerine sadece şapkanın ona götürülmesini ve onun titrek parmaklarını içine uzatmasını seyredebiliyordu.

Daisy bir kâğıt parçası çekerek sessizce okudu, koyu

renkli güzel kaşları çatılarak iyice birleşmişti. Umutla çekilen birkaç nefesin dışında odaya bir sessizlik çökmüştü... ve sonra Daisy başını kaldırmadan ismi söyledi.

"Bay Swift." Daha teyit edilemeden kâğıdı tekrar şapkanın içine koydu.

Matthew kalbinin göğsünden fırlayacakmış gibi şiddetle attığını hissediyordu. Durum büyük ölçüde yoluna mı girdi yoksa katlanarak kötüleşti mi emin değildi.

"Bu mümkün değil," diye tısladı Bayan Leighton. "Siz olamazsınız."

Matthew ona neredeyse bomboş bir ifadeyle baktı. "Neden?"

"Çünkü şapkanın içine sizin isminizi koymadım!"

Matthew yüzüne okunamaz bir ifade yerleştirdi. "Belli ki birisi koymuş," dedi ve kolunu çekerek Bayan Leighton'ın pençesinden kurtardı.

Matthew Daisy'ye yaklaşırken odayı gergin bir sessizlik kaplamıştı, ardından gruptan heyecanlı kıkırdamalar yayıldı. Daisy ifadesini takdire şayan bir şekilde kontrol ediyordu, ama yüzünde çılgınca bir renk cümbüşü vardı. İnce bedeni yay kadar gergindi. Dudaklarına zoraki kayıtsız bir tebessüm kondurmuştu. Matthew Daisy'nin nabzının şiddetle boğazında attığını görebiliyordu. Dudaklarını bu görünür çarpıntının üzerine koymak ve diliyle okşamak istiyordu.

Daisy'nin önünde durarak bakışlarını kaldırdı, onun düşüncelerini okumaya çalışıyordu.

Bu durumda avantajlı olan kimdi?

Görünüşte kendisi... ama ismini söyleyen Daisy'ydi.

Kendisini seçmişti. Neden?

"Oyun sırasında sizi duydum," dedi Daisy. Sesi başkalarının duyamayacağı kadar alçaktı. "Sindirim sorunu olan bir inek gibi ses çıkarıyordunuz."

"Sonuçlara bakacak olursak, benim ineğim Llandrindon'un cırcır böceğinden daha iyiydi," dedi Matthew.

"Kesinlikle cırcır böceği gibi değildi. Boğazından balgam çıkarıyor gibiydi."

Matthew boğazından yükselen ani bir kahkahayı sertçe bastırdı. Daisy o kadar canı sıkkın ve tapılası görünüyordu ki, tüm yapabildiği fırsattan istifade edip onu kendisine çekmemek oldu. Bunun yerine, "Hadi bitirelim şunu, olur mu?" dedi.

Daisy'nin bu kadar kızarmamasını dilerdi. Açık renk teni bunu daha da belirgin hale getiriyordu, yanakları kızıl gelincikler gibi olmuştu.

Matthew vücutları neredeyse değecek kadar yaklaşırken nefesler tutulmuştu. Daisy başını arkaya atmış, gözlerini kapayarak dudaklarını hafifçe büzmüştü. Matthew uzanarak onun elini kaldırdı ve parmaklarının arkasına iffetli bir öpücük kondurdu.

Daisy'nin gözleri birdenbire açıldı. Afallamış görünüyordu.

Gruptan daha fazla kahkaha ve birkaç şakacı paylama nidası yükseldi.

Bazı centilmenlerle karşılıklı yapılan tatlı birkaç espriden sonra Matthew Daisy'ye döndü ve hoş fakat kararlı bir ses tonuyla, "Biraz önce bu saatte ablanıza kısa bir ziyaret yapmak istediğinizi söylemiştiniz Bayan Bowman. Size eşlik edebilir miyim?" dedi.

"Ama gidemezsiniz!" diye seslendi Cassandra Leighton odanın arka tarafından. "Daha yeni başlamıştık!"

"Hayır, teşekkür ederim," dedi Daisy Matthew'a. "Eminim ben burada eğlenirken ablam biraz daha bekleyebilir."

Matthew ona sert, delici bir bakış attı. Daisy'nin yüzündeki ani değişimden, anladığını görüyordu.

Onu korumak için davet ediyordu.

Şimdi benimle gel, diye emrediyordu bakışları, *ayrıca benimle tartışma*.

Daisy'nin onu reddetmeyi çok istediğini, ama onur duygusunun buna izin vermediğini de gördü. Borç borçtu.

Daisy güçlükle yutkundu. "Öte yandan..." Kelimeler ağzından güçlükle çıkıyor gibiydi. "...Çayını içerken ablamla oturacağıma söz vermiştim."

Matthew ona kolunu uzattı. "Hizmetinizdeyim Bayan Bowman."

Birkaç itiraz duyuldu, ama eşiği geçtiklerinde, grup başka bir oyunu organize etmekle meşguldü. Tanrı bilir salonda hangi küçük skandallar patlamak üzereydi. Kendisi ve Daisy bulaşmadığı sürece, Matthew'un umurunda bile değildi.

Daisy koridora çıkar çıkmaz elini onun kolundan çekti. Birkaç metre ilerleyince kütüphanenin açık kapısının önüne geldiler. Boş olduğunu görünce Daisy tek söz etmeden odaya daldı.

Matthew onun peşinden içeri girdi ve gizlilik için kapıyı kapadı. Bu uygun bir davranış değildi, ama koridorda kavga etmek de hiç uygun sayılmazdı.

"Bunu neden yaptınız?" diye sordu Daisy aniden ona dönerek.

"Sizi oyunlardan uzaklaştırmayı mı?" Bozulan Matthew eleştirir gibi konuşuyordu. "Orada olmamalıydınız ve bunu biliyorsunuz."

Daisy o kadar kızmıştı ki koyu renk gözlerinden adeta kıvılcımlar saçılıyordu. "Nerede olmalıydım Bay Swift? Kütüphanede kitap mı okumalıydım?"

"Bu bir skandala neden olmaktan daha uygun."

"Hayır, değil. Tam olarak ait olduğum yerdeydim, başka herkesin yaptığı şeyi yapıyordum ve siz mahvedinceye kadar her şey yolundaydı!"

"Ben mi?" Matthew kulaklarına inanamıyordu. "Sizin akşamınızı ben mi mahvettim?"

"Evet."

"Nasıl?"

Daisy ona öfkeyle baktı. "Beni öpmediniz."

"Ben..." Hazırlıksız yakalanan Matthew şaşkınlıkla ona baktı. "Ben sizi öptüm."

"Elimi öptünüz," dedi Daisy küçümsemeyle, "yani bu kesinlikle hiçbir anlama gelmez."

Matthew kendini beğenmiş üstünlük hissinden nasıl olup da böyle birdenbire raydan çıkarak gücenmiş bir itiraz haline geçtiğinden pek emin değildi. "Minnettar olmalıydınız."

"Ne için?"

"Çok açık değil mi? Sizin itibarınızı korudum."

"Eğer beni öpmüş olsaydınız," diye terslendi Daisy, "bu sadece benim itibarımı artırırdı. Ama siz herkesin önünde beni reddettiniz, bu da Llandrindon, Mardling ve tüm geri kalanların bende bir kusur olduğunu düşünmeleri demektir."

"Ben sizi reddetmedim."

"Ben kesinlikle reddedildiğimi hissettim, sizi kaba adam!"

"Ben kaba biri değilim. Eğer sizi herkesin önünde öp-

seydim, o zaman kaba olurdum." Matthew önce duraksadıktan sonra şaşkın bir asabiyetle ekledi, "Ayrıca sizde hiç bir kusur yok. Bunu neden söylüyorsunuz ki?"

"Ben bir süs bitkisiyim. Beni hiç kimse öpmek istemiyor."

Bu kadarı çok fazlaydı. Daisy Bowman, yıllardır özlemini çekip hayalini kurduğu şeyi yapmadığı için Matthew'a kızıyordu. Lanet olsun, onurlu davranmıştı ve Daisy takdir etmek yerine ona kızıyordu.

"...ben arzu edilmeyen biri miyim?" diye homurdandı Daisy. "Bu kadar mı nahoş olacaktı?"

Daisy'yi çok uzun zamandır istiyordu. Ona neden asla sahip olamayacağını kendisine yüzlerce kez hatırlatmıştı. Ayrıca, Daisy'nin ondan nefret ettiğini ve umut için sebep olmadığını bilirken katlanmak çok daha kolay olmuştu. Ama sevdiği kızın duygularının değişmiş olma ihtimali, Daisy'nin de onu istiyor olma ihtimali Matthew'u baş döndürücü bir heyecanla dolduruyordu.

Bir dakika daha böyle devam ederse aklını oynatacaktı.

"...kadınların erkekleri çekmek için yapmaları beklenen her neyse, bunun nasıl yapılacağını bilmiyorum," diyordu Daisy kızgınlıkla. "Ve nihayet biraz deneyim kazanmak için bir şans elde etmişken siz-" Matthew'un yüzünü görünce sustu ve kaşlarını çattı. "Neden öyle bakıyorsunuz?"

"Nasıl?"

"Sanki acı çekiyormuşsunuz gibi."

Acı. Evet. Yıllarca bir kadını arzulamış, sonra o kadınla kendisini yalnız bulmuş, tek istediği onun elbiselerini yırtarak çıkarmak ve ona hemen oracıkta sahip olmakken onu öpmediği için şikâyetlerine maruz kalmış bir adamın çektiği türden bir acı.

Deneyim mi istiyordu? Matthew ona hayatının deneyimini vermeye hazırdı. Vücudu öyle dayanılmaz bir şekilde sertleşmişti ki pantolon kumaşının değmesi bile irkilmesine neden oluyordu. Kendini kontrol etmeye çabalayarak nefeslerine yoğunlaştı. Ama sadece daha fazla uyarılmış, gözlerinin önünü kırmızı bir sis kaplamıştı.

Daisy'ye uzandığının farkında değildi, ama birdenbire ellerini onun üzerinde buldu, ellerini Daisy'nin koltukaltlarına, vücut sıcaklığının sarı satene sindiği yerde sokmuştu. Karşısındaki hafif ve esnekti, tıpkı bir kedi gibi... onu kolayca kaldırabilir, duvara yaslayabilir...

Daisy'nin ürkek kara gözleri kocaman açılmıştı. "Ne yapıyorsunuz?"

"Tek bir sorunun cevabını istiyorum," demeyi başardı Matthew. "Orada neden benim ismimi söylediniz?"

Daisy'nin yüzünden birbiri ardına değişik duygular geçti... şaşkınlık, suçluluk, utanç. Açıkta kalan teninin her santimi pembeleşmişti. "Ne demek istediğinizi anlamıyorum. Kâğıtta sizin isminiz vardı. Başka seçeneğim yoktu ama-"

"Yalan söylüyorsunuz," dedi Matthew kısaca. Daisy cevap vermeyi reddettiği zaman kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Daisy inkâr etmeyecekti. Yüzü kıpkırmızı olmuştu. "O kâğıtta benim adım yoktu," diye devam etti Matthew büyük bir çabayla. "Ama siz yine de söylediniz. Neden?"

Her ikisi de bunun tek bir nedeni olabileceğini biliyorlardı. Matthew bir an gözlerini kapadı. Nabzı öylesine hararetle ve hızlı atıyordu ki, kanının şiddeti damarlarının içini acıtıyordu.

Daisy'nin tereddütlü sesini duydu. "Ben sadece bilmek istedim... yani sizin ne... yani nasıl... sadece istedim ki..."

Bu olabilecek en acımasız kışkırtmaydı. Matthew onu bırakmak için çabaladı, ama elleri sarı satenle kaplanmış ince kıvrımlardan ayrılamıyordu. Onu tutmak çok güzeldi. Daisy'nin enfes ağzına, alt dudağının ortasındaki zarif ve leziz girintiye baktı. Tek öpücük diye düşündü umutsuzca. Kuşkusuz en azından bu kadarına sahip olabilirdi. Ama bir başlarsa... durabileceğinden pek emin değildi.

"Daisy..." Durumu yatıştıracak sözleri bulmaya çalıştı, ama tutarlı bir şekilde konuşmak çok zor geliyordu. "Babanıza söyleyeceğim... ilk fırsatta... hiçbir koşulda sizinle evlenemem."

Daisy hâlâ ona bakmıyordu. "Ona neden hemen söylemediniz?"

Çünkü Daisy'nin kendisini fark etmesini istemişti.

Çünkü sadece kısa bir süre için hayal bile etmeye cesaret edemediği bir şeye erişebilecekmiş gibi davranmak istemişti.

"Sizi kızdırmak istedim," dedi.

"Eh, bunu başardınız!"

"Ama bunu hiçbir zaman ciddi olarak düşünmedim. Sizinle asla evlenemezdim."

"Çünkü ben bir süs bitkisiyim," dedi Daisy somurtarak.

"Hayır. Öyle değil-"

"Ben arzulanmayan biriyim."

"Daisy, şunu keser misiniz-"

"Tek bir öpücüğe bile layık değilim."

"Pekâlâ," dedi Matthew sertçe, sonunda aklının kontrolünü yitirerek. "Lanet olsun, siz kazandınız. Sizi öpeceğim."

"Neden?"

"Çünkü eğer yapmazsam bu konuda şikâyetlerinizi asla kesmeyeceksiniz."

"Artık çok geç! Beni orada salonda öpmeliydiniz ama yapmadınız ve artık başka hiç kimse tarafından öpülmeme yazgısına beni mahkûm ettiğinize göre, yarım yamalak bir teselli mükâfatına razı olacak değilim."

"Yarım yamalak mı?"

Bu bir hata olmuştu. Matthew Daisy'nin ne söylediğini anında fark ettiğini görebiliyordu.

Daisy kendi kaderini belirlemişti.

"B-ben gönülsüzce demek istemiştim," dedi nefessiz, ondan sıyrılıp uzaklaşmaya çalışarak. "Beni öpmek istemediğiniz apaçık ortada ve bu nedenle-"

"Yarım yamalak dediniz." Matthew birdenbire onu sertçe kendisine çekti. "Bu da şimdi kanıtlamam gereken bir şey var demektir."

"Hayır yok," dedi Daisy çabucak. "Gerçekten. Yapmanıza-" Matthew elini ensesine kenetleyince hafifçe bağırdı ve başını kendisininkine doğru çekerken tüm sesi boğuldu.

www.facebook.com/groups/ekitaphane
www.facebook.com/ekitaphane

Bölüm 7

Matthew dudakları birbirine değdiği anda yaptığının hata olduğunu biliyordu. Çünkü başka hiçbir şey Daisy'nin kollarının arasında olmak kadar mükemmel olamazdı. Bir ömür boyu mahvolmuştu. Tanrı yardımcısı olsun, bu onun umurunda bile değildi.

Daisy'nin ağzı yumuşak ve sıcaktı, gün ışığı gibi, odun ateşinin beyaz alevleri gibiydi. Dilinin ucuyla alt dudağına dokunduğu zaman Daisy soluğunu tuttu. Yavaşça ellerini Matthew'un omuzlarına götürdü ve ardından Matthew Daisy'nin, saçlarının arasından geçirdiği parmaklarını başının arkasında hissetti. Hiç şansı kalmamıştı. Artık onu hiçbir şey durduramazdı.

Daisy'nin nefis çenesini avuçlarının arasına alıp hafifçe yukarı doğru çevirirken parmaklarının titrediğini hissetti. Ağzının leziz ve tarif edilmez tadı Matthew'u kontrolünü kaybetmenin eşiğine getiren bir açlıkla doldurdu... daha derin, daha sert bir şekilde dudaklarının ötesindeki nemli yumuşaklığa ulaştı, ta ki Daisy kısa iç çekişlerle nefes al-

maya başlayıp vücudunu Matthew'un bedenine yaslayana kadar.

Daisy'yi güçlü uyluklarının arasında tutmak için bacaklarını açtı, kaslı kolunu onun sırtına bastırarak ne kadar daha güçlü, ne kadar ağır olduğunu hissetmesine izin verdi. Daisy'nin üst yarısı bağcıklı ve kapitone dolgulu bir korsajla kuşatılmıştı. Matthew korsajı ve bağcıkları koparmak, altındaki tutkulu teni bulmak için duyduğu vahşi arzuya neredeyse yenilmek üzereydi.

Bunun yerine parmaklarını Daisy'nin yukarıda toplanmış saçlarının arasına gömdü ve başının ağırlığını avucuyla kucaklayıncaya ve solgun boynu ortaya çıkıncaya kadar geriye çekti. Teninin altında gizlenmiş sinir yolu boyunca dudaklarını dolaştırarak önceden gördüğü nabzı aramaya başladı. Hassas bir noktaya ulaşınca, dudaklarında Daisy'nin bastırılmış iniltisinin titreşimlerini hissetti.

Onunla sevişmek işte böyle olacak, diye düşündü sersemlemiş bir halde... içine girdiği zaman teninin tatlı titreşimi, soluklarının narin karmaşası, boğazında hışırdayan çaresiz sesler. Sıcak ve kadınsı teni çay, pudra ve biraz da tuz kokuyordu. Daisy'nin ağzını yeniden bularak açtı, çılgına çeviren sıcak, ipeksi ve mahrem lezzeti yudumladı.

Daisy'nin karşı koyması gerekirdi, ama gösterdiği teslimiyet ve uysallık Matthew'u tüm sınırları aşmaya teşvik ediyordu. Ağzını derin, baş döndürücü öpücüklerle fethetmeye, vücudunu ritmik hareketlerle kendi vücuduna yaklaştırmaya başladı. Daisy'nin bacaklarının elbisesinin altında açıldığını, uyluğunun Daisy'nin bacaklarının arasına düzgün bir şekilde yerleştiğini hissetti. Daisy masum bir arzuyla kıvranıyordu, yüzü yaz sonu gelinciklerinin rengini almıştı. Eğer kendisinden tam olarak ne istediğini anlasaydı, çok daha fazla kızarırdı. Hemen oracıkta düşüp bayılırdı.

Matthew dudaklarını onunkilerden uzaklaştırarak çenesini Daisy'nin başının yan tarafına bastırdı. "Sanırım," dedi kısık bir sesle, "bu sizi arzu edilir bulup bulmadığım konusunda geri kalan tüm soruları ortadan kaldırıyor."

Daisy onun sıkı kavrayışından ayrılacak gücü toparlayarak arkasını dönüp karşısında duran deri ciltli kitap raflarına körcesine bakmaya başladı. Küçük elleriyle maun raftan destek alarak çalkantılı soluklarının hızını kontrol etmeye çalışıyordu.

Matthew, Daisy'nin arkasında durarak uzanıp elini onun ellerinin üzerine koydu. Matthew yumuşak kulak memesine uzanırken göğsünde Daisy'nin dar omuzlarının sertleştiğini hissetti.

"Yapmayın," dedi Daisy boğuk bir sesle ondan uzaklaşmaya çalışarak.

Matthew duramadı. Daisy'nin başının eğimini izleyerek yumuşacık boyun eğrisine sokuldu. Onun ellerinden birini serbest bırakarak kendi avucunu korsajından açıkta kalan yere, tam göğüslerinin üst tarafına koydu. Daisy sanki birlikte çabalarlarsa düzensiz kalp atışlarını dizginleyebilirmiş gibi boştaki elini kaldırarak onun parmaklarını göğsüne daha da sıkı bastırdı.

Matthew onu kapıp yakındaki kanepeye götürmek için duyduğu yıkıcı arzuya karşı tüm kaslarını sımsıkı germişti. Onunla sevişmek istiyordu, acı anılar onun tatlılığıyla eriyip yok olana dek Daisy'nin bedenine gömülmek istiyordu. Ama bu şans daha tanışmalarından çok uzun süre önce ondan çalınmıştı.

Daisy'ye sunacağı hiçbir şey yoktu. Yaşamı, ismi, kimli-

ğı... hepsi bir illüzyondu. O Daisy'nin sandığı kişi değildi. Ve bunu öğrenmesi sadece an meselesiydi.

Sanki yukarı kaldırmaya hazırlanıyormuş gibi bilinçsizce Daisy'nin eteklerini sımsıkı yakalamış olduğunu hüsranla fark etti. Saten, parmaklarının arasından parıltılarla kayıp yere döküldü. Tüm bu süsler ve bağcıklarla kaplanmış vücudu çırılçıplak soymanın nasıl da günahkâr bir haz olacağını düşündü. Ağzı ve parmaklarıyla onun vücudunun haritasını çıkarmanın, her kavisini ve oyuğunu, her sırrını öğrenmenin zevkini.

Matthew kendi elini sanki başka birisine aitmiş gibi seyrederek sarı saten düşünceye kadar parmaklarını birer birer açtı. Daisy'yi kendisine çevirerek koyu kahverengi gözlerinin derinliklerine baktı.

"Matthew," dedi boğuk bir sesle.

Daisy onun ilk adını ilk kez kullanıyordu. Matthew tepkisinin kuvvetini gizlemek için mücadele verdi. "Evet?"

"Daha önce kendinizi ifade etmek için kullandığınız sözcükler... sizinle hiçbir koşulda evlenmem demediniz... evlenemem dediniz. Neden?"

"Böyle bir şey gerçekleşmeyeceğine göre," dedi Matthew, "sebeplerin önemi yok."

Daisy suratını astı, dudaklarının büzülme şekli Matthew'da onları öpme arzusu uyandırmıştı.

Daisy'yi serbest bırakmak için yana çekildi.

Sessiz işarete itaat eden Daisy, hızla onun yanından geçmeye başladı.

Ama Daisy'nin kolu onunkine çarpınca, Matthew parmaklarıyla onu bileğinden kavradı ve birdenbire Daisy gene kollarının arasındaydı. Kendini tutamıyor, ağzını onunkinden ayıramıyordu, onu sanki kendisine aitmiş gibi, sanki onun içindeymiş gibi öpüyordu.

Ateşli, tüketen öpüşlerle ona, *işte senin için hissettiklerim bunlar,* diyordu. İstediğim şey işte bu. Daisy'nin kollarının kasıldığını, sevdiği kadının nasıl tahrik olduğunu gördü ve onu hemen oracıkta doruğa ulaştırabileceğini fark etti, eğer elbisesinin altına uzanırsa ve-

Hayır, dedi kendisine sertçe. Daha şimdiden çok ileri gitmişti. Kontrolünü kaybetmeye ne kadar yaklaştığını fark edince Matthew, hafif bir inlemeyle ağzını onunkinden ayırdı ve Daisy'yi iterek kendinden uzaklaştırdı.

Daisy derhal kitaplıktan dışarı kaçtı. Peşinden takip eden sarı elbisesinin etek uçları tıpkı ufukta kayarak kaybolan son güneş huzmeleri gibi kapı pervazının kenarında dalgalanarak gözden kayboldu.

Ve Matthew üzüntüyle onunla bundan sonra hiçbir şey olmamış gibi nasıl konuşacağını merak etti.

Taşra mülklerinin sahibesi olan kişilerin kiracılara ve yerel köy halkına Hayırsever Leydi olarak davranmaları nesillerdir devam eden köklü bir gelenekti. Bu, yardım etmek, öğüt vermek, en muhtaç kişilere gerekli yiyecek giyecek gibi malzemeler bağışlamak anlamına geliyordu. Lillian o güne dek görevlerini istekle yapmıştı, ama durumu artık bunu imkânsız kılıyordu.

Bunu onun yerine Mercedes'in yapmasını istemek söz konusu bile olamazdı -böyle bir şeyi üstlenmek için Mercedes fazla sinirli ve sabırsızdı. Hasta insanların civarında olmaktan hoşlanmıyordu. Yaşlıları huzursuz ediyordu ve ses tonundaki bir şey bebeklerin kaçınılmaz bir şekilde ağlamasına neden oluyordu.

Bu yüzden Daisy mantıklı bir seçim olmuştu. Daisy ziyaret günlerine aldırmazdı. Midillinin çektiği küçük arabayı bizzat alıp kutuları ve kavanozları dağıtmayı, iyi görmeyenlere okumayı ve köylülerden haber toplamayı seviyordu. Daha da iyisi, yaptığı işlerin niteliği yüzünden modaya uygun giyinmesi veya görgü kuralları için endişelenmesi gerekmiyordu.

Daisy'nin köye gitmekten memnun olmasının bir diğer nedeni daha vardı... onu oyalıyor ve malikânenin dışında tutuyor, böylece düşüncelerinin Matthew Swift'ten uzaklaşmasını sağlıyordu.

O berbat salon oyunu ve sonuçlarının üzerinden üç gün geçmişti - yani Matthew tarafından çılgınca öpülmesinin. Şimdi Matthew ona karşı her zamanki gibi soğuk ve nazik davranıyordu.

Swift'in yanında bulunduğu her seferinde sinirleri kıvılcımlar saçmasa ve midesi sarhoş bir serçe gibi inip kalkmasa Daisy bunun neredeyse bir rüya olduğuna inanacaktı.

Bunu birisiyle konuşmak istiyordu, ama çok küçük düşerdi ve her nedense, kime olduğundan pek emin olmasa da bu bir ihanetmiş gibi geliyordu. Tek bildiği hiç iyi hissetmediğiydi. İyi uyuyamıyordu ve sonuç olarak da gündüzleri sarsak ve dalgın oluyordu.

Daisy hasta olabileceğini düşünerek kâhyaya gidip durumunu anlatmış ve bir kaşık dolusu berbat hintyağı içmek zorunda kalmıştı. En ufak bir şekilde faydası olmamıştı. Hepsinden kötüsü de aklını kitaplarına veremiyordu. Aynı sayfaları tekrar tekrar okumuştu, ama sayfalar ilgisini çekecek güce sahip değildi.

Daisy kendini nasıl toparlayacağını bilemiyordu. Ama kendini düşünmeye son vermenin ve başka birileri için bir şeyler yapmanın iyi olacağını düşünüyordu.

Kuşluk vakti Hubert adında kahverengi, kuvvetli bir midillinin çektiği büyük açık arabayla yola koyuldu. Araba yiyecek dolu porselen kavanozlar, pazen kumaş topları, peynir tekerleri, şalgamla beslenmiş koyun eti, jambon, çay ve porto şarabı şişeleriyle yüklüydü.

Ziyaretler genellikle oldukça keyifli geçiyor, köylüler Daisy'nin neşeli varlığından zevk alıyor gibi görünüyorlardı. Kimisi Lord Westcliff'in annesinin ziyarete geldiği eski günlerin nasıl olduğunu muzipçe anlatarak Daisy'yi güldürüyordu.

Anlatılana göre yaşlı dul kontes hediyelerini büyük minnet gösterileri bekleyerek isteksizce dağıtıyordu. Eğer kadınlar reverans yaparken yeterince eğilmezlerse yaşlı kontes ters ters, dizlerinin tutulup tutulmadığını soruyordu. Ayrıca çocuklara koyulacak isimlerin ona danışılmasını bekliyor, din ve hijyen konularında görüşlerinin nasıl olması gerektiği konusunda talimatlar veriyordu. Daha da can sıkıcı olanı, kontes etleri, sebzeleri ve tatlıları birbirine karıştırarak iştah kapatıcı bir karışım halinde aynı kutunun içinde getiriyordu.

"Yüce Tanrım," diye bağırdı Daisy, kavanozları ve kumaş toplarını masanın üzerine yerleştirerek. "Ne kötü bir yaşlı cadıymış! Tıpkı masallardaki gibi..." Sonra, Hansel ve Gretel masalını dramatik bir şekilde canlandırarak okurken çocuklar masanın altından ona bakarak kıkırdamışlar ve çığlıklar atmışlardı.

Ziyaret gününün sonunda Daisy, küçük bir defteri notlarla doldurmuştu... yaşlı Bay Hearnsley'in görmeyen gözlerine bir uzmanın bakması ayarlanabilir miydi ve Bay

Blunt'ın sindirim şikâyetleri için Bluntlar'a kâhyanın toniğinden bir şişe daha verilmesi mümkün müydü?

Daisy tüm soruları doğruca Lord ve Leydi Westcliff'e ileteceğine söz vererek, şimdi boş olan arabasına tırmandı ve Stony Cross Park'a geri yöneldi.

Neredeyse alacakaranlık olmuştu, köyden gelen toprak yola meşe ve kestane ağaçlarının uzun gölgeleri düşüyordu. İngiltere'nin bu bölümündeki ağaçlar henüz büyük şehirlerde artan fabrikaları ve ticaret filolarını beslemek için kesilmemişti. Sarkan kalın yapraklı dalların arasına gömülmüş küçük araba yollarıyla bölünen ağaçlık alanlar hâlâ el değmemiş ve başka bir dünyaya ait gibiydi. Birleşen ağaç gölgeleri sanki bir sihirbazlar, kelt rahipleri ve tek boynuzlu atlar dünyasının nöbetçileriymiş gibi sis ve gizemle kaplıydı. Patikanın üzerinde kararan gökyüzünde kahverengi bir baykuş süzülüyordu.

Yolda araba tekerleklerinin tıkırtısı ve Hubert'ın nal seslerinden başka ses çıkmıyordu. Midilli hızını artırırken Daisy dizginleri sıkıca kavradı. Hubert sinirli görünüyor, başını bir yandan diğerine savuruyordu.

"Sakin ol oğlum," diye yatıştırdı Daisy zorlu bir dönemeçte arabanın aksı gıcırdayınca hızını yavaşlatması için hayvanı zorlayarak. "Ormanları sevmiyorsun, değil mi? Endişeye gerek yok - birazdan açık alana geleceğiz."

Midillinin huzursuzluğu bitki örtüsü seyrelip başının üzerindeki ağaç dalları kayboluncaya dek devam etti. Bir tarafı orman, diğer tarafı çayırlıkla kuşatılmış kuru, çukurlu bir yola girdiler. "İşte sinirli Nellie," dedi Daisy canlı bir şekilde. "Gördün mü bak, endişelenecek bir şey varmıymış?"

Oysa Daisy'nin güven duymaya başlaması için henüz çok erkendi.

Ormandan birkaç şiddetli çatırtı geldi, ayakların altında ezilen küçük sürgünler ve dallar çatırdıyordu. Hubert gürültüyle başını sallayarak endişeyle kişnedi. Gürültülü bir hayvan homurtusuyla Daisy'nin ensesindeki tüyler diken diken oldu.

Aman Tanrım, bu da neydi?

Şaşırtacak kadar ani bir şekilde orman örtüsünden arabaya doğru devasa, kara bir gölge yaklaşmaya başladı.

Her şey o kadar hızlı gerçekleşti ki Daisy ne olup bittiğini anlayamadı. Hubert paniklemiş bir kişnemeyle öne fırlayınca Daisy dizginlere sarıldı, araba tıngırdadı ve sanki bir çocuk oyuncağıymış gibi zıplayarak ilerlemeye başladı.

Daisy beyhude yere yerinde kalmaya çalışırken, araba derin bir tekerlek izine çarpınca oturduğu yerden fırlayıverdi. Hubert paldır küldür yoluna devam ederken Daisy sertleşmiş toprağa sersemletici bir kuvvetle düştü.

Nefesi kesilmişti, tıkanarak ve hırıltıyla nefes alıyordu. Muazzam bir yaratığın, bir devin kendisine doğru aceleyle yaklaştığını hissetti, ama bir silah atışı havayı yararak kulaklarının çınlamasına neden oldu.

İlikleri donduran tiz bir hayvan çığlığı... sonra sessizlik.

Daisy oturmaya çalıştı, sonra ciğerleri kasılınca güçsüz bir şekilde karın üstü devrildi. Göğsü adeta bir mengeneye sıkışmış gibiydi. Herhalde midesinde ne var ne yok çıkaracaktı, ama bunun ne kadar acı vereceğini düşünmek bile kendini tutmasını sağladı.

Bir an fırtına gibi gürleyen nal sesleri -birkaç çift- Daisy'nin yanağının altındaki zemini titreştirdi. Nihayet de-

rin olmayan bir nefes almayı başarınca, dirseklerinin üzerinde doğrularak çenesini yukarı kaldırdı.

Üç binici -hayır, dört- tozu dumana katarak dörtnala ona doğru geliyorlardı. Adamlardan biri daha durmadan atından atladı ve mesafeyi birkaç uzun adımda kat ederek aceleyle Daisy'nin yanına geldi.

Adam dizlerinin üzerine çöküp hemen onu tutunca Daisy şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. Başı onun kolunda geriye düşünce kendini bir pusun ardında, Matthew Swift'in karanlık yüzüne bakarken buldu.

"Daisy." Matthew'dan daha önce hiç duymadığı sert ve telaşlı bir ses tonuydu. Bir koluyla onu kucağında tutarken, serbest elini vücudunda dolaştırarak yaralanmış mı diye bakmak için hızlıca araştırıyordu.

"Yaralandınız mı?"

Daisy sadece nefes alamadığı için çok korktuğunu anlatmaya çalıştı, görünüşe göre Matthew tutarsız seslerinden anlamıştı. "Tamam," dedi. "Konuşmaya çalışmayın. Yavaş yavaş nefes alın." Daisy'nin onun varlığı yüzünden heyecana kapıldığını hissedince, onu kollarının arasında tekrar yerleştirdi. "Bana yaslanın." Elini saçlarından geçirerek yüzünden geriye itip düzeltti. Daisy'nin kollarında dolaşan ürpertiyi görünce onu daha da yakınına çekti. "Yavaş yavaş tatlım. Sakin olun. Artık emniyettesiniz."

Daisy şaşkınlığını gizlemek için gözlerini kapattı. Matthew Swift şefkat sözcükleri mırıldanıyor, güçlü kollarıyla onu sımsıkı tutuyordu ve kemikleri Daisy'ye kaynamış şeker misali eriyormuş gibi geliyordu.

Kardeşleriyle yıllarca alt alta üst üste itişip kakışmak Daisy'ye bir düşüşten nasıl çabucak ayağa kalkacağını öğretmişti. Başka koşullarda şimdiye kadar sıçramış ve üstünü başını temizlemiş olurdu. Ama vücudunun zevke doyan her hücresi o anı mümkün olduğunda korumayı hedefliyordu.

Matthew nazik parmaklarıyla yüzünün yan tarafını okşuyordu. "Bana bakın, canım. Nerenizin acıdığını söyleyin bana."

Daisy'nin kirpikleri yukarı doğru kalktı. Matthew'un yüzü tam yüzünün üzerindeydi. Onun olağanüstü mavi gözlerinin etkisiyle kuşatılırken, sanki renk katmanları içinde yüzüyormuş gibi geliyordu. "Güzel dişleriniz var," dedi Daisy sersemlemiş bir halde, "ama biliyor musunuz, gözleriniz çok daha güzel..."

Swift kaşlarını çatarak başparmağını yanak çıkıntısının üzerinden geçirdi. Teması Daisy'nin teninin yüzeyinde pembe bir iz bırakmıştı.

"Bana adınızı söyleyebilir misiniz?"

Daisy ona göz kırptı. "Siz unuttunuz mu?"

"Hayır, sizin unutup unutmadığınızı anlamak istiyorum."

"Hiçbir zaman kendi adımı unutacak kadar aptal olmadım," dedi. "Adım Daisy Bowman."

"Doğum gününüz ne zaman?"

Daisy alaylı bir tebessümü bastıramadı. "Eğer yanlış bir gün söylersem anlayamazsınız."

"Doğum gününüz," diye ısrar etti Matthew.

"Beş Mart."

Swift'in dudakları alayla büküldü. "Oyun oynamayın yaramaz çocuk."

"Pekâlâ. On iki Eylül. Doğum günümü nereden biliyorsunuz?"

Swift cevap vermek yerine başını kaldırarak etraflarında

toplanmış arkadaşlarıyla konuştu. "Gözbebekleri normal büyüklükte," dedi. "Ve uyanık. Kırık kemik de yok."

"Tanrıya şükür." Westcliff'in sesiydi.

Daisy Matthew Swift'in geniş omuzlarından öteye bakınca enişte sinin tepelerinde durduğunu gördü. Bay Mardling ve Lord Llandrindon da anlayışlı ifadeler takınmış orada duruyorlardı.

Westcliff'in elinde bir tüfek vardı. Daisy'nin yanına çömeldi. "İkindi taliminden dönüyorduk," dedi kont. "Tam saldırıya uğradığınız sırada üstüne gelmemiz büyük şans."

"Bir yaban domuzu olduğuna yemin edebilirdim," dedi Daisy merak içinde.

"Ama bu olamaz," diye belirtti Lord Llandrindon tepeden bakan bir gülüşle. "Çok geniş bir hayal gücünüz var Bayan Bowman. İngiltere'de yüzlerce yıldan bu yana yaban domuzu yok."

"Ama ben gördüm-" diye başladı Daisy kendini savunurcasına.

"Sorun değil," diye mırıldandı Swift daha da sıkı tutarak. "Ben de gördüm."

Westcliff'in hüzünlü bir ifadesi vardı. "Bayan Bowman'ın sözleri tamamen yanlış değil," dedi Llandrindon'a. "Bölgede bir ya da iki nesildir yavrulayan bazı kaçmış hayvanlarla sorunumuz var. Daha geçen ay binici bir hanım onlardan birinin saldırısına uğradı."

"Yani bana biraz evvel öfkeli bir domuzun saldırısına uğradığımı mı söylemek istiyorsunuz?" diye sordu Daisy oturma pozisyonuna geçmeye çalışarak. Swift koluyla sırtını destekledi ve onu bedeninin sıcaklığına bastırdı.

Ufukta parlayan son güneş huzmeleri bir an Daisy'nin gözlerini kamaştırdı. Yüzünü başka yöne çevirirken Swift'in çenesinin saçlarına süründüğünü hissetti.

"Öfkeli değil," dedi Westcliff sözü geçen domuz için. "Yabani ve bu nedenle de tehlikeli. Doğaya bırakılmış evcil domuzlar, kolaylıkla saldırganlaşabilir ve oldukça büyük olabilirler. Biraz önce gördüğümüzün yaklaşık üç yüz libre olduğunu tahmin ediyorum." Swift'in şaşkınlığını görünce kont açıklık getirdi. "Aşağı yukarı yüz otuz kilo."

Swift güçlü yapısıyla destek sağlayarak Daisy'nin ayağa kalkmasına yardım etti. "Yavaş yavaş," diye mırıldandı. "Başınız dönüyor mu? Mide bulantısı var mı?"

Daisy kendini iyi hissediyordu. Ama orada onunla birlikte durmak o kadar güzeldi ki, nefes nefese, "Galiba biraz," dedi.

Swift elini kaldırıp onun başına uzatarak özenle kendi omzuna yasladı. Onun koruyucu kucaklamasını, bedeninin harikulade sertliğini hissedince Daisy'nin harareti artmıştı. Tüm bunları o güne dek tanıdığı en az romantik olan adam yapıyordu.

Şu ana kadar bu ziyarette üst üste sürprizler ortaya çıkıyordu.

"Sizi geri götüreceğim," dedi Swift kulağına. Daisy'nin vücudu hazla dolu bir tepkiyle karıncalandı. "Sizce ata benim önüme binerek gidebilir misiniz?"

Her şey ne kadar karman çorman bir hale geldi, diye düşündü Daisy. Bu umudun beklentisiyle utanmazca bir heyecan hissediyordu. Atla giderlerken geriye onun kollarına yaslanabilir ve gizlice bir iki fantezi kurabilirdi. Çapkın bir kötü adam tarafından kaçırılan bir maceraperestmiş gibi yapabilirdi-

"Korkarım bu pek akıllıca olmaz," diye bir kahkaha ata-

rak müdahale etti Lord Llandrindon. "Sizin ikinizin arasındaki ilişkinin durumu göz önüne alınırsa..."

Önce onun kütüphanedeki ateşli anlardan söz ettiğini sanan Daisy'nin beti benzi attı. Ama Llandrindon'un bunu bilmesi mümkün değildi. Kendisi tek bir kişiye bile söylememişti ve Swift de özel hayatı konusunda bir istiridye kadar ketumdu. Hayır, Llandrindon çim bowlingindeki rekabetlerinden bahsediyor olmalıydı.

"Sanırım herhangi bir şiddete fırsat vermemek için Bayan Bowman'ı eve ben götürmeliyim," dedi Llandrindon.

Daisy vikontun gülümseyen çehresine gözlerini kısarak baktı ve çenesini kapamış olmasını diledi. İtiraz etmek için dudaklarını araladı, ama Swift cevabı çoktan vermişti.

"Galiba siz haklısınız lordum."

Ah, lanet olsun. Swift onu vücudunun sıcak sığınağından uzaklaştırırken Daisy kendini donuk ve memnuniyetsiz hissediyordu.

Westcliff asık suratla yere bakıyordu. "Hayvanı bulup yok etmem gerekiyor."

"Benim yüzümden değil umarım," dedi Daisy endişeyle.

"Yerde kan var," diye yanıtladı kont. "Hayvan yaralanmış. Acı çekmeye terk etmek yerine öldürmek daha iyi olur."

Bay Mardling tüfeğini almaya giderken, hevesle, "Ben de sizinle birlikte geleceğim lordum!" dedi.

Bu arada Lord Llandrindon atına binmişti. "Hanımefendiyi kaldırıp bana verin," dedi Swift'e, "ben de emniyetle malikâneye geri götüreyim."

Swift Daisy'nin yüzünü yukarı kaldırdı ve cebinden beyaz bir mendil çıkardı. "Eğer eve döndüğünüzde hâlâ başınız dönüyor olursa," dedi dikkatle yüzündeki lekeleri silerken, "sizi doktorun muayene etmesini isteyeceğim. Anlaşıldı mı?"

Buyurgan tavırlarına rağmen gözlerinde öyle şefkatli bir bakış vardı ki Daisy onun ceketinin içine girerek kalp atışlarına sokulmak istedi. "Siz de geri dönüyor musunuz," diye sordu, "yoksa Lord Westcliff'le mi kalıyorsunuz?"

"Ben hemen arkanızdan takip edeceğim." Swift mendili cebine geri koyarak eğildi ve onu kolaylıkla yukarı kaldırdı. "Bana tutunun."

Daisy kollarını onun boynuna doladı, ensesinin sıcak tenine ve serin ipeksi saç tutamlarına değince bileği tatlı bir şekilde ürpermişti. Swift onu sanki hiç ağırlığı yokmuş gibi taşıyordu, göğsü kaya gibi sağlam, yanağına gelen nefesi yumuşak ve düzenliydi. Tenine güneş ve açık hava kokusu sinmişti. Daisy onun boynuna burnunu sürtmemek için kendini zor tutuyordu.

Swift kendisini kaldırıp büyük doru bir atın üzerinde oturan Lord Llandrindon'a teslim ederken Daisy onu bu kadar çekici bulmanın şiddetiyle şaşkın, sessiz kaldı. Vikont onu önüne yerleştirdi, eyerin kenarı Daisy'nin bacağının iç tarafına batıyordu.

Llandrindon yakışıklı, zarif, koyu renk saçlı bir adamdı ve güzel yüz hatları vardı. Ama Llandrindon'un onu kuşatan kolları, kaslı göğsü, kokusu... nedense bu Daisy'ye doğru gelmiyordu. Belinin yan tarafını kavrayan el, yabancı ve sırnaşıktı.

Daisy kendisi için yanlış adam yerine neden onu isteyemediğini düşünürken hüsrandan ağlayabilirdi.

"Ne oldu?" diye sordu Lillian, Daisy Marsden salonun-

dan içeri girerken. Elinde bir dergiyle kanepeye uzanmıştı. "Sanki bir araba çiğnemiş gibi görünüyorsun."

"Aslında küstah bir domuzla karşı karşıya kaldım."

Lillian gülümsedi ve dergisini yanına koydu. "Kim olabilir ki?"

"Ben mecazi konuşmuyorum. Gerçekten bir domuzdu." Daisy yakındaki bir sandalyeye oturarak başına gelen talihsizliği mizahi bir açıdan anlattı.

"Sen iyi misin?" diye sordu Lillian kaygıyla.

"Kesinlikle," diye güvence verdi ona Daisy."Ve Hubert da iyi. Lord Llandrindon ve benimle aynı zamanda o da ahırlara geldi.

"Şansı varmış."

"Evet, Hubert evi tek başına bulacak kadar akıllı-"

"Hayır, Tanrı'nın cezası midilli değil. Ben eve Lord Llandrindon'la birlikte dönmenden söz ediyorum. Onun aklını çelmek için seni teşvik ediyor değilim, ama öte yandan-"

"Birlikte geri dönmek istediğim kişi o değildi." Daisy eteklerinin lekeli kumaşına gözlerini dikmiş, ve incecik muslin dokumadan bir at kılını çıkarmaya konsantre olmuştu.

"Kimse seni bunun için suçlayamaz," dedi Lillian. "Llandrindon hoş, ama oldukça kendi halinde biri. Eminim Bay Mardling'le dönmeyi tercih ederdin."

"Hayır," dedi Daisy. "Onunla birlikte dönmediğime çok memnun oldum. Eve birlikte dönmek istediğim kişi-"

"Hayır." Lillian kulaklarını kapadı. "Sakın söyleme. Duymak istemiyorum!"

Daisy ona ciddiyetle baktı. "Gerçekten bunu mu söylemek istiyorsun?"

Lillian yüzünü buruşturdu. "Lanet olsun," diye mırıldandı. "Tanrının cezası. O herif-"

"Bebek doğduğu zaman," dedi Daisy hafif bir tebessümle, "böyle küfürlü konuşmaya gerçekten son vermelisin."

"O zaman oğlan gelinceye kadar bol bol küfrederim."

"Oğlan olacağından emin misin?"

"Olsa iyi olur, çünkü Westcliff'e bir vâris gerekiyor ve ben buna bir daha asla katlanmayacağım." Lillian avuçlarının yan tarafıyla yorgun gözlerini ovaladı. "Tek seçenek olarak Matthew Swift kaldığına göre," dedi somurtarak, "birlikte geri dönmek istediğin kişi o diye kabul ediyorum."

"Evet. Çünkü… onun cazibesine kapıldım." Bunu yüksek sesle söylemek büyük rahatlıktı. Daisy'nin sıkılmış ve daralmış gibi gelen boğazı sonunda açılmış, yavaş yavaş uzun bir nefes almasına izin vermişti.

"Fiziksel anlamda mı demek istiyorsun?"

"Diğer yönlerden de."

Lillian sivri eklemli elini yumruk yapıp yanağına dayadı. "Babam evlenmenizi istediği için mi?" diye sordu. "Bir şekilde onun onayını kazanmayı mı umuyorsun?"

"Ah, hayır. Babamın onayı olsa olsa Bay Swift'in aleyhine bir puan olur. Onu memnun etmek umurumda bile değil - bunun imkânsız olduğunu çok iyi biliyorum."

"Peki ama senin için bariz bir şekilde yanlış olan bir erkeği neden istediğini anlayamıyorum. Sen delişmen biri değilsin Daisy. Evet, fevrisin. Romantiksin, bu kesin. Ama aynı zamanda onunla ilgilenmenin sonuçlarını anlayacak kadar da gerçekçi ve akıllısın. Sanırım sorun çaresiz olmanda. Aramızda evlenmemiş son bir sen kaldın, ayrıca babam bu aptalca ültimatomu verdi ve-"

"Ben çaresiz değilim!"

"Eğer Matthew Swift'le evlenmeyi düşünüyorsan, bunun aşırı bir çaresizlik işareti olduğunu söyleyebilirim."

Daisy hiçbir zaman öfkeli olmakla itham edilmemişti - bu paye daima Lillian'a ait olmuştu. Ama göğsü tıpkı buhardan patlamak üzere olan bir çaydanlık gibi öfkeyle dolmuştu ve infilak etmemek için mücadele etmek zorunda kalıyordu.

Ablasının kavisli karnına bakmak yatışmasına yardımcı oldu. Lillian bir sürü rahatsızlık ve belirsizlikle uğraşıyordu. Şimdi sorunlarına bir de Daisy eklenmişti.

"Onunla evlenmek istediğime dair hiçbir şey söylemedim," diye yanıtladı Daisy. "Ben sadece onun hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyorum. Nasıl biri olduğu. Bunda bir zarar görmüyorum."

"Ama yapamayacaksın," dedi Lillian şiddetli bir inançla. "Mesele de bu. Sana gerçekte kim olduğunu göstermeyecek, seni kandıracak. Onun hayattaki ustalığı insanların ne istediğini bulmak ve onlar için bunu üretmektir, hepsi kendi çıkarı için. Bak, kendisini babamın her zaman istediği erkek evlat haline getirdi. Şimdi de senin her zaman istediğin erkek olma rolü yapıyor."

Daisy, "Bunu bilemezdi-" demeye çalıştı, ama Lillian makul bir söyleşi yapmayı başaramayarak patlayıp, aceleyle lafını kesti.

"O seninle, kalbin ve aklınla, nasıl biri olduğunla ilgilenmiyor... şirketi kontrol etmek için çoğunluk hisselerini istiyor, seni de onları elde etmek bir yol olarak görüyor. Tabii ki senin kendisinden hoşlanman için uğraşıyor... seni büyüleyerek ayaklarını yerden kesecek, ta ki evlendiğinizin ertesi günü hepsinin bir yalan olduğunu anlayana kadar. O tıpkı babam gibi Daisy! Seni ezecek veya annem gibi biri yapacak. İstediğin hayat bu mu?"

"Tabii ki değil."

Daisy hayatında ilk kez, ablasıyla ciddi bir konu konuşamayacağını anlamıştı.

Söylemek istediği o kadar çok şey vardı ki... Matthew Swift'in söylediği veya yaptığı her şeyin hesaplı olamayacağını. Kendisiyle birlikte malikâneye dönmek için ısrar edebileceğini ve bunun yerine onu hiç itiraz etmeden Llandrindon'a teslim ettiğini. Ayrıca Swift'in kendisini öptüğünü, bunun muhteşem olduğunu ve kendisini ne kadar endişelendirdiğini de itiraf etmek istiyordu.

Ama bu ruh halindeyken Lillian'la tartışmanın hiçbir anlamı yoktu. Sadece boş boş geveleyeceklerdi.

Sessizlik boğucu bir hale gelmişti.

"Ee?" diye sordu Lillian. "Şimdi ne yapacaksın?"

Daisy ayakta durarak kolundaki bir kir noktasını kazıdı ve hüzünle konuştu. "Başlangıç olarak sanırım banyo yapsam iyi olur."

"Ne demek istediğimi biliyorsun!"

"Ne yapmamı istersin?"

Daisy'nin kibarca sorması Lillian'ın kaşlarını çatmasına neden oldu. "Matthew Swift'e iğrenç bir kurbağa olduğunu ve seninle evlenmek konusunda hiç şansı olmadığını söyle."

www.facebook.com/groups/ekitaphane
www.facebook.com/ekitaphane

Bölüm 8

"...ve sonra çekip gitti," dedi Lillian hararetle, "bana ne yapacağını ve gerçekte ne düşündüğünü söylemedi ve bu hepsinden berbatı, söylemediği şeyler olduğunu biliyorum-"

"Hayatım," diye usulca araya girdi Annabelle, "sana her şeyi anlatması için ona fırsat verdiğinden emin misin?"

"Ne demek istiyorsun? Tam onun karşısında oturuyordum. Bilincim yerindeydi ve iki kulağım var. Daha ne fırsata ihtiyacı olabilirdi ki?"

Huzursuz olan ve uyuyamayan Lillian, bebek yüzünden uyanan Annabelle'in de ayakta olduğunu fark etmişti. Her biri kendi odasının balkonundayken birbirlerini görmüşler ve aşağı katta buluşmak üzere işaretleşmişlerdi. Gece yarısı olmuştu. Annabelle'in önerisi üzerine aile üyelerinin asık suratlı portreleri ve paha biçilmez sanat eserleriyle dolu uzun dikdörtgen bir oda olan Marsden galerisinde yürüyüş yapmaya gitmişlerdi. Sabahlıklarına bürünmüş olarak kol kola girmiş, tempoları Lillian'ın ya-

vaş yavaş ayağını sürüyerek yürümesiyle sınırlı, galeride dolanıp duruyorlardı.

Lillian hamilelik sırasında giderek artan bir sıkıntıyla Annabelle'e döndüğünü fark etmişti. Annabelle de yakın geçmişte aynı şeyleri yaşadığı için onun neler çektiğini anlıyordu. Ve Annabelle'in değişmez bir şekilde teskin eden sakin bir kişiliği vardı.

"Yani demek istediğim," dedi Annabelle, "sen kendi hissettiklerini söylemeye o kadar kararlı davranmış olabilirsin ki Daisy'nin ne hissettiğini sormayı unutmuş olabilirsin."

Lillian'ın öfkeden dili dolaşıyordu, "Ama o -ama ben-" Durdu ve bu noktayı düşündü. "Haklısın," diye kabul etti boğuk bir sesle. "Sormadım. Daisy'nin Matthew Swift'in cazibesine kapılmış olması fikriyle o kadar dehşete kapılmıştım ki sanırım bunu gerçekten tartışmak istemedim. Ona ne yapacağını ve buna son vermesini söylemek istedim."

Galerinin sonunda döndüler ve bir dizi manzara resmini geçerek ilerlediler. "Aralarında herhangi bir yakınlık var mıdır dersin?" diye sordu Annabelle. Lillian'ın telaşını görünce açıkladı. "Yani bir öpüşme... bir kucaklaşma falan..."

"Ah Tanrım." Lillian başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Daisy o kadar masum ki. O yılanın onu baştan çıkarması çok kolay olurdu."

"Bana göre Swift onun karşısında gerçekten büyüleniyor. Hangi genç erkek büyülenmez ki? Daisy çok sevimli, güzel ve zeki-"

"Ve zengin," dedi Lillian asık suratla.

Annabelle gülümsedi. "Zenginlikten hiç zarar gelmez," diye cevap verdi. "Ama bu durumda, bundan çok daha fazla bir şeyler olduğunu düşünüyorum."

"Bundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Hayatım, bu çok açık. Birbirlerine nasıl baktıklarını gördün. Tıpkı... havada asılı gibiydi."

Lillian kaşlarını çattı. "Biraz duralım mı? Sırtım ağrıyor."

Annabelle hemen kabul ederek galerinin ortasındaki yastıklı banklardan birine yerleşmesi için ona yardım etti. "Bebeğin gelmesine fazla zaman olduğunu sanmıyorum," diye mırıldandı Annabelle. "Hatta doktorun tahmininden biraz daha önce geleceğini tahmin ediyorum."

"Tanrıya şükür. Hamile olmamaktan daha fazla istediğim bir şey hiç olmadı." Lillian şişkin karnının üzerinden terliklerinin ucunu görmeye çalışıyordu. Aklına yeniden Daisy konusu gelmişti. "Düşüncelerim hakkında Daisy'ye karşı dürüst olacağım," dedi birdenbire. "O göremese de ben Matthew Swift'in gerçekte kim olduğunu görüyorum."

"Bence o senin fikirlerini zaten biliyor," dedi Annabelle kuru kuru. "Ama neticede kararı verecek olan kişi o. Sen Lord Westcliff'e olan duygularına karar vermeye çalışırken, Daisy seni şu ya da bu şekilde etkilemeye çalışmadı diye tahmin ediyorum."

"Bu durum tamamen farklı," diye itiraz etti Lillian. "Matthew Swift bir sürüngen! Ve dahası, eğer Daisy onunla evlenecek olursa, sonunda onu Amerika'ya götürecek ve ben onu neredeyse bir daha hiç göremeyeceğim."

"Ve sen onun sonsuza kadar senin kanatlarının altında kalmasını istiyorsun," diye mırıldandı Annabelle.

Lillian dönerek ona meşum bir bakış attı. "Yani sadece

kendi yanımda tutmak için onun kendi hayatını yaşamasını engelleyecek kadar bencil olduğumu mu söylemek istiyorsun?"

Onun öfkesi karşısında soğukkanlılığını koruyan Annabelle anlayışla gülümsedi. "İkiniz hep birlikte oldunuz, öyle değil mi? Daima birbirinizin tek sevgi ve dostluk kaynağı oldunuz. Ama şimdi her şey değişiyor hayatım. Senin artık kendi ailen, bir kocan ve çocuğun var - ve Daisy için de daha azını istememelisin."

Lillian'ın burnu sızlamaya başlamıştı. Bakışlarını Annabelle'den öteye çevirdi, onun bu sözleriyle gözleri yanmaya ve bulanmaya başlamıştı. "Bundan sonraki ilgilendiği erkeği seveceğime söz veriyorum. Kim olursa olsun. Yeter ki Bay Swift olmasın."

"Onun ilgilendiği herhangi bir erkekten hoşlanmayacaksın." Annabelle kolunu onun omuzlarına dolayarak sevgiyle ekledi, "Sen oldukça hükmedici birisin, canım."

"Ve sen de çok sinir bozucusun," dedi Lillian başını Annabelle'in yumuşacık omzuna yaslayarak. Burnunu çekmeye devam ederken Annabelle onu annesinin hiçbir zaman beceremediği kadar sağlam, rahatlatan bir kucaklamayla tutuyordu. Ağlamak büyük bir rahatlıktı, ama aynı zamanda biraz da utanç vericiydi. "Süzgeçli sulama kovası gibi olmaktan nefret ediyorum," diye söylendi.

"Durumundan dolayı böyle oluyor," diye yatıştırdı Annabelle. "Bu tamamen normal. Bebek doğduktan sonra eskisi gibi olursun."

"Bir oğlan olacak," dedi ona Lillian, parmaklarıyla gözlerini silerken. "O zaman çocuklar arasında bir evlilik ayarlarız, böylece Isabelle bir vikontes olabilir."

"Senin anlaşmalı evliliklere inanmadığını sanıyordum."

"Şimdiye kadar öyleydi. Bizim çocuklarımız kiminle evlenecekleri konusunda muhtemelen güvenilir bir karar alamayacaklardır."

"Haklısın. Onlar için bunu yapmak zorundayız."

Birlikte gülüştüler ve Lillian moralinin biraz düzeldiğini hissetti.

Bir fikrim var," dedi Annabelle. "Hadi mutfağa gidelim ve gizlice kilere bir göz atalım. Bahse girerim tatlılardan geriye biraz üzümlü kek kalmıştır. Çilek reçelli pandispanya da cabası."

Lillian başını kaldırdı ve elbisesinin koluyla ıslak burnunu sildi. "Tatlının kendimi daha iyi hissettireceğini gerçekten düşünüyor musun?"

Annabelle gülümsedi. "Bir zararı olamaz, öyle değil mi?"

Lillian bu noktayı tarttı. "Hadi gidelim," dedi ve arkadaşının kendisini çekerek banktan kaldırmasına izin verdi.

Hizmetkârlar ana giriş holündeki perdeleri çekiştirip açarak püsküllü ipek kordonlarla tuttururken, pencerelerden içeri sabah güneşi süzülüyordu. Daisy konukların uyanık olma ihtimalinin pek olmadığını bilerek kahvaltı odasına yürüdü. Tüm vücudundan huzursuz bir enerji bir çıkış noktası arayarak akarken mümkün olduğunca uzun süre uyumaya çalışmış, sonunda yataktan fırlayarak giyinmişti.

Hizmetkârlar pirinç ve ahşapları parlatıyorlar, halıları süpürüyorlar, kova ve sepetlerle çamaşırları taşıyorlardı. Daha uzaktan, mutfakta sabah öğünü hazırlanırken çıkan metal kap ve tabak şangırtıları geliyordu.

Lord Westcliff'in özel çalışma odasının kapısı açıktı ve

Daisy önünden geçerken ahşap lambrili odadan içeriye göz attı. Çok güzel sade bir odaydı, bir dizi vitraylı pencereden halı kaplı zemine gökkuşağı gibi ışık dökülüyordu. Daisy masif masada birisinin oturduğunu görünce gülümseyerek durdu. Koyu renkli başı ve geniş omuzlarının ana hatlarıyla onun Stony Cross'ta bulunduğu zaman sık sık Westcliff'in çalışma odasını kullanan Bay Hunt olduğunu düşündü.

"Günaydın..." diye başlamışken konuk kendisine bakmak üzere dönünce duraksadı.

Odadaki kişinin Bay Hunt değil de Bay Matthew Swift olduğunu fark edince içinde bir heyecan kıpırtısı hissetti.

Swift koltuğundan doğrulunca Daisy mahcubiyetle, "Hayır, lütfen. Rahatsız ettiğim için özür dilerim..." dedi.

Onda farklı bir şeyler olduğunu sezince sesi canlılığını yitirdi. Swift ince, çelik çerçeveli bir gözlük takmıştı.

O güçlü hatları olan çehrede bir gözlük... ve sanki dalgın dalgın önündeki perçemleri çekiştirmiş gibi saçları dağılmıştı. Tüm bunlar, bol miktarda kas ve erkeksi yapısıyla birleşince şaşırtacak derecede... erotik olmuştu.

"Bunları takmaya ne zaman başladınız?" diye sormayı başarabildi Daisy.

"Yaklaşık bir yıl önce." Matthew hüzünle gülümsedi ve bir eliyle gözlüğünü çıkardı. "Okumak için buna ihtiyaç duyuyorum. Çoğu gece geç vakitlere kadar sözleşme ve raporları incelemem gerekiyor."

"Şey, gözlüğünüz... çok yakışmış."

"Öyle mi?" Swift gülümsemeye devam ederek başını salladı, sanki görünümünü düşünmek hiç aklına gelmemiş gibiydi. Gözlüğünü yeleğinin cebine soktu. "Nasılsınız?" diye sordu usulca. Daisy'nin, midilli arabasından düşmesinden söz ettiğini kavraması biraz zaman aldı.

"Ah, ben gayet iyiyim, teşekkür ederim." Swift her zaman yaptığı gibi, konsantre olmuş, gözlerini kırpmadan bakıyordu. Bu bakış Daisy'yi her zaman tedirgin ederdi. Ama tam şu anda, bakışları eleştirir gibi gelmiyordu. Aslında, kendisine adeta dünyada bakılmaya değecek tek şeymiş gibi dikkatle bakıyordu. Daisy pembe çiçek desenli muslin elbisesinin etekleriyle oynuyor, kıpır kıpır yerinde duramıyordu.

"Erkencisiniz," dedi Swift.

"Genellikle erken kalkarım. Bazılarının sabahları geç vakte kadar neden yatakta kaldıklarını anlamıyorum. Ancak çok fazla uyuyor olabilirler." Daisy sözlerini bitirirken insanların yatakta uyumaktan başka bir şey daha yaptığı aklına geldi ve kıpkırmızı oldu.

Neyse ki Daisy, ağzının köşesinde hafif bir tebessümün oynaştığını görmesine rağmen Swift onunla alay etmemişti. Swift riskli uyku alışkanlıkları konusunu geçerek, eliyle arkasında duran bir kâğıt demetini işaret etti. "Yakında Bristol'a gitmeye hazırlanıyorum. Orada fabrika kurmaya karar vermeden önce bazı konuların çözümlenmesi gerekiyor."

"Lord Westcliff projeyi yürütmenizi kabul etti mi?"

"Evet. Gerçi öyle görünüyor ki bir danışma kuruluyla uğraşmam gerekecek."

"Eniştem biraz kontrolcüdür," diye itiraf etti Daisy. "Ama bir kez size güvenilebileceğini görürse, dizginleri iyice gevşeteceğini tahmin ediyorum."

Swift ona meraklı bir bakış attı. "Bu neredeyse bir iltifat gibi geldi Bayan Bowman."

Daisy kasıtlı bir kayıtsızlıkla omuz silkti. "Kusurlarınız ne olursa olsun, güvenilirliğiniz efsanevi. Babam daima sizin geliş gidişlerinizle saatin ayarlayabileceğini söyler."

Swift'in sesinde alaycı bir eğlence vardı. "Güvenilir. Heyecan verici bir adamın tanımı bu."

Eskiden olsa Daisy bu alaycı yoruma katılırdı. Birisi bir erkeğin 'güvenilir' veya 'iyi' olduğunu söylediği zaman, hafif bir övgüyle aşağılamış gibi oluyordu. Ama Daisy gösterişli, aklı havada ve sorumsuz centilmenleri gözlemleyerek üç sezon geçirmişti. Bir erkek için güvenilir olmak harikulade bir nitelikti. Daisy bunu daha önce neden hiç takdir etmediğini merak ediyordu.

"Bay Swift..." Daisy neşeli konuşmaya çalışsa da pek başarılı olamamıştı. "Bir şeyi merak ediyordum..."

"Evet?" Daisy yaklaşırken Swift, sanki aralarında belli bir mesafeyi korumak şartmış gibi yarım adım geri çekildi.

Daisy onu dikkatle izliyordu. "Siz ve ben... imkân olmadığına göre... yani evlilik konu dışı olduğuna göre... ne zaman evlenmeyi planlıyorsunuz, merak ediyorum?"

Swift önce şaşkınlıkla, sonra boş boş baktı. "Evliliğin bana uygun olduğunu düşünmüyorum."

"Hiç mi?"

"Hiç."

"Neden olmasın?" diye sordu Daisy. "Özgürlüğünüze çok düşkün olduğunuz için mi? Yoksa zamparalık yapmayı mı planlıyorsunuz?"

Swift güldü, sesi o kadar sıcaktı ki Daisy'ye sanki belkemiği bir kadifeyle okşanmış gibi geldi. "Hayır. Ben iyi bir tanesi yeterli olacakken bir sürü kadının peşinde koşmayı daima zaman kaybı olarak görüyorum."

"İyi birini nasıl tanımlıyorsunuz?"

"Nasıl bir kadınla evlenmek istediğimi mi sormak istiyorsunuz?" Her zamankinden daha uzun süre devam eden tebessümü Daisy'nin ensesindeki tüylerin diken diken olmasına neden olmuştu. "Onunla karşılaştığım zaman anlayacağımı sanıyorum."

Daisy kayıtsız görünmeye çabalarken gezinerek vitraylı camların yanında dolandı. Bir elini kaldırarak solgun tenindeki renkli ışık mozaiğini inceledi. "Onun nasıl biri olacağını tahmin edebilirim." Sırtı Swift'e dönük duruyordu. "Bir kere benden daha uzun boylu."

"Çoğu kadın öyle," diye işaret etti Swift.

"Becerikli ve faydalı," diye devam etti Daisy. "Bir hayalperest değil. Pratik konuları aklında tutacak, hizmetkârları mükemmel bir şekilde idare edecek ve asla balıkçı tarafından aldatılıp zamanı geçmiş bayat mezgit almayacak."

"Eğer evlilik konusunu düşünmüş olsam bile," dedi Swift, "biraz önce siz tamamen aklımdan çıkardınız."

"Onu bulmanız zor olmayacaktır," diye devam etti Daisy, sesi istediğinden çok daha hüzünlü çıkıyordu. "Manhattanville'de onlardan yüzlercesi var. Belki de binlerce."

"Benim geleneksel bir eş istediğim konusunda sizi bu kadar emin kılan ne?"

Swift'in arkasından yaklaştığını hissedince Daisy'nin tüm sinirleri gerildi.

"Çünkü siz babama benziyorsunuz," dedi.

"Tam olarak değil."

"Ve eğer biraz önce tarif ettiğim kadından farklı birisiyle evlenirseniz, sonunda onun bir... asalak olduğunu düşüneceksiniz."

Swift'in omzuna kapanan elleri hafifçe baskı yapıyordu. Daisy'yi yüz yüze durmak üzere kendisine çevirdi. Ken-

di gözlerini arayan mavi gözleri sıcacıktı ve Daisy onun düşüncelerini fazlasıyla doğru olarak okuduğundan kuşkulanarak huzursuz oldu. "Hiçbir zaman o kadar zalim veya aptal olmayacağımı düşünmeyi tercih ederim," dedi Swift usulca. Bakışlarını Daisy'nin göğsünün açıkta kalan tenine çevirmişti. Daisy'nin kabarık elbise kollarının altındaki kollarının tüyleri diken diken oluncaya kadar, mutlak bir nezaketle başparmağını kanat şeklindeki köprücük kemikleri boyunca dolaştırdı. "Bir zevceye sorabileceğim tek şey," diye mırıldandı, "bana karşı sevgi besleyip beslemediği olurdu. Gün sonunda beni görünce mutlu olup olamadığı."

Swift'in parmaklarının temasıyla Daisy'nin nefesleri sıklaşmıştı. "Bunu istemek çok fazla bir şey değil."

"Değil mi?"

Swift'in parmakları, Daisy'nin zorla yutkunurken titreyen boğazının tabanına erişmişti. Matthew gözlerini kırpıştırdı ve ellerini derhal çekti, görünüşe göre ne yapacağını bilemediği ellerini sonunda ceketinin ceplerine daldırdı.

Ama yine de uzaklaşmamıştı. Daisy onun da kendisiyle aynı karşı konulamaz çekimi, sadece daha fazla yakınlıkla doyurulabilecek, zihin bulandıran aynı arzuyu hissedip etmediğini merak ediyordu.

Daisy ciddi bir tavırla boğazını temizleyerek sırtını dikleştirdi, bir elli metre ve tartışmalı iki buçuk santimlik boyunun en üst noktasına kadar ulaşarak dimdik durdu.

"Bay Swift?"

"Evet Bayan Bowman?"

"Sizden bir ricam var."

Swift'in bakışları keskinleşmişti. "Nedir o?"

"Babama benimle evlenmeyeceğinizi söyler söylemez, o... hayal kırıklığına uğrayacaktır. Onun nasıl olduğunu bilirsiniz."

"Evet, biliyorum," dedi Swift kuru kuru. Thomas Bowman'ı tanıyan herkes gayet iyi bilirdi ki, onun için hayal kırıklığı kindar hiddete giden yolda ani bir duraktı.

"Korkarım bu benim için bir takım tatsız geri tepmelere neden olacak. Babam henüz birisini evlenme kıvamına getiremediğim için zaten mutsuz. Eğer sizinle ve benimle alakalı planlarını bozmak için bile bile bir şeyler yaptığımı anlarsa... şey, bu benim durumumu... zorlaştıracaktır."

"Anlıyorum." Swift, babasını belki de bizzat Daisy'nin tanımadığı kadar iyi tanıyordu. "Ona hiçbir şey söylemeyeceğim," dedi usulca. "Ve sizin için işleri daha kolaylaştırmak üzere elimden geleni yapacağım. İki, en fazla üç gün içinde Bristol'a gidiyorum. Llandrindon ve diğer erkekler... onlardan hiçbiri aptal değil, buraya neden davet edildikleri konusunda açık bir fikirleri var ve eğer ilgilenmiyor olsalardı gelmezlerdi. Bu yüzden onlardan birinden evlenme teklifi almanız uzun sürmeyecektir."

Daisy, Matthew'un onu başka bir erkeğin kollarına itmek için gösterdiği hevesi takdir edeceğini düşünmüştü. Bunun yerine, onun bu hevesi kendisini buruk ve asabi hissetmesine neden olmuştu.

Ve birisi kendini yaban arısı gibi hissettiği zaman, en büyük arzusu arı gibi sokup incitmek olurdu.

"Buna memnun oldum," dedi. "Teşekkür ederim. Çok yardımcı oldunuz Bay Swift. Özellikle de bana çok gerekli bazı deneyimler sağlayarak. Bir daha safere bir erkeği öptüğüm zaman -mesela Lord Llandrindon- ne yapılacağını fazlasıyla biliyor olacağım."

Onun dudaklarının gerildiğini görmek Daisy'yi intikam dolu bir memnuniyetle doldurdu.

"Bir şey değil," dedi Swift bir homurtuyla.

Swift'in ellerinin boğazına sarılacak veya sarsacakmış gibi yarı kalkık olduğunu fark edince Daisy güneş gibi bir tebessümle onun erişemeyeceği bir yerlere kaçtı.

Gün ilerledikçe, erken sabah güneşi gökyüzünde gri bir halı gibi yayılan bulutlar tarafından örtülmüştü. Sürekli yağmaya başlayan yağmur toprak yolları çamurlaştırmış, ıslak çayırları ve batak zeminleri takviye ederek yeniden doldurmuş, insanların ve hayvanların kendilerine mahsus barınaklarına koşuşturmalarına neden olmuştu.

Sinsi ve değişken, masum şakalar yapan Hampshire baharı böyle olurdu. Eğer ıslak bir sabah şemsiyeyle dışarı çıkılırsa, Hampshire bir sihirbazın abartılı gösterişiyle her tarafı güneş ışığıyla doldururdu. Eğer birisi şemsiyesiz yürüyüşe çıkacak olursa, gökyüzünün onun başına kovalar dolusu yağmur boşaltacağından emin olabilirdiniz.

Konuklar sürekli değişen çeşitli gruplar halinde kümelenmişlerdi... kimisi müzik odasında, kimisi bilardo salonunda, kimisi oyun veya çay ya da amatör tiyatro için salondaydı. Leydilerin çoğu nakış veya dantel işleriyle meşgul olurken, beyler kütüphanede okuyor, sohbet ediyor veya içiyorlardı. Hiçbir sohbette göstermelik de olsa fırtınanın ne zaman biteceğinden bahsedilmeden geçilmiyordu.

Daisy genelde yağmurlu günleri severdi. Bir kitapla şömine ateşinin yanına kıvrılmak hayal edilebilecek en büyük zevkti. Ama hâlâ huysuz bir duruma takılıp kalmış olduğu için, yazılı sözcükler sihrini kaybetmişti. Odadan odaya dolanıp duruyor, mesafeli bir şekilde konukların faaliyetlerini gözlemliyordu.

Bilardo odasının eşiğinde durarak, beyler ellerinde istekaları ve içkileriyle bilardo masasının etrafında tembel tembel oyalanırken etrafına bakındı. Fildişi topların tıkırtıları erkeksi sohbetlerin uğultusuna alçak sesli aritmik bir fon sağlıyordu. Çarptırarak mükemmel bir atış yapmak için üzerinde gömleğiyle masanın üzerine eğilen Matthew Swift gözüne ilişti.

İstekaya ellerini ustaca yerleştirmiş, gözlerini kısarak masadaki topların yerleşim düzenine odaklanmıştı. O hep isyankâr saç bukleleri bir kez daha alnına düşmüştü ve Daisy onları geriye itmek için can atıyordu. Swift net bir atışla yan ceplerden birine bir top sokunca, alkışlar, alçak sesli gülüşmeler oldu ve birkaç madeni para el değiştirdi. Swift doğrularak anlaşılmaz sırıtmalarından biriyle gülümsedi ve Lord Westcliff olduğu ortaya çıkan rakibine bir açıklama yaptı.

Westcliff yoruma güldü ve masanın etrafında dolaştı; dişlerinin arasına yakılmamış bir puro sıkıştırmış, seçeneklerini düşünüyordu. Odada gevşek, erkeksi bir keyif havası vardı.

Westcliff masanın etrafından dolaşırken, kapıdan içeriyi gözleyen Daisy'yi gördü. Göz kırptı. Daisy sanki kabuğuna çekilen bir kaplumbağa gibi geri çekildi. Matthew Swift'ten çalıntı bakışlar yakalamak için malikânede sessizce dolaşarak gülünç duruma düşüyordu.

Daisy içinden sessizce kendisini azarlayarak hızlı adımlarla bilardo odasından uzaklaştı, ana girişe ve büyük merdivenlere yöneldi. Merdivenlere fırlayarak Marsden salonuna kadar hiç duraklamadan çıktı.

Annabelle ve Evie, kanepeye kıvrılmış Lillian'ın yanındaydılar. Yüzü solgun ve gergindi, hafifçe alnı kırışmıştı. İnce kollarını karnının etrafına dolamıştı.

"Yirmi dakika oldu," dedi Evie, gözünü şöminenin üzerindeki saatten ayırmıyordu.

"Hâlâ düzenli gelmiyor," diye belirtti Annabelle. Lillian'ın saçlarını taradı ve kalın siyah tutamları becerikli ince parmaklarıyla düzgün bir şekilde ördü.

"Düzenli gelmeyen ne?" diye sordu Daisy odadan içeri girince zoraki bir neşeyle. "Ve neden takip ediyorsunuz-" Aniden anlayınca bembeyaz oldu. "Aman Tanrım. Doğum sancıların mı başladı Lillian?"

Ablası başını salladı, kafası bulanmış görünüyordu. "Tam olarak sancı değil. Sadece midemi sıkıştırıyor. Öğle yemeğinden sonra başladı, sonraki bir saat sonra geldi, ardından yarım saat sonra ve bu da yirmi dakika sonra geldi."

"Westcliff'in haberi var mı?" diye sordu Daisy nefes nefese. "Gidip ona söyleyeyim mi?"

"Hayır," dediler diğer üç kadın hep bir ağızdan.

"Henüz onu endişelendirmek için bir sebep yok," diye ekledi Lillian süklüm püklüm bir ses tonuyla. "Westcliff arkadaşlarıyla öğleden sonranın keyfini çıkarsın. Öğrenir öğrenmez aceleyle yukarı buraya koşturup emirler vermeye başlayacak ve hiç kimseye huzur vermeyecek. Özellikle de bana."

"Ya annem? Gidip onu getireyim mi?" Daisy cevaptan emin olduğu halde sormak zorunda kalmıştı. Mercedes insanı rahatlatan türden biri değildi ve her ne kadar beş çocuk doğurmuş olsa da, bedensel işlevlerden söz edilince fazla hassaslaşıyordu.

"Zaten yeterince acı çekiyorum," dedi Lillian kuru kuru. "Hayır, anneme henüz bir şey söyleme. Görünüşü kurtarmak için kendisini burada benimle oturmaya mecbur hissedecek ve bu beni bir kedi kadar asabileştirecek. Tam şu anda tüm ihtiyacım siz üçünüzsünüz."

Alaycı ses tonuna rağmen, Daisy'nin eline uzanarak sımsıkı tuttu. Doğum yapmak korkutucu bir şeydi, özellikle de ilk kez olunca ve Lillian da bir istisna değildi. "Annabelle bunun düzensiz aralıklarla günlerce sürebileceğini söylüyor," dedi Daisy'ye, komik bir şekilde gözlerini şaşı yaparak. "Bu da demektir ki her zamanki kadar mülayim olmayabilirim."

"Zararı yok hayatım. Bize en kötü şeyleri yapabilirsin." Daisy, Lillian'ın elini tutarak halının üzerinde onun yanına oturdu.

Odada şöminenin üzerindeki saatin tıkırtısından ve Lillian'ın saç derisine değen kıllı fırçanın darbelerinden başka ses çıkmıyordu. Kız kardeşlerin tutuşan elleri arasında, düzenli nabız atışları birbirine karışıyordu. Daisy Lillian için, acıdan ve muhtemel komplikasyonlardan, bundan böyle hayatının hiçbir zaman aynı olmamasından korkuyordu.

Kendisine bir gülücük atan Evie'ye ve yüzü güven verici bir şekilde sakin olan Annabelle'e baktı. Daisy yaşamlarının tüm zorlukları, sevinçleri ve korkularında birbirlerine yardım edeceklerini düşündü ve birdenbire hepsine karşı içi sevgiyle dolup taştı. "Asla senden uzakta yaşamayacağım," dedi. "Dördümüz hep birlikte olalım istiyorum. Birinizden birini kaybetmeye asla dayanamam."

Annabelle'in terlikli ayağıyla sevgiyle bacağını dürttü-

ğünü hissetti. "Daisy... gerçek bir arkadaşı asla kaybede-
mezsin."

Bölüm 9

Öğleden sonra akşamın erken saatlerine uzadığında, fırtına her zaman yaptığı bahar şakasını bırakarak tam bir saldırıya geçmişti. Beyaz şimşekler gökyüzünü yararken, yağmur yüklü rüzgâr pencerelere vuruyor, titizlikle kırpılmış çalılar ve ağaçları kamçılıyordu. Dört arkadaş Marsden salonunda kalarak, Lillian'ın kasılmaları on dakikalık aralarla gelmeye başlayıncaya kadar zaman tutmuşlardı. Lillian saklamaya çalışsa da durgun ve endişeliydi. Daisy vücudunu kontrol altına alan kaçınılmaz sürece teslim olmanın ablasına zor geldiğini düşünüyordu.

"Muhtemelen kanepede rahat edemeyeceksin," dedi sonunda Annabelle, Lillian'ı çekip doğrultarak. "Gel hayatım. Yatağa gitme zamanı geldi."

"Ben acaba-" diye başladı Daisy, artık Westcliff'in çağrılması gerektiğini düşünüyordu.

"Evet, sanırım," dedi Annabelle.

Daisy çaresizlik içinde oturmak yerine gerçekten bir şeyler yapabilme ihtimaliyle rahatlayınca, "Peki başka ne yapayım? Çarşafa ihtiyacımız var mı? Havlu?" diye sordu.

"Evet, evet," dedi Annabelle omzunun üzerinden; koluyla sağlam bir şekilde Lillian'ın sırtına destek oluyordu. "Ve makasla sıcak su şişesi. Ayrıca kâhyaya bize biraz kediotu yağı, biraz kuru aslankulağı ve çobançantasıyla çay yollamasını söyle."

Diğerleri Lillian'ın yatak odasına geçmesine yardım ederken Daisy aceleyle aşağıya koşturdu. Bilardo salonuna gidip de boş olduğunu görünce kütüphaneye ve ana salonlardan birine koştu. Görünüşe göre Westcliff ortalıkta yoktu. Daisy sabırsızlığını bastırıp sakin yürümek için kendini zorlayarak koridordaki bazı konukların yanından geçti ve Westcliff'in çalışma odasına yöneldi. Neyse ki Westcliff, babası, Bay Hunt ve Matthew Swift'le birlikte oradaydı. 'Dağıtım şebekesi eksikleri' ve 'ürün başına kâr' gibi ifadelerin yer aldığı hararetli bir sohbete dalmışlardı.

Beyler Daisy'nin kapı eşiğinde durduğunu fark edince başlarını kaldırıp ona baktılar. Westcliff masanın üzerinde yarı oturur pozisyonundan doğruldu. "Lordum," dedi Daisy, "sizinle konuşabilir miyim?"

Daisy sakin sakin konuşmasına rağmen, ifadesindeki bir şey Westcliff'i uyarmış olmalıydı. Tek bir saniye kaybetmeden yanına geldi. "Evet, Daisy?"

"Ablam hakkında," diye fısıldadı. "Doğum başladı gibi görünüyor."

Daisy kontu hiç bu kadar şaşkın görmemişti.

"Daha çok erken," dedi.

"Anlaşılan bebek öyle düşünmüyor."

"Ama... bu programa uymuyor." Kont, çocuğunun gelmeden önce takvime başvurmamış olmasına gerçekten şaşırmış görünüyordu.

"Tam olarak değil," diye yanıtladı Daisy makul bir şekilde. "Doktorun bebeğin doğumunu yanlış hesaplamış olması mümkün. Neticede bu sadece bir tahmin meselesi."

Westcliff kaşlarını çattı. "Bu konuda çok daha fazla dikkat beklerdim! Öngörülenden neredeyse bir ay önce..." Aklına yeni bir fikir gelmiş ve ölü gibi bembeyaz olmuştu. "Bebek zamanından önce mi doğacak?"

Daisy'nin de bu konuda bazı kaygıları olmasına rağmen, hemen başını iki yana salladı.

"Bebek, kimi kadında diğerlerine göre daha fazla belli oluyor, kimisinde daha az. Ve ablam çok ince. Bebeğin iyi olduğundan eminim." Ona güven verici bir tebessümle gülümsedi. "Lillian'ın dört beş saatten beri sancısı var, artık on dakikada bir falan geliyor ve Annabelle diyor ki-"

"Eşim saatlerdir doğum sancısı çekiyor ve bana hiç kimse haber vermedi öyle mi?" diye sordu Westcliff öfkeyle.

"Şey, sancı aralıkları düzenli hale gelinceye kadar teknik olarak doğum sancısı değildi ve ablam sizi rahatsız etmememizi söyledi-"

Westcliff Daisy'yi irkilten bir küfür salladı. Dönerek, emir veren fakat titrek bir parmakla Simon Hunt'a işaret etti. "Doktor," diye haykırdı ve fırlayarak odadan çıktı.

Simon Hunt, Westcliff'in ilkel davranışına şaşırmamış görünüyordu. "Zavallı dostum," dedi hafif bir tebessümle, masanın üzerine uzanıp bir kalemi kutusuna geri koyarken.

"Neden sana doktor dedi?" diye sordu Thomas Bowman, öğleden sonra içtiği bir kadeh brendinin etkilerini hissederek.

"Sanırım doktora haber yollamamı istiyor," diye yanıtladı Hunt. "Ki bunu hemen yapmak niyetindeyim."

Ne yazık ki köyde yaşayan saygıdeğer bir ihtiyar olan doktoru getirme konusunda zorluklar yaşandı. Doktoru getirmek için giden uşak mutsuz bir haberle geri dönerek doktorun, Westcliff'in bekleyen arabasına binerken sakatlandığını anlattı.

"Nasıl?" diye sordu Westcliff, uşaktan bilgi almak için yatak odasından çıkarak. Daisy, Evie, St. Vincent, Bay Hunt ve Bay Swift'in de dâhil olduğu küçük bir kalabalık hep birlikte koridorda bekliyordu. Annabelle odada Lillian'la birlikteydi.

Uşak, "Lordum," dedi Westcliff'e üzüntüyle, "doktor ıslak kaldırım taşlarında kaydı ve daha ben yakalayamadan yere düştü. Bacağı sakatlandı. Bacağın kırıldığını zannetmediğini, gelgelelim Leydi Westcliff'e yardıma gelemeyeceğini söylüyor."

Kontun koyu renk gözlerinde vahşi bir parıltı belirdi. "Neden doktorun koluna girmedin? Tanrı aşkına, o bir fosil! Islak kaldırımlarda tek başına yürümesine izin vermemen gerektiği apaçık ortada."

"Eğer o kadar çelimsizse," diye mantıklı bir şekilde sordu Simon Hunt, "bu ihtiyarın Leydi Westcliff'e herhangi bir faydası olması nasıl bekleniyor ki?"

Kont kaşlarını çattı. "O doktorun doğum konusunda, burayla Portsmouth arasındaki herkesten daha fazla bilgisi vardır. Marsden soyundan nesiller doğurttu."

"Böyle giderse," dedi Lord St. Vincent, "Marsdenler'in en son çocuğu kendi kendine doğacak." Uşağa döndü. "Doktorun, doğuma yardım etmesi için önerdiği biri var mı?"

"Evet lordum," dedi uşak tedirginlik içinde. "Bana köyde bir ebe olduğunu söyledi."

"O zaman git derhal onu getir," diye haykırdı Westcliff.

"Zaten denedim lordum. Ama... içkiyi biraz fazla kaçırmış."

Westcliff kaşlarını çattı. "Sen yine de getir onu. Şu anda bir iki kadeh şarap için kılı kırk yarmaya hiç niyetim yok. "

"Şey, lordum... aslında içkiye kaçırmış demek, onun durumunu açıklamak için hafif kalır."

Kont ona inanamayarak bakıyordu. "Lanet olsun, ne kadar sarhoş?"

"Kendisini kraliçe zannediyor. Bana trenine bindiğim için bağırdı."

Grup bu bilgiyi sindirirken kısa bir sessizlik oldu.

"Birisini öldürmek üzereyim," dedi kont ortaya doğru, sonra içerden Lillian'ın bağırtısı gelince beti benzi attı.

"Marcus!"

"Geliyorum," diye bağırdı Westcliff, sonra tehditkâr bir bakışla uşağa döndü. "Bul birisini," diye gürledi. "Bir doktor. Bir ebe. Lanet olası bir falcı. Yalnızca... birisini getir... şimdi."

Westcliff odaya girerek gözden kaybolduğunda, sanki odayı yıldırım çarpmış, peşinden havada titreşim ve duman kalmış gibiydi. Dışarıda gökyüzünde çakan şimşeğin gürültüsüyle avizeler sallandı, zemin sarsıldı.

Uşak ağlamak üzereydi. "Lord hazretlerinin hizmetinde on yıl geçirdikten sonra şimdi kovulacağım-"

"Doktora geri git," dedi Simon Hunt, "ve bacağının daha iyi olup olmadığını öğren. Eğer değilse, bir çırağı veya öğrencisi olup olmadığını sor - yerini alabilecek herhangi biri. Bu arada ben de birini aramak için komşu köye gideceğim."

O ana kadar sessiz kalan Matthew Swift usulca sordu: "Hangi yoldan gideceksiniz?"

"Doğuya giden," diye yanıtladı Hunt.

"Ben de batıya gideceğim."

Daisy, Swift'e şaşkınlık ve minnetle baktı. Fırtına işi tehlikeli hale getiriyordu, konforsuz olması da cabasıydı. Bunu ondan hoşlanmadığını hiç gizlemeyen Lillian için isteyerek üstlenecek olması Swift'in, Daisy'nin gözündeki değerini birkaç kat artırmıştı.

Lord St. Vincent kuru kuru konuştu. "Sanırım bu bana güneyi bırakıyor. Kocaman yeri bölüşme sırasında bebek doğacak."

"Burada Westcliff'le kalmayı tercih mi ederdiniz?" diye sordu Simon Hunt alaylı bir ses tonuyla.

St. Vincent bastırdığı bir eğlenmeyle ona göz attı. "Gidip şapkamı alayım."

Lillian'ın doğumu ilerlerken beyler gideli iki saat olmuştu. Sancılar o kadar keskin geliyordu ki, Lillian'ın nefesini kesiyordu. Kocasının elini kemik kıracak bir güçle yakalamıştı, kocasıysa en ufak bir şekilde hissetmiyor gibi görünüyordu. Westcliff sabırlı ve yatıştırıcıydı, karısının yüzünü serin nemli bir bezle siliyor, demlenmiş aslankuyruğunu yudum yudum içiriyor, rahat etmesi için sırtının alt kısmını ve bacaklarını ovuyordu.

Annabelle o kadar becerikli çıkmıştı ki Daisy bir ebenin daha iyisini yapabileceğinden kuşkuluydu. Sıcak su şişesini Lillian'ın sırtına ve midesine koyuyor, sancıları sırasında konuşuyor, ona eğer Annabelle kendisi bundan sağ salim çıkmayı başardıysa, Lillian'ın da kesinlikle yapabileceğini hatırlatıyordu.

Lillian her sert kasılmanın ardından titriyordu.

Annabelle sımsıkı elini tuttu. "Sessiz kalmak zorunda değilsin hayatım. Eğer faydası olacaksa bağır veya küfret."

Lillian güçsüz bir şekilde başını salladı. "Bağıracak halim yok. Enerjiyi içimde tutarsam daha fazla kuvvetim olur."

"Ben de öyle yapmıştım. Gerçi seni uyarmalıyım, buna metanetle katlanırsan insanlar sana o kadar da anlayış göstermeyeceklerdir."

"Anlayış falan istemiyorum." Başka bir sancı yaklaşırken Lillian inleyerek gözlerini kapadı. "Ben sadece... bunun bitmesini istiyorum."

Daisy Westcliff'in gergin yüzüne bakınca, Lillian istese de istemese de, kocasının sevgiyle dolup taştığını düşündü.

"Senin burada olmaman gerekiyor," dedi Lillian Westcliff'e, kasılma sona erince. Kocasının eline cankurtaran halatıymış gibi sarılmıştı. "Senin aşağıda volta atman ve içmen gerekiyor."

"Aman Tanrım, şu kadınlar," diye söylendi Westcliff, kuru bezle karısının terli yüzünü silerken. "Bunu sana ben yaptım. Bunun sonuçlarına tek başına katlanmana izin veremem."

Bu sözlerle Lillian'ın kurumuş dudaklarında hafif bir tebessüm belirdi.

Kapıya hızla vurulduğu duyulunca Daisy yanıtlamak için koşturdu. Birkaç santim aralayınca üzerinden sular damlayan, çamurlanmış ve soluk soluğa kalmış Matthew Swift'i gördü. Daisy'yi bir rahatlama kapladı. "Şükürler olsun Tanrım," diye bağırdı. "Daha hiç kimse geri gelmedi. Birisini buldunuz mu?"

"Hem evet, hem hayır."

Tecrübe Daisy'ye birisi 'hem evet, hem hayır' diye cevap verdiği zaman sonucun nadiren istendiği gibi olduğunu öğretmişti. "Ne demek istiyorsunuz?" diye sordu ihtiyatla.

"Birazdan yukarıda olacak, elini yüzünü yıkıyor. Yollar çamur içinde kalmış, her yerde çukurlar açılmış, feci şekilde gök gürlüyor, atın kaçmaması veya bacağını kırmaması bir mucize." Swift şapkasını çıkardı ve yüzünde kirli bir çizgi bırakarak gömleğinin koluyla alnını sildi.

"Ama bir doktor bulamadınız mı?"diye sıkıştırdı Daisy, kapının yanındaki bir sepetten kuru bir havlu alarak ona verirken.

"Hayır. Komşular doktorun iki haftalığına Brighton'a gittiğini söylediler."

"Peki ya ebe-"

"Meşgulmüş," dedi kısaca. "Biz burada konuşurken ebe köyde iki hamile kadına yardım ediyor. Bazen özellikle kötü fırtına olduğunda böyle şeyler olduğunu söyledi; havadaki bir şeyler doğumun hızlanmasına neden oluyormuş."

Daisy şaşkınlık içinde ona bakıyordu. "Peki öyleyse kimi getirdiniz?"

Swift'in yanında yumuşak kahverengi gözlü saçsız bir adam belirmişti. Islak ama temizdi -hiç olmazsa Swift'ten daha temizdi- ve saygın bir görünümü vardı. "İyi akşamlar hanımefendi," dedi çekingen bir şekilde.

"İsmi Merritt," dedi Swift Daisy'ye. "Kendisi veterinerdir."

"Ne?"

Kapı neredeyse kapalı olduğu halde, konuşmalar odadakiler tarafından duyulabiliyordu. Yataktan Lillian'ın tiz sesi geldi. "Bana bir hayvan doktoru mu getirdiniz?"

"Onu şiddetle tavsiye ettiler," dedi Swift.

Lillian yatak örtüleriyle örtülü olduğu için, Daisy onun adamı görmesi için kapıyı daha geniş açtı.

"Ne kadar tecrübeniz var?" diye sordu Lillian Merritt'e.

"Dün dişi bir buldog doğurttum. Ve ondan önce-"

"İyice yaklaştı," dedi Westcliff alelacele. Başka bir kramp girince Lillian onun eline yapışmıştı. "İçeri girin."

Daisy adamı içeri aldıktan sonra başka temiz bir havluyla dışarı çıktı.

"Başka bir köye gidecektim," dedi Swift, sesi özür diler gibi sertleşmişti. "Merritt'in herhangi bir faydası olur mu bilemiyorum. Ama bataklıklar ve dereler taşmış, yollar geçit vermiyor. Ayrıca yanımda kimse olmadan geri gelemezdim." Bir an gözlerini kapadı, yüzü bitkindi ve Daisy fırtınada at sürmenin ne kadar yorucu olduğunu anladı.

Güvenilir, diye düşündü Daisy. Temiz havlunun bir köşesini parmağına dolayarak Swift'in yüzündeki çamuru sildi ve yağmurdan ıslanmış bir günlük sakalını kuruladı. Çenesindeki koyu renk kıllarla adeta büyülenmişti. Çıplak parmaklarıyla orayı okşamak istiyordu.

Swift, Daisy'nin ulaşmasını kolaylaştırmak için başını eğmiş kıpırdamadan duruyordu. "Umarım diğerleri doktor bulmakta benden daha başarılı olmuşlardır."

"Onlar zamanında geri gelemeyecekler," diye yanıtladı Daisy. "Son bir saat içinde her şey çok hızlı gelişti."

Swift sanki kurulamasından rahatsız olmuş gibi başını geri çekti. "İçeriye dönmeyecek misiniz?"

Daisy başını iki yana salladı. "Dediklerine göre benim varlığım fazlalık oluyormuş. Lillian kalabalık olmasından

nefret eder ve Annabelle ona benim yapacağımdan çok daha fazla yardımcı oluyor. Ama her ihtimale karşılık yakında bekleyeceğim... beni çağırması ihtimaline karşı."

Swift havluyu ondan alarak başının arkasını ovaladı, yağmur gür saçlarını sırılsıklam etmiş, fok derisi gibi parlak ve simsiyah bir hale getirmişti. "Birazdan döneceğim," dedi. "Yıkanıp kuru giysiler giymeye gidiyorum."

"Annemle babam ve Leydi St. Vincent Marsden salonunda bekliyorlar," dedi Daisy. "Onlarla birlikte kalabilirsiniz - burada beklemekten çok daha rahat olur."

Ama Swift geri döndüğünde salona gitmedi. Daisy'nin yanına geldi.

Daisy koridorda bağdaş kurarak oturmuş, sırtını duvara dayamıştı. Düşüncelere dalmış, Swift tam yanına gelinceye kadar onun yaklaştığını fark etmemişti. Yeni giysiler içinde saçları hâlâ nemli olan Matthew, başını eğip Daisy'ye bakarak durdu.

"İzin verir misiniz?"

Daisy onun ne için izin istediğinden pek emin değildi, ama kendini gene de başıyla onaylarken buldu. Swift onun düzeyine inip onunla aynı şekilde bağdaş kurarak yere oturdu. Daisy hiçbir centilmenle bu şekilde oturmamıştı ve Matthew Swift'le oturmayı da kesinlikle hiç beklemiyordu. Swift cana yakın bir şekilde yoğun, erik kırmızısı bir sıvıyla dolu küçük bir bardak uzattı.

Daisy biraz şaşırarak aldıktan sonra burnuna götürerek ihtiyatla kokladı.

"Madeira şarabı," dedi bir tebessümle. "Teşekkür ederim. Gerçi bebek henüz burada olmadığı için kutlamanız biraz erken oldu."

"Bu kutlamak için değil. Gevşemenize yardım etmesi için."

"Benim en sevdiğim şarabın ne olduğunu nereden biliyordunuz?" diye sordu Daisy.

Swift omzunu silkti. "Şanslı bir tahmin."

Fakat Daisy bir şekilde, bunun şans olmadığını biliyordu.

Aralarında geçen ufak bir sohbetin dışında sadece tuhaf, candan bir sessizlik vardı. "Saat kaç oldu?" Daisy arada bir soruyor ve Swift cep saatini çıkarıp gösteriyordu.

Swift'in ceket cebindeki nesnelerin sesi merakını uyandırınca, Daisy içinde ne olduğunu görmek istedi.

"Hayal kırıklığına uğrayacaksınız," dedi Swift koleksiyonundaki nesneleri gün ışığına çıkarırken. Daisy kucağına dökülen bir sürü eşyayı seçip ayıkladı.

"Bir gelincikten betersiniz," dedi Daisy sırıtarak. Katlanan bir bıçak ve misina, birkaç hafif metal para, bir kalem ucu, gözlük, teneke bir sabun kutusu -tabii ki Bowman sabunu- ve içinde söğüt kabuğu tozu bulunan mumlu bir kâğıt parçası. Daisy kâğıdı başparmağıyla işaret parmağı arasında tutarak, "Baş ağrınız mı oluyor Bay Swift?" diye sordu.

"Hayır. Ama ne zaman kötü bir haber alsa babanızın oluyor. Ve ona bunu veren genellikle ben oluyorum."

Daisy güldü ve kucağındaki yığından küçük gümüş bir kibrit kutusu aldı. "Kibrit neden? Puro içmediğinizi sanıyordum."

"Ateşin ne zaman lazım olacağını kimse bilemez."

Daisy iğne saplı bir kâğıdı aldı ve sorarcasına kaşlarını kaldırdı.

"Onları belgeleri tutturmak için kullanıyorum," diye açıkladı Swift. "Ama başka vesilelerle de faydalı oluyor."

Daisy'nin sesinde dalga geçen bir ton vardı. "Acaba sizin hazır olmadığınız acil bir durum var mıdır Bay Swift?"

"Bayan Bowman, eğer yeterince cebim olsaydı dünyayı kurtarabilirdim."

Daisy'nin savunmasını asıl yıkan şey, bu sözlerin onu eğlendirmeyi amaçlayan efkârlı bir çeşit kibirle söylenmesi olmuştu. Güldü ve onu beğenmenin durumunu bir nebze bile iyileştirmeyeceğini bilse de bir sıcaklık hissetti. Kucağına eğilerek iple bağlanmış küçük kartlardan demeti inceledi.

"Bana iş ve ziyaret kartlarını İngiltere'ye getirmem söylendi," dedi Swift. "Gerçi ikisinin arasındaki farktan tam olarak emin değilim."

"Bir İngiliz'i ziyaret ettiğiniz zaman asla iş kartınızı bırakmamalısınız," diye öğüt verdi Daisy. "Burada bu kötü bir davranıştır - bir şey için para toplamaya çalıştığınızı ima eder."

"Genellikle öyle yapıyorum."

Daisy gülümsedi. Merakını uyandıran başka bir nesne buldu ve incelemek için havaya kaldırdı.

Bir düğme.

Düğmenin bir yel değirmeni deseni kazınmış üst tarafına bakarken alnı kırıştı. Düğmenin arka tarafında bakır bir çerçeveyle yerinde duran ince cam bir levhanın arkasında küçük siyah bir saç tutamı vardı.

Swift sarardı ve düğmeye uzandı, ama Daisy geri kapayarak parmaklarını düğmenin etrafına kapadı.

Daisy'nin nabzı hızlı hızlı atmaya başlamıştı. "Bunu daha önce görmüştüm," dedi. "Bir setin parçası. Annem babam için beş düğmeli bir yelek yaptırmıştı. Birinde yel değirmeni oyulmuştu, diğerinde bir ağaç, bir başkasında bir köprü... annem her çocuktan bir tutam saç alarak bir düğmenin içine koymuştu. Annemin saçımın arka tarafında görünmeyecek bir yerden bir tutam saçımı makasladığını hatırlıyorum."

Swift ona bakmaktan kaçınarak cebinden çıkarılmış eşyaları aldı ve yeniden cebine yerleştirmeye başladı.

Sessizlik uzarken Daisy beyhude yere bir açıklama bekliyordu. Sonunda uzanarak onu kolundan tuttu. Swift'in kolu sertleşti ve kumaşın üzerindeki parmaklara baktı.

"Onu nasıl ele geçirdiniz?" diye fısıldadı Daisy.

Swift o kadar uzun süre bekledi ki Daisy onun cevap vermeyeceğini düşündü.

Swift sonunda Daisy'nin yüreğini sızlatan bir aksilikle konuştu. "Babanız yeleği şirket ofislerinde giyiyordu. Çok beğenilmişti. Fakat o gün daha geç vakitte bir şeylere kızdı ve bir mürekkep şişesi fırlattığı sırada birazını kendi üzerine döktü. Yelek mahvolmuştu. Bu haberi annenize söylemek yerine kıyafeti, düğmeleriyle, her şeyiyle bana verdi ve imha etmemi istedi."

"Ama düğmelerden birini muhafaza ettiniz." Ciğerleri öyle genişlemişti ki içerden göğsünü sıkıştırıyordu ve kalbi de deli gibi atıyordu. "Yel değirmeni. Benimkiydi. Siz... bunca yıl benim saç tutamımı mı taşıdınız?"

Yine uzun bir sessizlik. Daisy onun nasıl cevap vereceğini veya verip vermeyeceğini asla bilemeyecekti, çünkü sessizlik, koridorda Annabelle'in sesinin duyulmasıyla bozulmuştu. "Daaaisyyyy!"

Daisy elinde düğmeyi tutarak ayağa fırladı. Swift tek bir hareketle rahatça ayağa kalktı, önce onu dengeledi, ardın-

dan elini beline koydu. Boştaki elini onun ellerinin altına tuttu ve Daisy'ye ne düşündüğünü ele vermeyen bir bakış attı.

Daisy onun düğmeyi geri istediğini anlayınca inanamayarak bir kahkaha attı.

"O benim," diye itiraz etti. O lanet düğmeyi istediğinden değil, ama kendisinden olan bu ufacık parçayı sahiplendiğini, yıllarca muhafaza ettiğini anlamak garip geldiği için. Ne anlama geldiğini düşününce biraz korkmuştu.

Swift kıpırdamadı veya konuşmadı, sadece Daisy parmaklarını açarak düğmeyi onun avucuna bırakıncaya kadar boyun eğdiren bir sabırla bekledi. Tıpkı sahiplenen bir saksağan gibi düğmeyi cebine koydu ve Daisy'yi serbest bıraktı.

Daisy şaşkınlık içinde aceleyle ablasının odasına yöneldi. Bebeğin ağlama sesini duyunca tedirgin bir sevinçle nefesini tuttu. Ablasının odasına sadece birkaç metre kalmıştı, ama gene de kilometreler varmış gibi geliyordu.

Annabelle onu kapıda karşıladı, gergin ve yorgun görünüyor, ama pırıl pırıl bir tebessümle gülümsüyordu. Ve kollarında minicik bir kumaş bohça ve temiz havlular vardı. Daisy parmaklarını ağzına koyarak hafifçe başını salladı, gözleri yaşlarla dolarken gülüyordu. "Tanrım," dedi kırmızı yüzlü, parlak koyu renk gözlü, gür siyah saçlı bebeğe bakarak.

"Yeğenine, bu minik kıza merhaba de," dedi Annabelle yavaşça bebeği ona uzatırken.

Daisy dikkatle bebeği aldı, ne kadar hafif olduğuna şaşırmıştı. "Ablam-"

"Lillian iyi," diye cevap verdi hemen Annabelle. "Harika bir iş çıkardı."

Daisy bebekle konuşarak odaya girdi. Lillian bir yastık yığınına dayanmış, gözleri kapalı dinleniyordu. Koca yatakta küçücük görünüyordu, saçları küçük bir kız gibi iki örgü yapılmıştı. Yanında duran Westcliff, biraz önce tek başına Waterloo'da savaşmış gibi görünüyordu.

Veteriner lavaboda ellerini sabunluyordu. Daisy'ye dostça gülümseyince o da gülümseyerek karşılık verdi. "Tebrikler Bay Merritt," dedi. "Görünüşe göre repertuarınıza yeni türler eklemişsiniz."

Lillian onun sesini duyunca canlandı. "Daisy?"

Daisy kollarında bebekle yaklaştı. "Ah, Lillian, bu şimdiye kadar gördüğüm en güzel şey."

Ablası uykulu uykulu sırıttı. "Ben de öyle düşünüyorum. Sen onu-" esnemek için ara verdi. "Annemle babama gösterir misin?"

"Evet, elbette. İsmi ne?"

"Merritt."

"Ona veterinerin adını mı veriyorsun?"

"Bize çok yardımcı oldu," diye yanıtladı Lillian. "Ve Westcliff yapabileceğimi söyledi."

Kont yatak örtülerini karısının vücudunun etrafına daha sıkı sokuşturdu ve onu alnından öptü.

"Hâlâ vâris yok," diye fısıldadı ona Lillian, tebessümü devam ediyordu. "Sanırım bir tane daha yapmamız gerekecek."

"Hayır, yapmayacağız," diye yanıtladı Westcliff boğuk bir sesle. "Bir daha asla bunları yaşayamam."

Daisy eğlenerek kollarında uyuyakalan küçük Merritt'e göz attı. "Onu diğerlerine göstereceğim," dedi usulca.

Koridora çıktığında orayı boş bulunca şaşırdı.

Matthew Swift gitmişti.

Daisy ertesi sabah uyandığında Bay Hunt ve Lord St. Vincent'ın güven içinde Stony Cross Park'a geri döndüklerini öğrenince rahat bir nefes aldı. St. Vincent güneydeki yolun aşılamaz olduğunu öğrenmiş, ama Bay Hunt'ın şansı daha yaver gitmişti. Komşu köyde bir doktor bulmuş, ancak adam tehlikeli fırtınada yola çıkmamakta ayak diremişti. Anlaşılan onu gelmeye ikna etmek için Bay Hunt'ın epeyce zorbalık yapması gerekmişti. Stony Cross Malikânesine vardıklarında doktor, Lillian ve Merrit'i muayene etmiş ve her ikisinin de mükemmel durumda olduğunu söylemişti. Onun değerlendirmesine göre bebek küçüktü, ama iyi gelişmiş akciğerleriyle mükemmel durumdaydı.

Malikânedeki konuklar doğum haberini sadece bebeğin cinsiyeti hakkında üzgün birkaç mırıltıyla karşılamışlardı. Ama yeni doğmuş kızını tutan Westcliff'in yüzünü gören ve ona midilliler, şatolar ve tüm krallığı satın alacağını vaat ederek fısıldadığını duyan Daisy, Merritt bir oğlan da olsa onun daha fazla mutlu olamayacağını biliyordu.

Daisy Evie'yle birlikte sabah odasında kahvaltıya katıldığında son derece tuhaf bir duygu karmaşası yaşıyordu. Yeğeni doğduğu ve ablası iyi olduğu için duyduğu sevincin yanı sıra, kendisini... sinirli hissediyordu. Sersemlemiş. Sabırsız.

Tüm bunlar Matthew Swift'in yüzündendi.

Daisy bugün onu henüz görmediği için memnundu. Dün gece öğrendiklerinden sonra ona karşı nasıl bir tepki vereceğinden pek emin değildi. "Evie," diye rica etti başbaşayken, "seninle konuşmam gereken bir şey var. Benimle bahçede dolaşmaya çıkar mısın?" Artık fırtına sona ermiş, gökyüzünden zayıf, gri bir güneş ışığı süzülmeye başlamıştı.

"Tabii ki. Gerçi dışarısı oldukça çamurlu..."

"Çakıllı yollardan ayrılmayız. Ama dışarıda olması şart. İçerde tartışılamayacak kadar mahrem."

Evie'nin gözleri irileşti ve çayını o kadar hızlı içti ki dili haşlanmış olmalıydı.

Fırtına bahçeyi karman çorman etmişti, yapraklar ve yeşil tomurcuklar her yere saçılmış, genellikle temiz olan yolun üzerinde ince kalın ağaç dalları uzanıyordu. Ama havada ıslak toprak ve yağmurdan ıslanmış çiçek yapraklarının hoş kokusu vardı. İki arkadaş zindelik veren kokuyu derin derin soluyarak çakıllı yolda gezinmeye başladılar. Rüzgâr bir çocuğun sabırsızca sıkıştırması gibi adımlarını hızlandırmaya zorlarken şallarını kollarına ve omuzlarına doladılar.

Daisy Evie'ye içini dökmek kadar kendisini rahatlatan bir şeyi nadiren yaşamıştı. Öpüşme de dâhil olmak üzere Matthew Swift'le arasında geçen her şeyi ona anlatarak cebinde taşıdığı düğmenin ortaya çıkmasıyla sözlerini bitirdi. Evie belki de kekemeliğe karşı verdiği mücadeleden dolayı Daisy'nin tanıdığı herkesten daha iyi bir dinleyiciydi.

"Ne düşüneceğimi bilemiyorum," dedi Daisy perişan bir şekilde. "Bunlarla alakalı ne hissedeceğimi bilmiyorum. Bay Swift'in eskiye göre neden şimdi farklı göründüğünü veya onu neden bu kadar çekici bulduğumu bilmiyorum. Ondan nefret etmek çok daha kolay. Ama dün gece o lanet düğmeyi görünce..."

"O ana kadar Bay Swift'in senin için duyguları olabileceği hiç aklına gelmemişti," diye mırıldandı Evie.

"Evet."

"Daisy... davranışlarının hesaplı olması mümkün mü?

Seni kandırıyor olması ve cebindeki düğmenin bir çeşit da-dalavere olması?"

"Hayır. Yüzünü bir görseydin. Umutsuzca ne olduğunu anlamamı engellemeye çalıştığı çok açıktı. Ah, Evie..." Daisy suratını asarak bir çakılı tekmeledi. "Matthew Swift'in bir erkekte aslında istediğim her şeye sahip olduğundan korkunç derecede kuşkulanıyorum."

"Ama onunla evlenecek olursan, seni New York'a geri götürecek," dedi Evie.

"Evet, doğal olarak... ve ben bunu yapamam. Ablamdan ve sizden uzakta yaşamak istemiyorum. Hem İngiltere'yi çok seviyorum - burada, New York'ta hiç olmadığım kadar kendim oluyorum."

Evie dalgın dalgın sorunu düşünüyordu. "Peki ya Bay Swift bu-burada sürekli kalmayı düşünüyorsa?"

"Yapmayacaktır. New York'ta fırsatlar çok daha fazla - ve eğer burada kalacak olursa hep bir aristokrat olmamanın dezavantajını yaşayacak."

"Ama eğer denemek için istekli olsaydı..." diye üsteledi Evie.

"Gene de asla ona gereken türde bir eş olamam."

"İkinizin açık açık konuşması lazım," dedi Evie kararlı bir tavırla. "Bay Swift olgun ve akıllı bir erkek; senden olmadığın birisi gibi davranmanı kesinlikle beklemeyecektir."

"Hem zaten bunları tartışmak boşuna," dedi Daisy karamsarlık içinde. "Hiçbir koşulda benimle evlenmeyeceğini açıkça söyledi. Sözleri aynen böyleydi."

"Reddettiği sen misin, yoksa evlilik konusunun kendisi mi?"

"Bilmiyorum. Tüm bildiğim eğer cebinde benim saç tutamımı saklıyorsa, benim için bir şeyler hissetmesi gerektiği." Swift'in parmaklarını nasıl düğmenin üzerine kapadığını hatırlayınca, sırtının hızla, hiç de nahoş olmayan bir şekilde ürperdiğini hissetti. "Evie," diye sordu, "birisini sevdiğini nasıl anlarsın?"

Üzerinden rengârenk çuhaçiçekleri fışkıran daire şeklindeki bir çalının yanından geçerlerken Evie soruyu düşündü. "Eminim şu anda be-benim akıllıca ve işe yarar bir şeyler söylemem gerekiyor," dedi kendini küçümseyen bir tavırla omuz silkerek. "Ama benim durumum seninkinden farklı. St. Vincent ve ben birbirimize âşık olmayı hiç beklemiyorduk. İkimiz de farkında olmadan yakalandık."

"Evet, ama nasıl anladın?"

"Benim için ölmeye hazır olduğunu anladığım anda fark ettim. St. Vincent da dâhil olmak üzere hiç kimsenin kendisini feda edebileceğine inanmıyordum. Bu bana birisini çok iyi tanıdığını düşünebileceğini, ama o kişinin seni şa-şaşırtabileceğini öğretti. Her şey bir anda değişiveriyor - o birdenbire benim için dünyadaki en önemli varlık haline gelmişti. Hayır, önemli değil... gerekli. Ah keşke doğru kelimeleri bulacak kadar akıllı olabilseydim-"

"Anlıyorum," diye mırıldandı Daisy, ancak aydınlanmak yerine daha fazla melankoli hissetmeye başlamıştı. Bir erkeği bu şekilde sevip sevemeyeceğini merak ediyordu. Belki de duygularını ablası ve arkadaşları için fazlaca harcamıştı... belki de bir başkası için geriye fazla bir şey kalmamıştı.

Malikâneye giden yüksek ardıç ağaçlarından bir çitle çevrili, kaldırım taşı döşeli bir yürüyüş yoluna gelmişlerdi. Çitten açık bir alana doğru yol alırlarken sohbete dalmış iki erkek sesi duydular. Konuşmalar yüksek sesli değildi.

Aslında, seslerin kesin bir şekilde kısık olması gizli -ve bu nedenle de ilgi çekici- bir şey olduğunu belli ediyordu. Çitin arkasında durunca Daisy Evie'ye kıpırdamaması ve sessiz olması için işaret etti.

"...pek çocuk yapabilecek gibi durmuyor..." diyordu onlardan biri.

Sözler alçak sesli ama öfkeli bir itirazla karşılaştı. "Çıtkırıldım mı? Lanet olsun. Kadında bir çakı ve sicim yumağıyla Mont-Blanc'a tırmanacak yürek var. Çocukları mükemmel afacanlar olacaklardır."

Daisy ve Evie şaşkınlıkla birbirlerine baktılar. Seslerin Lord Llandrindon ve Matthew Swift'e ait olduğu kolaylıkla anlaşılabiliyordu.

"Gerçekten de," dedi Llandrindon kuşkuyla. "Benim izlenimim şu ki, o edebi görüşlü bir kadın. Oldukça entelektüel."

"Evet, kitapları seviyor. Ayrıca macera yaşamayı da seviyor. Olağanüstü hayal gücüne eşlik eden tutkulu bir coşkuya ve demir gibi bir yapıya sahip. Atlantik Okyanusu'nun sizin ya da benim tarafımda ona denk bir kız bulamazsınız."

"Sizin tarafa bakmaya hiç niyetim yok," dedi Llandrindon kuru kuru. "İngiliz kızları bir zevcede arzu ettiğim tüm özelliklere sahip."

Daisy kendisinden söz ettiklerini anlayınca ağzı açık kalakalmıştı. Matthew Swift'in kendisi için yaptığı tanıma memnun olmak ve kendisini Llandrindon'a sanki bir sokak satıcısının arabasından alınan bir şişe hazır ilaçmış gibi satmaya çalışmasına duyduğu öfke arasında ikilemde kalmıştı.

"Ben dengeli, muhafazakâr, huzur veren bir eş istiyorum..." diye devam etti Llandrindon.

"Huzur veren mi? Peki ya doğallık ve zekâya ne demeli? Bazı ideal itaatkâr kadın numaraları yapmaya çalışan silik birisi yerine kendisi gibi olacak güvene sahip bir kıza ne demeli?

"Bir sorum var," dedi Llandrindon.

"Evet?"

"Eğer o kadar olağanüstü biriyse siz neden evlenmiyorsunuz?"

Daisy nefesini tutarak Swift'in cevabını duymak için konumunu değiştirdi. Swift'in sesi onu son derece hayal kırıklığına uğratacak şekilde çalıların filtresinden geçerek boğulmuştu. "Kahretsin," diye söylendi ve onları takip etmek için davrandı.

Evie onu hızla çitin arkasına geri çekti. "Hayır," diye fısıldadı sertçe. "Şansımızı zorlama, Daisy. Burada olduğumuzu anlamamaları bir mucize."

"Ama geri kalanı duymak istiyorum!"

"Ben de öyle." İrileşmiş gözlerle birbirlerine baktılar. "Daisy..." dedi Evie şaşkınlıkla, "...sanırım Matthew Swift sana âşık."

Bölüm 10

Daisy Matthew Swift'in kendisine âşık olması fikrinin neden tüm dünyasını altüst ettiğinden pek emin değildi. Ama ediyordu.

"Eğer öyleyse," dedi Evie'ye kararsızlık içinde, "o zaman neden beni Lord Llandrindon'a kakalamaya çalışıyor? Babamın planlarına uymak onun için çok daha kolay olacaktır. Ve bunun için cömertçe ödüllendirilecek. Bir de üstüne üstlük beni seviyorsa, onu alıkoyan ne?"

"Acaba karşılık olarak senin de onu sevip sevmediğini mi öğrenmek istiyor?"

"Hayır, Bay Swift'in kafası o şekilde çalışmıyor, babamınkinden farklı değil. Onlar işadamı. Yırtıcılar. Eğer Bay Swift beni isteseydi, bir aslanın bir antilobu durdurması ve kibarca öğlen yemeğinde onu yemesinin bir sakıncası olup olmadığını sorması ne kadar mümkünse, onun benim iznimi istemesi de o kadar mümkün olurdu."

"Bence ikinizin açık açık konuşmanız gerekiyor," diye belirtti Evie.

"Ah, Bay Swift şimdiye dek yaptığı gibi yan çizecek ve kaçamak cevaplarla beni geçiştirecektir. Ancak..."

"Ancak?"

"...ben onun savunmasını düşürecek bir yol bulursam o başka. Ve benim için bir şeyler hissedip etmediği konusunda dürüst olmaya zorlayabilirsem."

"Bunu nasıl yapacaksın?"

"Bilmiyorum. Lanet olsun, Evie, sen erkekler hakkında benim bildiğimin neredeyse yüz kat fazlasını biliyorsun. Birisiyle evlisin. Kulüpte etrafın onlarla dolu. Senin görüşüne göre, bir erkeği delilik sınırına götürecek ve istemediği bir şeyi itiraf ettirecek en hızlı yol nedir?"

Çizdiği kadın imajından memnun, Evie soruyu düşünüp taşındı. "Kıskandırmak sanırım. Bir kadın için kulübün arka sokağında kö-köpekler gibi dövüşen uygar beyler gördüm."

"Hımm. Bay Swift'in kıskançlıkla tahrik olup olmayacağını merak ediyorum."

"Bence olur," dedi Evie. "Ne de olsa o bir erkek."

Öğleden sonra Daisy, alt raflarından birine bir kitabı geri koymak için kitaplığa giden Lord Llandrindon'u köşeye kıstırdı.

"İyi akşamlar lordum," dedi Daisy canlı bir şekilde. Karşısındakinin gözlerindeki endişe parıltısını fark etmemiş gibi yapmıştı. Matthew Swift'in onun lehine yürüttüğü kampanyadan sonra zavallı Llandrindon'un muhtemelen kendisini uzun aramalardan sonra bulunan bir tilki gibi hissettiğini düşününce sırıtmasını bastırdı.

Llandrindon hızla kendisini toparlayarak hoş bir tebes-

süm takındı. "İyi akşamlar Bayan Bowman. Ablanızla beğin nasıl olduğunu öğrenebilir miyim?"

"Her ikisi de çok iyi, teşekkür ederim." Daisy yaklaşarak elindeki kitabı inceledi. "Askeri Kartografi Kaynakları Tarihi. Bu biraz şey… ilgi çekici geldi."

"Ah, öyledir," diye güvence verdi Llandrindon. "Ve harikulade eğiticidir. Gerçi korkarım çeviride bazı şeyler kaybolmuş. Çalışmanın önemini tam anlamak için Almanca orijinalini okumak lazım."

"Hiç roman okur musunuz lordum?"

Llandrindon bu soruyla gerçekten dehşete kapılmış gibi görünüyordu. "Ah, roman hiç okumam. Bana çocukluğumdan bu yana sadece akla yol gösteren ve karakteri geliştiren kitaplar okumak gerektiği öğretildi."

Daisy onun üstünlük taslayan ses tonundan rahatsız olmuştu. "Ne yazık," dedi bıyık altından.

"Efendim?"

"Çok hoş," diye düzeltti Daisy alelacele, kitabın oymalı deri cildini inceleme numarası yaparak. Lorda dengeli bir tebessüm verdiğini umarak sordu: "Doyumsuz bir okuyucu musunuz lordum?"

"Ben hiçbir konuda doyumsuz olmamaya çalışırım. 'Her şeyde ölçülü olmak' en beğendiğim sloganlardan biridir."

"Benim hiç sloganım yoktur. Eğer olsaydı onlarla sürekli çelişirdim."

Llandrindon güldü. "Değişken bir mizacınız olduğunu mu itiraf ediyorsunuz?"

"Ben açık fikirli demeyi tercih ederim," dedi Daisy. "Geniş inanç çeşitliliğinde bir tür bilgelik görüyorum."

"Ah."

Daisy onun düşüncelerini, tam anlamıyla okuyabiliyor, sözüm ona açık fikirliliğinin kendisini beğenilenden daha düşük bir düzeye indirdiğini görebiliyordu. "Sloganlarınızdan daha fazlasını duymak isterdim lordum. Belki de bahçede bir gezinti sırasında?"

"Ben… şey…" Doğru hareket tam tersiyken, bir kızın bir centilmeni yürüyüşe davet etmesi affedilemez bir cüretkârlıktı. Ancak, Llandrindon'un centilmen mizacı reddetmesine izin vermiyordu. "Elbette Bayan Bowman. Belki yarın-"

"Şimdi olsa ne iyi olurdu," dedi Daisy neşeyle.

"Şimdi," diye geldi karşısındakinin güçsüz yanıtı. "Evet. Güzel."

Daisy, lord daha sunma fırsatı bulamadan onun koluna girerek kapıya doğru çekiştirdi. "Hadi gidelim."

Son derece neşeli genç kadının kendisini oraya buraya çekiştirmesine izin vermekten başka çare bulamayan Llandrindon, çok geçmeden kendisini arka bahçeden aşağıdaki alanlara giden büyük taş merdivenlerden inerken buldu. "Lordum," dedi Daisy, "size bir şey itiraf etmem gerekiyor. Küçük bir entrika çeviriyorum ve sizden yardım alacağımı umuyorum."

"Küçük bir entrika," diye tekrarladı gergin bir şekilde. "Benim yardımım. Gerçekten. Yani, şey-"

"Tabii ki zararsız," diye devam etti Daisy. "Amacım belli bir centilmenin ilgisini teşvik etmek, çünkü kur yapmaya gelince biraz çekingen görünüyor."

"Çekingen mi?" dedi Llandrindon kulak tırmalayıcı cızırtılı bir sesle.

Lordun tek yapabildiğinin sadece papağan gibi onun laflarını tekrarlamak olduğu belli olunca, Daisy'nin

Llandrindon'un zihinsel kapasitesi konusunda yürüttüğü tahmin birkaç kat azalmıştı. "Evet, çekingen. Ama ben isteksiz görüntüsünün altında farklı duygular olabileceği izlenimi edindim."

Genellikle çok zarif olan Llandrindon arızalı bir çakıla takıldı. "Ne-size bu izlenimi veren ne Bayan Bowman?"

"Sadece kadınca sezgiler."

"Bayan Bowman," diye patladı Llandrindon. "Eğer yanlış anlama çekeceğiniz bir şey söylediysem veya yaptıysam... benim... yani ben..."

"Ben sizden söz etmiyorum," dedi Daisy dobra dobra.

"Öyle mi? O halde kim-"

"Ben Bay Swift'i kastediyorum."

Lordun ani sevinci neredeyse elle tutulur haldeydi. "Bay Swift. Evet. Evet. Bayan Bowman, sonsuz saatler boyunca sizi överek göklere çıkardı. Sizin güzelliklerinizi dinlemek nahoş değildi tabii ki."

Daisy gülümsedi. "Korkarım Bay Swift'i bir sülünün buğday tarlasından çıkarılması gibi saklandığı yerden çıkaracak bir yol bulamazsam, çekingen kalmaya devam edecek. Ama eğer benimle gerçekten ilgileniyormuş izlenimi vermenin sizin için sakıncası yoksa -bir araba gezisi, bir yürüyüş, bir iki dans- bu kendisini ifade etmesi için bir itici güç olabilir."

"Bu benim için bir zevk," dedi Llandrindon. Suç ortağı rolünün damat olmaktan çok daha çekici geldiği belliydi. "Sizi temin ederim Bayan Bowman, en inandırıcı kur yapma görüntüsünü verebilirim."

"Yolculuğunuzu bir hafta ertelemenizi istiyorum."

Beş sayfa kâğıdı iğneyle tutturmakta olan Matthew, iğneyi yanlışlıkla parmağına batırdı. İğneyi çekip, tenindeki ufacık kan lekesini görmezden geldi ve soru dolu bir ifadeyle Westcliff'e baktı. Adam en azından otuz altı saatten bu yana karısı ve yeni doğmuş kızıyla odaya kapanmış ve Matthew'un Bristol'a gitmesinden önceki gece birdenbire ortaya çıkmaya karar vererek hiçbir anlamı olmayan bir emir vermişti.

Matthew sesini sıkı sıkı kontrol altında tuttu. "Sebebini sorabilir miyim lordum?"

"Çünkü ben de size eşlik etmeye karar verdim. Ve programım yarın harekete uygun değil."

Matthew'un bildiği kadarıyla, kontun mevcut programı sadece Lillian ve bebek etrafında dönüyordu. "Sizin gitmenize gerek yok," dedi, işleri kendi başına idare edemeyeceği ima edilince gücenmişti. "Bu işin çeşitli konuları hakkında herkesten fazla bilgim var ve gerekecek olan şey-
"

"Buna rağmen, siz gene de bir yabancısınız," dedi Westcliff. Yüzünden ne düşündüğü belli olmuyordu. "Ve benim ismimden söz edilmesi başka türlü ulaşamayacağınız kapıları açacaktır."

"Eğer benim müzakere becerilerimden kuşkunuz varsa-"

"Söz konusu olan bu değil. Yeteneklerinize güvenim sonsuz ve bu Amerika'da yeterli olabilir. Ama burada, bu boyutta bir girişim için sosyetede yüksek konumda olan birisinin himayesine ihtiyacınız olacak. Benim gibi birinin."

"Ortaçağda değiliz lordum. Bir iş anlaşmasının parçası olarak bir işadamının gözünü boyayacak bir şey yapacak adam değilim ben."

"Bahsetmişken, göz boyamanın diğer yarısı olarak," dedi alayla Westcliff, "bu fikre ben de meraklı değilim. Özellikle de yeni doğmuş bir çocuğum ve doğumdan henüz toparlanmamış bir karım varken."

"Bir hafta bekleyemem," diye patladı Matthew. "Randevularımı çoktan ayarladım. Dok müdüründen yerel su şebekesi şirketinin sahiplerine kadar herkesle toplantı ayarlamıştım-"

"Toplantılar yeniden programlanabilir."

"Eğer şikâyetler olmayacağını düşünüyorsanız-"

"Önümüzdeki hafta size eşlik edeceğimin haberi çoğu şikâyeti bastırmaya yeterli olacaktır."

Başka herhangi birinden gelecek böyle bir açıklama kibir olurdu. Westcliff'le ise sadece olayın basit bir izahıydı.

"Bay Bowman'ın bundan haberi var mı?" diye sordu Matthew.

"Evet. Bu konuda benim görüşümü duyduktan sonra kabul etti."

"Benim bir hafta boyunca burada ne yapmam bekleniyor?"

Konukseverliği asla şüphe götürmeyecek bir insan olan kont koyu renk kaşlarını kaldırdı. Her yaştan, milliyetten ve sosyal sınıftan kişiler Stony Cross Park'a davet edilmek isterdi. Matthew muhtemelen İngiltere sınırları içinde, orada olmak istemeyen tek kişiydi.

Umurunda değildi. Gerçek bir iş yapmayalı çok olmuştu - boş eğlencelerden sıkılmıştı, küçük sohbetlerden sıkılmıştı, harika manzaradan ve temiz kır havasından, huzur ve sessizlikten sıkılmıştı. Kahretsin, biraz hareket istiyordu. Kömür kokulu şehir havasını ve trafik dolu sokakların yaygarasını da özlemişti.

Hepsinden önemlisi Daisy Bowman'dan uzak olmak istiyordu. Ona bu kadar yakın olup da dokunamamak bitmek bilmez bir işkenceydi. Kafası korkutucu görüntülerle doluyken, ona sarılmayı, baştan çıkarmayı, dudaklarıyla onun bedenindeki en tatlı, en savunmasız yerleri bulmayı hayal ederken ona sakin bir nezaketle davranması mümkün değildi. Ve bunlar sadece başlangıçtı. Matthew onunla yalnız geçecek saatler, günler, aylar istiyordu... onun tüm düşüncelerini, tebessümlerini ve sırlarını istiyordu. Kendi ruhunu çırılçıplak onun önüne serme özgürlüğü istiyordu.

Hiçbir zaman sahip olamayacağı şeyler istiyordu.

"Malikâne ve çevresinde müsait bir sürü eğlence var," dedi Westcliff sorusuna cevap olarak. "Eğer belirli türde bir hanımın dostluğunu isterseniz, köy meyhanesine gitmenizi tavsiye ederim."

Matthew oradaki bazı erkek konukların, etine dolgun iki meyhane hizmetçisiyle yaptıkları bahar akşamı âlemleriyle böbürlendiklerini zaten duymuştu. Keşke bu kadar basit bir şeyle memnun olabilseydi. Aklına ve yüreğine bir tür büyü yapan kışkırtıcı boş bir hayal yerine sağlam bir köy fahişesi.

Aşkın mutlu, baş döndürücü bir duygu olması gerekirdi. Sevgiliye gönderilen kartpostallara yazılan ve tüylerle, boyalar ve dantellerle süslenen aptalca sözler gibi. Buysa kesinlikle böyle bir şey değildi. Bu insanın içini kemiren, ateşli, umutsuz bir duyguydu... söndürülemeyecek bir bağımlılık olmuştu.

Bu saf, pervasız bir ihtiyaç olmuştu. Ve kendisi pervasız bir erkek değildi.

Ama Matthew Stony Cross'ta biraz daha kalacak olursa, feci bir şeyler yapacağını biliyordu.

"Ben Bristol'a gidiyorum," dedi umutsuzluk içinde. "Toplantıları yeniden programlayacağım. Sizin izniniz olmadan hiçbir şey yapmayacağım. Ama en azından bilgi toparlayabilirim; yerel ulaşım şirketiyle görüşme yapar, atlarına bir göz atabilirim-"

"Swift," diye lafını kesti kont. Sakin ses tonundaki bir şey, bir iz... şefkat mi? Sempati mi? Matthew'un savunmaya geçip gerilmesine neden olmuştu. "Acelenizin sebebini anlıyorum-"

"Hayır, anlamıyorsunuz."

"Düşünebileceğinizden fazlasını anlıyorum. Ve tecrübelerime göre, bu sorunlar kaçarak çözümlenemez. Hiçbir zaman yeterince hızlı veya uzağa kaçamazsınız.

Matthew donmuş, dikkatle Westcliff'e bakıyordu. Kont Daisy'ye veya Matthew'un karanlık geçmişine atıfta bulunuyor olabilirdi. Her iki durumda da muhtemelen haklıydı.

Ama bu hiçbir şeyi değiştirmezdi.

"Bazen kaçmak tek seçenektir," diye yanıtladı Matthew kısık sesle ve arkasına bakmadan odadan ayrıldı.

Sonuçta Matthew, Bristol'a gitmemişti. Kararına pişman olacağını biliyordu... ama ne kadar pişman olacağı hakkında bir fikri yoktu.

Matthew sonraki birkaç günü hayatının geri kalanı boyunca korkunç bir işkence haftası olarak hatırlayacaktı.

Hayatının çok daha erken dönemlerinde ölmüş ölmüş dirilmiş, fiziksel acıyı, mahrumiyeti, neredeyse açlıktan ölmeyi ve iliklerini donduran korkuyu tanımıştı. Ama bu rahatsızlardan hiçbirisi orada hazır bulunup Lord Llandrindon'un Daisy Bowman'la flört etmesini seyretmek kadar ıstırap vermemişti.

Görünüşe göre Llandrindon'un aklına, Daisy'nin güzelliğiyle alakalı ekilen tohumlar başarıyla kök salmıştı. Llandrindon sürekli Daisy'nin yanındaydı, çene çalıyor, flört ediyor, saldırgan bir samimiyetle gözlerini üzerinde gezdiriyordu. Ve Daisy de benzer şekilde tüm dikkatini ona vermiş, her sözünün üzerinde duruyor, Llandrindon görünür görünmez yaptığı iş her neyse hemen bırakıyordu.

Pazartesi baş başa pikniğe gittiler.

Salı arabayla gezinti yaptılar.

Çarşamba yabansümbülü toplamaya gittiler.

Perşembe gölde balık tuttular, başka hiç kimseyle paylaşmadıkları bir şakaya birlikte gülerek ıslak elbiselerle ve güneşten yanmış olarak geri döndüler.

Cuma doğaçlama müzik çalınan bir gecede dans ettiler, öylesine uyumlu görünüyorlardı ki konuklardan birisi onları izlemenin zevk olduğunu belirtti.

Cumartesi Matthew birini öldürme arzusuyla uyandı.

Kahvaltıdan sonra Thomas Bowman'ın yaptığı öfkeli duyuru ruh halini hiç de düzeltmemişti.

"O adam kazanıyor," diye homurdandı Bowman, Matthew'u özel bir görüşme için çalışma odasına çekerek. "O İskoç piçi Llandrindon, Daisy'yle saatler geçirerek dur durak bilmeden kadınların duymaktan hoşlandığı saçmalıkları söyleyip onu büyülemeye çalışıyor. Eğer kızımla evlenmek gibi bir niyetin varsa ihtimaller azala azala neredeyse hiç kalmayacak. Ondan sakınmak için çaba gösterdin, mesafeli ve suskun davrandın, dahası bütün hafta

boyunca küçük çocukları ve hayvanları korkutacak bir ifade takındın. Senin kur yapma şeklin Bostonlular hakkında duyduğum her şeyi doğruluyor."

"Belki de Llandrindon onun için en uygun kişidir," dedi Matthew donuk bir ifadeyle. "Birbirlerini sevmeye başlamışlar gibi görünüyor."

"Bunun sevgiyle alakası yok, konu evlilik!" Bowman'ın başının üstü kızarmıştı. "İşin içine giren riskleri anlıyor musun?"

"Mali olanların dışındakileri mi?"

"Başka ne risk olabilir ki?"

Matthew ona acı bir alayla baktı. "Kızınızın kalbi. Gelecekteki mutluluğu. Onun-"

"Hadi be! İnsanlar mutlu olmak için evlenmezler. Öyle yapacak olurlarsa, çok geçmeden bunun bir domuz yemi olduğunu keşfederler."

Karamsar ruh haline rağmen, Matthew hafifçe gülümsedi. "Eğer bana evlilik için ilham vermeyi umuyorsanız," dedi, "hiç işe yaramıyor."

"Peki bu ilham yeterli mi?" Bowman yelek cebine elini sokarak parlak gümüş bir para çıkardı ve başparmağıyla yazı tura atar gibi havaya attı. Para parlak gümüş bir kavis çizerek Matthew'a doğru fırıl fırıl döndü. Matthew refleks olarak yakalayıp avucuna kapattı. "Daisy'yle evlen," dedi Bowman, "ve bundan daha fazlasını elde edeceksin. Bir insanın ömür boyu harcayacağından da fazlasını."

Kapıdan üçüncü birinin sesi duyuldu ve her ikisi de başlarını konuşana çevirdiler.

"Güzel."

Lillian'dı, üzerinde pembe bir günlük elbise ve şal vardı. Babasına nefret dolu bir ifadeyle bakıyordu, gözleri volkanik camlar kadar karaydı. "Hayatınızda piyonlar dışında birileri var mı baba?" diye sordu acı acı.

"Bu erkekler arasında bir konuşma," diye karşılık verdi Bowman, suçluluktan, öfkeden veya ikisinin birleşiminden kızararak. "Seni hiç ilgilendirmez."

"Daisy beni ilgilendiriyor," dedi Lillian, sesi yumuşak fakat buz soğuktu. "Ve onu mutsuz görmek yerine ikinizi de öldürebilirim." Babası daha cevap veremeden, döndü ve koridorda ilerledi.

Bowman söverek odadan çıktı ve ters tarafa yöneldi.

Matthew çalışma odasında yalnız kalınca parayı masaya çarptı.

"Tüm bu çabalar seni bir parça bile umursamayan bir adam için," diye söylendi kendi kendine Daisy, Matthew Swift için uğursuz şeyler düşünerek.

Llandrindon birkaç metre ileride bahçe çeşmelerinden birinin kenarında oturmuş, Daisy portresini çizerken kıpırdamadan duruyordu. Daisy'nin çizim konusunda hiçbir zaman belirgin bir yeteneği olmamıştı, ama onunla yapacağı işler tükenmek üzereydi.

"Ne demiştiniz?" diye seslendi İskoç lordu.

"Güzel saçlarınız var diyordum!"

Llandrindon tamamen iyi bir adamdı, hoştu, sıradandı ve son derece gelenekseldi. Daisy üzüntüyle, Matthew Swift'i kıskançlıktan delirtmek yerine, sadece kendisini sıkıntıdan deliye döndürmeyi başardığını itiraf etti kendisine.

Daisy sanki çizimine dalmış gibi yaparak durup elinin tersini dudaklarına götürerek esnemesini bastırdı.

Bu tüm yaşamı boyunca geçirdiği en berbat hafta ol-

muştu. Günler boyunca hiç ilgisini bile çekemeyecek bir adamın beraberliğinden hoşlanıyormuş numarası yaparak ölesiye canı sıkılmıştı. Bu Llandrindon'un hatası değildi -eğlenceli olmak için her türlü çabayı göstermişti- ama Daisy için, ortak hiçbir noktaları olmadığı ve olamayacağı belli olmuştu.

Bu sanki Llandrindon'u kendisi gibi rahatsız etmemiş görünüyordu. Gerçekten hiç anlamı olmayan şeylerden saatlerce konuşabiliyordu. Tüm gazeteyi Daisy'nin hiç tanımadığı kişiler hakkında sosyete dedikodularıyla doldurabilirdi. Thurso'daki malikânesinin av odasının mükemmel renk düzeni hakkında uzun söylevler veriyor veya okulda takip ettiği dersler konusunda detaylı nutuklar atıyordu. Bu hikâyelerin hiçbir zaman bir ana fikri yok gibiydi.

Llandrindon da Daisy'nin söylediklerine aynı şekilde ilgisiz görünüyordu. Lillian'la çocukluk şakalarını anlatan hikâyelere gülmüyordu ve eğer, "Şu buluta bakın, horoza benziyor," gibi bir şey söylerse Daisy'ye sanki deliymiş gibi bakıyordu.

Aynı zamanda Daisy yasaların kötü olmasından söz ettiği ve 'gerçekten muhtaç kişi' ile 'hak etmeyen yoksul' arasındaki farkı sorduğu zaman da Llandrindon sıkılıyordu. "Bana öyle geliyor ki lordum," demişti Daisy, "yasalar yardıma en fazla muhtaç olanları cezalandırmak için tasarlanmış."

"Bazı kişiler kendi ahlaki zayıflıklarıyla yaptıkları seçimleri nedeniyle yoksul oluyorlar ve onlara yardım edilemez."

"Düşmüş kadınlar gibi mi demek istiyorsunuz? Ama ya o kadınların başka hiç-"

"Düşmüş kadınları tartışmayacağız," demişti, dehşete kapılmış gibi görünen lord.

En iyi ihtimalle sohbet sınırlı kalıyordu. Özellikle de Daisy'nin değişken bir şekilde konudan konuya geçmesi Llandrindon'a zor geldiği için. Bir konudan konuşmaya son verdikten uzun süre sonra, lord o konuda soru sormaya devam ediyordu. "Ben hâlâ halanızın finosu konusunda olduğumuzu düşünmüştüm, öyle değil miydi?" diye sormuştu o sabah şaşkınlık içinde, Daisy de sabırsızca cevap vermişti,"Hayır, o konuyu beş dakika önce bitirmiştik - tam şu anda size opera ziyaretini anlatıyordum."

"Peki ama finodan operaya nasıl geçtik?"

Daisy Llandrindon'u planına dâhil ettiği için üzgündü, özellikle de etkisiz çıkınca. Matthew Swift bir saniyelik bile kıskançlık sergilememişti - yüzü her zamanki gibi ifadesizdi, günler boyunca Daisy'ye pek bakmamıştı bile.

"Neden suratın asıldı biriciğim?" diye sordu Llandrindon, onun yüzüne bakarak.

Biriciğim mi? Llandrindon daha önce ona karşı hiç sevgi sözcüğü kullanmamıştı. Daisy karalama defterinin üzerinden ona bir bakış attı. "Sessiz olun lütfen," dedi fazlasıyla resmi bir şekilde. "Çenenizi çiziyorum."

Daisy çizimine yoğunlaşarak, hiç fena değil, diye düşündü, ama... kafası gerçekten de yumurta şeklinde miydi? Gözleri birbirine o kadar yakın mıydı? Birisinin oldukça çekici olabilmesi, ama hatlarını tek tek inceleyince cazibesinin çoğu kısmının yok olup gitmesi ne kadar tuhaftı. Daisy insanları çizmeyi pek de beceremediğine karar verdi. Bundan sonra bitki ve meyvelere sadık kalacaktı.

"Bu haftanın üzerimde tuhaf bir etkisi oldu," dedi yük-

sek sesle Llandrindon, düşünceli görünüyordu. "Kendimi... farklı hissediyorum."

"Hasta mısınız?" diye kaygıyla sordu Daisy, karalama defterini kaparken. "Özür dilerim, sizi güneş altında fazla uzun süre oturttum."

"Hayır, o türde bir farklılık değil. Söylemek istediğim ben... harika hissediyorum." Llandrindon ona tekrar o tuhaf şekilde baktı. "Daha önce hiç olmadığı kadar iyiyim."

"Kır havasından sanırım." Daisy kalkarak eteklerini silkeleyip temizledi ve ona doğru yürüdü. "İnsana zindelik veriyor."

"Zindelik verenin kır havası olduğunu düşünmüyorum," dedi Llandrindon alçak sesle. "Sizsiniz Bayan Bowman."

Daisy'nin ağzı açık kalmıştı. "Ben mi?"

"Siz." Kalkarak ellerini Daisy'nin omuzlarına koydu.

Daisy şaşkınlıktan sadece kekeleyebiliyordu. "Ben-ben-lordum-"

"Sizin eşliğinizde geçen son birkaç gün derin derin düşünmeme neden oldu."

Daisy etrafına bakınmak için hafifçe bükülerek gözlerini pembe tomurcuklu sarmaşık gülleriyle kaplanmış düzgün kesimli çalıların üzerinde dolaştırdı. "Bay Swift mi buralarda?" diye fısıldadı. "Bu yüzden mi bu şekilde konuşuyorsunuz?"

"Hayır, kendim için konuşuyorum." Llandrindon onu karalama defteri aralarında neredeyse ezilinceye kadar tutkuyla kendine çekti. "Siz benim gözlerimi açtınız Bayan Bowman. Her şeyi farklı bir şekilde görmemi sağladınız. Bulutlarda şekiller bulmak ve üzerine şiir yazmaya değer bir şeyler yapmak istiyorum. Roman okumak istiyorum. Hayatı maceraya çevirmek istiyorum-"

"Ne güzel," dedi Daisy, onu sımsıkı kucaklamış lordun kollarında kıpırdanarak.

"-sizinle birlikte."

Ah hayır.

"Şaka yapıyorsunuz," dedi zayıf bir şekilde.

"Size tutuldum," diye ilan etti lord.

"Ben buna hazır değilim."

"Ben kararlıyım."

"Ben... şaşırdım."

"Sizi sevgili küçük şey," diye bağırdı Llandrindon. "Siz onun söylediği her şeysiniz. Büyü. Gökkuşağına sarmalanmış fırtınalar. Zeki, güzel ve arzu uyandıran-"

"Bekleyin." Daisy ona şaşkınlık içinde bakıyordu. "Matth-yani Bay Swift öyle mi söyledi?"

"Evet, evet, evet..." Ve daha Daisy hareket edemeden, konuşup nefes alamadan, Llandrindon başını eğerek onu öptü.

Daisy'nin elindeki karalama defteri düştü. Onun kucaklaması karşısında hareketsiz kaldı, acaba bir şey hisseder miyim, diye merak ediyordu.

Tarafsız bir şekilde söylenecek olursa, lordun öpüşünde yanlış bir şey yoktu. Fazla kuru veya abartılı değildi, sert ya da yumuşak da değildi. Sadece...

Sıkıcıydı.

Lanet olsun. Daisy kaşlarını çatarak geri çekildi. Öpücük az da olsa hoşuna gittiği için kendini suçlu hissediyordu. Ve Llandrindon'un oldukça fazla zevk aldığı meydana çıkınca daha da kötü hissetti.

"Sevgili Bayan Bowman," diye mırıldandı Llandrindon

çapkın çapkın. "Bu kadar güzel bir tadınızın olduğunu bana söylememiştiniz."

Tekrar ona doğru uzanınca Daisy kısa bir ciyaklamayla geriye sıçradı. "Lordum, kendinize hâkim olun!"

"Yapamam." Çeşmenin etrafında yavaş yavaş dönen Daisy'yi takip ederken, birbirini kovalayan iki kediye benzemişlerdi. Lord birdenbire Daisy'ye doğru bir hamle yaparak elbisesinin kolunu yakaladı. Daisy onu sertçe itti ve dönerek uzaklaşırken ince beyaz muslin elbisesinin omuz dikişinden bir iki santim söküldüğünü hissetti.

Gürültülü bir şapırtı duyuldu ve etrafa su damlacıkları saçıldı.

Daisy az önce Llandrindon'un bulunduğu boş noktaya gözlerini kırpıştırarak baktı ve ardından, sanki bir şekilde tüm bu durumu uzaklaştırabilirmiş gibi ellerini gözlerine kapadı.

"Lordum?" diye seslendi ihtiyatla. "Siz... siz çeşmenin içine mi düştünüz?"

"Hayır," diye geldi acı yanıt. "Çeşmeye beni siz ittiniz."

"Sizi temin ederim tamamen istemeden oldu." Daisy kendini zorlayarak ona baktı.

Llandrindon ayağa kalkmıştı, saçlarından ve elbiselerinden sular sızıyordu, ceketinin cepleri ağzına kadar doluydu. Görünüşe göre çeşmeye yaptığı dalış, tutkusunu önemli ölçüde söndürmüştü.

Alıngan bir sessizlik içinde Daisy'ye dargın dargın baktı. Birdenbire gözleri irileşti ve su dolu ceket ceplerinden birine uzandı. Cebinden küçük bir kurbağa sıçrayarak sakin bir atlayışla çeşmeye geri döndü.

Daisy neşesini bastırmaya çalıştı, ama ne kadar çok çabalarsa, o kadar kötü oluyordu, sonunda kahkahalara boğuldu. "Özür dilerim," dedi nefes nefese. Önlenemez kıkırtılar ağzından kaçmasın diye elleriyle ağzını örtmüştü. "Ben çok... Tanrım..." Ve eğilerek gözlerinden yaş gelene kadar güldü.

Llandrindon istemeye istemeye gülümsemeye başlayınca aralarındaki gerginlik yok oldu. Her yerinden sular damlaya damlaya çeşmeden çıktı. "Sanırım bir kurbağayı öptüğünüz zaman," dedi kuru kuru, "bir prense dönüşeceği varsayılıyor. Ne yazık ki benim durumumda bu pek işe yaramış gibi görünmüyor."

Daisy son birkaç homurtulu kıkırtı çıkarsa bile, bir sempati ve merhamet seli hissetti. Ona dikkatle yaklaşarak, küçük ellerini lordun ıslak yüzünün iki tarafına yerleştirdi ve dudaklarına dostça, kaçamak bir öpücük kondurdu.

Bu jestle lordun gözleri irileşti.

"Siz birisinin yakışıklı prensisiniz," dedi Daisy ona özür dilercesine gülümseyerek. "Sadece benimki değilsiniz. Ama doğru kadın sizi bulduğu zaman... ne kadar şanslı bir kadın olacak."

Sonra eğilerek karalama defterini aldı ve malikâneye geri döndü.

Daisy'nin seçtiği yolun onu bekâr evinin yakınına götürmesi kaderin küçük ve tuhaf bir cilvesiydi. Küçük konut ana binadan ayrıydı, harikulade su manzaraları sunan nehir kıyısındaki kayalıklara oldukça yakındı. Erkek konuklardan birkaçı bekâr evinin mahremiyetinden yararlanmayı seçmişlerdi. Şimdi boştu, çünkü ev partisi dün sona ermişti ve konukların çoğu ayrılmışlardı.

Matthew Swift dışında tabii ki.

Daisy düşüncelere dalmış, uçurumun kenarındaki

demirtaşından bir duvarın yanındaki yol boyunca yürüyordu. Kendisini Matthew Swift'le evlendirmeye kararlı babasını... ve Swift hariç herhangi birisiyle evlenmesini isteyen Lillian'ı... ve bir aristokrattan daha azıyla yetinmeyecek olan annesini düşününce, keyfi kaçarak suratı asılmıştı. Mercedes, onun Llandrindon'u geri çevirdiğini öğrenince hiç mutlu olmayacaktı.

Geçen haftayı düşününce Daisy, Matthew'un dikkatini çekmek için yaptığı girişimin kendisi için bir oyun olmadığını anladı. Bu umutsuzca önemliydi. Ömrü boyunca onunla içtenlikle, dürüstçe, hiçbir şeyi saklamadan konuşma fırsatından daha çok istediği hiçbir şey olmamıştı. Ama onun duygularını su yüzüne çıkarmaya zorlamak yerine, sadece kendisininkileri ortaya çıkarmayı başarmıştı.

Onunla birlikte olduğu zaman, okuduklarından veya hayal ettiklerinden çok daha harika, çok daha heyecanlı bir şeylerin varlığını hissediyordu.

Gerçek bir şeylerin.

Daima soğuk ve tutkusuz olarak düşündüğü bir adamın çok fazla yumuşaklık ve hassasiyete sahip birisi çıkması inanılmazdı. Cebinde gizlice bir saç tutamı saklayan birisi.

Daisy birinin yaklaşmakta olduğunu fark edince, başını kaldırdı ve tüm vücudunun ürperdiğini hissetti, malikâneden gelen Matthew hızlı adımlarla yürürken karanlık ve somurtkan görünüyordu.

Acele eden, gidecek yeri olmayan bir adam.

Daisy'yi görünce birdenbire hızı kesildi, yüzüne bomboş bir ifade geldi.

Sessizlik içinde birbirlerine baktılar.

Daisy'nin kaşları çatılarak suratı asıldı. Ya öyle davranacaktı, ya da kendisini hızla Swift'in kollarına atıp ağlamaya başlayacaktı. Özleminin derinliği Daisy'yi şaşkına çevirmişti.

"Bay Swift," dedi titrek bir sesle.

"Bayan Bowman." Swift sanki onunla olmaktansa başka herhangi bir yerde olmak istiyor gibiydi.

Swift elindeki karalama defterine doğru davranırken, Daisy'nin tüm sinirleri umut dolu hararetle gerildi.

Hiç düşünmeden Matthew'un defteri almasına izin verdi.

Swift, Llandrindon'un çiziminin açık olduğu deftere bakarken gözleri kısılmıştı. "Onu neden sakallı çizdiniz?" diye sordu.

"O sakal değil," dedi Daisy hemen. "Gölgelendirme."

"Sanki üç aydır tıraş olmamış gibi görünüyor."

"Sanatım hakkında fikrinizi sormadım," diye terslendi Daisy. Karalama defterine davrandı, ama Swift bırakmayı reddetti. "Bırakın," diye buyurdu Daisy tüm gücüyle çekeleyerek. "Yoksa ben..."

"Siz ne? Benim bir portremi mi çizersiniz?" Defteri aniden bırakınca Daisy'nin birkaç adım geriye sendelemesine neden oldu. Swift ellerini havaya kaldırdı. "Hayır. Bu olmasın da ne olursa olsun."

Daisy ona saldırarak defteriyle göğsüne vurdu. Onun yanında kendini bu kadar yaşam dolu hissetmekten nefret ediyordu. Onun varlığında duyularının tıpkı kuru toprağın yağmur suyunu emmesi gibi dolmasından nefret ediyordu. Güzel yüzünden, erkeksi vücudundan ve ağzının başka hiçbir erkeğin ağzının olamayacağı kadar tahrik edici olmasından nefret ediyordu.

Gözlerini üzerinde gezdirip de Daisy'nin omzundaki

söküğü fark edince Matthew'un tebessümü kaybolmuştu. "Elbisenize ne oldu?"

"Hiçbir şey olmadı. Ben bir çeşit... şey, Lord Llandrindon'la bir itiş kakış diyebilirsiniz."

Hiç kuşkusuz zararsız olan bu mücadeleyi açıklamak için Daisy'nin düşünebildiği en masum yol buydu. 'İtiş kakış' sözcüklerine hiçbir korkunç çağrışım eklenemeyeceğinden emindi.

Ancak anlaşılan Swift'in bu iki kelimeyi tanımlaması onunkinden çok daha detaylıydı. Birdenbire kapkara ve ürkütücü bir hal aldı, mavi gözleri alev alevdi.

"Onu öldüreceğim," dedi gırtlaktan gelen bir sesle. "Ne cüret - nerede o?"

"Hayır, hayır," dedi Daisy aceleyle, "yanlış anladınız - öyle değil-" Karalama defterini bırakıp bahçeye doğru yönelen Swift'i engellemek için tüm ağırlığını kullanarak kollarını ona doladı. Tıpkı azgın bir boğayı engellemeye çalışmak gibiydi. İlk birkaç adımda onunla birlikte sürüklendi. "Bekleyin! Size benimle alakalı bir konuda bir şey yapma hakkını veren ne?"

Şiddetle soluyan Matthew durdu ve Daisy'nin kızarmış yüzüne baktı. "Size dokundu mu? Sizi şeye zorladı mı-"

"Siz kendi yemeğini yemeyip, başkasına da yedirmeyen adamın tekisiniz," diye bağırdı Daisy öfkeyle. "Beni istemiyorsunuz - peki başkasının istemesi neden bu kadar umurunuzda? Beni rahat bırakın da büyük kahrolası fabrikanızı kurma ve para dağları yapma planlarınıza geri dönün! Umarım dünyadaki en zengin adam olursunuz. Umarım istediğiniz her şeyi elde edersiniz, sonra bir gün etrafınıza bakıp sizi neden hiç kimsenin sevmediğini merak edersiniz ve neden öyle mu-"

Swift sert ve cezalandıran ağzıyla onu öperken sözleri sessizliğin içinde ezilip kayboldu. Vahşi bir heyecana kapılarak nefes nefese yüzünü çevirdi, Swift tam başını ellerinin arasına alıp tekrar öpmeden önce, "mutsuz," diye tamamlamayı başardı.

Bu sefer en mükemmel uyumu bulmak için hassasiyetle ilerleyen ağzı daha nazikti. Daisy'nin küt küt atan kalbi, zevkten tutuşan kanını genişleyen damarlarına yolluyordu. El yordamıyla onun kaslı bileklerini arandı, parmaklarını en az Daisy'ninki kadar çılgınca atan nabzına bastırdı.

Matthew'un öpmeye son vereceğini düşündüğü her seferde, o öpüşünü daha da derinleştiriyordu. Daisy ateşle karşılık veriyordu, dizlerinin bağı öylesine çözülmüştü ki sonunda bez bir bebek gibi yere yığılacağından korkuyordu.

Dudakları arasındaki teması bozarak ıstıraplı bir şekilde fısıldamayı başardı. "Matthew... beni bir yere götür."

"Hayır."

"Evet. İhtiyacım... seninle yalnız olmaya ihtiyacım var."

Matthew gürültüyle soluyarak kollarını ona doladı, sert göğsüne çekti. Daisy saç derisinin üzerinde Matthew'un ezici dudaklarını hissediyordu.

"Kendime o kadar güvenemiyorum," dedi sonunda Matthew.

"Sadece konuşmak için. Lütfen. Açıkta bu şekilde kalamayız. Ve eğer beni şimdi bırakacak olursan ölürüm."

Uyarılmış ve karmaşa içinde olsa da, Matthew bu dramatik sözler karşısında boğuk kahkahasını tutamadı. "Ölmezsin."

"Sadece konuşmak için," diye tekrarladı Daisy ona yapışarak. "Yapmayacağım... seni baştan çıkarmayacağım."

latlım." Matthew nefesini hırıltılı bir şekilde bıraktı. "Sen beni sadece aynı odada bulununca bile tahrik ediyorsun."

Daisy'nin boğazı yanıyordu, sanki biraz önce güneş ışığı yutmuş gibiydi. Daha fazla konuşmanın ters etkisi olacağını hissederek sustu. Vücutları arasındaki sessiz iletişimin onun kararlılığını eritmesine izin vererek, bedenini ona bastırdı.

Matthew hafif bir iniltiyle elini tutarak onu bekâr evine doğru çekiştirdi. "Birisi görecek olursa Tanrı yardımcımız olsun."

Daisy'nin içinden espri yaparak o durumda kendisiyle evlenmek zorunda kalacağını söylemek geldi, ama dilini tutarak aceleyle adımlarını ona uydurdu.

Bölüm 11

Gül ağacından parıldayan lambriler ve ağır mobilyalarla dolu evin içi karanlık ve serindi. Pencereler ipek saçaklarla süslü yanardöner kadifeler ardına gizlenmişti. Matthew Daisy'nin elini kendi elinde tutarak, onu evin arka tarafındaki bir odaya götürdü.

Daisy kapının eşiğinden geçerken burasının bir yatak odası olduğunu fark etti. Vücudunu saran korsesinin altından teninin heyecandan karıncalandığını hissediyordu. Oda derli topluydu, balmumu ve ahşap cilası kokuyor, krem rengi dantelle kaplı pencereden günışığı geliyordu.

Şifonyerin üzerinde düzgünce yerleştirilmiş birkaç eşya duruyordu; bir tarak, bir diş fırçası, teneke diş tozu ve sabun kutuları, bir de lavabonun üzerinde bir tıraş bıçağıyla ustura kayışı. Pomatlar, cilalar, kolonya veya kremler, kravat iğneleri ya da halkaları yoktu. Matthew'un züppe olduğunu söylemek pek mümkün değildi.

Matthew kapıyı kapadı ve ona döndü. Küçük odada kocaman görünüyor, geniş gövdesi etraftaki kibar eşyaları küçük gösteriyordu. Ona bakarken Daisy'nin ağzı kuru-

muştu. Ona yakın olmak istiyordu… tüm bedenini kendi bedeninde hissetmek istiyordu.

"Seninle Llandrindon arasında ne var?" diye sordu.

"Hiçbir şey. Sadece arkadaşlık. Benim açımdan yani."

"Peki onun açısından?"

"Sanıyorum ki… şeye karşı olmadığını gösterir gibiydi, bilirsin işte.

"Evet, biliyorum," dedi Swift boğuk bir sesle. "Ve o piç kurusuna tahammül edemesem bile, seni istediği için suçlayamam da. Tüm hafta boyunca onunla gezip kırıştırdıktan sonra bu olmaz."

"Eğer baştan çıkaran bir kadın gibi davrandığımı ima etmek istiyorsan-"

"İnkâr etmeye kalkma. Onunla nasıl flört ettiğini gördüm. Konuşurken ona eğilerek nasıl yaklaştığını… gülücükleri, kışkırtıcı elbiseleri…"

"Kışkırtıcı elbiseler mi?" diye sordu Daisy şaşırarak.

"Bunun gibi."

Daisy göğsünün tamamını ve kollarının büyük bir kısmını kapayan ağırbaşlı beyaz elbisesine baktı. Bir rahibe bile kusur bulamazdı. Swift'e alaycı bir ifadeyle baktı. "Günlerdir seni kıskandırmaya çalışıyordum. Eğer hemencecik itiraf etmiş olsaydın, beni de bu kadar çabadan kurtarmış olurdun."

"Bilinçli bir şekilde beni kıskandırmaya mı çalışıyordun?" diye patladı Matthew. "Tanrı aşkına, bunun başarılı olacağını da nereden düşündün? Yoksa beni altüst etmek en son hobin mi?"

Daisy'nin yüzü aniden al al oldu. "Benim için bir şeyler hissedebileceğini düşünmüştüm… ve bunu itiraf edeceğini umuyordum."

Matthew'un ağzı açıldı ve kapandı, ama konuşacak gibi görünmüyordu. Daisy huzursuz bir şekilde onun hangi duygunun etkisinde olduğunu merak etti. Birkaç dakika sonra Swift başını iki yana salladı ve sanki fiziksel bir desteğe ihtiyacı varmış gibi şifonyere dayandı.

"Kızgın mısın?" diye sordu Daisy endişeyle.

Sesi tuhaf ve pürüzlü geliyordu. "Yüzde onum kızgın."

"Ya geriye kalan yüzde doksan?"

"O kısmının seni şu yatağa atmasına kıl payı kaldı ve-" Matthew sözünü keserek sertçe yutkundu. "Daisy, içinde bulunduğun tehlikeyi anlayamayacak kadar masumsun. Ellerimi senden uzak tutmak için kendimi tutmam gerekiyor. Benimle oyunlar oynama, tatlım. Bana işkence etmen çok kolay ve sınırıma geldim. Aklına gelebilecek tüm şüpheleri giderecekse… sana iki metre yaklaşan her erkeği kıskanıyorum. Üstündeki kıyafetleri ve soluduğun havayı kıskanıyorum. Benim gözümden uzak geçirdiğin her anı kıskanıyorum."

Daisy şaşkın şaşkın fısıldadı. "Bunu… kesinlikle hiç belli etmedin."

"Yıllar boyunca seninle alakalı binlerce anı topladım, her bakışı, bana söylediğin her sözü. Ailenin evine yaptığım tüm o ziyaretler, o akşam yemekleri, tatil günleri - ön kapıdan girmek ve seni görmek için sabırsızlanıyordum." Ağzının köşeleri gülümsemeyi anımsatan bir ifadeyle kıvrılmıştı. "O saygısız, dik kafalı sürünün ortasında seni… ailenle başa çıkmanı izlemeye bayılıyordum. Sen her zaman bir kadının olması gerektiğini düşündüğüm gibiydin. Ve tanıştığımız andan bu yana hayatımın her saniyesinde seni istedim."

Daisy pişmanlıkla iç geçirdi. "Sana bir kez bile iyi davranmadım," dedi üzüntüyle.

"Yapmadığın için son derece memnundum. Eğer yapmış olsaydın, hemen oracıkta yanıp kül olurdum." Daisy ona doğru hareket edince Matthew bir el hareketiyle onu durdurdu. "Hayır. Yapma. Daha önce de söyledim, hiçbir koşulda seninle evlenemem. Bu değişmeyecek. Ama bunun seni ne kadar istediğimle hiçbir alakası yok." Bakışlarını onun ince bedeninde dolaştırırken gözleri erimiş safir gibi parlıyordu. "Tanrım, seni ne kadar çok istiyorum," diye fısıldadı.

Onun kollarına atılma arzusu Daisy'nin içini sızlatıyordu. "Ben de seni istiyorum. O kadar çok ki, sebebini öğrenmeden gitmene izin verebileceğimi sanmıyorum."

"Eğer sebeplerimi açıklamam mümkün olsaydı, inan bana şimdiye kadar yapardım."

Daisy kendini zorlayarak en korktuğu soruyu sordu. "Evli misin?"

Matthew'un bakışları onunkiyle buluştu. "Tanrım, hayır."

Daisy'nin bedenini bir rahatlama kaplamıştı. "O halde bana söylersen başka her şey çözüme ulaşabilir-"

"Eğer bu dünyanın işleyişine biraz aşina olsaydın," dedi Matthew karamsar bir ifadeyle, "*başka her şey çözülebilir*, cümlesini kullanmazdın." Şifonyerin öbür tarafına geçerek kapıya giden yolu açtı.

Sanki çok ağır konuları düşünüyormuş gibi, bir süre sessiz kaldı.

Daisy hâlâ hareketsiz ve sessiz, onun gözlerinin içine bakıyordu. Ona sunabileceği tek şey sabırdı. Tek söz etmeden, hatta gözünü bile kırpmadan bekledi.

Matthew bakışlarını ondan uzaklaştırdı, bakışları mesafeliydi. Gözleri sertleşmiş ve cilalı kobalt parçaları gibi sabitti. "Uzun zaman önce," dedi sonunda, "benim hatam olmadığı halde bir düşman edindim, güçlü biriydi. Onun nüfuzu nedeniyle Boston'u terk etmek zorunda bırakıldım. Ve bu adamın kindarlığının bir gün geri gelip beni yakalayacağına inanmak için iyi nedenlerim var. Yıllardır başımın üzerinde sallanan bu kılıçla yaşıyorum. Bu kılıç düştüğünde senin benim yakınımda olmanı istemiyorum."

"Ama yapılabilecek bir şeyler olmalı," dedi Daisy heyecanla; bu bilinmeyen düşmana karşı elindeki her imkânla karşı koymaya kararlıydı. "Bana biraz daha açıkla, ismini söyle ve-"

"Hayır." Matthew'un sesi sakindi, ama Daisy'nin anında susmasına neden olan bir kesinlik içeriyordu. "Sana karşı elimden geldiğince dürüst oldum, Daisy. Umarım sana olan güvenime ihanet etmezsin." Eliyle kapıyı işaret etti. "Artık gitme zamanın geldi."

"Bu şekilde mi?" diye sordu Daisy şaşkınlık içinde. "Tüm bana söylediklerinden sonra, gitmemi mi istiyorsun?"

"Evet. Hiç kimsenin seni görmemesi için dikkatli olmaya çalış."

"Bu haksızlık, sen kendine düşeni söyledin ve bana izin-"

"Hayat nadiren adil olur," dedi Swift. "Hatta bir Bowman için bile."

Daisy onun sert yüzüne bakarken zihni düşüncelerle dolmuştu. Onun açısından bu sadece inatçılık değildi.

İnançtı. Ne tartışacak bir alan, ne de pazarlık yapacak açık bir kapı bırakmıştı.

"Peki o zaman Llandrindon'a mı gideyim?" diye sordu onu kışkırtmayı umarak.

"Evet."

Daisy kaşlarını çattı. "Keşke tutarlı olsaydın. Birkaç dakika önce onu paramparça etmeye hazırdın."

"Eğer onu istiyorsan, itiraz etmeye hakkım yok."

"Eğer beni istiyorsan, bir şeyler söylemeye hakkın var!" Daisy hızlı adımlarla kapıya doğru yürüdü. "Erkekler yüz misli mantıksızken neden kadınların öyle olduğunu iddia ederler ki? Önce bir şey istiyorlar, sonra istemiyorlar, ardından açıklamayacakları sırlara dayanan mantıksız kararlar alıyorlar ve onlara hiç kimse soru soramıyor, çünkü erkek hep son sözü söylüyor."

Kapının tokmağına uzanırken, kilitteki anahtarı gördü ve eli havada kaldı.

Matthew'a göz attı, aralarında güvenli bir mesafe bulundurmak için şifonyerin öbür tarafında dikiliyordu.

Daisy, Bowmanlar arasında en ılımlı mizaçlı kişi olmasına rağmen, hiç de korkak değildi. Ve savaşmadan, yenilgiyi kabul etmeyecekti.

"Beni çaresiz önlemler almak zorunda bırakıyorsun," dedi Matthew'a.

Swift'in cevabı çok yumuşaktı. "Yapabileceğin hiçbir şey yok."

Daisy'ye hiçbir seçenek bırakmamıştı.

Kilitteki anahtarı çevirdi ve dikkatle çıkardı.

Keskin tıklama sesi odanın sessizliğinde anormal derecede yüksek gelmişti.

Daisy sakin sakin korsajının göğsündeki üst kısmını çekiştirdi. Anahtarı göğsünün üzerine koydu.

Onun niyetini anlayınca Matthew'un gözleri fal taşı gibi açıldı. "Yapamazsın."

Şifonyerin etrafından dolaşırken Daisy anahtarı korsajının içinde sokarak, korsesinin içine kaymasını sağladı. Soğuk metalin göbeğine kaydığını hissedinceye kadar midesini ve diyaframını içine çekti.

"Lanet olsun!" Matthew şaşırtıcı bir hızla ona ulaştı. Ona dokunmak üzere uzandı, sonra da sanki aleve değmiş gibi hızla elini geri çekti. "Çıkar onu," diye emretti, yüzü öfkeden kararmıştı.

"Yapamam."

"Ben çok ciddiyim Daisy!"

"Çok aşağı düştü. Elbisemi çıkarmam gerekecek."

Swift'in onu öldürmek istediği belliydi. Ama Daisy aynı zamanda onun güçlü özlemini de hissedebiliyordu. Ciğerleri körük gibi inip kalkıyor, vücudundan kavurucu bir sıcaklık yayılıyordu.

Fısıltısında gaddar bir kükreme gizliydi. "Bana bunu yapma."

Daisy sabırla bekledi.

Bir sonraki hareket Swift'ten geldi.

Sırtını Daisy'ye döndü, kas öbekleri ceketinin dikişlerini geriyordu. Kendisine hâkim olmaya çalışırken ellerini yumruk yapmıştı. Titrek bir nefes aldı, sonra bir daha aldı, konuştuğu zaman sesi sanki biraz önce ağır bir uykudan uyanmış gibi kalın çıkıyordu.

"Elbiseni çıkar."

Daisy onu gereğinden fazla kızdırmamaya çalışarak,

özür dileyen bir sesle yanıtladı. "Bunu tek başıma yapamam. Sırtı baştan aşağı düğmeli."

Matthew boğuk sesle kulağa çok kötü gelen bir şeyler söylendi. Sonsuz gibi gelen bir sessizlikten sonra, ona bakmak için döndü. Çenesi dökülmüş demir gibi sertti. "Buna kolay kolay yenilmeyeceğim. Sana direnebilirim Daisy. Bu konuda yıllarca pratik yaptım. Arkanı dön."

Daisy itaat etti. Başını öne eğerken, Swift'in bakışlarını sonsuz inci düğmelerde gezdirdiğini hissedebiliyordu.

"Her zaman nasıl soyunuyorsun?" diye söylendi Swift. "Bir elbisede bu kadar kahrolası düğmeyi bir arada hiç görmemiştim."

"Bu moda."

"Bu çok saçma."

"Godey Hanımlar Kitabı dergisine bir şikâyet mektubu gönderebilirsin," diye önerdi.

Matthew bir küçümseme homurtusuyla en üstteki düğmeden başladı. Düğmeyi çözmeye çalışırken Daisy'nin tenine temas etmekten kaçınıyordu.

"Parmaklarını kumaş patının altına kaydırırsan faydası olur," dedi Daisy. "Ve sonra düğmeyi çıkarabilirsin-"

Matthew, "Konuşma," diye terslendi.

Daisy ağzını kapadı.

Matthew bir dakika daha düğmelerle savaştı. Sonra bezmiş bir homurtuyla Daisy'nin öğüdüne uyarak iki parmağını elbisesiyle teninin arasına soktu. Onun eklemlerinin omurgasına değdiğini hissedince, Daisy'nin sırtından aşağı bir zevk ürpertisi yayıldı.

Swift azap verecek şekilde yavaş ilerliyordu. Daisy onun el yordamıyla tekrar tekrar aynı düğmeyi araştırdığını hissedebiliyordu.

"Oturabilir miyim lütfen?" diye sordu uysalca. "Ayakta durmaktan yoruldum."

"Oturacak yer yok."

"Evet, var." Daisy ondan uzaklaşarak dört direkli karyolaya gidip tırmanmaya çalıştı. Ne yazık ki yatak antika bir Sheraton'dı, kış vakti hava cereyanlarından korunmak ve alt tarafına tekerlek koyulabilmesi için yüksek yapılmıştı. Somyanın üst tarafı Daisy'nin göğüslerinin hizasındaydı. Kendisini yukarı çekerek, kalçalarını şilteye yerleştirmeye çalıştı.

Yerçekimine yenilmişti.

"Genellikle," dedi Daisy, asılı kalan ayaklarıyla mücadele edip eğilip bükülerek, "böyle yüksek yataklarda-" yatak örtüsünü avuçlamıştı, "-küçük bir basamak bulunur." Şiltenin üzerine bir dizini yerleştirmeye çalışarak devam etti, "Tanrım... eğer geceleyin birisi bu yataktan düşecek olsa... sonuç ölümcül olabilir."

Matthew'un ellerinin belini kavradığını hissetti. "Yatak o kadar yüksek değil," dedi. Onu sanki bir çocukmuş gibi kaldırarak şiltenin üzerine bıraktı. "Sadece sen kısasın o kadar."

"Ben kısa değilim. Ben... dikey olarak dezavantajlıyım."

"Güzel. Dik otur." Ağırlığını Daisy'nin arkasındaki şilteye verdi ve elleri yeniden elbisesinin sırtına döndü.

Daisy onun tenine değen parmaklarının hafifçe titrediğini hissedince cesaretlenerek, "Daha önce uzun boylu erkeklere hiç ilgi duymamıştım, ama sana karşı hissettiklerim-" demeye başladı.

"Eğer susmazsan," diye lafını kesti Swift sertçe, "seni boğacağım."

Daisy sessiz kaldı, onun giderek derinleşen, kontrolü azalan soluklarının ritmini dinliyordu. Aksine, inci sırası üzerinde çalışan parmakları işinde daha kesinleşmişti, sonunda elbise ikiye ayrılarak kolları omuzlarından aşağı kaydı.

"Nerede?" diye sordu Swift.

"Anahtar mı?"

Ses tonu ölümcüldü. "Evet Daisy. Anahtar."

"Korsemin içine düştü. Bu da demektir ki… onu da çıkarmam gerekiyor."

Sözlerine hiçbir tepki, ses veya hareket gelmemişti. Daisy dönerek Matthew'a göz attı.

Afallamış gibiydi. Kızarmış yüzünde gözleri doğal olmayan bir mavilikte görünüyordu. Daisy, Matthew'un ona dokunmamak için kendisine karşı vahşi bir savaş verdiğini fark etti.

Daisy utançtan öfkeli ve asabi hissederek kollarını elbiseden tamamen çekip çıkardı. Elbisesini kalçalarına indirdi, beyaz katmanlardan sıyrılarak bir yığın halinde yere indirdi.

Matthew çıkarılan elbiseye sanki daha önce hiç görmediği egzotik bir tür hayvanmış gibi bakıyordu. Gözlerini yavaş yavaş Daisy'ye çevirdi ve o korsesinin kancalarını açmaya başlayınca boğazından anlaşılmaz bir itiraz sesi çıktı.

Daisy onun önünde soyunmaktan utanıyor ve kendisini kötü hissediyordu. Ama Swift'in solgun teninin her ortaya çıkan santiminden gözünü ayıramayan görüntüsü onu teşvik ediyordu. Son metal kanca da açılınca, Daisy dantelli dokumayı attı ve yerde durdu. Göğüslerinin üzerinde tek geriye kalan buruşuk bir gömlekti.

Anahtar Daisy'nin kucağına düşmüştü. Parmaklarını

metal nesnenin etrafına kapatarak, Matthew'a ihtiyatla bakma riskine girdi.

Swift'in gözleri kapalıydı, alnı acı dolu yoğunluk nedeniyle çizgilerle dolmuştu. "Bu olmayacak," dedi Daisy'den çok kendisine.

Daisy öne eğilerek anahtarı onun ceket cebine soktu. Gömleğinin kenarını kavrayarak başından çekip çıkardı. Vücudunun çıplak olan üst kısmını, sızı dolu bir ürperti kaplamıştı. O kadar sinirliydi ki dişleri takırdamaya başladı. "Az önce gömleğimi çıkardım," dedi. "Bakmak istemiyor musun?"

"Hayır."

Ama Matthew'un gözleri açılmış ve bakışları Daisy'nin küçük, pembe uçlu göğüslerini bulmuştu, sıkılı dişlerinin arasından tıslayarak nefes alıyordu. Kıpırdamadan duruyor, Daisy onun kravatını çözerken, yelek ve gömlek katmanlarını açarken gözünü ayırmadan bakıyordu. Daisy tamamen kızarmıştı, ama yılmadan devam ederek dizlerinin üzerinde doğrulup Matthew'un ceketini omuzlarından çekip çıkardı.

Swift rüyada gibi hareket ederek, yavaşça kollarının ceketinden ve yeleğinden çıkardı.

Daisy tuhaf bir kararlılıkla, onun göğüs ve gövde görüntüsünü adeta bakışlarıyla içerek gömleğini açtı. Geniş kaslarının üzerinde sımsıkı gerilmiş teni sanki kalın bir saten gibi parlıyordu. Kaburgalarının güçlü kubbesine dokunarak parmaklarını engebeli karnında dolaştırdı.

Matthew aniden elini yakaladı, görünüşe bakılırsa uzaklaştırsın mı, yoksa daha mı bastırsın karar veremiyordu.

Daisy parmaklarını onunkilerin üzerinde kıvırdı. Swift'in irileşmiş mavi gözlerinin içine baktı. "Matthew,"

diye fısıldadı. "İşte buradayım. Seninim. Benimle yapmayı hayal ettiğin her şeyi yapmak istiyorum."

Swift'in nefesi kesilmişti. İradesi yıkılmış ve çökmüş, çok uzun zamandan bu yana yadsıdığı arzusundan başka hiçbir şeyin önemi kalmamıştı. Kaba bir teslimiyet inilti-siyle, Daisy'yi kucaklayarak kucağına yerleştirdi. Giysileri-nin katmanlarından hararet yayılıyor, vücudunun yumu-şaklığı bilinmedik bir sertlikle karşılaşırken Daisy soluk soluğa nefes alıyordu.

Matthew ağzını Daisy'nin ağzına örterken ellerini onun vücudundaki kıpır kıpır yollarda kaydırıyordu. Par-maklarıyla göğüslerinin altındaki sıkı kıvrımı kavrayınca, Daisy'nin kanı delicesine kaynamaya başlamış ve vücu-dundaki sızı keskin ve değişken bir hale gelmişti. El yor-damıyla Swift'in gömleğini arandı, ellerini altına sokmaya, gömleği vücudundan ayırmaya çalışıyordu.

Matthew onu yavaşça yatağa bırakarak durup, göğsünün ve omuzlarının muhteşem hatlarını sergileyerek gömleği-ni çıkardı. Vücudunu onunkine doğru eğdi ve onun çıplak vücudunun temasıyla Daisy zevkle inledi. Her tarafında Swift'in tanıdık kokusu, temiz erkek teninin zevk veren rayihası vardı. Son derece şehvetli öpücüklerle ağzına sa-hip olurken, elleri şefkatle yarı giyinik vücudunda dolaşı-yordu. Sonunda Daisy çaresiz bir yakarıyla vücudunu yay gibi bükene kadar, başparmağıyla göğüs ucunda giderek daha sert, daha yoğun daireler çizdi.

Swift sözsüz yakarışı anlayarak eğildi ve Daisy'nin göğ-sünün ucunu ağzına aldı. Hafifçe ısırdı, diliyle Daisy'nin teninde hararetli kıvılcımlar yayıyordu. Daisy onun kol-larında inliyor, titriyordu. Swift diğer göğse geçip parlak pembe şişkinliğin zirvesini öpünce sinir uçlarından yolla-nan vahşi mesajlar Daisy'nin tüm vücuduna yayıldı.

"Senden ne istediğimi biliyor musun?" diye boğuk bo-ğuk sorduğunu duydu Daisy. "Eğer durmazsan neler ola-cağını biliyor musun?"

"Evet."

Matthew başını kaldırarak ona kuşkuyla baktı.

"Ben senin düşündüğün kadar masum değilim," dedi Daisy içtenlikle. "Çok şey okudum."

Swift başını çevirince Daisy onun bir tebessümle mü-cadele ettiği izlenimi edindi. Sonra ona tekrar içine işleyen bir şefkatle baktı. "Daisy Bowman," dedi boğuk bir sesle. "Seninle bir saat birlikte olmak için sonsuza kadar cehen-nemde kalabilirim."

"O kadar mı sürüyor? Bir saat mi?"

Swift'in cevabı hüzünlüydü. "Tatlım, bu noktada bir dakika bile sürmesi bir mucize olurdu."

Daisy kollarını onun boynuna doladı. "Benimle se-vişmek zorundasın," dedi ona. "Çünkü eğer yapmazsan, şikâyetlerimi hiç kesmeyeceğim."

Matthew onun vücudunu kucaklayarak alnından öptü ve öyle uzun süre sessiz kaldı ki, Daisy kendisini reddede-ceğinden korktu. Ama sonra Matthew'un sıcak eli yavaş yavaş vücudundan aşağı doğru hareket etmeye başlayınca Daisy'nin yüreği heyecandan hopladı. Külotunun şeritle-rini parmaklarına dolayarak çekip gevşetti.

Daisy güçlükle nefes alırken karnı inip kalkıyordu ve Swift'in eli narin kumaşın altına kayınca her yerini sel gibi bir utanç kapladı. Mahrem tüy öbeğine dokunuyor, korunmasız bölgedeki bukleleri düzeltiyordu. Yumuşak tutamlarla oynuyor, kabartıyor, okşuyordu. Yüzük parma-

ğının ucunu değdirdiği yer öylesine hassastı ki, Daisy şaşkınlıkla sıçradı. Matthew onun al al olmuş yüzüne bakarak yavaşça kapalı teni ayırdı.

"Daisy, aşkım," diye fısıldadı, "O kadar yumuşaksın... o kadar narinsin ki... nerene dokunayım? Buraya mı? Yoksa buraya mı..."

"Oraya," diye hıçkırdı, Swift'in parmakları tam doğru noktaya kayınca. "Evet... ah, orası..."

Swift parmaklarını Daisy'nin bacaklarının arasında daha ileriye kaydırırken, ağzı ateşli öpücüklerle boğazından aşağı inerek göğüslerinde dolaşıyordu. Swift derinlemesine okşarken, Daisy o gizemli yerde endişe verici bir ıslaklık hissetti. Bunu beklemiyordu. Daha önce düşündüğü kadar bilgili olup olmadığını merak etti.

Şaşkına dönmüş bir şekilde bir şeyler söyleme başladı, ama Matthew'un parmağının, içine girdiğini hissedince birdenbire sessiz kaldı. Bu da beklediği bir şey değildi.

Matthew başını göğsünden kaldırdı, gözleri hülyalı bir ateşle doluydu. Daisy'nin yüzüne bakarak, hafif bir masaj ritmiyle vücudunun içini araştırırken Daisy dayanılmaz bir zevkin doruğuna çıktığını hissediyordu. Yukarı doğru gerilerek heyecanla inleyince Swift kontrolsüz bir coşkuyla, ona öpücüklerle karşılık verdi.

"Hoşuna gitti mi?" diye fısıldadı Swift.

"Evet, ben..." Çaresiz soluklar arasında konuşmaya çalışıyordu. "Düşünmüştüm ki... acıtacak sanıyordum."

"Bundan değil." Dudaklarında bir tebessüm oynaştı. "Ama daha sonra şikâyet edecek nedenlerin olabilir." Araştıran parmağının çevresinde Daisy'nin vücudunu hissedince alnında parlak ter damlacıkları belirmişti. "Nazik olabilir miyim bilemiyorum," dedi pürüzlü bir sesle. "Seni o kadar uzun zamandır arzuluyordum ki."

"Sana güveniyorum," diye fısıldadı Daisy.

Matthew başını sallayarak elini ondan uzaklaştırdı. "İnsanları tanıma konusunda berbatsın. Dünyada güvenebileceğin en son erkekle yataktasın. Ve hayatındaki en büyük hatayı yapmak üzeresin."

"Senin baştan çıkarma şakaların hep böyle midir?"

"Sanırım seni son bir kez uyarmalıyım. Bunun geri dönüşü yok."

"Ah, güzel." Daisy, Swift'in külotunu ve çoraplarını çıkarmasına yardım etmek için uzandı.

Swift pantolonunun düğmelerini açmaya başlayınca Daisy'nin gözleri irileşti. Meraklı fakat utangaç, ona yardım etmek için uzandı. Düğmeleri çözülen kumaşın altına kayan Daisy'nin küçük, serin elini hissedince Matthew'un dudaklarından bir sevgi iniltisi çıktı. Daisy onun bedeninin sertliğini ve uzunluğunu öğrenerek öylesine dikkatle, sevgiyle okşuyordu ki Swift'in vücudu ürperdi.

"Sana nasıl dokunayım?" diye fısıldadı Daisy.

Matthew başını iki yana sallayarak kararsız bir kahkaha attı. "Daisy... şu an bilmemeni tercih ederim."

"Yanlış bir şey mi yaptım?" diye sordu endişeyle.

"Yo, hayır-" Daisy'yi kendine çekerek yanaklarından, kulağından, saçlarından öptü. "Fazlasıyla iyi gidiyorsun."

Onu yastıklara dayarken elleri hassas okşamalarla Daisy'nin vücudunda dolaşıyordu. Soyunarak vücudunu Daisy'ninkine doğru eğdi ve onun tüylü, pürüzsüz, sıcak, nefis tenini hissedince Daisy titredi. Bir anda çok fazla şey olup bitiyordu -Daisy bunların hepsini birden kavraya-

mıyordu- nemli, sıcak ağzının dolaşması, uzun ikna edici parmaklar, göğüslerine sürünen saçlar, kendi karnı…

Swift'in dilinin göbek çukurundaki ipeksi girdabı, Daisy'nin damarlarını alev gibi yalayıp geçiyordu. Onun ağzının dolaştığı bölgeyi bulanık bir şekilde fark ederek, altında kıpırdandı.

Matthew görünüşe göre onun neresini öptüğünün tam olarak farkında olmadan, sonunda Daisy, başını boğuk bir iniltiyle sertçe itinceye kadar devam etti.

"Ne oldu?" diye sordu Swift dirseklerinin üzerinde doğrularak.

Onuru kırılarak kıpkırmızı olan Daisy kendini zor toparlayarak açıkladı. "Sen çok yaklaştın benim… şey, yanlışlıkla…"

Daisy'nin sesi hafiflerken, Matthew'un gözlerinden anladığı belli oluyordu. İfadesini saklamak için çabucak başını eğdi ve omuzlarından bir sarsıntı geçti. Hâlâ ondan uzaklara bakarak, büyük bir dikkatle yanıtladı. "Kazara olmadı. Bilerek yaptım."

Daisy şaşırmıştı. "Ama beni öpecektin, hem de tam-" Swift'in kahkaha oynaşan mavi gözleriyle karşılaşınca sustu.

Swift hiç de mahcup olmamış, aksine neşelenmişti.

"Çok şaşırmadın değil mi?" diye sordu. "Ben de okuduğunu sanıyordum."

"Eh, hiç kimse böyle bir şeyi yazmaz ki."

Swift omuzlarını silkti, gözleri parıldıyordu. "Edebiyat otoritesi sensin."

"Benimle dalga geçiyorsun," dedi Daisy.

"Biraz," diye fısıldadı Swift ve karnını tekrar öptü. Onun sınırlayıcı elleri karşısında Daisy'nin bacakları sebğirdi.

Dudaklarının kalçasında dolaştığını hissedince Daisy sinirli sinirli gevezelik etmeye başladı. "Okuduğum ba-bazı romanlarda belirli bölümler var elbette …" Swift'in hafifçe uyluğunun iç tarafını dişlediğini hissedince keskin bir nefes aldı. "…ama… sanırım o kadar örtülü bir şekilde yazılmışlar ki p-pek anlayamadım… ah, lütfen, bunu yapman gerektiğini sanmıyorum-"

"Ya bu nasıl, iyi mi?"

"Kesinlikle değil." Eğilip bükülerek ondan kaçtı.

Ama Swift ellerini dizlerinin altına geçirerek diliyle hınzır şeyler yaparken bacaklarını ayırdı. Swift daha önce dokunduğu hassas noktayı bulunca Daisy titremeye başladı, yumuşak, sıcak ve talepkâr ağzıyla sahip olduğu yerden sel gibi bir coşku kaplayana kadar emdi, Daisy durması için yalvarınca yalayarak, gittikçe daha derinlere sokularak daha da fazla işkence yapıyordu ve Daisy aniden zevkle boşalınca baş döndürücü bir rahatlamayla haykırdı.

Uzunca bir süre sonra Matthew yukarı doğru kayarak onu tuttu. Daisy coşkuyla kollarını ve bacaklarını ona doladı. Swift onun açılmış uyluklarının arasına yerleşti, nazik olmak için harcadığı çabayla sarsılıyordu. Kendini iterek içine girerken Matthew boynunda aşk sözcükleri söylüyor, daha ileri iterken, ona sahip olurken, tutarken bile yatıştırmaya çalışıyordu.

Tamamen birleştikleri zaman kıpırdamadan durdu, Daisy'nin canını daha fazla acıtmamaya çalışıyordu. Onun içinde öyle sertti ki, Daisy tüm benliğini teslim ettiğine, tamamen çaresiz olduğuna dair tuhaf bir duyguya kapılmıştı ve aynı esnada… Swift'in tamamen kendisine ait olduğunu da hissediyordu. O kendi vücudunu doldursa bile, kendisinin onun aklını ve yüreğini doldurduğunu bi-

liyordu. Onun kendisine verdiği zevkin aynısını ona vermek isteyerek kalçalarını yukarı kaldırdı.

"Daisy... hayır, bekle..."

Ona daha yakın olmak için gerilerek, tekrar tekrar kaldırdı. Swift inleyerek ince bir ritimle aşağı baskı yapmaya başladı. Ağzını Daisy'nin ağzına bastırarak doruk noktasının yoğunluğuyla titredi.

Ardından bir an her ikisi de sessiz kalırken, Matthew onu kendine çekti ve başını kendi omzuna yasladı. Dikkatle geri çekilirken Daisy'nin itirazlarını dudaklarıyla susturdu.

"Bırak seninle ben ilgileneyim."

Daisy onun ne demek istediğini anlamamıştı, ama öylesine gevşemişti ki, Swift yataktan kalkarken gözleri kapalı yatmaya devam etti. Swift kısa süre sonra ıslak bir bezle geri döndü, terleyen tenini ve bacaklarının arasında sızlayan yeri güzelce sildi.

Yanına uzandığı zaman, Daisy ona sokuldu, Swift üzerlerine örtüleri çekerken keyifle içini çekti. Kulağını onun güçlü kalp atışlarını duyacak şekilde yerleştirene kadar kıpırdandı.

Daisy kendisini onun odasına kilitleyerek baştan çıkarılmak istediği için utanması gerektiğini düşünmüştü. Aksine, kendisini muzaffer hissediyordu. Ve tuhaf bir şekilde istikrarsızlık hissi vardı, sanki fiziksel temasın ötesine geçen yeni türde bir mahremiyetin kıyısında gibiydi.

Swift'le alakalı her şeyi bilmek istiyordu - başka birisi için böylesine yiyip bitiren bir merakı hiç hissetmemişti. Ama muhtemelen her ikisinin de yeni durumlarına uyum sağlayacak zamanı bulmaları için biraz sabır gerekiyordu.

Vücutlarının sıcaklığı yatak örtülerinin altında birbirine karışırken, Daisy ezici bir uyuma ihtiyacı hissetti. Bir erkeğin kollarında, onun kokusunu soluyarak, kuvveti kendisini sarmalayarak sessizce yatmanın bu kadar güzel olacağını hiç tahmin etmemişti.

"Uykuya dalma," diye uyardığını duydu Swift'in. "Buradan çıkmak zorundayız."

"Ben uyumuyorum. Sadece..." duraklayarak kocaman esnedi. "Gözlerimi dinlendiriyorum."

"Sadece bir dakika." Elini Daisy'nin saçından geçirerek uzun bir okşamayla sırtına indirdi. Bu onun tatlı, koyu bir kayıtsızlık içinde iyice uykuya dalmasını sağlamıştı.

Daisy çatıdaki yağmur pıtırtısı ve açık pencereden esen nemle yüklü rüzgârla uyandı. Hampshire hava durumu öğleden sonrayı, genellikle yarım saatten fazla sürmeyen ve toprağı yumuşak ve güzel kokulu bırakarak gelip geçen türden bir sağanakla serinletmeye karar vermişti.

Daisy gözlerini kırpıştırarak yabancı ortamı, erkeksi yatak odasını... sırtındaki çıplak kaslı vücudun tuhaf canlılığını fark etti. Ve saçlarında birisinin nefesinin kıpırtısını. Şaşkınlıkla gerildi, ama sessizce yatarken Matthew'un uyanık olup olmadığını merak etti. Nefesleri değişmemişti. Ama kolu yavaş yavaş onun vücudundan kaydı, ön tarafında parmaklarını açtı.

Yavaşça Daisy'nin sırtını kendisine çekti ve sessizlik içinde yağmuru seyrettiler. Daisy hayatında kendini bu kadar güvende ve memnun hissettiği başka bir zaman olup olmadığını hatırlamaya çalıştı. Hayır, diye karar verdi. Hiçbir şey bununla kıyaslanamaz.

Matthew kolunda Daisy'nin gülümsemesini hissedince mırıldandı. "Yağmuru seviyorsun."

"Evet." Daisy ayak parmaklarıyla onun tüylü bacağını araştırırken baldırlarının bu kadar uzun olmasına şaşırdı. "Bazı şeyler yağmur yağarken daha güzel oluyor. Mesela okumak. Veya uyumak. Ya da bu."

"Yatakta benimle birlikte yatmak mı?" Sesi eğleniyormuş gibi geliyordu.

Daisy başını salladı. "Sanki dünyada yalnızca iki kişi varmış gibi geliyor."

Swift onun köprücük kemiklerinin çizgisini ve boynunun yan tarafını izledi. "Canını acıttım mı Daisy?" diye fısıldadı.

"Eh, oldukça rahatsızdı sen-" durdu ve kızardı. "Ama bunu bekliyordum. Arkadaşlarım bana ilk seferden sonra iyileştiğini söylediler."

Swift parmaklarını onun kulağının kenarından ve ateş basmış yanağının eğiminden geçirdi. Konuşurken sesinde bir tebessüm vardı, "Öyle olduğunu görmek için elimden geleni yapacağım."

"Olanlardan pişman mısın?" Gergin bir şekilde Swift'in cevabını beklerken parmaklarını kenetlemişti.

"Aman Tanrım, hayır." Daisy'nin küçük yumruğunu ağzına götürüp öperek açtı ve avucunu açarak yüzünün yan tarafına koydu. "Bu hayatım boyunca en çok istediğim şeydi. Ve asla sahip olamayacağımı düşündüğüm tek şey. Şaşırdım. Hatta şoke oldum. Ama pişmanlık asla."

Daisy döndü ve ona sokularak bacağını kendi uyluklarının arasına sıkıştırdı.

Yağmurun evin yan tarafında tutturduğu ritim kısmen pencereden içeri geliyordu. Daisy yataktan çıkma fikrini düşününce hafifçe titredi ve Matthew'un örtüyü çıplak omuzlarında daha yukarı çektiğini hissetti.

"Daisy," diye sordu Matthew sakince, "lanet olası anahtar nerede?"

"Senin ceketinin cebine koydum," dedi Daisy yardımsever bir ifadeyle. "Görmedin mi? Hayır mı? Şey, sanırım o esnada dikkatin dağılmıştı." Elini Swift'in göğsünde dolaştırırken avucu göğüs ucunu sıyırarak geçti.

"Bizi yatak odasına kilitlediğim için kızmışsındır herhalde."

"Çileden çıktım," diye kabul etti Matthew. "Evlendikten sonra bunu her gece yapmanda ısrar ediyorum."

"Evlenecek miyiz?" diye fısıldadı Daisy başını kaldırarak.

Swift'in bakışları sıcaktı, ama sesinde hiç memnuniyet izi yoktu. "Evet, evleneceğiz. Muhtemelen bir gün benden nefret edecek olsan da."

"Ben dünyada... ah." Daisy onun bir gün geçmişine yakalanma ihtimaline dair söylediklerini hatırlamıştı. "Senden asla nefret edemem," dedi. "Ve senin sırlarından korkmuyorum, Matthew. Ne çıkarsa çıksın, seninle birlikte onlarla yüzleşeceğim. Gerçi şunu bilmelisin ki ortaya böyle sözler atıp sonra da açıklamayı reddetmeni çok çileden çıkarıcı buluyorum."

Swift'in göğsünde ani bir kahkahayı tuttuğu belliydi. "Seni çileden çıkardığım konulardan sadece biri."

"Doğru." Daisy sürünerek üstüne çıktı ve meraklı bir kedi yavrusu gibi burnunu göğsüne sürttü. "Ama ben çileden çıkaran erkeklerden, nazik olanlara göre daha fazla hoşlanıyorum."

Swift'in koyu kaşlarının arasında iki çizgi belirdi. "Llandrindon gibi mi?"

"Evet, o senden çok daha nazik." Daisy deneyerek ağzı-

nı onun göğüs uçlarına koydu ve diliyle dokundu. "Böyle yapınca sen de benimle aynı şekilde mi hissediyorsun?"

"Hayır. Gene de çabandan memnunum." Daisy'nin yüzünü yukarı kaldırdı. "Llandrindon seni öptü mü?"

Daisy onun ellerinin arasında yavaşça başını salladı. "Sadece bir kere."

Sesinde kıskançlık vardı. "Hoşuna gitti mi?"

"İstedim. Denedim." Daisy gözlerini kapadı ve onun avucunda yanağını çevirdi. "Ama senin öpmene hiç benzemiyordu."

"Daisy," diye fısıldayarak bir kez daha altında kıstırıncaya kadar döndü. "Bunun olmasını istememiştim." Parmakları Daisy'nin yüzünün narin açılarını, gülümseyen dudaklarının kıvrımını araştırıyordu. "Ama şimdi nasıl o kadar uzun süre ayak diremişim, anlayamıyorum."

Okşayan parmaklarının altında Daisy'nin sinirleri canlanmıştı. "Matthew... bundan sonra ne olacak? Babamla konuşacak mısın?"

"Daha değil. En azından adaba uygun görünmesi hatırına, Bristol'dan dönüşüme kadar bekleyeceğim. O zamana kadar konukların çoğu gitmiş olacak ve ailenin durumla ilgilenmesi nispeten daha mahremiyet içinde olacak."

"Babam çok memnun olacak. Ama annem küplere binecek. Ve Lillian..."

"Patlayacak."

Daisy içini çekti. "Erkek kardeşlerim de sana pek bayılmıyorlar."

"Öyle mi," dedi alaylı bir şaşkınlıkla.

Daisy onun gölgeli yüzüne kaygıyla baktı. "Ya benim hakkımdaki düşüncelerini değiştirirsen? Ya geri gelir ve bana hata yaptığını, benimle evlenmek istemediğini söylersen ve-"

"Hayır," dedi Matthew, onun gür, siyah saç dalgalarını okşayarak. "Geri dönüş yok. Senin masumiyetini aldım. Sorumluluğumdan kaçınacak değilim."

Sözcük seçimine kırılan Daisy kaşlarını çattı.

"Sorun ne?" diye sordu Swift.

"Bunu ortaya koyma şeklin... senin sorumluluğun... sanki korkunç bir hatanın kefaretini ödermiş gibi. Söylenecek en romantik sözler değil, özellikle de mevcut koşullarda."

"Ah." Matthew aniden sırıttı. "Ben romantik biri değilim tatlım. Bunu zaten biliyordun." Başını eğerek Daisy'yi boynunun yan tarafından öptü ve kulağını ısırdı. "Ama şimdi senden ben sorumluyum." Omzundan aşağı indi. "Senin güvenliğinden... refahından... zevkinden... ve ben sorumluluklarımı çok ciddiye alırım..."

Daisy'nin göğüslerini öperek gergin uçları, ağzının eriten sıcaklığının içine aldı. Eliyle uyluklarını ayırdı ve arasıyla usulca oynadı.

Daisy'nin boğazından bir zevk iniltisi kaçınca gülümsedi. "En tatlı sesleri çıkarıyorsun," diye mırıldandı. "Sana böyle dokunduğum zaman... ve böyle... ve benim için geldiğinde haykırman..."

Daisy'nin yüzü yanıyordu. Sessiz kalmaya çalıştı, ama bir an sonra Swift ondan bir başka çaresiz inilti çıkmasını sağladı.

"Matthew?" Onun üzerine kaydığını hissedince Daisy'nin ayak parmakları kıvrıldı, Matthew diliyle göbek çukurunu yalıyordu.

Çadır gibi başının üzerinde duran örtüler yüzünden Matthew'un sesi boğuk çıkıyordu. "Efendim, geveze?"

"Sen yapacak mısın-" dizlerini ayırdığını hissedince nefesini tutarak durakladı, "-önceden yaptığını?"

"Öyle görünüyor."

"Ama biz zaten..." neden art arda kendisiyle sevişmek istediğine dair bilmece unutuldu. Swift'in uyluğuyla kasığının birleştiği yeri, bacaklarının iç tarafını araştırdığını hissedince gücünü kaybetmişti. Yumuşak, ustaca küçük ısırıklar... dilinin hafif darbeleri... vücudunun sızlayan boşluğuyla oynaması... onu hıçkırıp inletecek yeri bulana kadar yukarı doğru hareketi, evet, işte, evet...

Çıldırtıcı bir incelikle temas ediyor, yavaş yavaş uzaklaşıyor, sonra sıcak, hızlı fiskelerle geri dönüyordu... Daisy onun uyluklarının arasındaki başını el yordamıyla arayıp buldu ve yay gibi gerilerek, titreyerek, zevkten nabız gibi atarak orada tuttu. Swift onu sürekli olarak imkânsız bir coşku yüksekliğine, fırtınaların üstüne, gökyüzünün üstüne doğru yükseltiyordu... ve Daisy yeniden bilicini kazandığında onun kollarındaydı, yağmurun yumuşak sesi küt küt atan kalbini yatıştırıyordu.

Bölüm 12

Malikânedeki konukların çoğu ertesi gün ayrılacağı için, o akşamki yemek uzun ve detaylı bir mesele olmuştu. Kristaller ve Sèvres porselenleriyle kurulan iki uzun masa, avizeler ve büyük şamdanlardan dökülen ışıkta parıldıyordu. Altın şeritli mavi, hardal rengi ve siyah özel üniformaları içindeki bir uşak ordusu konukların arasında ustalıkla dolaşıyor, su ve şarap bardaklarını tazeliyor, sessiz bir hassasiyetle hizmet ediyorlardı.

Muhteşem bir geceydi. Ne yazık ki Daisy yemekle hiç ilgilenmiyordu. İskoç somonu, fırında kızarmış rosto, sosis ve tatlı ekmek eşliğindeki geyik budu, krema, tereyağı ve yer mantarlarıyla özenle hazırlanmış sebze güveçlerinden oluşan yemeğin hakkını verememesi yazık oluyordu. Tatlı olarak zengin meyve tabakları hazırlanmıştı; ahududu, nektarin, kiraz, şeftali, ananasın yanı sıra pastalar, turtalar ve meyveli kremalı kuplar vardı.

Daisy kendisini yemeğe, gülmeye, mümkün olduğunca normal bir şekilde sohbet etmeye zorluyordu. Ama bu kolay değildi. Matthew masanın diğer tarafında, birkaç kişi

ötede oturuyordu ve ne zaman bakışları karşılaşsa, ağzında her ne çiğniyorsa Daisy'nin genzine kaçıyor, boğulacakmış gibi oluyordu.

Etrafındaki sohbet akıp gidiyor, Daisy aklı birkaç saat önce olup bitenlerin anısına takılmış olarak belli belirsiz cevaplar veriyordu. Onu iyi tanıyanlar, ablası ve arkadaşları, Daisy'nin kendinde olmadığını fark etmiş görünüyorlardı. Hatta Westcliff bile ona birkaç vesveseli bakış atmıştı.

Daisy'ye parlak, havasız oda çok sıcak gelmiş, yanaklarına kan hücum etmişti. Vücudu aşırı hassastı, iç çamaşırları sürtünerek rahatsız ediyor, korsesi tahammül edilmez geliyor, jartiyeri uyluklarını sıkıyordu. Her hareketinde Matthew'la geçirdiği öğleden sonrayı hatırlatan bir şeyler vardı; bacaklarının arasındaki sızı, beklenmedik yerlerde batmalar ve seğirmeler. Ama gene de vücudu daha fazlasını arzuluyordu... Matthew'un ellerini, içindeki sertliğini...

Yüzünün yine alev alev olduğunu hissedince Daisy, kendisini bir dilim ekmeğe tereyağı sürmeye adadı. Matthew'a göz atınca, sol tarafındaki bir leydiyle konuştuğunu gördü.

Daisy'nin kaçamak bakışını fark eden Matthew, ona baktı. Gözlerinin koyu mavilikleri hararetle tutuşmuş, derin derin nefes alırken göğsü inip kalkıyordu. Dikkatini ondan çekerek yeniden arkadaşına verdi, pohpohlayan bir alakayla ona odaklanması leydinin kıkırdayan bir coşkunluğa kapılmasına neden olmuştu.

Daisy sulandırılmış şarap kadehini dudaklarına götürerek dikkatini sağ tarafındaki sohbete vermeye çalıştı... göl bölgelerini ve Kuzey İskoçya'yı dolaşmakla alakalı bir şeyler konuşuluyordu. Ancak çok geçmeden aklı yeniden kendi durumuna kaydı.

Kararından pişman değildi... ama şu andan itibaren her şeyin kolay olacağına inanacak kadar saf da değildi. Tam tersine. Nerede yaşayacakları ve Matthew'un onu New York'a ne zaman geri götüreceği, ablasıyla arkadaşlarından uzakta yaşayarak mutlu olmayı öğrenip öğrenemeyeceği konuları zihnini kurcalıyordu. Uyum sağlamayı başaramadığı bir dünyada yaşayan bir adama uygun eş olup olamayacağını bilemiyordu. Ve en son olarak, Matthew'un sakladığı sırlar meselesi vardı.

Ama Daisy onun yumuşak, canlı bir ses tonuyla, "Sen her zaman bir kadının olması gerektiğini düşündüğüm gibi oldun," dediğini hatırladı.

Matthew şimdiye kadar onu olduğu haliyle isteyen tek erkekti. (Llandrindon'u hesaptan düşmek gerekiyordu, çünkü onun karasevdası biraz fazla hızlı alev almıştı ve aynı hızla sönme olasılığı mevcuttu.)

Bu açıdan, diye düşündü Daisy, Matthew'la yapacağı evlilik Lillian'la Westcliff'inkinden farklı olmayacaktı. Çok farklı duyarlılıkları olan iki güçlü iradeli kişi olan Lillian ve Westcliff sık sık tartışıyor ve pazarlık ediyorlardı... ama gene de bu evliliklerini zayıflatıyor gibi görünmüyordu. Aslında tam tersiydi - birliktelikleri çok daha iyi hale gelmiş gibi görünüyordu.

Arkadaşlarının evliliklerini düşündü... Annabelle ve Bay Hunt benzer eğilimlerle uyum içindeydiler... Evie ve Lord St. Vincent zıt mizaçlarıyla, birbirlerinin varlığına gece ve gündüz gibi ihtiyaç duyuyorlardı. Bu çiftlerden herhangi birinin diğerinden daha üstün olduğunu söylemek mümkün değildi.

Belki de mükemmel bir evlilik için ideal olarak duy-

duğu onca şeye rağmen, öyle bir şey yoktu. Belki de her evlilik eşsizdi.

Bu rahatlatan bir düşünceydi.

Ve Daisy'yi umutla doldurmuştu.

Bitmek bilmeyen akşam yemeğinden sonra Daisy, çay ve dedikodu ritüeline katlanmak yerine bir baş ağrısı bahanesi uydurdu. Aslında kısmen doğruydu - ışık, gürültü ve duygusal gerginlik, şakaklarının acı verecek kadar zonklamasına neden oluyordu. Acıyla gülümseyerek mazeretini beyan etti ve büyük merdivenlere yöneldi.

Ama ana hole ulaştığında ablasının sesini duydu.

"Daisy? Seninle konuşmak istiyorum."

Daisy Lillian'ı sesindeki keskin tonu anlayacak kadar iyi tanıyordu. Ablası kuşkulanmış ve endişelenmişti, konuları ve sorunları en ince ayrıntısına kadar tartışarak çözümlemek istiyordu.

Daisy çok yorgundu. "Şimdi olmaz, lütfen," dedi ablasına yatıştırıcı bir tebessümle. "Biraz bekleyemez mi?"

"Hayır."

"Başım ağrıyor."

"Benim de. Ama gene de konuşacağız."

Daisy çileden çıkmamak için mücadele veriyordu. Lillian'a gösterdiği bunca sabırdan, yıllarca sorgusuz sualsiz destek ve sadakatinden sonra, ondan kendini tutup başının etini yememesini istemek hiç de fazla bir şey sayılmazdı.

"Ben yatmaya gidiyorum," dedi Daisy kararlı bakışlarla ablasına kafa tutarak. "Hiçbir şey açıklamak istemiyorum, özellikle de dinlemeye hiç niyetin olmadığı belliyken. İyi geceler." Lillian'ın yüzündeki sarsılmış ifadeyi görünce daha yumuşak bir şekilde ekledi, "Seni seviyorum." Pardon ucuna kalktı, ablasının yanağını öptü ve merdivenlere yürüdü.

Lillian merdivenlerden fırlayarak Daisy'yi takip etme arzusuyla savaşıyordu. Yanı başında birisinin olduğunu fark etti ve dönünce Annabelle'le Evie'yi gördü, her ikisi de anlayışla bakıyorlardı.

"Benimle konuşmuyor," dedi Lillian uyuşmuş bir halde.

Genellikle ona dokunmakta tereddüt eden Evie, Lillian'ın koluna girdi. "Ha-hadi limonluğa gidelim," diye önerdi.

Lillian'ın malikânede en sevdiği yer olan limonluğun duvarları yüksek camlı pencerelerden oluşuyor, zemindeki ferforje ızgaralar aşağıdaki sobalarla ısınan havanın yavaşça içeri girmesini sağlıyordu. Portakal ve limon ağaçları odayı taze narenciye kokusuyla doldururken, tropik bitkilerle dolu yapı iskelesinden gelen egzotik kokular da buna karışıyordu. Dışarıdaki meşale ışığından odaya karmaşık gölgeler yayılıyordu.

Küçük bir iskemle grubu bulunca, üç arkadaş birlikte oturdular. Lillian asık suratla konuşurken omuzları çökmüştü. "Bu işi yaptıklarını düşünüyorum."

"Kim ne yaptı?" diye sordu Evie.

"Daisy ve Bay Swift," diye mırıldandı Annabelle hafif bir eğlenme ifadesiyle. "Tahmin yürütüyoruz onların... şey... birbirleriyle epeyce yakınlaştığına."

Evie şaşırmış görünüyordu. "Neden böyle düşünüyoruz?"

"Eh, sen başka bir masada oturuyordun hayatım, bu yüzden göremedin, ama akşam yemeğinde..."

Annabelle anlamlı bir şekilde kaşlarını kaldırdı. "...gizli cereyanlar vardı."

"Ah." Evie omzunu silkti. "Öyleyse masada olmaman iyi olmuş. Böyle şeyleri anlamakta hiçbir zaman iyi olmamışımdır."

"Bunlar bariz işaretlerdi," dedi Lillian karanlık bir ifadeyle. "Bay Swift masanın üzerine sıçrayıp ilan etseydi daha açık olamazdı."

"Bay Swift asla böyle bir kabalık yapmaz," dedi Evie kararlı bir ifadeyle. "Hatta Amerikalı olsa bile."

Lillian'ın yüzü vahşi bir kaş çatışıyla buruşmuştu. "Peki ya 'ben ruhsuz bir sanayiciyle asla mutlu olamam' sözlerine ne oldu? 'Dördümüzün daima birlikte olmasını istiyorum.' Buna ne oldu? Hepsine lanet olsun, Daisy'nin bunu yaptığına inanamıyorum! Lord Llandrindon'la her şey yolunda gidiyordu. Hangi akla hizmet, gidip de Matthew Swift'le yattı ki?"

"Yatmadan fazla şeyler olduğunu sanıyorum," diye yanıtladı Annabelle gözlerini kırpıştırarak.

Lillian ona gözlerini kısarak baktı. "Eğer bununla eğlenecek kadar kötü bir zevkin varsa, Annabelle-"

"Daisy hiçbir zaman Lord Llandrindon'a ilgi duymadı," deyiverdi Evie alelacele; kavgayı önlemeye çalışıyordu. "Onu sadece Bay Swift'i kışkırtmak için kullanıyordu."

"Sen bunu nereden biliyorsun?" diye sordu diğer ikisi aynı anda.

"Şey, B-ben..." Evie elleriyle çaresizliğini işaret etti. "Geçen hafta b-ben farkında olmadan ona az çok onu kıskandırmasını önerdim. Ve işe yaradı."

Lillian konuşmadan önce boğazında şiddetle temizledi. "Tüm ahmakça, koyun kafalı, geri zekâlı-"

"Neden Evie?" diye sordu Annabelle oldukça daha nazik bir ses tonuyla.

"Daisy ve ben Bay Swift'in Lord Llandrindon'la konuşmasına kulak misafiri olduk. Ona kur yapması için Llandrindon'u ikna etmeye çalışıyordu, fakat Bay Swift'in Daisy'yi kendisi için istediği belliydi."

"Bahse girerim bunu planlamıştır," diye terslendi Lillian. "Sizin bir şekilde kulak misafiri olacağınızı biliyordur. Dolambaçlı ve uğursuz bir komplo, siz de oltaya geldiniz!"

"Ben öyle düşünmüyorum," diye yanıtladı Evie. Lillian'ın kıpkırmızı yüzüne dikkatle bakarak endişeyle sordu: "Bana bağıracak mısın?"

Lillian başını iki yana sallayarak yüzünü ellerinin arasına gömdü. "Ölüm perisi gibi çığlıklar atacağım," dedi parmaklarının arasından. "Keşke bunun iyi bir tarafı olduğunu düşünebilseydim. Ama Daisy'nin o sürüngenle iyice içli dışlı olduğundan son derece emin olduğum için muhtemelen artık onu korumak için hiç kimsenin yapabileceği bir şey yok."

"Korunmak istemiyor olabilir," diye işaret etti Evie.

"Çünkü kontrolden çıkacak kadar delirmiş," diye boğuk bir homurtu geldi Lillian'dan.

Annabelle başını salladı. "Bu belli. Daisy kendisine âşık olduğu belli olan yakışıklı, genç, zengin, akıllı bir adamla yatağa girdi. Tanrı aşkına, ne düşünebilirdi ki?" Lillian'ın saygısız yanıtını duyunca şefkatle gülümsedi ve elini nazikçe arkadaşının omzuna koydu. "Canım," diye mırıldandı, "senin de bildiğin gibi, bir zamanlar benim için sevdiğim adamla evlenip evlenmemenin hiç önemi yoktu... sadece ailemi bulunduğumuz durumdan çekip çıkarmak yeterli

geliyordu. Ama kocamla yatağı paylaşmanın... hayatımın geri kalanını onunla geçirmenin nasıl bir şey olduğunu düşündüğüm zamanlara gelince... Simon'ın tek seçenek olduğunu biliyordum." Durdu ve birdenbire gözlerinde yaşlar belirdi. Güzel, kendine hâkim, kolay kolay ağlamayan Annabelle, "Hastalandığım zaman," diye devam etti boğuk bir sesle, "korktuğum zaman, bir şeye ihtiyaç duyduğum zaman, onun her şeyi yoluna koymak için dünyayı yerinden oynatacağını biliyorum. Ona varlığımın her zerresiyle güveniyorum. Ve yarattığımız çocuğu, ikimizin onda yoğrulmuş olduğunu gördüğümde... aman Tanrım, Simon'la evlendiğim için nasıl da şükrediyorum. Biz hepimiz kendi kocalarımızı kendimiz seçebildik, Lillian. Daisy'ye de aynı özgürlüğü vermelisin."

Lillian sinirli sinirli silkinerek onun elinden kurtuldu. "O hiçbirimizin kocasıyla aynı kalitede değil. Hatta St. Vincent'la bile aynı değil, sinsi çapkın bir alçak olabilir ama onun en azından bir kalbi var." Durdu ve mırıldandı. "Üstüne alınma, Evie."

"Sorun değil," dedi Evie; bir kahkahayı bastırmak istermiş gibi dudakları titriyordu.

"Konu şu ki," dedi Lillian aksi aksi, "Daisy'nin seçim özgürlüğünü yürekten destekliyorum, ama yanlış bir seçim yapmadığı sürece."

"Hayatım-" diye başladı Annabelle onun mantık akışındaki kusuru düzeltmek için dikkatli bir girişim yaparak, ama Evie usulca araya girdi.

"Be-ben Daisy'nin hata yapmaya hakkı olduğunu düşünüyorum. Bizim tüm yapacağımız eğer isteyecek olursa ona yardım etmek olmalı."

"Lanet olası New York'u boylayacaksa ona yardım edemeyiz!" diye cevabı yapıştırdı Lillian.

Evie ve Annabelle, sadece sözlerle çözülemeyecek sorunlar ve yatıştırılamayan korkular olduğunu üstü kapalı bir şekilde kabul ederek, bundan sonra onunla tartışmadılar. Başka herkes başarısızlığa uğradığında arkadaşların yaptığı şeyi yaptılar... samimi bir sessizlik içinde onunla birlikte oturdular... ve ona önem verdiklerini bilmesini sağladılar.

Sıcak bir banyo Daisy'nin bedenini yatıştırmaya ve bitkin düşmüş sinirlerini gevşetmeye yardımcı olmuştu. Buharlar çıkan banyoda tüm kasları yumuşayana, sıcaktan bunalana ve baş ağrısı geçene kadar kaldı. Kendisini yenilenmiş hissederek fırfırlı beyaz bir gecelik giydi ve saçlarını fırçalamaya başlarken iki hizmetçi gelip banyoyu götürdüler.

Beline kadar uzun bukleler pırıl pırıl abanoz bir ırmak haline gelinceye kadar saçlarını fırçaladı. Balkona giden açık kapıdan, nemli bahar gecesine dikkatle baktı. Yıldızsız gökyüzü kara erik rengindeydi.

Daisy dalgın dalgın gülümserken arkasında yatak odası kapısının tıkırtısını duydu. Hizmetçilerden birinin bir havlu veya sabunu almaya geldiğini düşünerek dışarıya bakmaya devam etti.

Aniden omzuna dokunulduğunu hissetti, bunu büyük bir elin sıcaklığının göğsüne kayması izledi. Şaşkınlıkla ayağa kalktı ve yavaşça sert erkeksi bir bedene doğru geriye çekildi.

Matthew'un derin sesi kulağını gıdıkladı. "Ne düşünüyordun öyle?"

"Seni tabii ki." Daisy ona yaslandı, yukarı kıvrılarak sıvanmış gömlek kenarından parmaklarını sokarak onun tüylü ön kolunu okşadı. Bakışlarını tekrar dışarıdaki manzaraya çevirdi. "Bu oda eskiden kontun kız kardeşlerinden birine aitmiş," dedi. "Bana onun aşığının -aslında ahır görevlisi bir delikanlı- onu ziyaret etmek için balkona tırmandığını anlatmışlardı. Tıpkı Romeo gibi."

"Umarım ödül riske değiyordu," dedi Swift.

"Benim uğruma böyle bir riske girer miydin?"

"Eğer seninle olabilmem için tek yol buysa. Ama mükemmel bir kapı varken iki kat balkona tırmanmanın hiç anlamı yok."

"Kapıyı kullanmak o kadar romantik değil."

"Boyun kırmak da değil."

"Ne kadar da işgüzarsın," dedi Daisy bir kahkahayla sevgilisinin kollarının arasında dönerek. Matthew'un giysilerinde açık hava ve keskin bir tütün kokusu vardı. Akşam yemeğinden sonra bazı centilmenlerle arka balkona çıkmış olmalıydı. Daisy onun kucağına daha da sokularak, gömleğindeki kolayı ve teninin temiz, tanıdık kokusunu soludu. "Kokunu seviyorum," dedi. "İçinde yüz erkeğin bulunduğu bir odaya gözlerim bağlı girebilir ve seni derhal bulabilirim."

"Başka bir salon oyunu," dedi Swift ve birlikte kıkır kıkır güldüler.

Daisy onun elini yakalayarak yatağa doğru çekiştirdi. "Gel benimle uzan."

Matthew direnerek başını iki yana salladı. "Sadece birkaç dakika kalacağım. Westcliff ve ben sabahın ilk ışıklarında yola çıkıyoruz."

Bakışları iştahla Daisy'nin kenarları fırfırlı geceliğinin üzerinde dolaştı. "Ve eğer yatağın civarında herhangi bir yere gidersek, seninle sevişmekten kendimi alıkoymam mümkün olmayacak"

"Benim için sakıncası yok," dedi Daisy utanarak.

Swift onu kollarının arasına çekerek dikkatle kucakladı. "İlk seferinden sonra bu kadar çabuk olmaz. Dinlenmen gerekiyor."

"O halde neden buradasın?"

Daisy onun yanağını başının üstüne sürttüğünü hissetti. Aralarında tüm olup bitenlerden sonra bile, Matthew Swift'in kendisini bu kadar şefkatle tutması imkânsızmış gibi geliyordu. "Ben sadece iyi geceler dilemek istedim," diye mırıldandı. "Ve sana söylemek..."

Daisy soru dolu bir bakışla yukarı bakınca Swift sanki kendisini tutamıyormuş gibi kaçamak bir öpücük kondurdu. "...seninle evlenme konusunda fikrimi değiştirmemden endişelenmene gerek olmadığını," dedi. "Aslında, artık benden kurtulman çok zor."

"Evet," dedi Daisy ona gülümseyerek. "Sana güvenebileceğimi biliyorum."

Matthew onu zorla bırakarak istemeye istemeye kapıya yürüdü. Kapıyı ihtiyatlı bir tıkırtıyla açtı ve koridorun boş olduğundan emin oluncaya kadar etrafa bakındı.

"Matthew," diye fısıldadı Daisy.

Swift omzunun üzerinden ona baktı. "Evet?"

"Çabucak geri dön."

Onun yüzünde gördükleri Matthew'un gözlerinin gölgelerle dolu odada alev alev parlamasına neden oldu. Başıyla kısa bir selam vererek hâlâ mümkünken oradan ayrıldı.

www.facebook.com/groups/ekitaphane
www.facebook.com/ekitaphane

Bölüm 13

Matthew Bristol'da Lord Westcliff'le seyahat etmenin liman kentinde tek başına dolaşmaktan oldukça farklı olduğunu çabucak keşfetmişti. Orijinalde Bristol'un orta kesiminde bir handa kalmayı planlamıştı. Ancak yol arkadaşı Westcliff olunca, gemi inşa eden zengin bir ailenin yanına geçici olarak yerleşmişlerdi. Matthew bölgedeki zengin ailelerden bir sürü davet almıştı, hepsi de konta mümkün olan en iyi tarzda ev sahipliği yapmak için istekliydi.

Herkes ya Westcliff'in arkadaşıydı, ya da olmak istiyordu. Kadim bir aristokrat ismin gücü işte böyleydi. Adil olmak gerekirse, Westcliff'e dair böyle bir coşkuya ilham veren isim ve unvandan fazla şeyler vardı... ilerici bir siyasetçi olarak tanınıyordu, becerikli bir işadamı olması da bunun cabasıydı ve her iki konu da insanı Bristol'da çok aranan biri yapardı.

Ticaret hacmi bakımından Londra'dan sonra gelen şehir, gelişimin en üst düzeye çıktığı bir dönem yaşıyordu. Ticari alanlar genişlerken ve eski şehir duvarları yıkılırken,

dar sokaklar genişletiliyor ve her gün yeni işlek caddeler beliriyordu. En önemlisi, liman tarafını doklardaki Temple Mead istasyonuna bağlayan demiryolu sistemi henüz tamamlanmıştı. Sonuç olarak, bir imalat işi kurmak için Avrupa'da daha iyi bir yer yoktu.

Matthew istemeye istemeye onun varlığının müzakereleri ve toplantıları çok daha kolaylaştırdığını Westcliff'e itiraf etmişti. Westcliff'in ismi kapıları açmakla kalmıyor, insanlara tüm binayı verme ilhamı veriyordu. Matthew da iş ve üretim hakkında geniş bilgisi olan konttan öğreneceği çok şey olduğunu şahsen kabul ediyordu.

Mesela lokomotif üretiminden söz ettikleri zaman, kont sadece tasarım ve mühendislik prensiplerini bilmekle kalmayıp, ayrıca geniş hat lokomotiflerinde en son kullanılan, düzinelerle cıvata çeşidinin isimlerini de verebiliyordu.

Hiç tevazu olmaksızın, Matthew son derece bol miktarda teknik bilgiyi anlama ve muhafaza etme konusunda kendi becerisine rakip olabilecek başka birisiyle hiç karşılaşmamıştı. Westcliff'e kadar. Bu da ikisinin sohbetlerini ilginç kılıyordu. Konuşmaya katılan başka herkes beş dakika sonra horuldamaya başlıyordu.

Kendi açısından Marcus, Bristol'a haftayı geçirmeye iki amaçla gelmişti, resmi olarak bazı iş bağlantılı amaçlarını gerçekleştirmeye... ama gayrı resmi olarak Matthew Swift konusunda ne yapacağına karar vermeye.

Marcus için Lillian'ın yanından ayrılmak kolay olmamıştı. Doğum ve çocuk gibi olaylar başka insanların başına geldiğinde son derece sıradan bir şeyken, kendi karısı ve çocuğu konu olunca muazzam bir biçimde önemli olduğunu keşfetmişti. Kızıyla alakalı her şey onu büyülüyordu: uyuma ve uyanma şekli, ilk banyosu, ayak parmaklarını oynatması, Lillian'ın göğsündeki görüntüsü.

Üst tabakadan bir leydinin çocuğunu kendisinin emzirmesi duyulmamış bir şey olmasa da, bu amaçla emziren bir hizmetçi tutmak çok yaygındı. Ancak Merritt doğduktan sonra Lillian birdenbire fikrini değiştirmişti. "Onun yerine beni istiyor," demişti Lillian Marcus'a. Marcus beğin bu konuda fikir beyan etmesinin pek de mümkün olmadığını ve muhtemelen bir sütanneyle de aynı derecede hoşnut olacağını işaret etmeye cesaret edememişti.

Lillian günden güne eski sağlıklı, ince ve dinç haline dönerken Marcus'un, karısının lohusalık hummasına yakalanması korkusu da geçmişti. Çok rahatlamıştı. Birisine hiç böylesine yakıcı ve büyük bir sevgi duymamış, mutlu olması için Lillian'ın bu kadar çabuk temel bir gereklilik haline geleceğini de hiç tahmin etmemişti.

Lillian için gücü dâhilindeki her şey yapılacaktı. Ve karısının kız kardeşi için duyduğu endişenin ışığında, Marcus Matthew Swift hakkında bazı kesin sonuçlara varmaya karar vermişti.

Büyük Batı Demiryolu temsilcileri, liman müdürü, çeşitli konsey üyeleri ve yöneticilerle toplantı yaptıklarında Marcus, Swift'in kendisini anlatma şeklinden çok etkilenmişti. Şu ana kadar Swift'in sadece Stony Cross'taki hali vakti yerinde konuklarla iletişimini görmüştü, ama onun yaşlı aristokratlardan iriyarı genç dok işçilerine kadar çeşitli insanlarla kolaylıkla ilişki kurabildiği hemen ortaya çıkmıştı. Pazarlık söz konusu olduğunda, Swift centilmenliğini hiç kaybetmeden sertleşebiliyordu. Sakin, istikrarlı ve duyarlıydı, ama aynı zamanda iyi etki bırakmak için önemli olan kuru bir mizah duygusuna da sahipti.

Marcus Swift'in azminde ve fikirlerinin arkasında durmasında, Thomas Bowman'ın etkisini görebiliyordu. Ama Bowman'ın aksine, insanların içgüdüsel olarak yanıt verdiği şey onun doğal varlığı ve güveniydi. Swift Bristol'da başarılı olacak, diye düşündü Marcus. Londra kadar, hatta belki de daha fazla fırsatıyla burası, hırslı genç bir adam için iyi bir yerdi.

Matthew Swift'in Daisy'ye ne kadar uygun olduğuna gelince... eh, bu daha belirsizdi. Tecrübelerinden, her zaman haklı çıkmadığını bilen Marcus bu gibi konularda yargılarda bulunma konusunda isteksizdi. Başlangıçta Annabelle ve Simon Hunt'ın evliliğine yaptığı muhalefet bunun tipik bir örneğiydi. Ama bir karar alınması gerekiyordu. Daisy ona nazik davranacak bir kocayı hak ediyordu.

Demiryolu temsilcileriyle yapılan bir toplantıdan sonra, Marcus ve Swift, Corn Caddesi boyunca yürüyerek meyve ve sebze tezgâhlarıyla dolu kapalı bir pazar yerinden geçiyorlardı. Kısa süre önce, yayaları çamurdan ve sokaktaki çöplerden korumak için kaldırım yapılmıştı. Sokak boyunca kitap, banyo malzemeleri ve yerel kum taşından yapılmış cam eşya gibi mallar satan dükkânlar sıralanmıştı.

İkili bir meyhanede durarak hafif bir yemek için içeri girdiler. Meyhane zengin tüccarlardan sıradan tersane işçilerine kadar her türden insanla doluydu.

Gürültülü atmosferde gevşeyen Marcus bir maşrapa siyah Bristol birasını dudaklarına götürdü. Soğuk ve acıydı, boğazından aşağı sert bir şekilde akıyor ve ardında hoş bir tat bırakıyordu.

Marcus, Daisy konusunu açmak için çeşitli yollar düşünürken, Swift lafını esirgemeyen bir tavırla onu şaşırttı. "Lordum, sizinle konuşmak istediğim bir konu var."

Marcus hoş bir teşvik ifadesi takındı. "Çok iyi."

"Sonunda anlaşıldı ki Bayan Bowman ve ben bir... mutabakata... ulaştık. Her iki tarafın da mantıksal avantajlarını düşündükten sonra, ben duyarlı ve mantıklı bir karara vardım. Biz-"

"Ona ne zamandan beri âşıksınız?" diye lafını kesti Marcus içten içe eğlenerek.

Swift gerginlikle göğüs geçirdi. "Yıllardır," diye itiraf etti. Elini karışık bir kabartı bırakarak kısa, gür saçlarının arasından geçirdi. "Ama yakın zamana kadar bunun ne olduğunu bilmiyordum."

"Baldızım karşılık veriyor mu?"

"Sanırım-" Swift lafı keserek birasından büyük bir yudum aldı. İtiraf ederken daha genç ve sıkıntılı görünüyordu, "Bilmiyorum. Umarım zaman içinde... ah, lanet olsun."

"Benim görüşüme göre, Daisy'nin sevgisini kazanmanız zor olmayacaktır," dedi planladığından çok daha nazik bir ses tonuyla. "Gözlemlediğim kadarıyla, her iki taraf için de iyi bir evlilik olur."

Swift kendiyle alay eden bir tebessümle ona baktı. "Onun bu ülkeden şair ruhlu bir centilmenle daha mutlu olacağını düşünmüyor musunuz?"

"Bunun bir felaket olacağını düşünüyorum. Daisy'ye kendisi gibi ruhani bir koca gerekmiyor." Marcus aralarındaki ahşap yemek tabağına uzanarak, bir porsiyon Wensleydale peyniri kesti ve iki kalın ekmek diliminin arasına koyarak sandviç yaptı. Swift'e şüpheyle bakarken, genç adamın durumdan neden pek keyif almıyor gibi göründüğünü merak ediyordu. Çoğu erkek sevdikleri kadınla evlenme ihtimali karşısında çok daha fazla coşku sergilerdi.

"Bowman memnun olacak," diye belirtti Marcus, Swift'in tepkisini yakından izleyerek.

"Onu memnun etmek hiçbir zaman bunun bir parçası olmadı. Aksine herhangi bir ima Bayan Bowman'ın sunduklarının ciddi bir şekilde azımsanması olur."

"Savunmaya geçmenize gerek yok," diye yanıtladı Marcus. "Daisy büyüleyici bir yaramaz, güzelliği de cabası. Eğer biraz daha fazla güveni ve daha az hassasiyeti olsaydı, şimdiye dek karşı cinsi kolaylıkla çekmeyi öğrenmiş olurdu. Ama onun övgüye değer tarafı, sevgiyi bir oyunmuş gibi alacak bir mizacı olmaması. Ve bir kadındaki içtenliği takdir edecek akla sahip çok az erkek vardır."

"Ben ediyorum," dedi Swift kısaca.

"Öyle görünüyor." Marcus genç adamın ikilemini düşünürken içinde bir sempati hissetti. Melodramdan takdire şayan bir şekilde kaçınan mantıklı bir adam olarak, Swift için aşk tanrısı Cupid'in oklarından biriyle yaralandığını fark etmek fazlasıyla can sıkıcı olurdu. "Evlilik için benden desteğimi istememiş olduğunuz halde," diye devam etti Marcus, "buna güvenebilirsiniz."

"Leydi Westcliff itiraz etse bile mi?"

Lillian'dan söz edilmesi Marcus'un göğsünde hafif bir özlem sızısı hissetmesine neden olmuştu. Onu düşündüğünden de fazla özlemişti. "Leydi Westcliff," diye yanıtladı kuru kuru, "arada bir işlerin onun istediği gibi gitmeyebileceği gerçeğine alışıp razı olacaktır. Ve zaman içinde Daisy'ye iyi bir koca olduğunuz ortaya çıktığında, eşim fikrini değiştirecektir. O adil bir kadındır."

Ama Swift hâlâ sıkıntılı görünüyordu. "Lordum-" Elini bira maşrapasının sapına kenetlemiş, gözlerini kırpmadan ona bakıyordu.

Genç adamın yüzünden gelip geçen gölgeyi görünce, lord yemek yemeyi bıraktı. Sezgileri ona bir şeylerin yanlış gittiğini söylüyordu. Lanet olsun, diye düşündü, Bowmanlar'la alakalı hiçbir şey basit olamaz mıydı acaba?

"Yaşamını bir yalan üzerine kuran... ama gene de o hayat, gerçek hayatının olabileceğinden çok daha değerli bir hale gelen bir adam hakkındaki fikriniz ne olurdu?"

Marcus çiğnemeye bıraktığı yerden devam ederek sertçe yutkundu ve bol miktarda bira içerek düşünmek için zaman kazandı. "Ama hayatı tamamen yalanlara mı bağlı?" diye sordu sonunda.

"Evet."

"Bu adam hırsızlık mı yaptı? Birisine fiziksel veya duygusal bir zarar mı verdi?"

"Hayır," dedi Swift ona doğrudan doğruya bakarak. "Ama bazı yasal sorunlar yaşıyor."

Bu Marcus'u nispeten rahatlatmıştı. Onun tecrübelerine göre, en iyi insan bile şu ya da bu türde bir yasal sorundan kaçınamıyordu. Muhtemelen Swift bir zamanlar yanlış yönlendirilerek tartışmalı bir iş anlaşmasına girmiş veya bunca yıl sonra gün ışığına çıkarsa utanç verecek bazı gençlik hataları yapmıştı.

Marcus elbette namus konularını hafife almazdı ve geçmişteki yasal sorun haberi muhtemel bacanaktan pek de duymak istenecek bir şey değildi. Diğer yandan, Swift iyi bir duruşu ve karakteri olan bir adam gibi görünüyordu. Ve Marcus onda beğendiği pek çok şey bulmuştu.

"Korkarım evliliğe verdiğim desteği geri çekmem gerekecek," dedi Marcus dikkatle, "ta ki ayrıntıları anlayıncaya kadar. Bana anlatabileceğiniz başka bir şeyler var mı?"

Swift başını iki yana salladı. "Üzgünüm. Tanrım, keşke bunu yapabilseydim."

"Güveninize ihanet etmeyeceğime söz versem bile mi?"

"Hayır," diye fısıldadı Swift. "Anlatamam, üzgünüm."

Marcus şiddetle içini çekti ve sandalyesinde arkasına yaslandı. "Ne yazık ki kahrolası sorunun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim olmayınca onu çözemem, hatta hafifletemem bile. Öte yandan, insanların ikinci bir şansa hakları olduğuna inanıyorum. Ve ben insanlar hakkında eskiden ne olduklarından ziyade kim haline geldiklerine göre hüküm vermeyi isterim. Şöyle söylesek... sizden bir konuda söz istiyorum."

Swift bakışlarını kaldırdı, mavi gözleri ihtiyatlıydı. "Evet lordum?"

"Evlenmeden önce her şeyi Daisy'ye anlatacaksınız. Sorunları tamamen ortaya koyacaksınız ve devam etmek isteyip istemediğine karar vermesine izin vereceksiniz. Ona eksiksiz ve yalın gerçeği anlatmadan karınız olarak almayacaksınız."

Swift gözünü bile kırpmadı. "Size söz veriyorum."

"Güzel." Marcus meyhane hizmetçisine masaya gelmesi için işaret etti.

Duyduklarından sonra, biradan daha kuvvetli bir şeye ihtiyacı vardı.

Bölüm 14

Westcliff ve Matthew Swift uzakta, Bristol'dayken malikâne anormal derecede sessiz geliyordu. Lillian ve Daisy'yi rahatlatacak şekilde Westcliff, ailelerinin Stratford-on-Avon'a yapılacak bir gezide komşu bir aileye eşlik etmelerini ayarlamıştı. Bir haftalığına Shakespeare'in iki yüz sekseninci doğum günü festivaline dâhil olan ziyafetlere, tiyatrolara, konferanslara ve müzik etkinliklerine katılacaklardı. Westcliff'in Bowman'ları gitmeye nasıl ikna ettiği Daisy için bir muammaydı.

"Annem ve babam şiirle daha az ilgili olamazlardı," dedi Daisy Lillian'a, annesiyle babasını götüren araba hareket ettikten biraz sonra. "Ve babamın Bristol yerine festivale gitmeyi seçmesine inanamıyorum."

"Westcliff'in, babamın onlarla birlikte gitmesine izin vermeye hiç niyeti yoktu," dedi Lillian hüzünlü bir tebessümle.

"Neden ama? Ne de olsa babamın işi."

"Evet, ama müzakereler söz konusu olduğunda, ba-

bam İngiliz tarzına göre fazlasıyla incelikten yoksun, bu da bir anlaşmaya varmayı herkes için çok zorlaştırıyor. Bu yüzden Westcliff Stratford'a geziyi öylesine menfaate uygun düzenledi ki babamın itiraz edecek şansı olmadı. Ve Westcliff anneme festivalde dirsek temasında olacağı soylu aileler hakkında öylesine güzel bir şekilde bilgi verdi ki, babamın hiç kazanma şansı yoktu."

"Westcliff ve Bay Swift'in Bristol'da başarılı olacaklarını düşünüyorum," dedi Daisy.

Lillian hemen ihtiyatlı bir ifade takındı. "Kuşkusuz olacaklar."

Daisy ortamı yumuşatan arkadaşları yanlarında olmayınca Lillian'la ikisinin aşırı dikkatli bir üslupla konuştuklarını fark etti. Bu hoşuna gitmemişti. Birbirlerine karşı daima son derece özgür ve açık olmuşlardı. Ama birdenbire adeta odadaki bir fili görmezden gelmeye çalışıyorlarmış gibi bazı konulardan kaçınmak zorunda kalmaya başlamışlardı. Aslında fil sürüsünün tamamından.

Lillian Daisy'ye Matthew'la birlikte olup olmadığını sormamıştı. Aslında Lillian, Matthew hakkında konuşmaya tamamen isteksiz görünüyordu. Daisy'ye Lord Llandrindon'la tomurcuklanan ilişkisinin neden buharlaşıp yok olduğunu veya sezonu bitirmek için Daisy'nin neden Londra'ya gitmeye belirli bir ilgisinin olmadığını da sormamıştı.

Daisy de bu konulardan hiçbirine girmeyi istemiyordu. Matthew'un gitmeden önce verdiği güvencelere rağmen, kendisini tedirgin ve huzursuz hissediyordu, istediği son şey ablasıyla tartışmaya girmekti.

Bunun yerine Merritt'e odaklanmışlar, sanki küçük oyuncak bir bebekmiş gibi sırayla kucaklarına alıyorlar, giydiriyorlar, banyo yaptırıyorlardı. Çocuğa bakacak iki bebek bakıcısı olduğu halde, Lillian bebeğini onlara teslim etmeye gönülsüzdü. Basit gerçek şuydu ki, bebekle ilgilenmek hoşuna gidiyordu.

Mercedes gitmeden önce, bebeğin kucağa alınmaya fazla alıştırmamaları konusunda onları uyarmıştı. "Onu şımartıyorsunuz," demişti Lillian'a, "ve ilerde hiç kimse onu yere indirmeyi başaramayacak."

Lillian Stony Cross Malikânesinde kol konusunda hiç sıkıntı olmadığını ve Merritt'in dilediği kadar kucağa alınabileceğini söyleyerek onu terslemişti.

"Onun çocukluğunun bizimkinden farklı olmasında kararlıyım," demişti Lillian sonradan Daisy'ye, bebeği bir bebek arabasıyla bahçede dolaştırırlarken. "Ailemizle ilgili anılarımın çoğu, annemi akşam gezmesi için giyinirken seyretmek veya en son yaramazlıklarımızı anlatmak için babamın çalışma odasına gitmesiyle alakalı. Ve cezalandırmakla."

"Hatırlıyor musun," diye sordu Daisy bir tebessümle, "kaldırımda paten kayıp insanları devirdiğimiz zaman annem nasıl bağırırdı?"

Lillian kıkırdadı. "Astorlar dışında, o zaman sorun olmuyordu."

"Ya da ikizler küçük bir bahçe ektiği ve biz olgunlaşmadan tüm patatesleri çekip çıkardığımız zamanı?"

"Long Island'da yengeç yakaladığımız ve balık tuttuğumuz zaman..."

"Rounders oynadığımızı..."

'Yaptığımızı hatırladın mı?' sözcükleriyle başlayan öğleden sonrası kız kardeşleri karşılıklı coşkuyla doldurmuştu. "Kim düşünebilirdi ki?" dedi Daisy bir gülücükle, "sen

sonunda bir İngiliz soylusuyla evleneceksin ve ben de..." Duraksadı. "...bir kız kurusu olacağım."

"Saçmalama," dedi Lillian usulca. "Evde kalmayacağın apaçık ortada."

Daisy'nin Matthew Swift'le ilişkisi konusuna ilk kez bu kadar yaklaşmışlardı. Ancak, Lillian'ın olağandışı bir şekilde kendini tutmasını düşününce, Daisy ablasının kendisiyle bir sürtüşmeden kaçındığını anladı. Ve bu eğer Matthew Swift'i aileye dâhil etmek zorunda kalması demekse, Lillian onu kabul etmek için elinden geleni yapacaktı. Ablasının kendi fikirlerinden geri adım atmasının ne kadar zor olduğunu bildiği için, Daisy kollarını ona dolamak istedi. Bunun yerine, bebek arabasının sapını tutmak için harekete geçti.

"İtme sırası bende," dedi Daisy.

Yürümeye devam ettiler.

Daisy eski günlerden konuşmaya, bıraktığı yerden devam etti. "Kayığın gölde devrilmesini hatırlıyor musun?"

"İçinde mürebbiyeyle," diye ekledi Lillian ve birbirlerine sırıttılar.

Cumartesi günü ilk dönen Bowmanlar oldu. Tıpkı tahmin edilebileceği gibi, Shakespeare festivali Thomas için tam anlamıyla bir işkence olmuştu.

"Swift nerede?" diye sordu malikâneye girdiği dakika. "Westcliff nerede? Müzakereler hakkında rapor istiyorum."

"Daha dönmediler," diye yanıtladı Lillian, giriş salonunda onunla karşılaştığında. Babasına iğneli bir bakış attı. "Benim nasıl olduğumu sormayacak mısın baba? Bebeğin nasıl olduğunu öğrenmek istemiyor musun?"

"Gayet iyi olduğunu kendi gözlerimle görebiliyorum," diye terslendi Bowman. "Ve bebeğin iyi olduğunu tahmin ediyorum, aksi olsaydı bana zaten bilgi verirdin. Swift ve Westcliff'in ne zaman dönmeleri bekleniyor?"

Lillian gözlerini devirdi. "Her an."

Ama büyük ihtimalle baharda bir yere gitmenin zorlukları sonucunda, yolcuların bir gecikmeye maruz kaldıkları belli olmuştu. Hava durumu tahmin edilemiyor, bölgedeki yolların sık sık onarılması gerekiyordu, arabalar kolaylıkla hasar görüyor ve atlar bataklığa saplanarak dizlerinin şişmesi veya iç kısımlarındaki liflerin kopması gibi yaralanmalara maruz kalıyorlardı.

Akşam yaklaşıp da Westcliff ve Matthew'dan hâlâ bir ses çıkmayınca, Lillian akşam yemeğine gitmeleri gerektiğini, yoksa aşçının darılabileceğini bildirdi.

Bu, Bowmanlar ve papazla karısının da dâhil olduğu iki ailenin katıldığı nispeten küçük bir etkinlikti. Yemeğin yarısında kâhya yemek salonuna girerek Lillian'a bir şeyler mırıldandı. Lillian pembeleşerek gülümsedi, masada Westcliff'in geldiğini ve birazdan kendilerine katılacağını söylerken heyecandan gözleri parlıyordu.

Daisy sakin ifadesini korudu, sanki yüzüne bir maske yapıştırılmış gibiydi. Ancak yüzeyin altında, damarlarından bir beklenti cümbüşü yayılıyordu. Elindeki çatal bıçağın görünür bir şekilde titrediğini fark edince, masaya bıraktı ve ellerini kucağına indirdi. Konuşmaları aklının yarısıyla dinliyordu, diğer yarısı ise kapıya odaklanmıştı. Ellerini yüzlerini yıkayıp yolculuk kıyafetlerini değiştiren iki erkek sonunda yemek salonunda göründüklerinde, Daisy'nin kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki, nefes almakta güçlük çekiyordu.

Matthew bakışlarını genel bir şekilde topluluğun üze-

rinde gezdirdikten sonra Westcliff'in yaptığı gibi başıyla selam verdi. Her ikisi de derli toplu ve tazelenmiş görünüyorlardı. Yedi gün değil de sanki yedi dakikalığına uzaklaşmış gibiydiler.

Westcliff masa başındaki yerine geçmeden önce Lillian'ın yanına gitti. Kont hiçbir zaman herkesin önünde böyle şeyler yapmadığı için, karısının yüzünü ellerinin arasına alıp dudaklarından dolu dolu öpünce Lillian da dâhil herkesi şaşırtmıştı. Lillian kızardı ve papazın orada olduğuna dair bir şeyler söyleyerek Westcliff'i güldürdü.

Bu arada Matthew Daisy'nin yanındaki boş yere yerleşmişti. "Bayan Bowman," dedi usulca.

Daisy hiçbir şey söyleyemedi. Bakışlarını onun gülümseyen gözlerine kaldırdı ve duyguları adeta sıcacık bir kaynaktan geliyormuş gibi fışkırdı. Çılgınca bir şey yapmadan önce bakışlarını başka yere çevirmek zorunda kalmıştı. Ama yanında oturan bedenin tamamen farkındaydı.

Westcliff ve Matthew arabalarının bataklığa nasıl saplandığını anlatarak grubu eğlendirdiler. Şans eseri oradan öküz arabasıyla geçmekte olan bir çiftçiden yardım almışlar, ama arabayı kurtarma sürecinde tüm katılanlar tepeden tırnağa çamura batmıştı. Ve anlaşılan bu süreç öküzü nahoş bir öfke içinde bırakmıştı. Hikâye bittiğinde, masadaki herkes kıkır kıkır gülüyordu.

Konu Shakespeare festivaline geldi ve Thomas Bowman şevkle Stratford-on-Avon ziyaretini anlatmaya başladı. Matthew bir iki soru sordu, tamamen sohbetle meşgul görünüyordu.

Onun masanın altından elini kucağına kaydırdığını hissedince Daisy aniden irkildi. Matthew parmaklarını nazik bir şekilde onun parmaklarının üzerine kapamıştı. Ve tüm bu süre boyunca rahat rahat konuşup gülüyordu. Daisy boştaki eliyle şarabına uzanarak dudaklarına götürdü. Önce bir yudum, sonra bir yudum daha aldı, Matthew masanın altında hafifçe parmaklarıyla oynayınca neredeyse boğuluyordu. Bir hafta boyunca uyuşan duyuları tutuşarak canlanmıştı.

Matthew hâlâ ona bakmaksızın yavaşça yüzük parmağına bir şey geçirdi, boğum yerini geçip tam yerine yerleşinceye kadar kaydırdı. Bir uşak gelip şaraplarını tazelerken eli kucağına geri dönmüştü.

Daisy aşağı eline bakıp da küçük yuvarlak elmaslarla çevrili parlak sarı safiri görünce gözlerini kırpıştırdı. Beyaz yapraklı bir çiçeğe benziyordu. Parmaklarını sımsıkı kapadı ve zevkten kızaran yanaklarını saklamak için yüzünü başka tarafa çevirdi.

"Hoşuna gitti mi?" diye fısıldadı Matthew.

"Ah, evet."

Akşam yemeğindeki sohbetleri bu kadar olmuştu. İyi ki de öyleydi. Söylenecek çok şey vardı ve hepsi de son derece özeldi. Daisy kendisini yemekten sonra her zamanki porto şarabı ve çay sohbetine hazırlamıştı, ama herkesin, hatta babasının bile erken çekilmeye eğilimli olduğunu görünce memnun oldu. Ve yaşlı papazla karısının eve dönmeye hazır oldukları belli olunca, grup fazla tantana yapmadan sessiz sedasız dağıldı.

Daisy'yle birlikte yemek salonundan çıkarken Matthew fısıldadı, "Bu gece dışarıdaki duvardan mı tırmanayım, yoksa kapının kilidini açık bırakır mısın?"

"Kapı," diye yanıtladı Daisy kısa ve öz.

"Tanrıya şükür."

Yaklaşık bir saat sonra Matthew, Daisy'nin yatak odası-

nın kapısını dikkatle denedi ve yavaşça içeri süzüldü. Küçük oda başucu lambasının kızartısıyla aydınlanıyor, balkondan gelen esinti alevleri titreştiriyordu.

Daisy yatakta oturmuş kitap okuyordu, saçları omzundan aşağı düşen düzgün bir örgüyle örülmüştü. Üzerinde önü karmaşık bir şekilde büzgülü ağırbaşlı beyaz giysisiyle öylesine temiz ve masum görünüyordu ki, Matthew vücudunda ateşli bir heyecanla dolaşan arzuyla ona geldiği için kendisini hafifçe suçlu hissetti. Ama Daisy kitabından başını kaldırıp da ona bakınca, koyu gözleri onu karşı konulamaz bir cazibeyle daha yakınına çekti.

Kitabı yana bıraktı, lambanın ışığı yüzünü aydınlatıyordu. Teni cilalı fildişi kadar serin ve mükemmeldi. Matthew onu elleriyle ısıtmak istiyordu.

Sanki onun düşüncelerini okuyabiliyormuş gibi Daisy'nin ağzının köşeleri yukarı kıvrılmıştı. Örtüleri çevirirken parmağındaki sarı safir parıldadı. Matthew bir an açığa vurduğu kendi tepkisine şaşırdı, ilkel bir sahiplenme dürtüsü yanıp sönmüştü. Daisy'nin yatağa gelmesi için yaptığı harekete yavaşça itaat etti.

Yatağın kenarına oturdu, Daisy geceliğinin gevşek katmanlarını yukarı toplarken, tüm sinirleri cızırdıyordu. Daisy kucağına tıpkı bir kedi zarafetiyle sokuldu. Matthew'un burun deliklerine tatlı kadın kokusu doldu ve ağırlığını onun uyluklarının üzerine yerleştirdi. Daisy ince kollarını boynuna dolarken usulca, "Seni özledim," dedi.

Avuçları Daisy'nin vücut şeklini takip etti; yumuşak kıvrımlar, ince bel, sıkı kalp şeklinde kalça. Ama fiziksel cazibesini ne kadar büyüleyici bulursa bulsun, Daisy'nin bedeni onu kesinlikle sıcak, canlı aklıyla mizacı kadar etkilemiyordu

"Ben de seni özledim."

Daisy'nin parmakları onun saçlarıyla oynuyor, hassas dokunuşları saç diplerinden kasıklarına kadar zevk sarsıntıları yolluyordu. Sesi tahrik edici bir hal almıştı. "Bristol'da çok kadınla karşılaştın mı? Westcliff yemekte bir şeylerden bahsetti ve ev sahibiniz tarafından verilen davet-"

"Hiçbir kadını fark etmedim." Matthew'a arzudan kıvranırken düşünmek zor geliyordu. "Şimdiye dek istediğim tek kadın sensin."

Daisy burnunun ucunu oyunbaz bir cilveyle onunkine değdirdi. "Bununla birlikte geçmişte bakir kalmadın."

"Hayır," diye itiraf etti Matthew, Daisy'nin nefesinin tenini okşadığını hissedince gözlerini kapadı. "Kollarının arasındaki kadının istediğin kadından başka birisi olması yalnızlık hissettiriyor. New York'tan ayrılmadan kısa süre önce son yedi yıldan bu yana birlikte olduğum her kadının bir şekilde sana benzediğini fark ettim. Kimisinde senin gözlerin vardı, kimisinde ellerin veya saçın... hayatımın geri kalan kısmını seni hatırlatan ufak şeyler arayarak geçireceğimi düşünüyordum. Sanıyordum ki-"

Daisy yalın itirafı emerek dudaklarını onunkilere bastırdı. Dudakları aralandı, Swift'in onu öpmesi için daha fazla davete gerek yoktu, nazikçe giren dili Daisy'nin ağzını tamamen kaplayana kadar derinlere sokuldu. Daisy'nin yumuşak göğüsleri her nefes alışında onun göğsüne değiyordu.

Daisy'yi geriye doğru indirerek geceliğinin eteklerini yakaladı ve yukarı çekti. Daisy kımıldanarak onun giysiyi başından kaydırarak çıkarmasına yardım etti. Zarif hareketi Swift'in aşırı ısınmış damarlarında akan kanı tutuşturmuştu. Daisy karşısında çırılçıplak yatıyordu, vücudu-

ına yayılmış allık, dökülen mum ışığında parıldıyor, kolları bacakları gergin bir şekilde uzanıyordu. Swift kendi giysilerini çıkarırken bu görüntüyü büyük bir zevkle seyretti.

Matthew onun yanına uzanarak kendisini onun çekingenliğini geçirmeye adadı. Omuzlarını, boynunu, köprücük kemiklerinin hassas çıkıntılarını okşadı. Yavaş yavaş vücudunun ısısı Daisy'nin serinliğine geçti, kendi sabırlı dokunuşları altında vücudu tutuşmuş gibi görünüyordu. Daisy soluk soluğa, kıvranan vücudunu onunkine dolayınca Matthew pencerenin açık olduğunu ve sessiz olması gerektiğini fısıldayarak ağzıyla onu susturdu.

Dudaklarıyla acele etmeden dağlayarak göğüslerine doğru bir yol izleyerek ağzında sertleşen yumuşak dorukları yakaladı, Daisy'nin çıkardığı kısık iniltileri duyunca gülümsedi ve dilini göğüs uçlarının etrafında dolaştırdı.

Onunla, Daisy nefes nefese elini sımsıkı kendi ağzına kapayıncaya kadar oynadı.

Sonunda Daisy bükülerek uzaklaştı ve işkence çeken bir iniltiyi çarşaflara gömdü. "Yapamıyorum," diye fısıldadı titreyerek. "Sessiz kalamıyorum."

Matthew usulca güldü ve onu omurgasının ortasından öptü. "Ama ben durmayacağım," diye fısıldadı Daisy'yi sırtüstü çevirerek. "Ve eğer yakalanacak olursak bunun fena sorunlara sebep olacağını düşünüyorum."

"Matthew, lütfen-"

"Şşşt." Daisy'yi sersemlemiş bir halde yerinde duramayacak hale getirinceye kadar hiç kısıtlama olmaksızın öperek, nazikçe ısırarak, ağzını onun vücudunda dolaştırdı. Daisy zaman zaman yuvarlanarak uzaklaşıyor, ince parmaklarını tıpkı kedi pençesi gibi çarşaflara batırıyordu. Matthew her seferinde sevgi sözleri ve vaatler fısıldayarak onu geri dönmeye ikna ediyor, susturmak için ağzını, şişmiş tenini doldurmak ve yatıştırmak için nazik, oyunbaz parmaklarını kullanıyordu. Daisy'nin her uzvu gerilip teni terden pırıl pırıl parlayınca, Matthew nihayet onun titreyen uyluklarının arasına yerleşti.

Matthew'un sertliğinin dikkatle sıkı sıkıya içine yerleştiğini hissedince tüm vücudu gerildi... ve doğru ritmi ararken inleyerek uçarcasına bir coşkunluğa kapıldı. Daisy dizlerini yukarı çekip içgüdüsel olarak kalçalarını sıkınca doğru ritmi bulduğunu anladı.

"Evet, tut beni..." diye fısıldadı Matthew, Daisy'nin içindeki kaslar şiddetle zonklamaya başlarken onu tekrar tekrar okşuyordu. Matthew şimdiye dek böyle bir şehvet tanımamıştı, Daisy onun vücudunun ağırlığı altında çaresizlik içinde yukarı doğru sarsılırken onun enfes gerginliğine giriyor, daha derinlere dalıyordu. Her ikisi de Daisy'nin alacağı zevke yoğunlaşmışlar, Matthew neye ihtiyaç duyuyorsa onu vererek, Daisy'nin her anını takip ediyordu.

Daisy bir kez daha elini ağzına örttü, gözleri irileşmişti. Matthew onun bileğini yakalayarak kendi ağzıyla ağzını açtı ve diliyle ağzının derinliklerine daldı. Daisy'nin şiddetli sarsılmaları onu doruğa çıkardı, sert, yürek paralayan titremelerle boşalırken göğsünden alçak bir inilti yükseldi.

Son dalgalar da yatıştığında Matthew, o güne dek hiç tanımadığı kadar şiddetli bir rehavete kapıldı. Sadece Daisy'yi ezme düşüncesi yan tarafa kaymasına yeterli olmuştu. Daisy hoşnutsuz bir ses çıkardı ve vücudunun sıcaklığını arayarak ona sokuldu. Matthew ona yardım etmek için kıpırdandı, sevgilisinin başını dirseğinin iç tarafına

yerleştirerek bir şekilde darmadağınık örtüleri ikisinin üstüne çekmeyi başardı.

Uyuma arzusu çok baskındı, ama Matthew bunun için kendine izin vermeye cesaret edemedi. Hizmetçi sabah ocağı yakmaya gelmeden önce uyanabileceğine güvenmiyordu. Tamamen doymuştu ve Daisy'nin kendisine sokulmuş küçük bedeni karşı konulamayacak kadar cazipti.

"Gitmek zorundayım," diye fısıldadı onun saçlarının arasından.

"Hayır, kal." Daisy yüzünü çevirdi, dudaklarını onun çıplak göğsüne sürttü. "Bütün gece kal. Sonsuza kadar kal."

Matthew gülümseyerek onu şakağından öptü. "Kalırdım. Ama nedense ailenin doğru dürüst nişanlanmadan seni baştan çıkarıp ahlaksızlık yapmamıza itiraz edeceğini düşünüyorum."

"Ahlaksızlık olarak hissetmiyorum."

"Ben ediyorum," dedi Matthew.

Daisy gülümsedi. "Seninle evlensem iyi olur öyleyse." Küçük elini kararsızca onun göğsünde dolaştırıyordu. "Tuhaf bir şekilde," dedi, "ilk kez babamı memnun edecek bir şey yapıyorum."

Matthew sevecen bir mırıltıyla Daisy'yi kendine çekti. Babasını o da iyi tanıyordu, öfkeli mizacını, sadece kendisiyle meşgul olmasını, imkânsız standartlarını iyice öğrenmişti. Ama gene de sıfırdan bir servet edinmenin Bowman'a neye mal olduğunu, ne fedakârlıklar yapmak zorunda kaldığını anlıyordu. Bowman hedeflerine ulaşmak için ayağına dolanıp engelleyecek her şeyi hayatından çıkarmıştı. Karısıyla çocuklarına yakın olmak da dâhil.

Birisinin arabulucu olarak görev yapmasının Bowman ve ailesine faydasının olacağı, birbirleriyle iletişim kurmalarını kolaylaştıracağı Matthew'un aklına ilk kez gelmişti. Eğer böyle bir şey gücü dâhilinde olursa, yapmak için bir yolunu bulacaktı.

"Sen," diye fısıldadı Daisy'nin saçları arasından, "onun bu güne dek yaptığı en iyi şeysin. Bir gün bunu anlayacak."

Kendi teninde Daisy'nin gülümsediğini hissetti. "Bundan kuşkuluyum. Ama böyle söylemen çok güzel. Bu konuda kaygılanman gerekmez biliyorsun. Onun bu haline uzun zaman önce alıştım ben."

Matthew bir kez daha onun kendisinde uyandırdığı duygulara, Daisy'yi sınırsız mutlulukla doldurma arzusuna gafil avlanmıştı.

"Neye ihtiyaç duyarsan duy," diye fısıldadı, "ne istesen iste, sana onu bulup vereceğim. Sadece bana söyle."

Daisy rahatça gerinirken uzuvlarında hoş bir ürperti dolaştı. Parmaklarıyla pürüzsüzlüğünü izleyerek onun dudaklarına dokundu. "Beş dolarlık dileğinin ne olduğunu öğrenmek istiyorum."

"Hepsi bu kadar mı?" Matthew onun araştıran parmaklarının altından gülümsedi. "Seni benim kadar isteyen birini bulmanı diledim. Ama bunun gerçekleşmeyeceğini biliyordum."

Ona bakmak için başını kaldırırken mum ışığı Daisy'nin narin yüz hatlarını aydınlattı. "Neden?"

"Çünkü başka hiç kimsenin seni benim istediğim kadar isteyemeyeceğini biliyordum."

Daisy kendisini onun üzerine daha fazla alçaltınca saçları dağılarak her ikisinin etrafına kara bir perde gibi yayıldı.

"Senin dileğin neydi?" diye sordu Matthew ışıldayan şelale gibi saçlarını parmaklarıyla tarayarak.

"Evlenmek için doğru adamı bulmak." Sevecen tebessümüyle kalbi duracak gibi oldu. "Ve o sırada karşıma sen çıktın."

Bölüm 15

Normalden uzun bir uykudan sonra Matthew aşağı inmeye cesaret etti. Hizmetkârlar kilometrelerce taş döşemeli, halı kaplı veya parke zemini temizlemekle meşgul olurken, kimisi de lambaları düzeltiyor, mumları tazeliyor ve pirinçleri parlatıyordu.

Matthew sabah odasına yaklaşır yaklaşmaz, bir hizmetçi eğer dilerse kahvaltı tepsisini arka bahçeye götürmeyi teklif etti. Çok güzel bir gün olacağa benzediği için, Matthew teklifi derhal kabul etti. Dışarıdaki masalardan birine oturarak, küçük kahverengi bir tavşanın iyi bakımlı alanda hoplayarak ilerlemesini seyretti.

Sessiz düşünceleri camlı çift kanatlı kapının açılmasıyla bölündü. Matthew beklentiyle bakışlarını çevirince, kahvaltı tepsisiyle hizmetçi yerine önemli ölçüde daha az memnuniyet veren Lillian Bowman'ın görüntüsüyle karşılaştı. İçten içe inleyerek Westcliff'in ona Daisy'yle nişanlanmasından bahsettiğini hemen anladı.

Ancak görünüşe göre kont, eşi üzerinde sakinleştirici

bir etki yapmış olmalıydı. Lillian mutlu göründüğünden değildi tabii ki... ama Matthew kendisine yaklaşırken elinde bir balta olmamasını hayra yoruyordu.

Henüz.

Lillian yaklaşırken ona sandalyesinde kalması için bir işaret yaptı. Matthew gene de kalktı.

Konuşurken Lillian'ın yüzü sakin, sesi kontrollüydü. "Bana Mısır'ın bulaşıcı vebasını taşıyormuşum gibi bakmanıza gerek yok. Zaman zaman mantıklı konuşmalar yapabilirim. Sizinle biraz konuşabilir miyim?"

Matthew daha sandalyesini çekmeye yardım edemeden, Lillian oturdu.

Matthew ona ihtiyatla bakarak kendi sandalyesine yeniden yerleşti ve onun konuşmasını bekledi. Gerilim dolu atmosfere rağmen, aynı ifadeyi Thomas Bowman'ın yüzünde sık sık gördüğünü düşününce, neredeyse gülümseyecekti. Lillian aklına estiği gibi davranmakta son derece kararlıydı, ama ne kadar tatmin edici olursa olsun, onunla ağız dalaşına girmenin bir yere ulaşmayacağını da unutmuyordu.

"Siz de ben de biliyoruz ki," dedi Lillian zoraki bir soğukkanlılıkla, "bu berbat evliliğin gerçekleşmesini engelleyemesem de, işlemleri herkes için çok tatsız bir hale getirebilirim. Özellikle de sizin için."

"Evet, bunun farkındayım." Matthew'un cevabı alaycılıktan bütünüyle uzaktı. Lillian için başka ne düşünürse düşünsün, Daisy'ye olan sevgisinden kuşku duyulamazdı.

"Bu yüzden fikirlerimi belirtmekten çekinmeyeceğim," dedi Lillian, "ve sizinle erkek erkeğe konuşacağım."

Matthew gülümsemesini sertçe bastırdı. "İyi," diye yanıtladı eşit derecede işadamı tavrıyla. "Ben de öyle." Mulı-

temelen Lillian'dan hoşlanabileceğini düşündü. Başka hiçbir şey olmasa bile, insan onunla nerede durduğunu bilebiliyordu.

"Sizin eniştem olmanız fikrini kabul etmeyi isteyebilecek olmamın tek nedeni," diye devam etti Lillian, "kocamın sizin hakkınızda iyi şeyler düşünmesi. Ve onun düşüncelerini dikkate almak istiyorum. Her zaman yanılmaz olmamasına rağmen."

"Kont hakkında böyle bir açıklama yapıldığını ilk kez duyuyor olabilirim."

"Evet, şey..." Lillian hafif bir tebessümle onu şaşırttı. "Westcliff benimle bu yüzden evlendi. Ardı arkası kesilmeyen,tapınmaların ardından onu bir ölümlü olarak görme isteğim onu rahatlatan bir şey oldu." Daisy'ninkinden daha yuvarlak ve daha az egzotik olan koyu renk gözleri araştıran bir bakışla Swift'in gözleriyle buluştu. "Westcliff benden tarafsız olmaya çalışmamı istedi. Kız kardeşimin geleceği belirsizliğini korurken bu pek kolay olmuyor."

"Leydim," dedi Matthew içtenlikle, "eğer içinizi rahatlatacak bir güvence verebilirsem-"

"Hayır. Bekleyin. Önce sizin hakkınızdaki fikirlerimi açıklamama izin verin."

Matthew kibarca sessiz kaldı.

"Siz daima babamın en kötü taraflarını bünyenizde barındırdınız," dedi Lillian. "Soğukluk, hırs, benmerkezcilik. Sadece siz daha betersiniz, çünkü onun yaptığından çok daha ustalıkla bunu gizleyebiliyorsunuz. Siz babamın biraz daha iyi görünümlü ve kibar olsaydı, olabileceği gibisiniz. Daisy'yi kazanmanıza neden olan şeyin onun bir şekilde sonunda babam konusunda başarılı olduğunu düşünmesi olduğunu sanıyorum." Devam ederken kaşları çatılmıştı.

"Kız kardeşim daima sevilmeyen varlıkları sevme mecburiyeti hissetti. Doğru yoldan sapanları, uyumsuz kişileri. Bir kez birisini sevince, ona ne kadar ihanet etse veya hayal kırıklığına uğratsa da, onları kollarını açarak tekrar kabul eder. Ama siz bunu babamdan daha fazla takdir etmeyeceksiniz. İstediğinizi elde edecek ve ona karşılığında çok az şey vereceksiniz. Ve onu kaçınılmaz bir şekilde incittiğiniz zaman sizi katletmek için bekleyen kişilerin başında ben olacağım. Ve benim sizinle işim bittiğinde, başkalarının alacağı pek bir şey kalmamış olacak."

"Tarafsızlık için bu kadarı çok fazla," dedi Matthew. Her ne kadar kırıcı olsa da, onun dürüstlüğüne saygı duyuyordu. "Bana gösterdiğiniz aynı samimiyetle cevap verebilir miyim?"

"Umarım öyle yaparsınız."

"Leydim, babanıza ne kadar benzediğimi veya benzemediğimi değerlendirecek kadar beni tanımıyorsunuz. Hırslı olmak bir suç değildir, özellikle de sıfırdan başladığınız zaman. Ve ben soğuk biri değilim, Bostonluyum. Bu da duygularımı cümbür cemaat herkese göstermeye eğilimli değilim demek oluyor. Benmerkezci olmaya gelince, aksine, sizin benim başka insanlar ne için ne yaptığımı bilmeniz mümkün değil. Ama sizin onayınızı kazanmak için geçmişte yaptığım iyilikleri listeleyecek değilim." Ona soğuk bir bakış attı. "Sizin fikirleriniz ne olursa olsun, bu evlilik gerçekleşecek, çünkü ben ve Daisy, bunu ikimiz de istiyoruz. Bu yüzden size yalan söylemek için bir nedenim yok. Daisy'nin umurumda olmadığını söyleyebilir ve gene de istediğimi elde edebilirdim. Ama gerçek şu ki, ona âşığım. Çok uzun zamandır öyleydim."

"Yıllardır gizliden gizliye kardeşime âşık mıydınız?" diye sordu Lillian şiddetli bir kuşkuculukla. "Ne uygun."

"Bunu 'aşk' olarak tanımlamamıştım. Tek bildiğim benim için o yegâne, sürekli… bir ayrıcalığa sahipti."

"Ayrıcalık mı?" Lillian bir an öfkelenmiş göründü, ardından gülerek onu şaşırttı. "Aman Tanrım, siz sahiden Bostonlusunuz."

"İster inanın ister inanmayın," diye mırıldandı Matthew, "Daisy için böyle hissetmeyi seçmezdim. Başka birisini bulmak çok daha kolay olurdu. Tanrı biliyor ya Bowmanlar'ı kayın aile olarak almaya istekli olduğum için bana biraz prim verilmeli."

"Pes." Lillian gülümsemeye devam ediyordu, çenesini eline dayayarak ona baktı. Birdenbire sesindeki incelikle sorgulayan ifade Swift'in ensesindeki tüylerin diken diken olmasına neden oldu. "Bostonlu bir Swift'in 'sıfırdan başlamak' sözlerini kullanmasını oldukça tuhaf buluyorum… Tüm bu yıllar boyunca sizin varlıklı bir aileden geldiğinizi yanlış mı anlamışım?"

Lanet olsun, akıllı bir kadındı. Ağzından kaçanları fark edince Matthew pürüzsüz bir şekilde cevap verdi. "Swiftler'in esas kolu zengindir. Ama ben dillere destan yoksul kuzenlerden biriyim, bu yüzden bir meslek edinmek zorunda kaldım."

Lillian hafifçe kaşlarını kaldırdı. "Ve zengin Swiftler daha yoksul kuzenlerinin yoksulluk içinde yaşamasına izin veriyordu, bunu mu ima etmek istiyorsunuz?"

"Bana kalırsa bu biraz abartılı," dedi Matthew. "Ama eminim bu esas noktayı kaçıracak kadar kafanızı kurcalamaz."

"Sanırım sizin noktanızı kavramayı başardım Bay

Swift." Lillian sandalyesinden doğrularak onu da ayağa kalkmak zorunda bıraktı. "Bir şey daha var. Eğer New York'a geri götürecek olursanız, Daisy'nin mutlu olacağına inanıyor musunuz?"

"Hayır," dedi Matthew usulca. Lillian'ın gözlerinde bir şaşkınlık parıltısının yanıp söndüğünü gördü. "Sizin -ve arkadaşlarının- onun mutluluğu için gerekli olduğu açık."

"Yani siz... burada kalıcı bir yuva kurmaya istekli misiniz? Babam itiraz etse bile mi?"

"Evet, eğer Daisy'nin istediği buysa." Matthew, kontrol etmeye çalışsa da ani sıkıntı dürtüsünü gidermekte çok sınırlı bir sonuç elde etti. "Babanızın öfkesinden korkmuyorum leydim, ben iplerinden oynatılacak bir kukla de değilim. Onun için çalıştığım gerçeği özgür irademi ve beynimin tüm kullanımını teslim etmem anlamına gelmez. Bowman İşletmeleri olsa da olmasa da İngiltere'de kazançlı bir iş bulabilirim."

"Bay Swift," dedi Lillian içtenlikle, "size inanmak benim için ne kadar cazip bilemezsiniz."

"Ve bu demektir ki...?"

"Galiba size daha nazik davranmaya çalışacağım demek oluyor."

"Ne zamandan başlayarak?" diye ateşe karşılık verdi Matthew.

Lillian'ın ağzının köşesi yukarı doğru kıvrıldı. "Belki gelecek hafta."

"Bunu sabırsızlıkla bekleyeceğim," diye mırıldandı Matthew o giderken yeniden yerine otururak.

Beklendiği gibi Mercedes Bowman, Daisy'nin Matthew Swift'le nişan haberini pek hevesle karşılamamıştı. İlk kızının böyle parlak bir izdivaç yapmasından sonra, ikincisi için de aynı şeyi istiyordu. Matthew Swift'in iki kıtada işlerini geliştirerek kuşkusuz büyük bir servet elde edecek olması Mercedes'i pek ilgilendirmiyordu. Hatta Daisy'nin tuhaflıklarını anlayacak ve keyif bile alacak bir erkek bulması ilgisini daha da az çekmişti.

"Para kazanma konusunda iyi olması kimin umurunda?" diye homurdandı Mercedes kızlarıyla Marsden salonunda otururlarken. "Manhattanville büyük servete sahip girişimci erkeklerle kaynıyordu. Daha önemli bir centilmen bulmayacak olduktan sonra buraya neden geldik ki? Daha kibar ve soylu birini bulabilmeni isterdim Daisy."

Lillian, bebeğini beslerken alaylı bir ses tonuyla yanıtladı. "Anne, Daisy Lüksemburg veliahdıyla evlenseydi bile, bu Bowmanlar'ın alelade halktan geldiği ve büyükannemin -Lord onu çok sever- doklar civarında bir çamaşırcı kadın olduğu gerçeğini değiştirmezdi. Asaletle bu kadar meşgul olmak biraz aşırı değil mi? Hadi bunu bir kenara bırakalım ve Daisy için mutlu olmaya çalışalım."

Mercedes öfkeyle avurtlarını şişirince dar yüzü şişirilmiş şömine körüğüne benzemişti. "Bay Swift'i sen de benden fazla sevmiyorsun," diye terslendi.

"Hayır," dedi Lillian açıkça. "Ama her ne kadar nefret etsem de, bunun bizi azınlıkta bıraktığını itiraf etmeliyim. Swift'i bütün kuzey yarımküre seviyor, buna Westcliff ve arkadaşları, benim arkadaşlarım, hizmetkârlar, komşular-"

"Abartıyorsun-"

"-çocuklar, hayvanlar ve bazı gelişmiş bitkiler de dâhil," diye alayla bitirdi Lillian. "Eğer kök sebzeler konuşabilselerdi, onların da Swift'i sevdiklerini söyleyeceklerinden hiç kuşkum yok."

Bir kitapla pencerenin yanında oturan Daisy birdenbire sırıtarak başını kaldırdı. "Cazibesi kümes hayvanlarına kadar uzanmıyor," dedi. "Kazlarla bir sorunu var." Tebessümü tuhaf bir hal almıştı. "Bu kadar uzlaşmacı olduğun için teşekkür ederim, Lillian. Nişan konusunda yaygara koparmanı bekliyordum."

Ablası hüzünle iç geçirdi. "Bu evliliğin yoluna çıkmaya kalkışmaktansa burnumla bir bezelye tanesini buradan Londra'ya kadar itmenin daha kolay olduğu fikrine alıştım. Ayrıca, Lord Llandrindon'la Thurso'da olmak yerine Bristol'da olursan sana daha kolay ulaşabilirim."

Llandrindon'dan söz edilmesi Mercedes'in neredeyse ağlamasına neden olacaktı. "Thurso'da güzel yürüyüşler yapılabileceğini söylemişti," dedi yas tutarcasına. "Ve Viking tarihi. Vikingler hakkında bir şeyler öğrenmeyi çok isterdim."

Lillian homurdandı. "Ne zamandan beri aptal görünümlü şapkalı, savaşçı paganlarla ilgileniyorsun?"

Daisy tekrar başını kitaptan kaldırdı. "Gene mi büyükannemden konuşuyoruz?"

Mercedes her ikisine de kötü kötü baktı. "Anlaşılan bu evliliği zarafetle kabullenmekten başka seçeneğim yok. En azından bu sefer doğru dürüst bir düğün planlayabileceğim gerçeğiyle küçük bir teselli bulmaya çalışacağım." Gretna Green'e kaçarak evlendikleri ve kendisini hayalini kurduğu görkemli şenlikleri planlamaktan mahrum ettikleri için Lillian ve Marcus'u hiçbir zaman tam olarak affetmemişti.

Lillian pişkin pişkin Daisy'ye gülümsedi. "Seni hiç kıskanmıyorum hayatım."

"Hiç keyifli olmayacak," diye uyardı Daisy Matthew'a aynı gün daha geç vakitte. Uzaklarda köyün batı eteklerinde bulunan çimenlerle dolu bir değirmen havuzunun kenarında oturuyorlardı. "Tören dünyanın Bowmanlar'ı dikkate alması için tasarlanacak."

"Sadece Bowmanlar'ı mı?" diye sordu Matthew. "Törende benim de görünmem gerekmiyor mu?"

"Ah, damat bunun en önemli kısmı," dedi Daisy neşeyle.

Matthew'u eğlendirmek istemişti, ama onun tebessümü gözlerine ulaşmıyordu. Yüzünde mesafeli bir ifadeyle gözlerini değirmen havuzuna dikmişti.

Yaklaşık dört metre çaplı taş su değirmeni Stony Cross'un merkezine yakın daha üretken bir değirmen için uzun süre önce terk edilmişti. Büyüleyici, kademeli üçgen çatısı ve yarı ahşap cephesiyle taş değirmen, rüstik manzarayla pekişen bir cazibeye sahipti.

Matthew bileğinin ustaca bir hareketiyle gölete yem takılmış bir olta atarken, Daisy çıplak ayaklarını suyun içine sallandırdı. Ara sıra kıpırdanan ayak parmakları macerapeRest golyan balıklarını hamle yapmaya davet ediyordu.

Matthew'u inceledi, bazı sıkıntılı sorunlar üzerinde kara kara düşünüyormuş gibi görünüyordu. Düz, kuvvetli burnu, keskin çizgili dudakları, sert mükemmel çenesiyle yüzü güçlü ve kendine özgüydü. Daisy onun yer yer ıslanmış gömleğiyle, kuru yapraklarla bezenmiş pantolonuyla, karışık ve alnına düşen saçlarıyla dağınık görüntüsünden zevk alıyordu.

Matthew'da Daisy'nin daha önce hiçbir erkekte karşılaşmadığı büyüleyici bir ikilik vardı. Bazı anlarda sert, kes-

kin bakışlı, olayları ve rakamları kolaylıkla ezbere söyleyebilen, bir anlaşmayı sonuca bağlamış bir işadamı oluyordu.

Diğer zamanlarda ise, eski bir ceket gibi şüpheciliğini çıkarıp atan ve en iyi mitolojinin hangi kadim kültürde bulunduğu veya Thomas Jefferson'ın en sevdiği sebzenin ne olduğu gibi konularda eğlenceli tartışmalar yapan, nazik, anlayışlı bir âşık oluyordu. (Daisy yeşil bezelye olduğuna inandığı halde, Matthew domates lehine mükemmel bir açıklama yapmıştı.)

Tarih veya ilerici siyaset gibi konularda uzun sohbetler yapıyorlardı. Muhafazakâr Brahmin ailesinden gelen bir adam için, reform konularında şaşırtıcı bir bilgisi vardı. Genellikle aralıksız sosyal merdiven tırmanışında olan girişimci erkekler, alt basamaklarda kalan konuları unuturlardı. Daisy kendisinden daha az talihli olan kişilere gerçek bir alaka duymasının Matthew'un karakterini iyi anlatacağını düşündü.

Tartışmalarında gelecek için kesin olmayan planlar hazırlamaya başlamışlardı... Bristol'da eğlence için yeterince büyük bir ev bulmak zorunda kalacaklardı. Matthew deniz manzarası ve Daisy'nin kitapları için bir kütüphane olmasında ısrar ediyordu ve -diye ciddiyetle eklemişti- evin etrafında yüksek bir duvar olmalıydı, böylece bahçede kimse görmeden onunla sevişebilirdi.

Kendi evinin hanımı... Daisy bunu daha önce hiç gözünde canlandırmamıştı. Ama eşyaları tamamen kendi istediği şekilde düzenleme, kendi tercihlerine uygun bir ev oluşturma fikri çok davetkâr gelmeye başlamıştı.

Ancak sohbetlerinde genellikle arzu edilen bir nokta kalıyordu. Matthew'un Daisy'yle paylaşmak istediği tüm düşüncelerin yanı sıra, erişilemez olarak kalan daha pek çok konu vardı. Bazen Matthew'la konuşmak her tür ilginç manzarayla dolu dolambaçlı güzel bir yolda salınarak yürüyüp taş bir duvara çarpmaya benziyordu.

Daisy geçmişinden konuşması için baskı yaptığı zaman, Matthew sadece belli belirsiz Massachusetts'ten ve Charles Nehri civarında büyüdüğünden söz ediyordu. Ailesi hakkında inatla bilgi vermiyordu. Şu ana kadar Swift klanının hangi üyelerinin düğün törenine katılacağını tartışmak için isteksiz davranmıştı. Ama elbette Matthew düğünde yalnız kalmayacaktı.

Sanki yirmi yaşındayken Daisy'nin babası için çalışmaya başlamadan önce Matthew mevcut değilmiş gibiydi. Daisy sırlarının inatçı sınırlarını yıkmaya can atıyordu. Kendisini sonsuza kadar ulaşılması zor bir keşfin eşiğinde hissetmek çıldırtıcı bir şeydi. İlişkileri sanki bir Hegelci teorinin timsali gibiydi... bir şeyin sürekli başka bir şey haline gelme sürecinde olması, asla tamamlanmaması gibi.

Daisy düşüncelerini yeniden o ana döndürerek tekrar Matthew'un dikkatini çekmeye karar verdi. "Tabii ki," dedi gelişigüzel bir şekilde, "düğün töreni yapmak zorunda değiliz. Sadece klasik satın alma evliliğine sadık kalabiliriz. Babama bir inek ver, böylece işimizi halletmiş oluruz. Veya belki de eşi dostu toplayarak dışarıda bir tören yapabiliriz. Tabii ki antik Yunan uygulaması da her zaman geçerli, kurban olarak tüm saçlarımı kesip Artemis'e adayabilirim, bunu kutsal bir pınarda banyo töreni izler-"

Daisy birdenbire kendisini sırtüstü uzanmış olarak buldu, gökyüzü Matthew'un kara bedeniyle kısmen görünmez olmuştu. Matthew oltayı bir kenara atıp aniden onun üstüne atılınca Daisy soluğunu tutarak bir kahkaha attı. Matthew'un mavi gözleri muzip muzip parlıyordu. "İnek

takasını veya dışarıda ağırlamayı düşünebilirim," dedi. "Ama saçsız bir gelinle evlenmeyi reddediyorum."

Daisy yumuşak çimlerin üzerinde onun kendisine baskı yapan ağırlığından, etraflarındaki toprak ve otların kokusundan keyif alıyordu. "Ya banyo töreni?" diye sordu.

"Onu yapabilirsin. Aslında..." Uzun parmakları elbisesinin önündeki düğmelere uzanmıştı. "...sanırım pratik yapmalısın. Sana yardım edeceğim."

Elbisesini çekip çıkarmaya başlayınca Daisy eğilip bükülerek çığlık attı. "Burası kutsal bir pınar değil, iğrenç eski bir değirmen havuzu!"

Ama Matthew devam ediyor, elbisesini beline indirirken Daisy'nin sakınmak için yaptığı çabalara kıkır kıkır gülüyordu. Görgü kurallarına aykırı olarak ve dışarıdaki mevsimsiz sıcağa teslim olarak, Daisy dışarı korsesiz çıkmıştı. Matthew'un kaya gibi sert göğsünü sertçe itti ve Matthew kolayca yuvarlanırken onu da beraberinde çekti. Dünya çılgıncasına dönüyor, beyaz mavi gökyüzü bulanıklaşıyordu. Gömleği başından acımasızca çekilirken Daisy kendisini onun göğsüne uzanmış buldu.

"Matthew-" diye itiraz etti, ama sesi keten kumaşta boğulmuştu.

Matthew gömleği tamamen çıkararak bir kenara fırlattı. Ellerini Daisy'nin kollarının altına geçirerek kedi yavrusu gibi asılı kalana kadar kaldırdı. Onun solgun, pembe uçlu göğüslerine bakarken solukları hızlanmıştı.

"İndir beni," diye ısrar etti Daisy, onun arzulu bakışları karşısında kızararak. Onunla iki kez birlikte olmasına rağmen, açık alanda rahatça sevişemeyecek kadar masumdu. Matthew itaat ederek ağzı Daisy'nin gergin göğüs ucuna dokunana kadar onu aşağı indirdi.

"Hayır," demeyi başardı, "demek istediğim ben... ah..." Matthew dilini ve dişlerini kullanarak Daisy'nin göğüslerini sırayla emdi. Giysilerinin geri kalanını tamamen çıkarmaya yetecek kadar durduktan sonra, onu tutkuyla öptü. Daisy heyecandan beceriksizleşen parmaklarıyla birden, onun gömleğini hızla çekti.

Matthew ona yardım etmek için uzandı, gömleğini çekip çıkardı ve yavaşça onun çıplak göğsünü kendisininkine yasladı. Matthew'un teninin sıcak dokunuşu Daisy'nin tutarlı tüm düşüncelerini ulaşılamayacak kadar uzaklaştırmıştı. Daisy kollarını boynuna dolayarak dudaklarını sertçe, arzu ve tutkuyla onunkilere bastırdı.

Matthew'un dudaklarında boğulan kahkahasını hissedince gözleri hayretle açıldı.

"Biraz sabırlı ol hayatım," diye fısıldadı. "Yavaş yavaş yapmaya çalışıyorum."

"Neden?" diye sordu Daisy, ağzında sıcaklık ve hassasiyet hissediyordu. Denemek için dilini sevgilisinin alt dudağına değdirince bu ufak hareketi izleyen Matthew'un kirpikleri indi.

Sesi kesik kesik geliyordu. "Çünkü öylesi sana daha fazla zevk verecek."

"Daha fazla zevke ihtiyacım yok," dedi Daisy. "Muhtemelen bundan fazlasına dayanamam."

Matthew usulca güldü. Yüzünün yan tarafını güçlü elinin içine alarak yakına çekti. Dilinin ucuyla Daisy'nin alt dudağındaki zarif girintiyi buldu ve yakıcı bir an orada oyalanınca Daisy düzensiz soluklar almaya başladı. Matthew diliyle araştırarak, okşayarak dudaklarını güçlü bir öpüşle onun dudaklarına dayadı.

Yavaş yavaş Daisy'yi yere attığı gömleğinin üzerine in-

dirdi. İnce kumaşa Matthew'un büyüleyici kokusu sinmişti ve Daisy tanıdık erkeksi kokunun tadını çıkardı. Matthew'un bedeni onunkini kaplarken Daisy güneşin beyaz parıltısına karşı gözlerini kapadı. Matthew pantolonun üst kısmını gevşetmiş, kumaş Daisy'nin karıncalanan bacaklarına sürtünüyordu. Daisy onun yarı giyinik vücuduna karşı çıplak olma duygusuyla uyarılarak arasına yerleşmesi için uyluklarını araladı.

"Senin bir parçan olmak istiyorum," diye fısıldadı Matthew. "Sonsuza kadar seninle olmak istiyorum."

"Evet, evet..." Daisy kolları ve bacaklarıyla onu tutmaya çalışarak esnek bedeniyle onu sarmaladı.

Matthew içine yavaşça girdi ve daha önce acı olan yerde, vücudu kendisini doldururken içine yaptığı enfes baskıyla sadece zevk vardı. Sabırlı aşamalarla daha derinlere girerken Daisy'nin acele ettirme çabalarına direniyordu. Daisy kıvranıyor, onu içine almaya çalışıyordu, heyecandan ve çabadan soluk soluğa nefes alıyor, Matthew kalçalarını ellerinin arasına alarak hareketsiz tutmaya çalışırken inliyordu.

"Sakin ol..." Sesi fena halde yumuşaktı. "Sadece birazcık sabır."

Daisy şimdi onun tamamına ihtiyaç duyuyordu. Vücudu zonkluyor, sinirleri hislerle dolup taşıyordu. "Lütfen..." Ağzı onun ağzının baskısıyla acıyor, sözler ağzından zorla çıkıyordu. "B-ben burada öylece yatamam sen-"

"Evet, yapabilirsin."

Daisy'ye acı verecek şekilde içinde hareketsiz dururken, ellerini vücudunun üzerinde ustalıkla dolaştırıyordu. Daisy onun altında kıpır kıpır kıvranıyor, her okşayışıyla arzusu artıyor, iniltileri Swift'in dudaklarının, duyularına hitap eden oyunlarıyla bastırılıyordu. Onun sertliğinin içindeki her hareketiyle harareti daha yüksek, daha parlak bir hal alıyor, artıyor, yükseliyordu; onun ağırlığı karşısında yay gibi gerilerek vücudunu yukarı kaldırdı.

Matthew boğuk bir kahkahayla yumuşayarak kontrolü alıp uzun hamlelerle harekete başladı. Vücudu onunkini yakıyor, acımasızca sahip oluyor, zevk veriyordu. "Acele yok, Daisy." Sesi boğuklaşmış ve kalınlaşmıştı. "Gerek yok... evet, işte öyle... tatlı aşkım, evet..." Başı Daisy'nin omzuna düştü, nefesi tenine değiyordu. Sanki her ikisini de emniyete alabilirmiş gibi parmaklarını Daisy'nin iki yanında yere saplarken kollarındaki kaslar şişmişti.

Daisy kendisini, kalçalarının ilkel ritmiyle çimenliğe sabitlenmiş vahşi bir yaratık gibi hissediyordu. Vücudu yay gibi gerilerek öyle kalmış, tüm vücuduyla onu arıyor, vücutlarının birleştiği yerde başlayan sarsıcı tatmin duygusu tepeden tırnağa her yere yayılıyordu.

Matthew onun ince kolları arasında titreyerek kendi doruğuna ulaştı. Ve bu esnada, başı Daisy'nin göğsünde, körük gibi soluk soluğa nefes alıyor, Daisy'nin onu kavradığı yerden hâlâ zevk akımları yayılıyordu.

Daisy, Matthew'un onu sevdiğini biliyordu... onun her kalp atışında bunu hissedebiliyordu. Bunu Westcliff'e ve Lillian'a itiraf etmişti, ama her nedense Daisy'nin kendisine söylememişti.

Daisy için aşk dikkatli aşamalarla yaklaşılması gereken bir duygu değildi. Tüm kalbiyle, güvenle ve saf dürüstlükle atılmak istiyordu... görünüşe göre bunlar Matthew'un henüz hazır olmadığı şeylerdi.

Ama bir gün, diye söz verdi kendi kendine, aralarında engeller olmayacaktı. Bir gün...

www.facebook.com/groups/ekitaphane
www.facebook.com/ekitaphane

Bölüm 16

Stony Cross'ta 1 Mayıs festivali yüzyıllardır kutlanırdı. Festival kışın bitmesi ve toprağın bereketinin geri dönmesi için yapılan pagan kutlaması olarak başlamıştı. Oyunlar, ziyafetler, dans ve akla gelebilecek her türlü şöleni kapsayan üç günlük bir etkinlikti.

Festival süresince din adamları ve 1 Mayıs festivalinin zinayla sarhoşluğu hoş görmekten başka bir şey olmadığını söyleyen muhafazakâr fikirli kişilerin tüm itirazlarına rağmen soylular, çiftçiler ve kasaba halkı özgürce bir araya karışmışlardı. Lillian'ın muzipçe Daisy'ye söylediği gibi, 1 Mayısta gerçekleşen günahlardan ne kadar yüksek sesle şikâyet edilirse, katılım oranı da o kadar yüksek olurdu.

Köyün oval çim parkı meşalelerle aydınlatılmıştı. Uzaktaki muazzam şenlik ateşinden kapalı gökyüzüne devasa duman bulutları yükseliyordu. Hava bütün gün boyunca bulutlu olmuştu, havadaki yoğun nem eli kulağında bir fırtınanın habercisiydi. Ancak neyse ki fırtına, pagan ilahlar tarafından engellenmiş görünüyor ve şenlikler planlandığı şekilde gerçekleşiyordu.

Daisy yanında Matthew'la, High Caddesi'nde kurulmuş kumaşlar, oyuncaklar, tuhafiye, gümüş takılar ve cam eşyalarla dolu bir dizi ahşap tezgâhı gözden geçiriyordu. Kısa sürede mümkün olduğunca fazla şey görmek ve yapmak için kararlıydı, çünkü Westcliff sıkı sıkı malikâneye gece yarısından önce dönmelerini tembihlemişti.

"Saat ne kadar geç olursa, cümbüşlerin o derecede kontrolden çıkma olasılığı vardır," demişti kont anlamlı anlamlı. "Şarabın etkisi altında -ve yüzleri gizleyen maskelerin arkasında- insanlar gün ışığında asla yapmayacakları şeyleri yapmaya meyilli olurlar."

"Ah, şurada burada yapılan küçük bereket törenlerinde ne sakınca olabilir ki?" diye neşeyle cıvıldamıştı Daisy. "O kadar da masum değilim ben-"

"Erken döneceğiz," demişti Matthew konta.

Şimdi coşkuyla dolmuş kalabalık köyde yol alırken, Daisy Westcliff'in ne demek istediğini anlıyordu. Hâlâ akşamın erken saatleriydi ve cömertçe akan şarap daha şimdiden tüm engelleri kaldırmış gibi görünüyordu. İnsanlar kucaklaşıyorlar, tartışıyorlar, gülüyor ve oyunlar oynuyorlardı. Bazıları en yaşlı meşe ağaçlarının diplerine çiçekten çelenkler yerleştiriyor, köklerine şarap döküyorlar, ya da...

"Yüce Tanrım," dedi Daisy, uzaktaki şaşırtıcı bir manzara dikkatini çekmişti. "Ne yapıyorlar o zavallı ağaca?"

Matthew onun başını ellerinin arasına alarak başka yöne çevirdi. "Bakma."

"Bu bir çeşit ağaca tapınma mıydı, yoksa-"

"Hadi gidip ip cambazlarını seyredelim," dedi Matthew aniden bir hevesle, Daisy'yi çimenliğin başka bir tarafına doğru yönelterek.

Yavaş yavaş yürüyerek ateş yutanları, sihirbazları ve cambazları geçip yeni bir şarap tulumu almak için durdular. Daisy şarap tulumundan dikkatle içmiş, ama dudaklarının köşesinden bir damla kayıvermişti. Matthew gülümsedi ve bir mendil çıkarmak için cebine uzanmaya başlamıştı ki bundan daha iyisini düşündüğü belli oldu. Bunun yerine başını eğip damlacığı öperek yok etti.

"Senin beni uygunsuzluktan koruman bekleniyor," dedi Daisy sırıtarak, "ama sen bunun yerine beni yoldan çıkarıyorsun."

Matthew elinin tersiyle yavaşça onun yanağını okşadı. "Seni yoldan çıkarmak isterdim," diye mırıldandı. "Aslında, seni doğruca o ormanlara götürmek ve..." Daisy'nin yumuşak, koyu gözlerine bakarken düşünce silsilesini kaybetmiş gibi görünüyordu. "Daisy Bowman," diye fısıldadı. "Keşke-"

Ama Daisy onun ne istediğini hiç öğrenemedi, çünkü itişip kakışan bir kalabalık geçerken aniden onun üstüne doğru geldi. Herkes havada aralarında lobutlar ve çemberler çeviren iki hokkabazı görmek istiyordu. İtiş kakış esnasında şarap tulumu Daisy'nin elinden fırladı ve ayaklar altında çiğnendi. Matthew onu korumak için kollarını Daisy'nin etrafına doladı.

"Şarabı düşürdüm," dedi Daisy üzüntüyle.

"Böylesi daha iyi." Ağzını Daisy'nin kulağının hizasına alçalttı, dudakları kulağının narin dış hatlarına değiyordu. "Beni sarhoş edebilirdi. Ve o zaman sen benden faydalanabilirdin."

Daisy gülümsedi ve onun sert vücuduna sokuldu, duyuları onun kucağının sıcaklığında mesuttu. "Benim senin üzerindeki tasarılarım bu kadar belli mi?" diye sordu boğuk bir sesle.

Matthew kulak memesinin altındaki yumuşak yere burnunu sürttü. "Korkarım öyle."

Matthew onu yan tarafına sıkıştırarak itişip kakışan vücutların arasından geçirip tezgâhların ötesindeki açık alana götürdü. Ona kâğıt bir külahta kavrulmuş fındık, badem ezmesinden bir tavşan, bebek Merritt için gümüş bir çıngırak ve Annabelle'in kızı için boyalı bir bez bebek aldı. High Caddesi boyunca, onları bekleyen arabaya doğru yürürlerken, Daisy metal iplerle bezenmiş eşarp ve altın varaklı takılar takmış aşırı süslü giyimli bir kadın tarafından durduruldu.

Kadının yüzü Daisy'ye, çocukken Lillian'la birlikte yaptıkları elma bebekleri hatırlatıyordu. Soyulmuş meyvenin yüzeyine suratlar oyarlar ve onları kahverengi, büyüleyici kırışık kafalar haline gelinceye kadar kurumaya bırakırlardı. Gözler için kara boncuk ve saçlar için taranmış yumuşak yün tutamları... evet, bu kadın kesinlikle onların aynısıydı.

"Leydiye fal bakayım mı, beyefendi?" diye sordu kadın Matthew'a.

Matthew Daisy'ye göz atarak alayla kaşını kaldırdı.

Daisy sırıttı, onun mistisizm, batıl inançlar veya doğaüstü hiçbir şey konusunda sabrı olmadığını gayet iyi biliyordu. Deneysel olarak kanıtlanamayan şeylere inanmak için fazla gerçekçiydi.

"Sırf sen sihre inanmıyorsun diye," dedi ona Daisy işaretiyle, "bu asla olamaz anlamına gelmez. Geleceğe bir göz atmak istemez misin?"

"Ben oraya varıncaya kadar beklemeyi tercih ederim," diye aksi bir cevap geldi.

"Sadece bir şilin beyefendi," diye üsteledi falcı.

Matthew bir of çekerek paketlerin yerini değiştirdi ve elini cebine soktu. "Bu şilin," dedi Daisy'ye, "pavyonlarda saç kurdelesi veya tütsülü kefal balığı için daha iyi harcanabilirdi."

"Dilek kuyusuna beş dolarlık para atan birisine göre-"

"Bir dilek dilemenin bununla hiçbir alakası yok," dedi Matthew. "Ben onu sırf senin dikkatini çekmek için yapmıştım."

Daisy güldü. "Ve çekmeyi başardın da. Ama-" ona anlamlı anlamlı baktı. "-dileğin gerçekleşti, öyle değil mi?" Şilini alarak falcı kadına verdi. "Neyle fal bakıyorsunuz?" diye sordu kadına gamsızca. "Kristal topunuz mu var? Tarot kartları mı kullanıyorsunuz, yoksa avuç mu okuyorsunuz?"

Cevap olarak kadın etek belinden gümüş sırtlı bir ayna çıkardı ve Daisy'ye uzattı. "Yansımanıza bakın," dedi kutsal makamlı bir sesle. "Bu ruhlar âlemine açılan bir kapıdır. Bakmaya devam edin - başka yere bakmayın."

Matthew içini çekerek gözlerini gökyüzüne çevirdi.

Daisy itaatkârca beklenti dolu yansımasına bakınca, meşale ışıklarının oynaştığı yüz hatlarını gördü. "Siz de bunun içine bakacak mısınız?" diye sordu.

"Hayır," diye yanıtladı falcı kadın. "Benim sadece sizin gözlerinizi görmem gerekiyor."

Sonra... sessizlik. Uzaklarda sokak boyunca festival ilahileri söyleniyor ve davullar çalınıyordu. Kendi gözlerine dikkatle bakınca, Daisy ışıktan yansıyan küçük altın pırıltılar gördü, tıpkı şölen ateşinden yukarı sıçrayan kıvılcımlar gibiydiler. Eğer yeterince dikkatli, yeterince uzun bakarsa, gümüşlü aynanın gerçekten mistik âlemlere açıldığına neredeyse inanacaktı. Belki de kendi hayal gücüydü, ama

falcı kadının konsantrasyonunun yoğunluğunu gerçekten hissediyordu.

Falcı Daisy'yi irkilten bir acelecilikle aynayı onun elinden aldı. "Bu iyi değil," dedi aksi aksi. "Hiçbir şey göremiyorum. Şilininizi geri vereceğim."

"Gerek yok," diye yanıtladı Daisy kafası karışmış bir halde. "Benim ruhumun şeffaf olmaması sizin hatanız değil."

Matthew'un sesi son derece kuruydu. "Bir şeyler uydurursanız biz gene de mutlu oluruz," dedi kadına.

"Bir şeyler uyduramaz," diye itiraz etti Daisy. "O zaman yeteneğini kötüye kullanmış olur."

Daisy falcının buruşuk yüzünü inceleyince, onun içtenlikle hayal kırıklığına uğramış göründüğünü düşündü. Canını sıkacak bir şey görmüş veya düşünmüş olmalıydı. Ki bu muhtemelen fazla kurcalamamak için yeterli bir işaretti. Ama Daisy eğer bunun ne olduğunu öğrenemeyecek olursa, meraktan çıldıracağını bilecek kadar kendini iyi tanıyordu.

"Şilini geri istemiyoruz," dedi. "Lütfen, bana bir şeyler söylemeniz gerekiyor. Kötü bir haber bile olsa, bilmem daha iyi olur, öyle değil mi?"

"Her zaman değil," dedi kadın gizemli bir şekilde.

Daisy ona biraz daha yaklaştı, incir ve bazı bitki özlerinin tatlı kokusunu alıyordu... defne yaprağı mıydı acaba? Fesleğen miydi? "Bilmek istiyorum," diye ısrar etti.

Falcı ona uzun uzun, düşünceli bir şekilde baktı. Sonunda büyük bir isteksizlikle konuştu. "Bir kalbe gece verilen tatlılık, gündüz acıya döner. Nisanda verilen bir vaat... Mayısta kırık bir kalp."

Kırık bir kalp mi? Daisy duyduğu şeyden hiç hoşlanmamıştı.

Matthew'un arkasından yaklaştığını hissetti, bir elini Daisy'nin beline koymuştu. Onun yüzündeki ifadeyi göremediği halde, alaycı olduğunu biliyordu. "İki şilin biraz daha iyimser bir şeylere ilham verir mi?" diye sordu.

Falcı onu duymazdan geldi. Aynanın sapını beline sokuşturarak, Daisy'ye, "Bir kumaşın içine karanfil dişleri koyarak muska yapın. Korunmak için beyefendinin onu taşıması gerekiyor," dedi.

"Neye karşı?" diye sordu Daisy endişeyle.

Kadın daha şimdiden hızlı adımlarla onlardan uzaklaşmaya başlamıştı. Daha fazla iş arayışı içinde sokağın sonundaki kalabalığa yönelirken bol renkli eteği nehir sazları gibi dalgalanıyordu.

Daisy dönerek Matthew'un ifadesiz yüzüne göz attı. "Senin neden korunman gerekebilir ki?"

"Hava durumundan." Matthew avucunu yukarı doğru çevirdi ve Daisy birkaç iri, soğuk yağmur damlasının başına ve omuzlarına sıçradığını hissetti.

"Haklıymışsın," dedi kara kara, uğursuz falı düşünerek. "Bunun yerine tütsülü balık almaya gitmeliydim."

"Daisy..." Matthew serbest elini onun ense köküne kaydırmıştı. "Bu bir araba saçmalığa inanmadın, değil mi? O kocakarı bir takım sözler ezberlemiş, bir şiline herkese söylüyor. Bize kötü bir kehanette bulunmasının tek nedeni onun aynasının büyüsüne inanıyormuş gibi davranmamam."

"Evet ama... o gerçekten üzgün görünüyordu."

"O kadının söylediği hiçbir sözde gerçek diye bir şey yok." Matthew kimin göreceğine hiç aldırmadan onu ken-

disine çekti. Daisy bakışlarını ona kaldırdığında, bir yağmur damlası yanağına, bir başkası ağzının köşesine düştü. "Gerçek değildi," dedi Matthew usulca, gözleri gece yarısı gibi koyuydu. Daisy'yi sokağın ortasında, hemen oracıkta dudaklarının arasında yağmurun lezzetiyle, kuvvetle, arzuyla öptü. "Gerçek olan bu," diye fısıldadı.

Daisy onun kuvvetli bedenine erişmek için parmak uçlarında yükselerek coşkuyla ona yaslandı. Paketler düşme tehdidi altındaydı ve Matthew, dudakları Daisy'ninkilere buluşurken onları tutmaya çabalıyordu. Daisy öpüşmeyi ani bir kıkırtıyla kesti. Kuvvetli bir gök gürültüsü ayaklarının altındaki zeminin titreşmesine neden olmuştu.

Daisy'nin görüş alanı içinde, insanlar korunmak için çil yavrusu gibi dükkânlara ve pavyonlara dağılıyorlardı. "Seni arabaya kadar koşturacağım," dedi ona Matthew ve Daisy bir koşu tuttururken eteklerini toparladı.

Bölüm 17

Araba çakıllı yolun sonuna ulaştığında, yağmur sağanak halinde iniyor, rüzgâr arabayı dövüyordu. Matthew'un aklına köydeki sefacılar gelince gülümseyerek, pek çok aşk eyleminin sağanakta boğulduğunu düşündü.

Araba durmuş, aracın tavanı amansız yağmurun etkisiyle kükrüyordu. Normalde arabanın kapısına şemsiyeyle bir uşak gelirdi, ama fırtınanın kuvveti adamcağızın elinden şemsiyeyi hemen çekip alıverirdi.

Matthew ceketini çıkardı, başını ve omuzlarını örtecek şekilde kaldırarak Daisy'yi sarmaladı. Bu pek yeterli bir koruma değildi, ama arabayla malikâne kapısı arasında ona kalkan olacaktı.

"Sen ıslanacaksın," diye itiraz etti Daisy, onun gömleğine ve yeleğine bakarak.

Matthew gülmeye başladı. "Ben şekerden yapılmış değilim."

"Ben de değilim."

"Evet, sen öylesin," diye mırıldandı onun al al olmasına

neden olarak. Daisy'nin tıpkı ormandaki küçük bir baykuşa benzeyen, ceketin katmanları arasından çıkan yüzünün görüntüsüne gülümsedi. "Ceketi sen giyiyorsun," dedi. "Kapıya sadece birkaç metre var."

Kapıda aceleci bir vuruş duyuldu ve araba kapısı açılarak bir şemsiyeyle yiğitçe mücadele eden bir uşak göründü. Kuvvetli bir rüzgâr çarparak şemsiyeyi ters yüz etti. Matthew arabadan dışarı atladığı anda yağmurdan sırılsıklam olmuştu. Uşağın omzuna hafifçe vurdu. "İçeri gir," diye bağırdı fırtınada sesini duyurmak için. "Bayan Bowman'ın içeri girmesine ben yardım edeceğim."

Uşak başını salladı ve alelacele malikâneye geri döndü.

Matthew arabaya geri dönünce içeriye uzanıp Daisy'yi dışarı çıkardı ve dikkatle yere indirdi. Onu su birikintileriyle dolmuş yoldan geçirerek ön merdivenlerden çıkardı, eşiği geçene kadar hiç durmamışlardı.

Giriş holünün aydınlığı ve sıcaklığıyla sarmalandılar. Islak gömleği Matthew'un omuzlarına yapışmıştı ve şömine ateşinin karşısında oturma fikri, vücudunda tatlı bir ürpertinin dolaşmasına yol açtı.

"Ah canım," dedi Daisy, gülümseyerek uzanıp, sular damlayan bir bukle saçı Matthew'un alnından geriye itti. "Sırılsıklam olmuşsun, her yerinden sular damlıyor."

Kolları temiz havlularla dolu bir hizmetçi aceleyle yanlarına geldi. Matthew ona başını sallayarak teşekkür ettikten sonra, saçlarını hızlıca ovalayarak kuruladı ve yüzündeki suları sildi. Daisy'nin parmaklarıyla saçlarını olabildiğince düzeltmesi için başını eğdi.

Birisinin yaklaştığını fark edince, Matthew omzunun üzerinden bir göz attı. Giriş holüne Westcliff girmişti. Yüzündeki ifade yalındı, ama gözlerinde bir şeyler, Matthew'un kanını donduran hoşnutsuz bir kaygı belirtisi vardı.

"Swift," dedi kont usulca, "bu akşam beklenmedik ziyaretçilerimiz geldi. Henüz malikâneye habersiz gelme amaçlarını açıklamadılar - sadece seni alakadar eden bir iş olduğunu söylediler."

Matthew'a, dondurucu soğuk yoğunlaşarak kaslarında ve kemiklerinde buz kristalleri oluşturmuş gibi geliyordu. "Kimmiş bunlar?" diye sordu.

"Boston'dan bir Bay Wendell Waring... ve Bow Caddesi'nden iki polis memuru."

Matthew sessizce haberleri sindirirken kıpırdamadı ve tepki göstermedi. Korkunç bir çaresizlik hissine kapılmıştı.

Tanrım, diye düşündü. Waring onu burada, İngiltere'de nasıl bulmuştu? Nasıl... ah Tanrım, bu önemli değildi, her şey bitmişti. Kaderden çaldığı bunca yıl... artık kader kendi hesaplaşmasını yapacaktı. Çılgınca bir kaçma dürtüsüyle kalbi küt küt atıyordu. Ama kaçacak hiçbir yer yoktu ve olsaydı bile, Matthew korku içinde bu günü beklemekten yorulmuştu.

Daisy'nin küçük elini kendi eline kaydırdığını hissetti, ama parmaklarının baskısına karşılık vermedi. Westcliff'in yüzüne dikkatle baktı. Gözlerinde her ne varsa, kontun derin derin göğüs geçirmesine sebep olmuştu.

"Kahretsin," diye mırıldandı Westcliff. "Çok kötü, değil mi?"

Matthew sadece tek bir baş işareti yapabildi. Elini Daisy'nin elinden çekti. Daisy ona tekrar dokunmaya çalışmadı, şaşkınlığı neredeyse elle tutulur gibiydi.

Uzunca bir süre düşünüp taşındıktan sonra, Westcliff

omuzlarını dikleştirdi. "Pekâlâ öyleyse," dedi kararlılıkla, "hadi gidip şu işi çözelim. Ne çıkarsa çıksın, arkadaşınız olarak yanınızda olacağım."

Matthew'un dudaklarından kısa, inanmaz bir kahkaha kaçtı. "Daha ne olduğunu bile bilmiyorsunuz."

"Ben boş sözler vermem. Gelin. Büyük salondalar."

Matthew ağzı kurumuş ve kararlı bir şekilde başını salladı. Sanki hiçbir şey olmamış, sanki tüm dünyası paramparça olmak üzere değilmiş gibi hareket edebilmesine şaşıyordu. Kendisini sanki dışarıdan seyrediyormuş gibi geliyordu. Korku ona daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı. Ama belki de hiçbir zaman kaybedecek bu kadar çok şeyi olmamıştı.

Önünde Daisy'nin yürüdüğünü gördü, yüzünü ona bir şeyler mırıldanan Westcliff'e doğru kaldırmıştı. Konta kısaca başıyla olur işareti yaptı, görünüşe göre ondan güvence alıyordu.

Matthew bakışlarını yere çevirdi. Onun görüntüsü boğazında, sanki ufak bir hançerle delinmiş gibi keskin bir acıya neden olmuştu. Bedenini kaplayan uyuşukluğun geri gelmesini diledi ve merhameten öyle oldu.

Salona girdiler. Matthew, Thomas, Mercedes ve Lillian'ı görünce kendini kıyamet günündeki günahkârlar gibi hissetti. Tam bakışlarını odada dolaştırıyordu ki, bir adamın bağırdığını duydu. "Bu o!"

Ansızın başına keskin bir ağrı saplandı ve dizlerinin bağı çözülüverdi. Parlaklık tıpkı şiddetle patlayarak sönen bir yıldız gibi büzüldü, çevresini karanlık kuşattı, ama zihni şaşkınlık içinde bunu itiyor, bilinci için kuvvetsizce mücadele veriyordu.

Matthew hayal meyal yerde olduğunun farkına vardı - yanağının altında halının kaşındıran yünlü havlarını hissediyordu. Ağzından sızan bir ıslaklık hissi vardı. Tuzlu bir tat karşısında yutkundu. Boğazında yumuşak bir inilti titreşti. Acıya konsantre olunca, acının kaynağının başının arkasında olduğunu anladı. Sert bir cisimle darbe yemiş, sopalanmıştı.

Önünden bir ışık yakıcı hızla geçerken yukarı çekildiğini hissetti, kolları ileri doğru sallanıyordu. Birisi bağırıyordu... bağrışan erkekler, bir kadının keskin çığlığı... Matthew görebilmek için gözlerini kırpıştırdı, ama gözleri duyduğu keskin acıya tepki olarak sulanıp duruyorlardı. Bilekleri ağır demir bir çemberin içine sıkıştırılmıştı.

Kelepçeler, diye farkına vardı ve bunların tanıdık, korkunç ağırlığı bedenini, hissizleştiren bir panikle doldurdu.

Yavaş yavaş uğuldayan kulaklarına sesler tanıdık gelmeye başlamıştı. Westcliff'in öfkeli sesi duyuluyordu-

"...benim evime gelmeye ve konuklarımdan birine saldırmaya nasıl cüret edersiniz... siz benim kim olduğumu biliyor musunuz? Çıkarın şunları hemen, yoksa hepinizi Newgate'te çürütürüm!"

Ve yeni bir ses-

"Bunca yıl sonra olmaz. Onu kaçırma riskine girmeyeceğim."

Konuşan Bay Wendell Waring'di, zengin bir New England ailesinin reisiydi. Adam Matthew'un dünyada ikinci en çok nefret ettiği insandı, birincisi ise Waring'in oğlu Harry'ydi.

Matthew ne kadar unutmak isterse istesin bir ses veya kokunun, geçmişi bu kadar kahrolası bir kolaylıkla geri getirmesi ne tuhaftı.

"Onun tam olarak nereye kaçmasını bekliyorsunuz?" diye sordu Westcliff son derece sert bir ifadeyle.

"Kaçağı kati suretle güvenceye alma iznim var. İtiraz etmeye hakkınız yok."

Birisinin bir şeyi yapmaya hakkı olmadığını söylemesinin Wescliff'in alışık olmadığı bir davranış olduğunu söylemek son derece hafif kalan bir ifadeydi, özellikle de kendi evinde. Hatta Westcliff'in hiddetlendiğini söylemek bile son derece hafif kalıyordu.

Tartışma dışarıdaki fırtınadan da daha şiddetli gümbürdüyordu, ama Matthew yüzünde yumuşak bir dokunuş hissedince takip edemedi. Geriye doğru sarsıldı ve Daisy'nin sessiz mırıltısını duydu.

"Hayır. Kıpırdama."

Kuru bir bezle yüzünü siliyor, gözlerini ve ağzını temizliyor, nemli saçlarını geriye itiyordu. Kelepçeli elleri kucağında oturdu, Daisy'ye bakarken acıyla ulumasını bastırmak için savaş veriyordu.

Daisy'nin yüzü bembeyazdı, ama dikkat çekecek kadar sakindi. Sıkıntıdan yanak çıkıntılarında iyice belirginleşen al lekeler göze çarpıyordu. Daisy ellerindeki metal kelepçeleri incelemek için onun sandalyesinin yanında halının üzerine diz çöktü. Bileğinin etrafına tek bir demir bant takılmıştı ve polis memurunun onu götürebilmesi için kilit kasası iliştirilmiş bir başka banda, daha büyük bir çembere tutturulmuştu

Matthew başını kaldırınca, beyaz yaz pantolonu, yüksek yakalı kuyruklu ceket ve kolalı silindir şapkalarıyla standart üniformaları içinde iki iriyarı polis memurunu fark etti. Wendell Waring, Westcliff ve Thomas Bowman hararetle tartışırlarken onlar ürkütücü bir sessizlik içinde hazır bekliyorlardı.

Daisy kelepçelerin kilit kasasını kurcalıyordu. Onun bir saç tokasıyla kilidi zorladığını görünce Matthew'un kalbi acıyla burkuldu. Bowman kız kardeşler, ebeveynlerinin disiplin girişimlerini önleme konusunda yıllar boyunca kazanılmış kilit açma becerileriyle nam salmışlardı. Ama Daisy'nin elleri tanımadığı bir kilidi halledemeyecek kadar fazla titriyordu - ve onu kurtarmaya çalışmasının yararsız olduğu açıkça görülüyordu. Tanrım, keşke onu bu çirkinlikten, geçmişin enkazından... kendisinden kaçırabilseydi.

"Hayır," dedi Matthew usulca. "Buna değmez. Daisy, lütfen-"

"Şuna bakın," dedi memurlardan biri Daisy'nin müdahalesini görünce. "Mahkûmdan uzak durun hanımefendi." Daisy'nin kendisini duymazdan geldiğini anlayınca, memur ellerini kaldırarak öne çıktı. "Hanımefendi, size söylüyorum-"

"Dokunmayın ona," diye atıldı Lillian, vahşet dolu sesi odada geçici bir sessizliğe neden olmuştu. Westcliff ve Waring bile bir an şaşkınlıkla durdular.

Lillian şaşkına dönen memura kötü kötü bakarak Daisy'nin yanına gitti ve onu kenara ittirdi. Memurla iğneleyici bir küçümsemeyle konuştu. "Benden tarafa adım atmadan önce, Westcliff Kontesine kendi evinde kaba kuvvet kullandığınızın haberi sızdırılırsa bunun kariyerinizde neye mal olacağını düşünmenizi tavsiye ediyorum." Kendi saçından bir toka çıkardı ve Daisy'nin yerine geçerek Matthew'un önünde diz çöktü. Saniyeler içinde kilit tık sesi çıkararak açıldı ve Matthew'un bileklerindeki çember düştü.

Matthew daha ona teşekkür edemeden, Lillian ayağa kalktı ve memurlara karşı tiradına devam etti. "Siz ne iyi bir ikilisiniz, size fırtınada sığınak sunan hane halkını görgüsüz bir Amerikalıdan emir alarak suiistimal ediyorsunuz. Belli ki kocamın Yeni Polis teşkilatına verdiği mali ve politik desteğin bilincinde olamayacak kadar kalın kafalısınız. Parmağının tek bir işaretiyle İçişleri Bakanını ve Bow Caddesi'nin sulh hâkimini yenileyebilmesi sadece birkaç günlük meseledir. Bu yüzden eğer sizin yerinizde olsam-"

"Affedersiniz, ama bizim de elimiz mahkûm leydim," diye itiraz etti güçlü kuvvetli memurlardan biri. "Bay Phaelan'ı Bow Caddesi'ne götürmek üzere bize verilen emri yerine getiriyoruz."

"Bay Phaelan da kim oluyor?" diye sordu Lillian.

Kontesin akıcı azarı yüzünden dehşete kapılmış görünen memur, "İşte oradaki," dedi. Matthew'u işaret ediyordu.

Tüm gözlerin kendisine çevrildiğinin bilincinde olan Matthew'un yüzü ifadesiz bir hal almıştı.

Odada ilk hareket eden Daisy oldu. Şıngırdayan kelepçeleri Matthew'un kucağından alarak meraklı hizmetkârlardan oluşan küçük grubun durduğu kapıya gitti. Hızlı bir fısıltı alışverişinden sonra dönerek Matthew'un yanında bir sandalyeye yerleşti.

"Ve bu akşam evde sıkıcı bir akşam olacağını tahmin ediyorum," dedi Lillian kuru kuru, sanki savunmaya yardım edecekmiş gibi Matthew'un diğer tarafında bir sandalyeye yerleşti.

Daisy sessizce Matthew'la konuştu. "Adın bu mu? Mat-

Matthew cevap veremedi, bedenindeki her adale, konuşmayı reddedercesine kasılmıştı.

"Öyle," dedi tiz bir sesle Wendell Waring. Waring, sesleri azametli fiziksel görüntülerine uymayacak kadar tiz olan talihsiz insanlardan biriydi. Bunun haricinde, gümüş grisi gür saçları, mükemmel bakımlı favorileri, nüfuz edilemez beyaz sakalıyla seçkin bir duruşu ve görünümü vardı. Eski moda kıyafeti ve pahalı ama yıpranmış tüvit ceketiyle Eski Boston kokuyordu ve kendine güven havası ancak nesiller boyu Harvard mezunu olmakla böbürlenen bir ailede edinilmiş olabilirdi. Gözleri yontulmamış kuvars taşlara benziyordu, sert, açık ve tamamen fersizdi.

Waring uzun adımlarla Westcliff'e doğru ilerleyerek bir tomar kâğıt uzattı. "Yetkimin kanıtı," dedi kinle. "Orada Amerika Dışişleri Bakanlığının geçici tutuklama talebinin kopyası var. İngiltere İçişleri Bakanı Sör James Graham'den Bow Caddesi sulh hâkimine gelen, Matthew Swift takma adlı Matthew Phaelan için bir tutuklama emri çıkartması için verilen emrin bir kopyası. Yeminli bilgilerin doğruluğunu onaylayan-"

"Bay Waring," diye araya girdi Westcliff, ses tonundaki tehlikeyi hiçbir surette hafifletmeyen bir yumuşaklıkla, "beni tutuklama emirlerinin kopyalarından Gutenberg İnciline kadar her şeyle birlikte durduğum yerde gömebilirsiniz. Ama bu, bu adamı size teslim edeceğim anlamına gelmez."

"Başka seçeneğiniz yok! O hiç kimsenin itirazı dikkate alınmadan Amerika Birleşik Devletleri'ne iade edilecek, hüküm giymiş bir suçludur."

"Başka seçenek yok mu?" Westcliff'in koyu gözleri irileşti ve yüzünü bir kırmızılık kapladı. "Aman Tanrım,

sabrımın sınırı nadiren şu anda olduğu kadar test edilmiştir! Üzerinde bulunduğunuz bu mülkler beş asırdır benim aileme ait olmuştur ve bu topraklarda, bu evde otorite olan benim. Şimdi, yapabileceğiniz en saygılı şekilde bu adamdan ne şikâyetiniz olduğunu bana anlatmaya başlayacaksınız."

Öfke içindeki Marcus, nam-ı diğer Lord Westcliff etkileyici bir manzaraydı. Matthew başkanlarla ve nüfuzlu kişilerle arkadaş olan Wendell Waring'in bile daha doğal bir emirle karşılaştığından kuşkuluydu. İki polis memuru iki adamın arasında huzursuzlukla baktılar.

Waring sanki görünce kaldıramayacağı kadar iğrençmiş gibi Matthew'a bakmadan yanıtladı. "Hepiniz karşınızda oturan adamı Matthew Swift olarak tanıyorsunuz. O tesadüfen karşılaştığı herkesi aldatmış ve ihanet etmiştir. O bir böcek gibi imha edildiğinde dünya daha iyi bir yer olacaktır. İşte o gün-"

"Pardon, beyefendi," diye lafını kesti Daisy alayın sınırında bir kibarlıkla, "ama ben kendi hesabıma sizin fikirleriniz katılarak süslenmemiş versiyonu tercih ederim. Bay Swift'in karakteriyle ilgili görüşleriniz beni hiç alakadar etmiyor."

"Onun soyadı Phaelan'dır, Swift değil," diye cevabı yapıştırdı Waring. "İrlandalı bir ayyaşın oğludur. Annesinin doğum sırasında ölümünden sonra bebek olarak Charles Nehri yetimhanesine getirilmiştir. Ben Matthew Phaelan'la tanışma talihsizliğine on bir yaşındayken onu oğlum Harry'ye arkadaş ve uşak olarak satın aldığım zaman uğradım."

"Onu satın mı aldınız?" diye tekrarladı Daisy asit gibi bir sesle. "Öksüzlerin alınıp satıldığından haberim yoktu."

"İşe aldım, diyelim," dedi Waring bakışlarını ona çevirerek. "Siz kim oluyorsunuz da yaşlıların lafını kesmeye cüret ediyorsunuz?"

Birdenbire Thomas Bowman öfkeden bıyıkları seğirerek tartışmaya girdi. "O benim kızım," diye kükredi, "canı nasıl isterse öyle konuşur!"

Babasının onu savunmasına şaşıran Daisy kısaca ona gülümsedikten sonra dikkatini tekrar Waring'e çevirdi. "Bay Phaelan sizin hizmetinizde ne kadar çalıştı?" diye bilgi istedi.

"Yedi yıllık bir süre için. Yatılı okulda oğlum Harry'yle birlikte bulundu, onun ayak işlerini yapıyordu, kişisel eşyalarının bakımıyla meşgul oluyor ve tatillerde onunla birlikte eve geliyordu." Matthew'a kaldırdığı bakışları aniden bıkkın bir suçlamayla cam gibi donuklaşmıştı.

Artık avı emniyete alındığından, Waring'in öfkesi kısmen hafifleyerek gaddar bir kararlılığa dönüşmüştü. Ağır bir yükü çok uzun zamandan beri taşıyan bir adama benziyordu. "Aramızda bir yılan beslediğimizi bilmiyormuşuz. Harry'nin evde olduğu tatillerden birinde aile kasasından nakit ve mücevher olarak bir servet çalındı. Parçalardan biri bir asırdan bu yana Waring ailesine ait olan elmas bir gerdanlıktı. Büyük büyükbabam onu Avusturya Arşidüşesinin mallarından edinmiş. Hırsızlık ancak aileden biri veya kasa anahtarına erişebilen güvenilir bir hizmetkâr tarafından gerçekleştirilmiş olabilirdi. Tüm kanıtlar tek bir kişiyi işaret ediyordu. Matthew Phaelan."

Matthew sessizce oturuyordu. Dışında dinginlik, içinde karmaşayla. Kendini salıverirse hiçbir şey kazanamayacağını bildiği için, korkunç bir çaba harcıyordu.

"Kilidin bir hırsız tarafından açılmadığını nereden biliyorsunuz?" diye soğuk soğuk sorduğunu duydu Lillian'ın.

"Kasaya kapı mandalı anahtar kullanmadan açılmaya çalışılırsa çalışmayı durduran özel bir kilit takılmıştı," diye yanıtladı Waring. "Sadece yedek veya orijinal anahtarla açılıyordu. Ve Phaelan anahtarın nerede durduğunu biliyordu. Ara sıra gidip para veya kişisel eşyaları getirmek için kasaya yollanırdı."

"O hırsız değil!" diye Daisy'nin öfkeyle patladığını duydu Matthew, daha kendisini savunamadan o savunmuştu. "O asla birisinden bir şey çalamaz."

"On iki kişilik jüri bu değerlendirmede fikir birliğine vardı," diye bağırdı Waring; öfkesi yeniden canlanmıştı. "Phaelan hırsızlıktan hüküm giydi ve eyalet hapishanesinde on beş yıl hapis cezasına çarptırıldı. Onu cezaevine teslim etmelerinden önce kaçarak ortadan kayboldu."

Matthew Daisy'nin artık kendisinden uzaklaşacağını düşünürken onun, sandalyesinin yanına gelip durduğunu fark edince şaşırdı. Elini hafif bir baskıyla omzuna yerleştirmişti. Onun temasına dışından yanıt vermedi, ama duyuları onun parmaklarının ağırlığını açlıkla özümsüyordu.

"Beni nasıl buldunuz?" diye boğuk bir sesle sordu Matthew kendini Waring'e bakmaya zorlayarak. Zaman adamı hemen göze çarpmayacak bir şekilde değiştirmişti. Yüzündeki kırışıklar artık biraz daha derin, kemikleri biraz daha belirgindi.

"Adamlarıma yıllardır aratıyordum," dedi Waring, Bostonlu arkadaşlarının kesinlikle aşırı bulacakları alaycı bir melodram ifadesiyle. "Sonsuza kadar saklanamayacağını biliyordum. Charles Nehri Yetimhanesine hatırı sayılır miktarda isimsiz bağış yapılmıştı - bunun arkasında olacağından kuşkulanmıştım, ama avukatlar ordusunu ve dönüşüklı dövüş iş cephesini yarıp çıkman mümkün değildi. Sonra seni uzun zaman önce terk eden babanı bulmayı görev edineceğin aklıma geldi. Onun izini bulduk ve birkaç içki fiyatına bize bilmek istediğimiz her şeyi anlattı: takma adını, New York'taki adresini." Waring, "Beş viski bedeline satıldın," derken hakareti havada bir karasinek sürüsü gibi yayıldı.

Matthew'un soluğu tutulmuştu. Evet, babasını bulmuş ve tüm mantığına ve tedbirine karşın ona güvenmeye karar vermişti. Birisiyle, bir şeyle bağlantı kurmaya duyduğu ihtiyaç çok baskındı. Babası bir insan enkazıydı; yaşayacak bir yer bulmak ve bakımı için para ödemek dışında Matthew'un onun için yapabileceği pek bir şey kalmamıştı.

Matthew ne zaman onu gizlice ziyaret etmeyi başarsa, etrafta şişe yığınları oluyordu. "Eğer bana ihtiyaç duyacak olursan," demişti babasına, eline bir katlanmış bir not sıkıştırarak, "bana bu adrese haber yolla. Bunu hiç kimseyle paylaşma, anladın mı?" Babası çocuk gibi bir bağımlılıkla, olur, anladım demişti.

Eğer bana ihtiyaç duyacak olursan... Matthew umutsuzca, birinin ona ihtiyaç duymasını istiyordu.

Kendi isteklerini frenlememesinin bedeli bu olmuştu.

"Swift," diye sordu Thomas Bowman, " Waring'in iddiaları doğru mu?" Tanıdık esip gürleyen ses tonuna bir yakarış ilave olmuştu.

"Tam olarak değil." Matthew ihtiyatla odayı gözden geçirdi. Onların yüzünde görmeyi beklediği şeyler -suçlama, korku, öfke- yoktu. Hatta hiç kimsenin tam olarak şefkatli bir kadın diyemeyeceği Mercedes Bowman bile ona neredeyse iyilikle olduğuna yemin edebileceği bir ifadeyle bakıyordu.

Aniden onca yıl önceki, fakir ve arkadaşsız halinden farklı bir konumda olduğunu fark etti. Sadece aslında zayıf bir silah olduğu kanıtlanmış olan hakikatle silahlanmıştı. Artık parası ve kendi nüfuzunun yanı sıra güçlü müttefikleri vardı. Ve her şeyden önemlisi hâlâ omzunun dibinde duran Daisy vardı, teması damarlarını güç ve rahatlamayla besliyordu.

Wendell Waring'in suçlayan, öfkeli bakışlarıyla karşılaşınca Matthew'un gözleri meydan okuyarak kısıldı. Hoşuna gitse de gitmese de, Waring hakikati dinlemek zorundaydı.

Bölüm 18

"Ben Harry Waring'in hizmetkârıydım," diye konuşmaya başladı Matthew kısık sesle. "Ve beni pek insan yerine koymadığını bildiğim halde, iyi bir hizmetkârdım. Ona göre hizmetkârlar köpek gibiydi. Ben sadece onun rahatı için vardım. Benim işim onun kötülüklerinin suçunu üstlenmekti, onun cezalarını çekmek, bozduklarını tamir etmek, ihtiyaç duyduğu şeyleri gidip getirmekti. Daha erken yaşlarda bile Harry ailesinin ismi sayesinde cinayet dışında her şeyden paçayı kurtarabileceğini düşünen kibirli bir defolu maldı-"

"Ona iftira edilmesine izin vermeyeceğim!" diye öfkeyle patladı Waring.

"Siz sıranızı savdınız," diye gürledi Thomas Bowman. "Şimdi Swift'i duymak istiyorum."

"Onun ismi Swift değil-"

"Bırakın konuşsun,"dedi Westcliff, soğuk sesi yükselen heyecanı yatıştırmıştı.

Matthew konta kısaca başını sallayarak teşekkür etti.

Daisy yakınındaki koltuğa yeniden dönünce dikkati dağılmıştı. Daisy mobilya parçasını yavaşça hareket ettirerek Matthew'un sağ bacağı yarı yarıya etek katmanlarının altında kalıncaya kadar yaklaştı

"Harry'yle birlikte önce Boston Latin'e," diye devam etti Matthew, "sonra da Harvard'a gittim. Ben bodrum katındaki hizmetkârlar bölümünde uyuyordum. Harry'nin kaçırdığı dersler için arkadaşlarının ders notlarını çalışıyor ve onun ödevlerini yapıyordum-"

"Bu bir yalan!" diye bağırdı Waring. "Sen ki bir yetimhanede bunak rahibelerden eğitim almışsın, sana inanacaklarını sanıyorsan çıldırmışsın sen."

Matthew alaylı bir şekilde gülümsedi. "Ben o rahibelerden Harry'nin bir dizi özel hocadan öğrendiğinden çok daha fazlasını öğrendim. Harry bir ismi ve parası olduğu için eğitime ihtiyacı olmadığını söylerdi. Ama bende ikisi de yoktu ve bir gün yukarı tırmanma umuduyla tek şansım mümkün olduğunca çok şey öğrenmekti."

"Nereye tırmanmak?" diye sordu Waring aşikâr bir tepeden bakmayla. "Sen bir hizmetkârdın -İrlandalı bir uşak- bir centilmen olman için hiç umut yoktu."

Daisy'nin yüzünden meraklı yarı tebessüm geçti. "Ama Bay Waring, onun New York'ta yaptığı şey tam da bu oldu. Matthew iş hayatında ve sosyetede kendine bir yer edindi ve kesinlikle bir centilmen oldu."

"Sahte bir kimliğin kisvesi altında," diye lafı yapıştırdı Waring. "O bir sahtekâr, görmüyor musunuz?"

"Hayır," diye yanıtladı Daisy doğrudan doğruya Matthew'a bakarak, bakışları parlak ve yoğundu. "Ben bir centilmen görüyorum."

Matthew onun ayaklarını öpmek istiyordu. Bunun yerine bakışlarını uzaklaştırdı ve devam etti. "Kovulmaya ne kadar azimli görünse de Harry'yi Harvard'da tutabilmek için elimden geleni yaptım. İçki, kumar ve..."

Matthew orada leydilerin bulunduğunu kendine hatırlatarak duraksadı. "...diğer şeyler," diye devam etti, "daha da kötü bir hal almıştı. Aylık harcamaları ödeneğini kat kat aşıyordu ve kumar borçları o kadar altından kalkılamaz boyutlara ulaşmıştı ki Harry bile endişelenmeye başlamıştı. Babası sorunlarının ölçüsünü öğrenirse bunu getireceği tepkilerden korkuyordu. Harry her zaman en kolay çıkış yolunu arardı. Bu da evde geçirdiğimiz tatil sırasında kasanın soyulmasını açıklıyor. Bunu Harry'nin yaptığını hemen anlamıştım."

"Zehirli yalanlar," diye bağırdı Waring.

"Harry borçlarının altından kalkmak için kasayı soyduğunu itiraf etmek yerine beni suçladı," dedi Matthew. "Kendi postunu kurtarmak için benim feda edilebileceğime karar vermişti. Doğal olarak aile benimki yerine oğullarının sözüne inandı."

"Senin suçun mahkemede kanıtlandı," dedi Waring haşin bir ifadeyle.

"Hiçbir şey kanıtlanmadı." Matthew'u öfke kaplamış, sıklaşan nefeslerini kontrol etmeye çalışıyordu. Daisy'nin kendisininkini araştıran elini hissetti ve tuttu. Çok sıkı tutmuştu, ama bununla yatışacak gibi görünmüyordu.

"O duruşma bir maskaralıktı," dedi Matthew. "Gazetelerin dava konusunda fazla yakından haber yazmalarını engellemek için aceleye getirildi. Bana mahkeme tarafından atanan avukat kelimenin tam anlamıyla davanın büyük kısmında uyudu. Beni hırsızlıkla ilişkilendirecek hiçbir kanıt yoktu. Harry'nin sınıf arkadaşlarından birinin

hizmetkârı Harry'nin ve arkadaşlarının beni suçlu çıkarmak için komplo kurduklarına kulak misafiri olduğunu söylemek üzere ortaya çıkmıştı, ama ifade vermekten çok korkuyordu."

Daisy'nin parmaklarının kendi baskısıyla beyazlaştığını görünce, Matthew elini gevşetmek zorunda kaldı. Başparmağıyla hafifçe onun eklem yerlerini okşadı. "Daily Advertiser'dan bir muhabir Harry'nin geçmişteki kumar borçlarını ortaya çıkaran ve o aynı borçların tesadüfen kasa soygununun hemen ardından temizlendiğini ifşa eden bir makale yazınca başıma talih kuşu konmuştu," diye devam etti daha alçak bir sesle. "Makalenin sonucu olarak, adli kovuşturmanın aşikâr rezilliğini hicveden bir kamuoyu feryadı oluşmuştu."

"Ama siz gene de hüküm giydiniz, öyle mi?" diye sordu Lillian hiddetle.

Matthew buruk bir şekilde gülümsedi. "Adalet kör olabilir," dedi, "ama para sesini sever. Waringler çok güçlüydü ve ben meteliksiz bir hizmetkârdım."

"Peki nasıl kaçtın?" diye sordu Daisy.

Matthew'un dudaklarında acı bir tebessümün gölgeleri oynaştı. "Bu başka herkes için olduğu gibi benim için de büyük bir sürpriz oldu. Bir cezaevi vagonuna bindirilmiştim -güneş doğmadan eyalet hapishanesine doğru yola çıkmıştık. Vagon yol üzerinde boş bir yerde durdu. Birdenbire kapının kilidi açıldı ve ben yarım düzine kadar adam tarafından dışarı çekildim. Linç edileceğimi zannediyordum. Ama onlar yanlışı düzeltmeye kararlı yardımsever vatandaşlar olduklarını söylediler. Beni serbest bıraktılar -cezaevi gardiyanları hiçbir direniş göstermemişlerdi- ve bana bir at verdiler. New York'a gittim, atı sattım ve yeni bir hayata başladım."

"Neden Swift adını seçtin?" diye sordu Daisy.

"O zamana kadar saygı duyulan bir ismin gücünü öğrenmiştim. Ve Swiftler pek çok kolu olan geniş bir aile olduğu için yakın takibe alınmadan idare etmenin daha kolay olacağını düşündüm."

O sırada Thomas Bowman lafa girdi, tehdit altındaki gururu onu can evinden vurmuştu. "Neden görev için bana geldin? Beni üçkâğıda getirmeyi mi düşündün?"

Matthew dosdoğru ona baktı, Thomas Bowman hakkındaki ilk izlenimini hatırlamıştı... kendisine bir şans vermeye istekli, kafası derinlemesine sorular sormayacak kadar işiyle meşgul güçlü bir adam. Akıllı, inatçı, kusurlu, ne istediğini bilen... Matthew'un yaşamındaki en etkileyici erkek figürü.

"Asla," dedi Matthew içtenlikle. "Başardıklarınıza hayrandım. Sizden çok şey öğrenmek istiyordum. Ve ben..." Boğazı sıkışmıştı. "...size saygı, minnettarlık ve büyük bir sevgiyle geldim."

Rahat bir nefes alan Bowman'ın yüzü kızardı ve hafifçe başını salladı, gözleri parıldıyordu.

Waring'in mahvolmuş bir görüntüsü vardı, soğukkanlılığı ucuz cam gibi paramparça oluyordu. Matthew'a nefretle titreyerek kötü kötü baktı. "Yalanlarınla oğlumun anısını lekelemek istiyorsun," dedi. "Buna izin vermeyeceğim. Sandın ki eğer yabancı bir ülkeye gelirsen hiç kimse-"

"Anısı mı?" Matthew tetikte, hayretle baktı. "Harry öldü mü?"

"Senin yüzünden! Duruşmadan sonra söylentiler, ya-

lanlar, kuşkular hiçbir zaman bitmedi. Harry'nin arkadaşları ondan uzak durdular. Onuruna sürülen leke, hayatını mahvetti. Eğer sen suçunu itiraf etseydin -cezanı çekseydin- Harry hâlâ benimle olurdu. Ama zaman içinde insanların pis şüpheleri iyice arttı ve o gölgeyle yaşamak Harry'nin pervasızca içmesine ve yaşamasına neden oldu."

"Görünüş itibariyle," dedi Lillian acı bir alayla, "oğlunuz bunu duruşmadan önce zaten yapıyormuş."

Lillian'ın insanları çıldırma noktasına getirme konusunda özel bir yeteneği vardı. Waring de bir istisna değildi.

"O hüküm giymiş bir suçlu!" diye Matthew'a doğru hamle yaptı. "Benim yerime ona inanmaya nasıl cüret edersiniz!"

Westcliff üç uzun adımda onlara ulaştı, ama Matthew çoktan Lillian'ın önüne geçmiş, onu Waring'in gazabından korumaya almıştı.

"Bay Waring," dedi Daisy hengâmenin arasında, "lütfen kendinize gelin. Kuşkusuz bu davranışla kendi davanıza zarar verdiğini görebilirsiniz." Onun bu sakin sağduyusu Waring'in öfkesini yatıştırmış gibi görünüyordu.

Waring, Daisy'ye tuhaf, yalvaran bir ifadeyle baktı. "Benim oğlum öldü. Suçlusu Phaelan'dır."

"Bu onu geri getirmez," dedi Daisy sakin sakin. "Anısına bir faydası olmayacaktır."

"Bu bana huzur verecek," diye bağırdı Waring.

Daisy ciddi bir ifadeyle baktı, gözlerinde acıma vardı. "Bundan emin misiniz?"

Bunun hiç öneminin olmadığını hepsi görebiliyordu. Waring mantık sınırlarının ötesine geçmişti.

"Bu anı yıllarca bekledim ve binlerce kilometre yol kat ettim," dedi Waring. "Beni durduramazsınız. Belgeleri gördünüz Westcliff. Siz bile yasalardan üstün değilsiniz. Polis memurlarına gerekirse zor kullanmaları emredildi. Onu bana şimdi, bu gece teslim edeceksiniz."

"Ben öyle düşünmüyorum." Westcliff'in gözleri kaya gibi sertti. "Böyle bir gecede yolculuk yapmak çılgınlık olur. Hampshire'daki bahar fırtınaları şiddetli ve değişken olabiliyor. Siz geceyi Stony Cross Park'ta geçirirken ben ne yapılacağını düşüneceğim."

Memurlar bu öneriyle son derece rahatlamış görünüyorlardı, çünkü hiçbir aklı başında kişi tufana dalma riskine girmezdi.

"Ve Phaelan'a bir kez daha kaçma fırsatı verilecek öyle mi?" diye aşağılayarak sordu Waring. "Hayır. Onu bana vereceksiniz, ben gözaltında tutacağım."

"Kaçmayacağına dair size ben söz veriyorum," dedi çabucak Westcliff.

"Sizin verdiğiniz söz benim işime yaramaz," diye terslendi Waring. "Onun tarafını tuttuğunuz aşikâr."

Bir İngiliz centilmeninin sözü her şeydi. Bundan kuşku duymak yapılabilecek en büyük hakaretti. Matthew, Westcliff'in hemen o anda patlamamasına şaşırdı. Gergin yanakları öfkeyle titreşiyordu.

"İşte şimdi işin bitti," diye mırıldandı Lillian oldukça korkmuş bir sesle. Kocasıyla yaptığı en kötü tartışmalarda bile onun gururuyla oynamaya asla cesaret etmemişti.

"Bu adamı götürmek için cesedimi çiğnemeniz lazım," dedi Westcliff, Waring'e ölümcül bir ses tonuyla.

O anda Matthew durumun fazla ileri gittiğini fark etti. Waring'in elini ceketinin cebine soktuğunu gördü, kumaş ağır bir nesneyle sarkmıştı ve bir tabanca kabzası gözüne

çarptı. Tabii ki. Eğer polisler etkisiz kalırlarsa bir tabanca sağlam bir sigortaydı.

"Bekleyin," dedi Matthew. Tabancanın çekilmemesi için ne gerekiyorsa söyleyecek veya yapacaktı. Hele bir tabanca çıkarsa, çatışma tehlikeli bir raddeye tırmanacak ve hiç kimsenin geri adım atması mümkün olmayacaktı. "Sizinle gideceğim." Rahatlatmak isteğiyle Waring'e bakıyordu. "Süreç işlemeye başladı. Tanrı biliyor ya bundan kaçınamam."

"Hayır," diye bağırdı Daisy kollarını onun boynuna dolayarak. "Onunla güvende olmayacaksın."

"Hemen yola çıkacağız," dedi Matthew Waring'e, bir yandan Daisy'nin kollarını dikkatle çözerek kalkan olmak için onu kendi vücudunun arkasına iteledi.

"Buna izin veremem-" diye başladı Westcliff.

Matthew kararlılıkla araya girdi. "Böylesi daha iyi." Yarı çıldırmış Waring'le iki polis memurunun Stony Cross Park'tan uzaklaşmalarını istiyordu. "Onlarla gideceğim ve Londra'da her şey çözüme ulaşacak. Tartışmanın ne zamanı ne de yeri."

Kont alçak sesle küfretti. Usta bir taktikçi olarak üstünlüğün şimdilik kendisinde olmadığını anlamıştı. Bu kaba kuvvetle kazanılacak bir savaş değildi. Para, kanuna uygun olma ve politik olarak ipleri elinde tutmayı gerektirecekti.

"Sizinle Londra'ya geliyorum," dedi Westcliff kısa ve öz.

"Mümkün değil," diye yanıtladı Waring. "Arabada dört kişilik yer var. Sadece ben, memurlar ve mahkûm sığabiliriz."

"Ben sizi kendi arabamla takip edeceğim."

"Ben de size eşlik edeceğim," dedi kararlı bir ifadeyle Thomas Bowman.

Westcliff, Matthew'u bir kenara çekti, alçak sesle konuşurken elini kardeşçe bir tutuşla omzuna koymuştu.

"Bow Caddesi'ndeki sulh hâkimini oldukça iyi tanırım. Londra'ya ulaşır ulaşmaz onun karşısına çıkmanızı sağlayacağım - ve benim isteğim üzerine hemen serbest bırakılacaksınız. Amerikan büyükelçisinden resmi bir talep beklerken benim şahsi konutumda kalacağız. Bu süre zarfında bir avukat ordusu toparlayacağım ve tasarrufumdaki siyasi nüfuzumun her zerresini kullanacağım."

Matthew konuşabileceğine neredeyse hiç güvenmiyordu. "Teşekkür ederim," demeyi başardı.

"Lordum," diye fısıldadı Daisy, "Matthew'u ülkesine iade etmeyi başarabilecekler mi?"

Westcliff'in yüz hatları kibirli bir kesinlikle sertleşmişti. "Kesinlikle hayır."

Daisy öfkeli, titrek bir kahkaha attı. "Eh," dedi, "Bay Waring inanmasa da ben sizin sözünüze inanıyorum lordum."

"Waring'le işimi bitirdiğim zaman..." diye söylendi ve başını salladı. "Pardon. Hizmetkârlara arabamı hazırlamalarını söyleyeceğim."

Kont azametle uzaklaşırken, Daisy başını kaldırarak Matthew'un yüzüne baktı. "Şimdi pek çok şeyi neden bana anlatmak istemediğini anlıyorum," dedi.

"Evet, ben-" Sesi kısık çıkıyordu. "Bunun yanlış olduğunu biliyordum. Öğrendiğin zaman seni kaybedeceğimi biliyordum."

"Anlayacağımı düşünmedin mi?" diye sordu Daisy ciddiyetle.

"Eskiden nasıl olduğunu bilmiyorsun. Hiç kimse bana inanmazdı. Gerçeklerin önemi yoktu. Bu zor durumlardan geçerken, benim masumiyetime inanan birinin olacağına inanamıyordum."

"Matthew, senin bana anlatacağın her şeye daima inanacağım," demekle yetindi Daisy.

"Neden?" diye fısıldadı.

"Çünkü seni seviyorum."

Bu sözler Matthew'u perişan etmişti. "Bunu söylemek zorunda değilsin. Gerekmiyor-"

"Seni seviyorum," diye üsteledi Daisy onun yeleğini sımsıkı kavrayarak. "Bunu daha önce söylemeliydim - geçmişini gizlemeye son verecek kadar bana güvenmeni beklemek istemiştim. Ama artık en kötüsünü bildiğime göre-" Buruk bir tebessümle durakladı. "En kötüsü bu değil mi? İtiraf etmek istediğin başka bir şey var mı?"

Matthew sersemlemiş bir şekilde başını salladı. "Evet. Hayır. Hepsi bu kadar."

Daisy'nin ifadesi utangaç bir hal almıştı. "Sen de beni sevdiğini söylemeyecek misin?"

"Buna hakkım yok," dedi Matthew. "Bu işler çözülene kadar olmaz. Benim adım temize çıkana kadar-"

"Söyle bana," dedi Daisy ceketine hafifçe asılarak.

"Seni seviyorum," diye mırıldandı Matthew. Yüce Tanrım, bunu söylemek ne iyi gelmişti.

Daisy yeniden çekiştirdi, bu sefer hareketinde bir hak arama, bir sahiplenme vardı. Matthew ellerini onun dirseklerine koymuş, elbisesinin nemli kumaşından onun teninin sıcaklığını hissederken, direniyordu. Durumun uygunsuzluğuna rağmen, vücudu arzuyla dolmuştu. *Daisy, senden ayrılmak istemiyorum...*

"Ben de Londra'ya geliyorum," diye mırıldandığını duydu Daisy'nin.

"Hayır. Sen burada ablanla kal. Senin bunun bir parçası olmanı istemiyorum."

"Bunun için artık biraz geç olmadı mı? Senin nişanlın olarak sonuçla gelip geçici bir ilgiden daha fazla alakam var."

Matthew başını Daisy'nin başının üzerine indirdi, ağzı hafifçe onun saçlarına değiyordu. "Eğer sen orada olursan benim için daha zor olur," dedi usulca. "Senin burada Hampshire'da güvende olduğunu bilmem gerek." Daisy'nin ellerini yeleğinden uzaklaştırarak parmaklarını dudaklarına götürdü ve hararetle öptü. "Yarın benim için kuyuya git," diye fısıldadı. "Beş dolarlık bir dileğe daha ihtiyacım olacak."

Daisy parmaklarıyla onun parmaklarını sıktı. "On dolarlık yapsam daha iyi olur."

Arkasından birisinin yaklaştığını fark edince Matthew döndü. Polis ikilisiydi, hoşnutsuz görünüyorlardı. "Usule göre yasaları çiğneyenlere Bow Caddesi'ne götürülürken kelepçe takılması gerekiyor," dedi içlerinden biri. Daisy'ye suçlayan bir ifadeyle bakıyordu. "Bağışlayın hanımefendi ama Bay Phelan'dan çıkardığınız kelepçeleri ne yaptınız?"

Daisy ona masum masum bakarak karşılık verdi. "Onları hizmetçiye verdim. Korkarım çok unutkan bir kız. Muhtemelen yanlış bir yere koymuştur."

"Aramaya nereden başlamamız gerekiyor?" diye sordu polis sabırsızlıkla of çekerek.

Yanıtlarken Daisy'nin ifadesi değişmemişti, "Ben lazımlıkların kapsamlı bir şekilde aranmasını öneriyorum."

www.facebook.com/groups/ekitaphane
www.facebook.com/ekitaphane

Bölüm 19

Aceleyle ayrıldıkları için, Marcus ve Bowman hızla toparlanan yedek kıyafetlerinden başka birkaç özel eşya ve en temel temizlik eşyalarını yanlarına aldılar. Aile arabasında karşılıklı koltuklara yerleşmiş, çok az konuşuyorlardı. Rüzgâr ve yağmur arabayı döverken Marcus kaygıyla arabacı ve atları düşünüyordu.

Bu havada yolculuk yapmak çılgınlıktı, ama Marcus'un, Matthew Swift'in... Phaelan'ın... hiç koruma olmaksızın götürülmesine izin vermesi olacak şey değildi. Ve Wendell Waring'in intikam arayışının akıl dışı bir aşırılığa ulaştığı açıkça belliydi.

Daisy'nin Waring'e söylediği, Harry'nin işlediği suçları başkasının ödemesinin onu geri getirmeyeceği veya anısını korumayacağını açıklayan sözleri akıllıcaydı. Ama Waring'in aklında bu oğlu için yapabileceği en son şeydi. Ve belki de Matthew'u hapse attırmanın Harry'nin masumiyetini kanıtlayacağına kendini inandırmıştı.

Harry Waring kendi yolsuzluklarını örtbas etmek için

Matthew'u kurban etmeye çalışmıştı. Marcus, oğlunun başaramadığı şeyi Wendell Waring'in başarmasına izin vermeyecekti.

"Ondan kuşkulanıyor musun?"diye sordu Thomas Bowman birdenbire. Marcus'un şimdiye dek görmediği kadar sıkıntılı görünüyordu. Hiç kuşku yok ki Matthew Swift'i oğlu gibi seven Bowman için bu ciddi biçimde acı veren bir durumdu. Muhtemelen kendi oğullarından bile fazla seviyordu. İkisinin arasında güçlü bir bağ kurulmasında hiç şaşılacak bir şey yoktu - Swift, babasız genç bir adamdı ve Bowman yol göstereceği, akıl hocalığı yapacağı birine ihtiyaç duyuyordu.

"Swift'ten şüphem olup olmadığını mı soruyorsunuz? En ufak bir şüphem yok. Onun sözlerini Waring'inkilerden kesinlikle daha inandırıcı buldum."

"Ben de öyle. Ve Swift'in karakterini biliyorum. Sizi temin ederim onunla tüm ilişkilerimde, hataları konusunda daima ilkeli ve dürüst olmuştur."

Marcus hafifçe gülümsedi. "İnsan bir hatada dürüst olabilir mi?"

Bowman omzunu silkti ve isteksiz bir gülümsemeyle bıyıkları seğirdi. "Eh... aşırı dürüstlük bazen iş yükümlülüğü olabilir."

Rahatsız edecek kadar yakından gelen bir şimşeğin gümbürtüsü Marcus'u alarma geçirip ensesinin karıncalanmasına neden oldu. "Bu delilik," diye söylendi. "Hampshire hudutlarını geçebilseler bile kısa süre sonra meyhanede durmak zorunda kalacaklar. Bölgedeki birkaç dere bazı nehirlerden daha kuvvetli. Dere kenarlarının yeterince kabardığı nazara alınacak olursa, yollar geçit vermeyecek."

"Tanrım, umarım öyle olur," dedi Thomas Bowman hararetle. "Hiçbir şey bana Waring'in ve o iki beceriksiz salağın Swift'le birlikte Stony Cross Malikânesine dönmek zorunda kaldıklarını görmekten daha fazla zevk veremez."

Araba yavaşladı ve ansızın durma noktasına geldi, yağmur parlak dış yüzeyi yumruklar gibi dövüyordu.

"Bu da ne?" Bowman pencereden dışarıyı görmek için perdeyi kaldırdı, ama karanlık ve camdan aşağı akan yağmur suyundan başka bir şey göremedi.

"Kahretsin," dedi Marcus.

Kapıya panik içinde güm güm vuruldu ve sertçe çekilerek açıldı. Arabacının bembeyaz yüzü göründü. Siyah silindir şapkası ve pelerini karanlığa karışmış, adeta bedensiz bir baş gibi görünüyordu. "Lordum," dedi soluk soluğa, "ilerde bir kaza oldu; gelip görmelisiniz-"

Marcus arabadan fırlayınca, soğuk bir yağmur darbesi müthiş bir güçle ona çarptı. Hızla arabadaki feneri yerinden çekip aldı ve tam önlerinden geçen derede arabacıyı izledi.

"Tanrım," diye fısıldadı Marcus.

Waring'i taşıyan araba aşağı eğrilmiş ve dereyle çapraz bir açı yapıyordu. Şiddetli akıntı, köprünün bir kısmını çöktürmüş, arabanın arka tekerlekleri suya batmıştı, bir grup at beyhude yere arabayı sudan çıkarma mücadelesi veriyordu. Suda çocuk oyuncağı gibi ileri geri sallanan köprü diğer kıyıdan ayrılma tehdidi altındaydı ve Matthew'u taşıyan araba ahşap bir basit kiriş köprüsünde durmuştu.

Mahsur kalmış arabaya ulaşmanın hiçbir yolu yoktu. Köprünün onlara en yakın tarafı yıkılmıştı ve akıntıyı geçmeyi denemek intihar olurdu.

"Aman Tanrım, olamaz," diye dehşet içinde haykırdığını duydu Thomas Bowman'ın.

Waring'in arabacısı çılgın gibi dingillerden kayışları çözmeye çalışarak umutsuzca at grubunu kurtarma savaşı verirken, çaresizlik içinde seyretmekten başka bir şey yapamıyorlardı.

Aynı sırada batan arabanın en üstteki kapısı itilerek açıldı ve bir gölge bariz bir zorlukla dışarıya doğru sürünmeye başladı.

"Swift mi o?" diye sordu Bowman cesaret edebildiğince kıyıya yaklaşarak. "Swift!" Ama kükremesi fırtınanın gürültüsü ve akıntının kükremesiyle, parçalanan köprünün öfkeli çatırtılarıyla yutuldu.

Daha sonra her şey bir çırpıda olmuş gibi geldi. Atların tökezleyerek köprüden kıyının güvenliğine düşmesi. Köprünün üzerinde karanlık bir veya iki gölgenin hareketi ve ağır arabanın tüyler ürpertici, neredeyse görkemli bir yavaşlıkla suya inmesi. Yarı batık bir halde suyun kaldırma gücüyle birkaç dakika suyun üstünde kalan araba... Ama sonra arabanın fenerleri söndü ve azgın onu akıntı önüne katarken yan tarafa sürükledi.

Daisy zihnini meşgul eden sayısız düşünce yüzünden, ancak kesik kesik uyuyabilmişti. Matthew'un başına neler geleceğini merak ederek gece boyunca tekrar tekrar uyanmıştı. Onun sağlığından endişe ediyordu. Sadece Westcliff'in onunla birlikte -veya en azından yakınında- olacağı bilgisi nispeten sakin kalmasını sağlıyordu.

Daisy sevgilisinin salonda nihayet sırlarını açıkladığı anları tekrar tekrar yaşamaya devam ediyordu. Matthew'un ne kadar savunmasız ve yalnız görünüyordu. Bunca yıl nasıl da bir yük taşımıştı... ve kendisini yeniden yaratması için nasıl bir cesaret ve hayal gücü gerekmişti.

Daisy Hampshire'da çok uzun süre bekleyemeyeceğini biliyordu. Umutsuzca Matthew'u görmek, ona moral vermek, gerekirse tüm dünyaya karşı onu savunmak istiyordu.

Akşamın erken saatlerinde Mercedes Daisy'ye, duyduklarının Matthew'la evlenme kararını etkileyip etkilemediğini sormuştu.

"Evet," diye yanıtlamıştı Daisy. "Beni eskisinden de daha kararlı kıldı."

Lillian konuşmaya katılmış, hakkında öğrendiklerinden sonra Matthew Swift'i sevmeye çok daha eğilimli olduğunu itiraf etmişti. "Gerçi," diye eklemişti, "gelecekteki soyadının ne olacağını bilsem daha hoş olurdu."

Önündeki masadan bir parça kâğıt çekip bununla oynarken Daisy, "Ah, bir isim nedir ki?" dedi.

"Ne yapıyorsun?" diye sormuştu Lillian. "Şimdi de bir mektup yazacağım demiyorsun herhalde?"

"Ne yapacağımı bilmiyorum," demişti Daisy. "Annabelle ve Evie'ye haber yollamam gerektiğini düşünüyorum."

"Yakında Westcliff'ten öğrenecekler," dedi Lillian. "Ve onlara zerre kadar sürpriz olmayacak."

"Neden öyle diyorsun?"

"Dramatik ayrıntıları ve esrarengiz karakterleri olan hikâyelere düşkünlüğünle senin sakin, sıradan bir flörtün olmaması kaçınılmaz bir sonuç."

"Her ne kadar doğru olsa da," diye buruk bir şekilde yanıtladı Daisy, "sakin, sıradan bir ilişki şu anda bana çok daha çekici geliyor."

Huzursuz bir uykunun ardından, Daisy sabah birinin

odaya girmesiyle uyandı. Önce ocağı yakmaya gelen hizmetçi olduğunu düşündü, ama daha çok erkendi. Henüz şafak sökmemişti ve yağmur yavaşlayarak iç karartan bir çiselemeye dönüşmüştü.

Ablasıydı.

"Günaydın," dedi Daisy mahmur bir sesle. Oturmuş geriniyordu. "Neden bu kadar erken kalktın? Bebek mi huysuzlandı?"

"Hayır, uyuyor." Lillian'ın sesi boğuk çıkıyordu. Üzerinde ağır kadife bir sabahlık, saçları gevşek bir örgü yapılmış, elinde buharları tüten bir fincan çayla yatağa geldi. "İşte, al şunu."

Daisy kaşlarını çatarak söz dinledi, Lillian yatağın hizasına doğru alçalırken onu izliyordu. Bu alışılmış bir davranış örneği değildi.

Bir şeyler olmuştu.

"Ne oldu?" diye sordu, korku hissiyle tüyleri ürpermeye başlamıştı.

Lillian çay fincanına doğru başını salladı. "Sen biraz daha ayılıncaya kadar bekleyebilir."

Londra'dan herhangi bir haber gelmesi için daha çok erken, diye düşündü Daisy. Bu Matthew'la alakalı bir şey olamazdı. Belki de anneleri hastalanmıştı. Belki de köyde kötü bir şey olmuştu.

Çabucak birkaç yudum çay içtikten sonra, Daisy eğilerek fincanı komodinin üzerine koydu. Dikkatini ablasına çevirdi. "Bugünlük ayılacağım kadar ayıldım," dedi. "Şimdi söyle bana."

Lillian kabataslak boğazını temizledikten sonra kısık bir sesle konuşmaya başladı. "Westcliff ve babam döndüler."

"Ne?" Daisy şaşkınlık içinde ona bakıyordu. "Neden Londra'da Matthew'la birlikte değiller?"

"O da Londra'da değil."

"Yani hepsi mi döndüler?"

Lillian başını sertçe iki yana salladı. "Hayır. Üzgünüm. Kötü anlatıyorum. Ben... ben tamamen açık sözlü olacağım. Westcliff ve babamın Stony Cross'tan ayrılmalarından kısa süre sonra önlerindeki bir kaza nedeniyle arabaları durmak zorunda kalmış. Ana yola devam etmek için geçmek zorunda kalınan şu gıcırtılı eski köprüyü biliyorsun değil mi?"

"Küçük derenin üstünden geçen mi?"

"Evet. Eh, dere şu anda pek küçük sayılmaz. Fırtına sayesinde hızla akan büyük bir nehir olmuş. Anlaşılan akıntı köprüyü zayıflatmış ve Bay Waring'in arabası geçmeye çalışırken yıkılmış."

Daisy şaşkınlıktan donakalmıştı. Köprü yıkılmıştı. Sözleri kendisine tekrarlıyordu, ama unutulmuş kadim bir lisan gibi yorumlamak imkânsız geliyordu. Çabalayarak kafasını topladı. "Herkes kurtulmuş, değil mi?" diye sorarken buldu kendini.

"Matthew'dan başka herkes." Lillian'ın sesi titriyordu. "Araba akıntıyla sürüklenirken arabada tutsak kalmış."

"O iyidir," dedi Daisy otomatik bir şekilde, kalbi kafese sıkışmış vahşi bir hayvan gibi kıvranmaya başlamıştı. "Yüzebilir. Muhtemelen akıntı sayesinde kıyıya ulaşmıştır... birisinin onu araması gerekiyor-"

"Her yerde arıyorlar," dedi Lillian. "Westcliff geniş çaplı bir arama başlattı. Gecenin çoğunu onu arayarak geçirmiş ve biraz önce döndü. Araba akıntıyla sürüklenirken parçalanmış. Matthew'dan iz yok. Ama Daisy, polis memur-

larından biri Westcliff'e demiş ki..." Durdu, gözleri öfke gözyaşlarıyla parlıyordu. "...demiş ki..." Kendi zorlayarak devam etti. "... Matthew'un elleri bağlıymış."

Daisy'nin bacakları yatak örtüsünün altında hareketlendi, dizlerini bükerek bacaklarını sıkıca yukarı çekti. Vücudu mümkün olduğu kadar az fiziksel alan kaplamak istiyor, sanki büzülerek bu yeni bilgiden uzak durmaya çalışıyordu.

"Ama neden?" diye fısıldadı. "Hiçbir sebep yoktu."

Duyguları üzerinde yeniden kontrol kazanmaya çalışan Lillian'ın kararlı çenesi titriyordu. "Matthew'un hikâyesi dikkate alındığında kaçma riski olduğunu söylüyorlar. Ama sanırım Waring garezinden ısrar etmiş."

Daisy nabzının gümbürtüsü yüzünden kendini sersemlemiş hissediyordu. Korkmuştu, ama aynı zamanda da tuhaf bir şekilde olayları sanki dışarıdan seyrediyor gibiydi. Matthew'un görüntüsünü gözünde canlandırdı: Karanlık sularda mücadele ediyordu, elleri bağlıydı ve boş yere çabalıyordu-

"Hayır," dedi avuçlarını vahşice zonklayan şakaklarına bastırarak. Sanki kafatasına çiviler çakılıyordu. Doğru dürüst nefes alamıyordu. "Hiç ihtimal yokmuş, değil mi?"

Lillian başını iki yana sallayarak bakışlarını başka tarafa çevirdi. Yüzünden yatak örtüsünün üzerine gözyaşları dökülüyordu.

Benim de ağlamamam ne tuhaf, diye düşündü Daisy. Gözlerinin arkasında, başının derinliklerinden gelen sıcak bir basınç, kafatasını ağrıtıyordu. Ama görünüşe göre gözyaşları, serbest kalmak için tetikleyecek bir söz veya düşünceyi bekliyor gibiydi.

Daisy zonklayan şakaklarını tutmaya devam ediyordu, başındaki ağrıdan neredeyse kör olmuş gibi sordu, "Matthew için mi ağlıyorsun?"

"Evet." Lillian sabahlığının kolundan bir mendil çekip çıkardı ve kabaca burnunu temizledi. "Ama daha çok senin için." Sanki onu tüm kötülüklerden koruyabilecekmiş gibi, kollarıyla Daisy'yi saracak kadar yakına eğildi.

"Seni seviyorum, Daisy."

"Ben de seni seviyorum," dedi Daisy boğuk bir sesle, gözleri acıyordu ve kurumuştu, güçlükle nefes alıyordu.

Arama o gün bütün gün ve ertesi gece boyunca devam etti, ancak tüm alışkanlıklar, uyumak, çalışmak ve yemek yemek anlamlarını kaybetmişti. Sadece tek bir olay her yönden Daisy'ye baskı yaparak ağırlaştıran uyuşukluğu aşabilmişti ve bu Westcliff aramaya gelmesini reddettiği zaman olmuştu.

"Hiç kimseye bir faydan olmayacak," demişti ona Westcliff; her zamanki inceliğini gösteremeyecek kadar bitkin ve çileden çıkmış haldeydi. "Su çok yüksek olduğu için her şey tehlikeli ve zor. En iyimser görüşle, dikkat dağıtırsın. En kötüsü ise yaralanırsın."

Daisy onun haklı olduğunu biliyordu, ama bu öfkeyle parlamasını engellememişti. İçinde, kontrolünü kaybetmesine sebep olabilecek bir kuvvetin yükseldiğini hissetti, bu yüzden aceleyle kendi içine döndü.

Matthew'un bedeni asla bulunamayabilirdi. Kendisini buna alıştırmak dayanılamayacak kadar zalim bir kaderdi. Nedense kayıp, ölümden bile beterdi - arkasında yasını tutacak hiçbir şey kalmayınca bir insan sanki hiç var olmamış gibi oluyordu. Daha önceleri insanların sevdikleri kişi öldüğü zaman bedenlerini neden görmek istediklerini hiç

anlamamıştı. Şimdi anlıyordu. Bu, kâbusu sona erdirmenin, belki de gözyaşlarını ve acıyı serbest bırakmanın tek yoluydu.

"Durmadan eğer ölseydi bilirdim, diye düşünüyorum," dedi Lillian'a, salondaki şöminenin yanında yerde oturuyorlardı. Eski bir şala sarınmıştı, şalın zaman içinde yıpranmış yumuşaklığı rahatlatıyordu. Şöminenin sıcağına, kat kat giysilerine, elindeki brendili çaya rağmen, Daisy ısınabilecekmiş gibi görünmüyordu. "Bunu hissetmem gerekirdi. Ama hiçbir şey hissetmiyorum, sanki canlı canlı donmuş gibiyim. Bir yerlere saklanmak istiyorum. Buna katlanmak istemiyorum. Kuvvetli olmak istemiyorum."

"Olman gerekmiyor," dedi Lillian usulca.

"Evet gerekiyor. Çünkü diğer tek seçim kendimi paramparça olmaya terk etmek."

"Ben seni toparlarım. Her bir parçanı."

Ablasının kaygılı yüzüne bakarken, Daisy'nin dudaklarında ufacık bir tebessüm oynaştı. "Lillian," diye fısıldadı. "Sen olmasan ben ne yapardım?"

"Bunu hiçbir zaman öğrenmen gerekmeyecek."

Daisy sadece annesinin ve ablasının teşvikleriyle akşam yemeğinde birkaç lokma yemeğe ikna olmuştu. Aklında bitmez tükenmez bir şekilde dönüp duran düşüncelerden dikkatini dağıtması umuduyla bir bardak dolusu şarap içti.

"Westcliff ve babamın birazdan dönmeleri gerekiyor," dedi Lillian tedirginlikle. "Hiç dinlenmediler ve muhtemelen bir şey de yemediler."

"Hadi salona gidelim," diye önerdi annesi. "Kart oynayarak oyalanabiliriz veya belki de sen yüksek sesle Daisy'nin sevdiği kitaplarından birini okursun."

Daisy ona özür dilercesine bir bakış fırlattı. "Üzgünüm, yapamayacağım. Sizin için bir sakıncası yoksa yukarıda yalnız olmak istiyorum."

Daisy yıkanıp gece kıyafetlerini giydikten sonra yatağa bir göz attı. Çakırkeyif ve yorgun olmasına rağmen zihni uyuma fikrini reddediyordu.

Çıplak ayakları halı kaplı zeminde kara üzüm asmalarını andıran gölgelere temas ederek Marsden salonuna giderken ev sessizdi. Salonu aydınlatan tek lambanın verdiği sarı ışık abajurdan sallanan kesimli kristallerden yansıyor ve çiçekli duvar kâğıtlarının üzerine beyaz noktalar saçıyordu. Kanepenin yanına bir ıvır zıvır yığını bırakılmıştı: dergiler, romanlar, yüzündeki tarifi zor tebessümleri seyrederek Matthew'a yüksek sesle okuduğu ince ciltli bir mizahi şiir kitabı.

Her şey nasıl bu kadar çabuk değişmişti? Hayat nasıl oluyor da birisini bu kadar rahatlıkla alıyor ve yeni, kesinlikle istenmeyen bir yola koyuyordu?

Daisy halının üzerine yığının yanına oturdu ve yavaş yavaş ayıklamaya başladı... kütüphaneye götürülmesi gereken bir yığın, ziyaret gününde köylülere götürülmesi gereken başka bir yığın. Ama belki de o kadar şaraptan sonra böyle bir şeye girişmesi akıllıca değildi. İki düzgün yığın oluşturmak yerine, kitaplar ve dergiler bir sürü mahvolmuş hayal gibi etrafına saçılmıştı.

Daisy bağdaş kurarak kanepenin yan tarafına dayandı ve başını kaplamalı kenara yasladı. Parmakları kitaplardan birinin kumaş kılıfına rast geldi. Yarı kapalı gözlerle baktı. Bir kitap daima başka bir dünyaya açılan kapı olmuştu... gerçek olandan çok daha ilginç ve büyülü bir dünyaya.

Ama Daisy sonunda hayatın bir hayalden çok daha harikulade olabileceğini keşfetmişti.

Ve aşkın gerçek dünyayı sihirle doldurabileceğini.

Matthew o güne dek istediği her şeydi. Ve onunla çok az zaman geçirebilmişti.

Şöminenin üzerindeki saat pintice bir yavaşlıkla, sessiz tıkırtılarla çalışıyordu. Daisy yarı uykulu, kanepeye yaslanırken kapının gıcırdadığını duydu. Cansız gözlerle sesin geldiği tarafa baktı.

Odaya bir erkek girmişti.

Tam kapı aralığında durmuş, etrafına saçılmış tüm kitaplarla yerdeki görüntüsünü dikkatle seyrediyordu.

Daisy gözlerini kaldırarak onun yüzüne baktı. Arzu, korku ve korkunç bir özlemle donakaldı.

Gelen Matthew'du, üzerinde kaba, alışılmadık giysiler vardı, hayat dolu varlığı odayı doldurmuş gibi geliyordu.

Görüntünün kaybolacağından korkan Daisy ölü kadar hareketsizdi. Gözleri yanıyor ve yaşarıyor, ama gözlerini kırpmadan bakıyordu.

Matthew dikkatle Daisy'ye yaklaştı. Çömelerek, ölçülemez bir şefkat ve endişeyle onu seyretmeye başladı. Büyük ellerinden birini uzattı, vücutları arasında alan açılana kadar kitaplara yana ittirdi. "Benim, tatlım," dedi usulca. "Her şey yolunda."

Daisy kuru dudaklarıyla zorla fısıldayabildi. "Eğer sen bir hayaletsen... umarım sonsuza kadar bana musallat olursun."

Matthew zemine oturdu ve onun soğuk ellerine uzandı. "Bir hayalet hiç kapıyı kullanır mı?" diye sordu hafifçe, Daisy'nin parmaklarını sıyrılmış, hırpalanmış yüzüne götürerek.

Matthew'un teninin avucuna değmesiyle Daisy'nin tüm vücudunda acı veren bir sızı dolaştı. Rahatlayan Daisy nihayet uyuşukluğunun çözüldüğünü, duygularının serbest kaldığını hissetti ve gözlerini örtmeye çalıştı. Göğsü hıçkırıklarla sarsılıyor, acı dolu ve kontrolsüz sesler çıkıyordu.

Matthew onun elini tuttu ve sessizce mırıldanarak kendisine çekti. Daisy ağlamaya devam ederken onu daha da sıkı sıkı tutuyordu, sanki kendi vücudunun sert, hatta neredeyse canını acıtan baskısına ihtiyaç duyduğunu anlıyor gibiydi.

"Lütfen gerçek ol," dedi soluk soluğa. "Lütfen bir rüya olma."

"Ben gerçeğim," dedi Matthew boğuk bir sesle. "Böyle ağlama, yapma... ah, Daisy, hayatım-" Daisy'nin başını ellerinin arasına aldı ve avutan sözlerle dudaklarına bastırdı, Daisy de ona daha yakın olmak için çabalıyordu. Yatıştırmak için vücudunun güven veren ağırlığını kullanarak onu yavaşça ve dikkatle yere yerleştirdi.

Elleri birbirine kenetlenmiş, parmakları iç içe geçmişti. Daisy soluk soluğa nefes alarak başını çevirip onu açıkta kalan, eti kızarmış ve şerit şerit olmuş bileğine dikkatle baktı. "Ellerin bağlıydı," dedi. Kaba sesi kendisininmiş gibi gelmiyordu. "Onları nasıl açtın?"

Matthew başını eğerek Daisy'yi gözyaşlarına bulanmış yanağından öptü. "Çakı," dedi kısa ve öz bir şekilde.

Bileklerine bakmaya devam ederken Daisy'nin gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Yani b-batan bir arabanın içinde derede sürüklenirken cebinden çakıyı çıkardın ve ipleri kesebildin, öyle mi?"

"Sana bir şey diyeyim mi, bu kaz güreşinden çok daha kolay oldu."

Daisy'nin ağzından zayıf bir kahkaha kaçtı, ama hızla kesik hıçkırıklara dönüştü. Matthew dudaklarını öperek sesleri ağzıyla susturdu.

"İlk tehlike belirtisinde ipleri kesmeye başladım," diye devam etti Matthew. "Ve araba suyun içine yuvarlanmadan önce birkaç dakikam oldu."

"Diğerleri sana neden yardım etmediler?" diye sordu Daisy öfkeyle; giysisinin koluyla sırılsıklam yüzünü siliyordu.

"Onlar kendi paçalarını kurtarmaya çalışıyorlardı. Gerçi," diye ekledi hüzünle, "atlardan biraz daha fazla öneme layık olduğumu sanırdım. Ama araba akıntıyla sürüklenmeye başlayıncaya kadar, ellerim serbest kalmıştı. Araba kibrit çöpü gibi sürükleniyordu. Ben akıntının içine atladım ve kıyıya doğru ilerledim, ama bu süreçte biraz hırpalandım. Beni dışarıda köpeğini arayan yaşlı bir adam bulmuş - beni kulübesine götürmüş, orada karısıyla birlikte bana bakmışlar. Bilincimi kaybetmişim ve ancak iki buçuk gün sonra kendime geldim. O sırada Westcliff'in beni aradığını duymuşlar ve gidip ona nerede olduğumu söylemişler."

"Öldüğünü sanmıştım," dedi Daisy, sesi çatlak çatlak çıkıyordu. "Seni bir daha asla göremeyeceğimi düşünüyordum."

"Yo, hayır..." Matthew onun saçlarını düzeltti ve yanaklarından, gözlerinden, titreyen dudaklarından öptü. "Sana daima geri döneceğim. Ben güvenilir biriyim, unuttun mu?"

"Evet... Sadece-" Daisy onun dudaklarını boynuna indirdiğini hissedince derin bir nefes aldı. "-hayatının tanışmamızdan önceki yirmi yılı boyunca, o kadar güvenilirmişsin ki neredeyse-" Matthew dilini Daisy'nin boynunda atan damarda dolaştırıyordu. "-önceden tahmin edilebilirmişsin diyebilirim."

"Herhalde benim sahte kimlik ve büyük hırsızlıktan hüküm giymemle alakalı şu küçük mesele konusunda birkaç şikâyetin var." Keşfeden öpüşler narin çenesine çıkarak başıboş bir gözyaşı damlasını emdi.

"Ah, hayır," dedi Daisy nefes nefese. "Ben se-seni, daha onun ne olduğunu bile bilmeden affetmiştim."

"Tatlı sevgilim," diye fısıldadı Matthew; burnunu Daisy'nin yüzünün yan tarafına sürüyor, onu dudaklarıyla ve elleriyle okşuyordu. Daisy ona yeterince yakın olamıyor, körü körüne üstünde tutmaya çalışıyordu. Matthew başını geriye çekti ve soran gözlerle Daisy'ye baktı. "Artık işler çirkin yüzünü gösterdiğine göre, adımı temize çıkaracağım. Beni bekleyecek misin, Daisy?"

"Hayır."

Daisy hâlâ burnunu çekerek, kendini onun ödünç alınmış kıyafetinin tahta düğmelerini çözmeye verdi.

"Hayır mı?" Matthew yarım bir tebessümle şaşkın şaşkın ona baktı. "Çok fazla sorunlu olduğuma mı karar verdin?"

"Hayatın çok kısa olduğuna karar verdim-" diye homurdandı Daisy gömleğinin kaba kumaşını çekiştirirken. "-tek bir gününü bile boşa harcamayacak kadar. Lanet olsun şu düğmelere-"

Matthew ellerini onunkilerin üzerine koyarak kumaşa hummalı asılmasını yatıştırdı. "Ailenin bir kanun kaçağıyla evlenmene izin verme konusunda pek hevesli olduğunu sanmıyorum."

"Babam her şeyi affedecektir. Ayrıca, sen ebediyen bir kanun kaçağı olmayacaksın. Gerçekler öğrenildiği zaman üst mahkeme kararı bozacaktır." Daisy ellerini çekerek kurtardı ve ona sımsıkı tutundu. "Beni Gretna Green'e götür," diye yalvardı. "Bu gece. Ablam da öyle evlendi. Ve Evie de. Aşığıyla kaçmak bir süs bitkisi geleneğidir. Götür beni-"

"Şşşşt..." Matthew kollarını ona dolayarak güçlü kuvvetli yapısıyla sarmaladı. "Artık kaçmak yok," diye fısıldadı. "Nihayet geçmişimle yüzleşeceğim. Gerçi o adi Harry Waring ölmemiş olsaydı sorunlarımı çözmek çok daha kolay olurdu."

"Hâlâ gerçekte neler olup bittiğini bilen kişiler vardır," dedi Daisy endişeyle. "Onun arkadaşları. Ve o sözünü ettiğin uşak. Ve-"

"Evet, biliyorum. Hadi şu anda bunlardan konuşmayalım. Tanrı biliyor ya önümüzdeki günlerde bunları konuşacak bol bol zaman olacak."

"Seninle evlenmek istiyorum," diye yineledi Daisy. "Daha sonra değil. Şimdi. Başımdan geçenlerden sonra... senin ebediyen gittiğini düşünmek... başka hiçbir şeyin önemi yok." Son sözü küçük bir hıçkırıkla kesildi.

Matthew onun saçlarını düzeltti ve kuruyan bir gözyaşı izini başparmağıyla sildi. "Tamam. Tamam. Babanla konuşacağım. Gene ağlama. Daisy, yapma."

Ama Daisy gözlerinin dış kenarlarından sızan mutluluk gözyaşlarını tutamıyordu. Yeni bir titremeyle iliklerine kadar ürperdi. Ne kadar kasılırsa, o kadar beter oluyordu.

"Tatlım, ne oldu?" Matthew ellerini onun sarsılan kollarında dolaştırdı.

"Çok korkuyorum."

Matthew alçak, istemsiz bir ses çıkardı ve onu sımsıkı kucakladı, dudaklarını ateşli bir baskıyla yanaklarında dolaştırıyordu. "Neden bir tanem?"

"Bunun rüya olmasından korkuyorum. Uyanacağım ve-" Başka bir hıçkırık. "-sonra tekrar yalnız olacağım ve senin buraya hiç gelmediğini anlayacağım ve-"

"Hayır, buradayım. Gitmeyeceğim." Daisy'nin boğazına inerek itinayla geceliğinin kenarlarını çekip, yavaşça ayırdı. "İzin ver de kendini daha iyi hissetmeni sağlayayım aşkım, izin ver..." Vücudundaki elleri nazikti, Daisy'yi yatıştırıyor ve dikkatini dağıtıyordu. Kollarını okşayan omuzları Daisy'nin her tarafına ateşli oklar yolluyordu ve Daisy'nin dudaklarından aniden alçak sesle bir inilti fırladı.

Sesi duyunca Matthew kulak tırmalayan hırıltılı bir nefes alarak kendini kontrol etmeye çalıştı. Yapamadı. O an sadece arzu vardı. Onu zevkle doldurma arzusuyla kendini kaybederek, Daisy'yi hemen oracıkta yerde soydu, avuçlarıyla ürperen vücudunu solgun teni al al olana kadar okşadı.

Daisy çılgınca titrerken, üzerine eğilen, telaşsız bir yörünge izleyerek bacaklarına, çıplak karnına, titreyen göğüslerine öpücükler serpiştiren Matthew'un mum ışığıyla parıldayan koyu renk saçlarını seyrediyordu

Matthew'un öptüğü her yerde soğuk titreme sıcaklığa dönüşüyordu. Daisy içini çekti ve onun ellerinin ve ağzının dindiren ritmiyle gevşedi. El yordamıyla gömleğini açmaya çalışırken Matthew uzanarak ona yardım etti. Kaba dokumalı kumaşın düşmesiyle saten gibi erkeksi teni ortaya çıktı. Nedense ondaki berelenme izlerini görmek Daisy'yi rahatlatmıştı, bunlar rüya görmediğinin kanıtıydı.

Açık ağzını bu kara izlerden birine bastırarak diliyle dokundu.

Matthew onu dikkatle kendine çekti, elini bel ve kalçasında öyle bir duyarlılıkla dolaştırıyordu ki, Daisy'nin uyluklarındaki tüyler diken diken oldu. Yünlü halının havları aşırı hassas tenini sıyırıp, çıplak kalçasında acıyan noktacıklar oluşurken, Daisy birbirine karışan zevk ve rahatsızlıkla kıvranıyordu.

Matthew sorunu anlayarak hafifçe güldü ve onu yukarı çekip kucağına kaldırdı. Daisy terlemiş ve ağzı kurumuş bir halde göğüslerini onun göğsüne bastırdı. "Durma," diye fısıldadı.

Matthew ellerini onun arkasına götürerek kalçalarını kavradı. "Yerdeki sürtünme yüzünden derin soyulacak."

"Umurumda değil. İstediğim sadece... istediğim..."

"Bu mu?" Onu yeniden yerleştirerek üzerinde ata biner gibi oturttu, Daisy'nin uyluklarının altında kalan pantolonun kumaşı gerilmişti.

Daisy utanmış ve heyecanlı, Matthew vücudunun kıvrımlarını okşarken, yanıp tutuşan etine usul usul nem ve haz yayarken gözlerini kapadı.

Daisy kollarını onun boynuna dolayıp parmaklarını bileğine sararken kollarını güçsüz hissediyordu. Eğer sırtında onun sert kolunun desteği olmasa dik oturması mümkün olamayacaktı. Tüm benliğiyle Matthew'un dokunduğu yere odaklandı, Matthew eklemini küçük, ipeksi, ıslak zirvenin çevresinde dolandırıyordu... "Durma," diye fısıldayan kendi sesini duydu.

Matthew önce iki, ardından üç parmağını içine ittirirken Daisy'nin gözleri birdenbire açıldı, içindeki arzu, gaz yağıyla beslenen alevler gibi yayılıyordu.

"Rüya olmasından hâlâ korkuyor musun?" diye fısıldadı Matthew.

Daisy kasılarak yutkundu ve başını iki yana salladı. "Ben hiç böyle rüya görmemiştim."

Matthew'un göz kenarları keyifle kırıştı ve parmaklarını çekip, Daisy'yi içindeki boşlukla titreyerek bıraktı. Daisy sızlanarak başını onun omzuna koyunca, Matthew sevgilisini sıkıca çıplak göğsüne çekti.

Daisy ona sımsıkı sarıldı, görüşü iyice bulanmış, oda sarı ışık ve siyah gölgeden bir mozaik haline gelmişti. Kaldırıldığını, döndürüldüğünü, dizleri halıya bastırılırken Matthew'un kanepenin önünde diz üstü oturmasına yardım ettiğini hissetti. Yüzünün yan tarafı kanepenin yumuşak döşemesine dayanırken onun sert, sık nefeslerini karşılamak için dudakları aralandı. Matthew iri, sert bedeniyle arkasından ve çevresinden onu kapladı, sonra sıkı, kaygan ve mükemmel bir uyumla içine doğru bastırmaya başladı.

Daisy şaşkınlık içinde kasıldı, ama onun elleri kalçalarına inmiş, rahatlatarak okşuyor, kendisine güvenmesi için cesaret veriyordu. Her yavaş itişiyle zevki yükselirken gözlerini kapayarak kıpırdamadan durdu. Matthew ellerinden birini ön tarafına uzatarak parmak uçlarıyla Daisy'nin yumuşak şişkin çıkıntısını buldu ve parlak, körleştiren bir zirveye ulaşana, sarsıntılarla keskin bir rahatlamaya erişene kadar okşadı.

Epeyce sonra, Matthew Daisy'ye geceliğini giydirip karanlık koridorda odasına kadar taşıdı. Onu yatağına yerleştirdiğinde, Daisy fısıldayarak kalmasını söyledi.

"Hayır sevgilim." Karanlıkta yüzükoyun yatan vücudunun üzerine eğildi. "Her ne kadar çok istesem de, görgü kurallarının ötesine daha fazla geçemeyiz."

"Sensiz uyumak istemiyorum." Daisy onun tam kendi yüzünün üzerinde duran gölgeli yüzüne baktı. "Ve sensiz uyanmak istemiyorum."

"Bir gün." Eğilerek Daisy'nin dudaklarına sert bir öpücük kondurdu. "Bir gün sana gece gündüz istediğim zaman geleceğim ve istediğin kadar sana sarılacağım." Duygudan boğuklaşan bir sesle ekledi. "Buna güvenebilirsin."

Alt katta, yorgunluktan bitkin düşen Kont Westcliff karısının kucağını yastık yapmış, kanepede uzanmış yatıyordu. İki günlük amansız araştırmadan ve çok kıymetli kısa bir uykudan sonra, Marcus'un yorgunluktan iliği kemiği sızlıyordu. Ancak, trajediden kurtuldukları ve Daisy'nin nişanlısı sağ salim döndüğü için şükrediyordu.

Marcus karısının bu kadar üzerine titremesine biraz şaşırmıştı. Malikâneye ulaşır ulaşmaz, Lillian burnuna sandviç ve brendi dayamış, ıslak havluyla yüzündeki kir lekelerini silmiş, sıyrıklarına merhem sürmüş ve parmaklarındaki birkaç kesiği bandajlamış, hatta çamurlu çizmelerini çekip çıkarmıştı.

"Sen Swift'ten çok daha kötü görünüyorsun," diye terslenmişti iyi olduğunu söyleyerek itiraz ettiği zaman. "Anladığım kadarıyla o iki gün boyunca evde yatakta yatmış, hâlbuki sen yağmur çamur demeden didik didik ormanda araştırma yapıyordun."

"O da tam olarak aylakça zaman geçirmemiş," diye işaret etmişti Marcus. "Yaralanmıştı."

"Bu onu ararken hiç dinlenmediğin ve hemen hemen hiçbir şey yemediğin gerçeğini değiştirmez."

Marcus, etrafında dolanıp durmasıyla için için gizlice eğlenerek, eşinin ilgisine teslim olmuştu. Lillian onun yeterince beslendiği ve uygun şekilde bandajlandığı konusunda tatmin olduğunda, başını kucağına yerleştirmişti. Marcus memnuniyetle göğüs geçirerek şöminenin alevlerini seyretmeye başlamıştı.

Lillian konuşurken ince parmaklarını dalgın dalgın eşinin saçlarında dolaştırıyordu, "Bay Swift Daisy'yi bulmaya gideli çok uzun zaman oldu. Ve etraf çok sessiz. Yukarı çıkıp onlara bir bakmayacak mısın?"

"Çin'deki tüm kenevirleri verseler olmaz," dedi Marcus, Daisy'nin en sevdiği cümlelerden birini tekrarlayarak. "Rahatsız edilirlerse neler olacağını Tanrı bilir."

"Aman Tanrım." Lillian'ın sesi dehşete düşmüş gibi geliyordu. "Düşünmüyorsun herhalde... yani onların..."

"Hiç şaşırmazdım." Marcus eklemeden önce kasten duraksadı. "Eskiden bizim nasıl olduğumuzu bir hatırla."

Tam da istediği gibi, sözleri Lillian'ın aklını çelmişti.

"Biz hâlâ öyleyiz," diye itiraz etti Lillian.

"Bebek doğduğundan beri sevişmedik." Marcus şöminenin ışığında genç karısının siyah saçlarına bakarak doğrulup oturdu. Şimdiye kadar tanıyıp bildiği en çekici kadındı ve hep öyle olacaktı. Doyurulmamış tutkuyla boğuklaşan sesiyle sordu, "Daha ne kadar beklemem gerekecek?"

Lillian dirseğiyle kanepenin kenarından destek alarak başını onun eline yasladı ve özür dilercesine konuştu. "Doktor en azında iki hafta daha dedi. Üzgünüm." Marcus'un yüzündeki ifadeyi görünce güldü. "Çok üzgünüm. Hadi yukarı çıkalım."

"Eğer birlikte yatağa gitmeyeceksek, bunu hiç anlamlı bulamıyorum," diye homurdandı Marcus.

"Banyo yapmana yardım edeceğim. Sırtını ovalayacağım."

Bu teklif Marcus'un ilgisini, "Sadece sırtımı mı?" diye soracak kadar çekmişti.

"Pazarlığa açığım," dedi Lillian kışkırtan bir ifadeyle. "Her zaman olduğu gibi."

Marcus elini uzatarak onu göğsüne çekti ve iç geçirdi. "Bu durumda ne alabilirsem onu alacağım."

"Seni zavallı adam." Lillian hâlâ gülümseyerek yüzünü çevirip onu öptü. "Sakın unutma... bazı şeyler beklenmeye değer."

Sonsöz

Matthew ve Daisy sonbaharın sonuna kadar evlenemediler. Hampshire kızıl ve parlak turunculara bürünmüştü, av köpekleri haftada dört sabah dışarı çıkarılıyor ve ağır yüklü ağaçlardan son meyve sepetleri toplanıyordu. Artık kuru otlar kesilmiş, gürültücü bıldırcınlar tarlaları terk etmiş, onların yaygaralarının yerini ardıçların berrak şakımaları ve sarı kiraz kuşlarının gevezelikleri almıştı.

Daisy bütün bir yaz boyunca ve sonbaharın büyük bir kısmında, Londra'daki yasal işlerini yoluna koymak için sık sık yaptığı yolculuklar da dâhil olmak üzere, Matthew'dan pek çok kez ayrılmak zorunda kalmıştı. Westcliff'in yardımıyla Amerikan hükümetinin ülkesine iade edilmesi talebi tamamen iptal edilerek İngiltere'de kalmasına izin verilmişti. Becerikli iki avukatla anlaşma yaptıktan ve onlara dava hakkındaki bilgileri verdikten sonra Matthew onları temyiz mahkemesine müracaat etmek üzere Boston'a yollamıştı.

Bu süre zarfında Matthew, Bristol'daki fabrikaya neza-

ret etmek, işçileri işe almak ve ülke çapında bir dağıtım ağı kurmak için aralıksız seyahat etmiş ve çalışmıştı. Daisy'ye geçmişindeki sırları açıklayınca Matthew bir şekilde değiştiğini hissetmişti... daha özgür, daha özgüvenli ve karizmatik olmuştu.

Matthew'un sınırsız enerjisi ve artan başarılarına tanık olunca Simon Hunt, ona Bowmanlar için çalışmaktan bıktığı anda, Birleşik Lokomotif şirketine girebileceğini kesin bir şekilde bildirmişti. Böyle olması Thomas Bowman'ı Matthew'a sabun işinin gelecekteki kârlarından daha yüksek bir yüzde teklif etmeye sevk etmişti.

"Otuzuma geldiğimde bir milyoner olacağım," demişti Matthew Daisy'ye kupkuru bir ifadeyle. "Tabii eğer hapishanenin dışında kalabilirsem."

Ailesindeki herkesin, hatta annesinin bile savunmasında Matthew'un etrafına toplanması Daisy'yi şaşırtmış ve mutlu etmişti. Bu Daisy'nin hatırına mı, yoksa babası için miydi, belli değildi. İnsanlara karşı daima çok sert olan Thomas Bowman, kendisini kandırdığı için Matthew'u anında affetmişti. Aslında, Bowman onu eskisinden çok daha fazla oğlu olarak görmeye başlamıştı.

"İnsan kuşkulanıyor," demişti Lillian Daisy'ye, "Matthew Swift soğukkanlı bir cinayet işleseydi, babam anında, 'Eh, çocuğun mükemmel bir sebebi vardır herhalde,' der miydi acaba?"

Meşgul olmanın zamanın daha çabuk geçmesini sağladığını keşfeden Daisy, Bristol'da ev bulmakla uğraşmaya başlamıştı. Bir zamanlar bir tersane sahibiyle ailesine ait olan, yüksek duvarlarla çevrili, deniz kıyısında büyük bir evde karar kılmıştı. Daisy her ikisi de alışverişi kendisinden çok daha fazla seven annesi ve ablasının eşliğinde, büyük, rahat mobilyalar ve zengin renkli pencere askılarıyla kumaşlar almıştı. Ve tabii ki mümkün olduğunca fazla kitap rafı ve masa olmasını sağlamıştı.

Bu Matthew'un her fırsat bulabildiğinde sessizce sıvışıp birkaç günlüğüne Daisy'yi ziyaret etmesine yardımcı oluyordu. Artık aralarında hiçbir kısıtlama kalmamıştı, ne sır ne de korku vardı. Uzun uzun sohbetler yaparlarken veya uykulu yaz manzaralarında yürüyüşe çıktıklarında, birbirleriyle birlikte olmaktan sonsuz zevk alıyorlardı. Ve Matthew geceleri Daisy'ye gelerek karanlıkta onunla sevişiyor, duyularını sonsuz bir zevk, yüreğini sevinçle doldu-ruyordu.

"Senden uzak durmak için çok çalıştım," diye fısıldadı bir gece. Mehtap yatak örtüsünün gölgeli tepelerinde ışıktan şeritler oluştururken ona sımsıkı sarılmıştı.

"Neden?" diye fısıldayarak karşılık verdi Daisy, iyice sokularak onun kaslı göğsüne yerleşirken.

Matthew onun şelale gibi siyah saçlarıyla oynuyordu. "Çünkü evlenmeden önce sana bu şekilde gelmemem gerekiyor. Risk var-"

Daisy ağzıyla onu susturdu, solukları sıklaşıp da çıplak teni altında soba sacı gibi ısınıncaya dek durmadı. Başını kaldırarak altındaki parıldayan gözlere gülümseyerek baktı. "Ya hep, ya hiç," diye mırıldandı. "Ben seni o şekilde istiyorum."

Sonunda Matthew'un avukatlarından haber geldi, Boston mahkemesinde üç kişilik bir jüri heyeti duruşma kayıtlarını incelemiş, mahkûmiyet kararını bozarak davayı düşürmüştü. Ayrıca davanın tekrar açılamayacağını hükme bağlamışlar, böylece Waring ailesinin tüm çileyi devam ettirme umutlarına son verilmişti.

Matthew haberi son derece sakin bir tavırla karşılamış, herkesin tebriklerini kabul ederek destekleri için Bowmanlar'a ve Westcliffler'e içtenlikle teşekkür etmişti. Soğukkanlılığı sadece Daisy'nin yanındayken bozulmuştu, rahatlaması metanetle davranamayacağı kadar büyük olmuştu. Daisy sonsuza dek sadece ikisinin arasında kalacak tutkulu ve mahrem bir alışverişle ona elinden gelen tüm konforu sağlamıştı.

Ve şimdi de düğün günleriydi.

Papazın, çoğu Londra ve New York'tan gelen zengin ve önemli ziyaretçi kalabalığını etkilemeye kararlı olmasıyla, Stony Cross şapelindeki tören merhametsizce uzamıştı. Ayin bitmez tükenmez bir vaazı, hiç duyulmamış ilahileri ve kalça uyuşturan üç kutsal okuma parçasını kapsıyordu.

Daisy üzerinde ağır saten kıyafetiyle, ayakları boncuk topuklu terliklerinin içinde rahatsız bir şekilde karıncalanarak, sabırla bekliyordu. İnciler işlenmiş Valencia dantelinden gösterişli duvağıyla yarı kör gibiydi. Düğün bir dayanıklılık egzersizi haline gelmişti. Vakur görünmek için elinden geleni yapıyordu, ama gıcır gıcır siyah ceketi ve kolalı beyaz kravatı içinde uzun boylu ve yakışıklı Matthew'a sinsice bakmaktan kendini alamadı… ve ani bir sevinçle yüreğinin hopladığını hissetti.

Yeminler sona erdiğinde, Mercedes'in önceden yaptığı damadın gelini öpmemesi gerektiğine, çünkü en iyi sosyetelerde asla böyle bir gelenek uygulanmadığına dair sert ihtarlarına rağmen, Matthew Daisy'yi yukarı doğru çekti ve herkesin gözü önünde dudaklarını sert bir öpücükle ezdi. Bir iki nefes tutuldu ve kalabalığın arasında dostça bir kahkaha dalgası yayıldı.

Daisy bakışlarını kocasının parıldayan gözlerine kaldırdı. "Çok ayıp ediyorsunuz Bay Swift," diye fısıldadı.

"Bu daha hiçbir şey değil," diye yanıtladı Matthew alçak sesle, ifadesi sevgiyle yumuşamıştı. "En kötü ayıbımı bu geceye saklıyorum."

Konuklar malikâneye doğru ilerlediler. Binlerce kişi gibi görünen kalabalığı karşıladıktan ve yanakları acıyana kadar tebessüm ettikten sonra, Daisy uzun bir iç geçirdi. Bundan sonra İngiltere'nin yarısını doyuracak düğün kahvaltısı ve ardından kadeh kaldırmalar ve saatlerce uzayacak vedalaşmalar yer alacaktı. Ve onun tek istediği kocasıyla baş başa kalmaktı.

"Ah, şikâyet etme," diye ablasının alaylı sesi geldi yanı başından. "İçimizden birinin doğru dürüst bir düğünü olması gerekiyordu. Bari seninki öyle olsun."

Daisy dönünce Lillian, Annabelle ve Evie'nin arkasında durduklarını gördü. "Şikâyet edecek değildim," dedi. "Ben sadece Gretna Green'e kaçmanın çok daha kolay olduğunu düşünüyordum."

"Senden önce hem benim hem de Evie'nin öyle yaptığımız dikkate alınırsa, bu yaratıcılıktan yoksun olurdu."

"Çok güzel bir tören oldu," dedi Annabelle samimiyetle.

"Ve oldukça uzun," diye hüzünle karşılık verdi Daisy. "Sanki saatlerdir ayakta duruyor ve konuşuyormuşum gibi geliyor."

"Öyle yaptın," dedi ona Evie. "Bizimle gel, bir süs bitkileri toplantısı yapacağız."

"Şimdi mi?" diye sordu Daisy şaşkın şaşkın arkadaşlarının hayat dolu çehrelerine bakarak. "Yapamayız. Bizi kahvaltıya bekliyorlar."

"Ah, bırak beklesinler," dedi Lillian neşeyle. Daisy'nin koluna girdi ve onu ana giriş holünden dışarı çıkardı.

Dört genç kadın sabah odasına giden koridorda ilerlerken, karşıdan gelen Lord St. Vincent'la karşılaştılar. Resmi kıyafetinin içinde zarif ve göz kamaştırıcı olan St. Vincent, durdu ve sevecen bir tebessümle Evie'ye baktı.

"Bir şeyden kaçıyormuş gibi görünüyorsunuz," dedi.

"Öyle," dedi Evie kocasına.

St. Vincent kolunu Evie'nin beline doladı ve gözlerini kısarak sordu: "Nereye gidiyorsunuz?"

Evie bir an düşündü. "Daisy'nin burnunu pudralayacağımız bir yere."

Vikont Daisy'ye kuşkulu bir bakış attı. "Dördünüz birden mi gerekiyorsunuz? Bu kadar küçük bir burun için mi?"

"Sadece birkaç dakika lordum," dedi Evie. "Bize izin verir misiniz?

St. Vincent hafifçe güldü. "İznin sonsuz hayatım," diye temin etti onu. Karısını bırakmadan önce, yüzünü kendisine çevirerek alnından öptü. Çok kısacık bir an zarif eliyle Evie'nin diyaframının alt tarafına dokundu.

Belli belirsiz bu hareketi diğerleri fark etmemişti.

Ama Daisy gördü ve ne anlama geldiğini hemen anladı. Evie'nin bir sırrı var, diye düşündü ve gülümsedi.

Daisy'yi limonluğa götürdüler, pencerelerden sıcak sonbahar ışığı süzülüyordu, havada yoğun bir narenciye ve defne kokusu vardı. Lillian Daisy'nin ağır portakal çiçeğinden tacını ve duvağını alarak kenarda bir sandalyenin üzerine koydu.

Yakındaki bir masanın üzerinde, içinde soğutulmuş şampanya dolu bir şişe ve uzun dört kristal kadeh bulunan gümüş bir tepsi duruyordu.

"Kadehlerimizi senin için kaldırıyoruz hayatım," dedi Lillian, bu arada Annabelle köpüklü sıvıyı doldurarak kadehi uzattı. "Senin mutlu sonun şerefine. Bunu hepimizden uzun süre beklemek zorunda kaldın, bu yüzden bütün şişeyi hak ettiğini söyleyebilirim." Sırıttı. "Ama biz yine de seninle paylaşacağız."

Daisy parmaklarıyla kristal sapı kavradı. "Hepimizin şerefine kaldıralım," dedi. "Ne de olsa üç yıl önce evlilik konusunda hayal edilemeyecek kadar umutsuzduk. Bir dans daveti bile alamıyorduk. Ve bakın şimdi her şey nasıl tersine dönüp iyileşti."

"Te-tek gereken bazı çapraşık davranışlar ve birkaç skandal oldu," dedi Evie bir tebessümle.

"Ve dostluk," diye ekledi Annabelle.

"Dostluğa," dedi Lillian, sesi aniden boğuklaşmıştı. Ve dört kadeh tam olarak aynı anda çınladı.

www.facebook.com/groups/ekitaphane
www.facebook.com/ekitaphane

TARAMA : HASRET =)